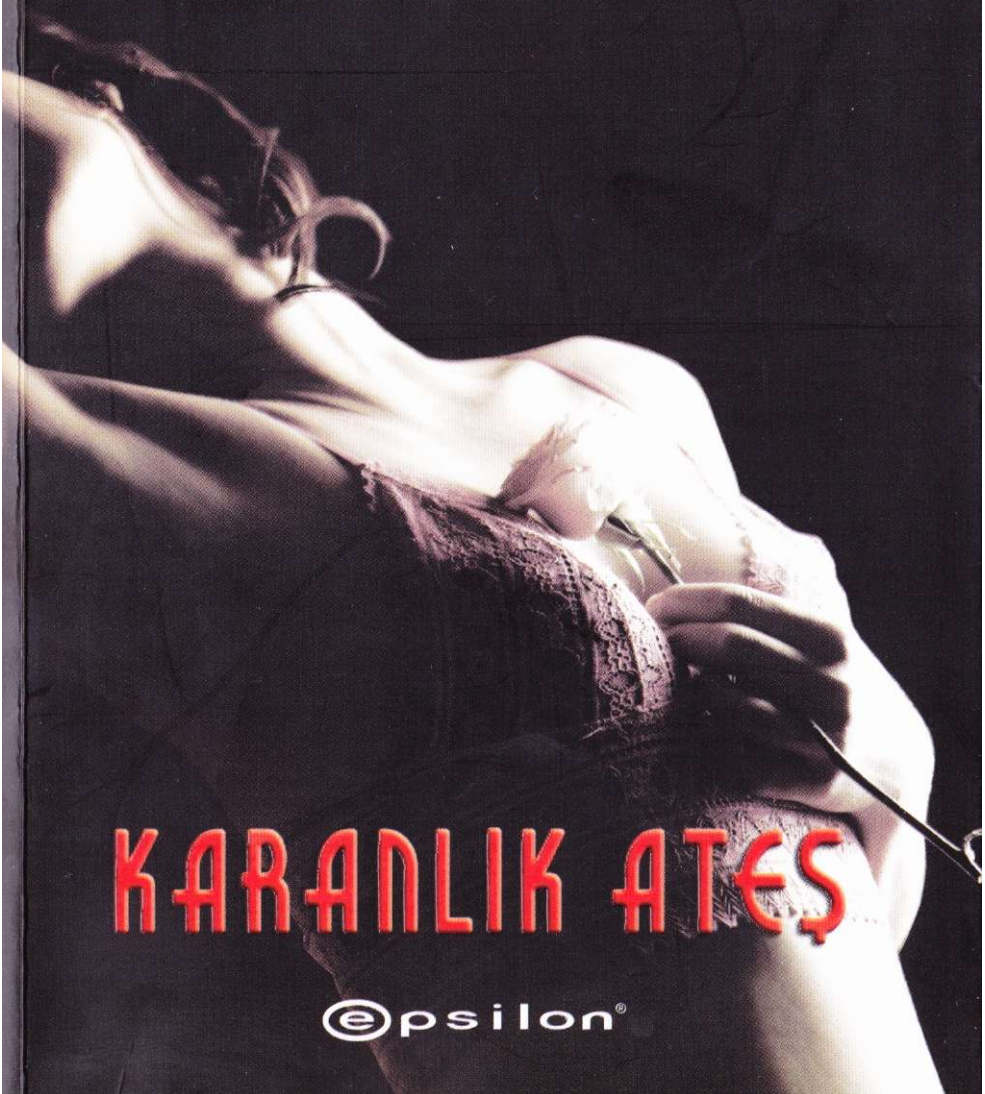
ATEŞ DİZİSİ I

KAREN MARIE

MONING

KARANLIK ATEŞ

Epsilon®

Karanlık Ateş

Karen Marie Moning

Çeviri
Aylin Kalav

(e) psilon

ÖZEL KELİMELER

Mac'in Günlüğünden
Terimler Sözlüğü

KARANLIK BÖLGE: Gölgeler tarafından ele geçirilmiş olan alan. Gündüzleri, terk edilmiş harap bir mahalle görünümündedir. Gece olduğunda ise ölüm tuzağına dönüşür. (Tanım: Mac)

ÖLÜMCÜL SEKS FAE (Örneğin: V'lanc): Bir insan için ölümcül olacak derecede yüksek cinsel potansiyeli olan Fac'dir. Seks esnasında, onunla ilişkiye giren insanı, cinsel cazibesinin ölümcül gücünden ancak Fac'nin kendisi koruyabilir. (Tanımlama devam ediyor)

KELT RAHİBİ (DRUID): Kelt Rahipleri, Hıristiyanlıktan önceki Orta ve Batı Avrupa toplumlarında, ibadet, yasama ve adalet konularında başkanlık ediyorlardı. Ayrıca felsefe çalışmalarını yöneterek seçkin gençlerin eğitimini üstlenirlerdi. Kelt rahiplerinin, madde, mekân ve hatta zaman kuralları dahil Tanrıların bütün sırlarına ortak olduğuna inanılırdı. Eski İrlanda dilinde 'Drui' kâhin, büyücü anlamına gelirdi. (*irlanda Mitolojisi ve Efsaneleri)*

FAE (Okunuşu: Fey) (Çoğul) (Cinler / Periler): (Bakınız: Tuatha De Danaan) İki krallığa ayrılır: Mukaddes

ya da Işık Krallığı vc Melun ya da Karanlık Krallığı. Her iki krallıkta da farklı Fae zümreleri (kastlar) vardır. Her ikisinin de en yüksek zümrelerini oluşturan dörder tane Kraliyet Hanedanı yer alır. Mukaddes Kraliçe ve onun seçilmiş kocası, Işık Krallığı'nı; Melun Kral vc onun hâlihazırdaki gözdesi ise Karanlık Krallığı'nı yönetir. (Tanım: J.B.)

DÖRT TAŞ: Üzerlerinde eski Germen alfabesindekilere benzer harf rölyefleri olan yarı şeffaf mavi-siyah taşlar. Antik çağlardan kalma lisanı deşifre etmenin vc Sinsar Dubh'un şifresini kırmanın anahtarı bu dört mistik taşta gizlidir. Taşların her biri ayrı ayrı metnin küçük bir bölümüne ışık tutabilir ama ancak dördü bir araya geldiğinde doğru metnin tamamı ortaya çıkacaktır. (*İrlanda Mitolojisi vc Efsaneleri)*

CAZİBELİ GÖRÜNTÜ: Fae'nin gerçek halını gizlemek için büründüğii hayali görüntü. Fae nc kadar güçlüyse kılık değişikliğini anlamak da o kadar zor olur. Sıradan bir insan sadece Fac'nin görmesini istediği şeyi görür. Fae cazibesinin bir parçası olan uzaysal çarpıklığın dış çeperi, esrarengiz bir şekilde, insanların ona çarpmasını ya da sürtünmesini engeller. (Tanım: J.B.)

GRİ ADAM: Ürkütücü derecede çirkin, kadınların güzelliklerini çalıp bununla beslenen cüzamlı Mclun'dur. Tehlike derecesi: Öldürebilir ama kurbanını korkunç ölçüde şekli bozulmuş bir halde ıstırap çekmesi için canlı bırakmayı tercih eder. (Kişisel tecrübe)

KUTSAL EMANETLER: Antik çağlardan kalma vc olağanüstü güçlere sahip sekiz kutsal emanet. Dört tanesi ışık, diğer dördü de karanlık güçlere sahiptir. Kutsal Işık

Emanetleri, taş, mızrak, kılıç ve kazandır. Kutsal Karanlık Emanetleri ise ayna, kutu, muska ve kitaptır (Sinsar Dubh ya da Kara Kitap). (Otantik ve Efsanevi *Tarihi Eserlerin Açıklamalı Rehberi).*

ÇOK AĞIZLI YARATIK: Çok sayıda sülük benzeri ağzı, düzinelerce gözü ve fazla gelişmiş cinsel organları olan iğrenç bir Melundur. Üyesi olduğu Melun zümresi: Henüz bilinmiyor. Tehlike derecesi: Henüz bilinmiyor ama düşünmek bile istemeyeceğim bir öldürme tarzı olduğu tahmin ediliyor. (Kişisel tecrübe)

NULL (ETKİSİZ KILAN): Fae'yı eliyle dokunarak bir süreliğine hareketsiz kılma gücüne sahip sidhe-kâhini (örneğin; ben). Fae'nin mensubu olduğu zümre ne kadar yüksek, gücü ne kadar fazlaysa hareketsiz kalacağı süre de o kadar kısa olacaktır. (Tanım: **J**.B.)

FGO: Fae Güç Objesi'niı kısaltılmış hali. Güç Objesi, mistik özellikleri olan bir Fae kutsal emanetidir. (Tanım: Mac)

PRI-YA: Fae seksi bağımlısı insan. (Sanırım). (Tanımlama süreci devam ediyor).

KRALİYET AVCILARI: Melunlar'ın orta düzey bir zümresidir. Saldırgan ve sezgileri güçlü Fae'dir. Şeytanın klasik betimlemesini andırırlar. Ayrık toynakları, boynuzları, yarı insan, yarı keçi şeklindeki yarı tanrılara benzer uzun yüzleri, tüylü kanatları, alev alev parlayan turuncu rengi gözleri ve kuyrukları vardır. Boyları iki ile üç metre arasında değişir. Gerek toynakları üzerinde, gerekse kanatlarıyla olağanüstü hızlara ulaşabilirler. Öncelikli görevi:

Sidhe-kâhinlerini imha etmek. Tehlike derecesi: Öldürür. (Tanım: J.B.)

RHINO ÇETESİ: Esas olarak yüksek sınıftan Fae'nin bekçi köpekliği için gönderilen ve Melunlar'ın orta sınıfının bir alt zümresine mensup katillerdir. (Kişisel tecrübe)

MUKADDES: Tuatha De Danaan türünün Mukaddes Kraliçesi Aoibheal tarafından yönetilen "aydınlık" ya da "daha adil" olan bir ırkı. (Tanım: J.B.)

GÖLGELER: Melunlar'ın en düşük sınıflarından biridir. Sezgileri yeterince güçlü değildir. Acıkırlar ve beslenirler. İşığa katlanamadıkları için yalnızca gece avlanırlar. Gri Adam'ın güzellik çalmasına benzer şekilde can alırlar. Vampir çevikliğiylc kurbanlarının vücudundaki bütün sıvıyı emer vc geriye kıyafet öbeğiyle içi boş bir kılıfa dönmüş insan artığı bırakırlar. Tehlike derecesi: Öldürür. (Kişisel tecrübe)

SIDHE - KÂHİNİ (Okunuşu: Şİ-KÂHİNİ): Fae büyüsünün işlemediği, Fae'nin illüzyonunun ya da "cazibesinin" arkasında yatan gerçek doğasını görebilen kişidir. Bazıları Tabh'rs denilen geçitleri de görebilir. Bazıları ise Mukaddcslcr'in ve Melunlar'ın güç objelerini hissedebilir. Her sidlıe-kâhini, Fae'ye karşı değişik direnç derecelerine sahip olduklarından birbirinden farklıdır. Bazıları sınırlı bazıları ise ileri seviyede çeşitli "özel güçlere" sahiptir. (Tanım: J.B.)

IŞINLANMA: Fae'nin, düşünce hızında gerçekleştirdiği yer değiştirme yöntemidir. (Bunu gördüm!)

IŞINLANMA GÜMÜŞLERİ YA DA GÜMÜŞLER: Aynalardan oluşan karmaşık bir labirenttir. Bir zamanlar, Fae Krallıkları arasında seyahat için kullanılan yollardan biriydi. Cruce, gümüşsü koridorlara yasak lanetini gönderdiğinden beri hiçbir Fae, Gümüşler'e girmeye cesaret edememektedir. (Tanım:).B.)

SINSAR DUBH (Okunuşu: Şİ-SA-DU): Tuatha De Danaan'a ait bir Karanlık Kutsal Emanet'tir. Kendi türlerinin en eski antik çağlarında kullanılmış bir lisan ile yazılmıştır, içindeki şifreli yazıların, büyülerin en ölümcül olanını gizlediği söylenir. Sözde tarih kitabı Leabhar Gabhâla'da bahsi geçen istilalar sırasında Tuatha De tarafından irlanda'ya getirilmiştir. Diğer Karanlık Kutsal Emanetlerle birlikte çalınmıştır. Bir şekilde insanlar âlemine getirildiği söylentileri vardır. Bir milyon yıl kadar önce Melunlar'ın Karanlık Kralı tarafından yazıldığı iddia edilmektedir. (*Otantik ve Efsanevi Tarihi Eserlerin Açıklamalı Rehberi.)*

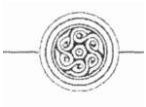
LUISNE MIZRAĞI (Luin Mızrağı, Longinus Mızrağı, Kader Mızrağı ve Alevli Mızrak adlarıyla da bilinir): İsa Mesih'in çarmıha gerildikten sonra öldüğünden emin olmak için kaburgalarına saplanan mızraktır, insan yapısı değildir. Tuatha De Danaan'm Işık Kutsal Emanetlerinden biri olup sınıfı ve gücü ne olursa olsun Fae'yi öldürebilen birkaç araçtan biridir. (Tanım: J.B.)

TABH'RS (Okunuşu: TAH-vr): Fae'nin, Âlemler ya da Krallıkları arasında geçiş için kullandığı ve çoğunlukla insanların gündelik lıayatlarındaki nesnelerde gizlenmiş geçit ya da kapılardır. (Tanım: J.B.)

TUATHA DE DANAAN veya TUATHA DE (Okunuşu: TUA dey danna veya Tua DEY): Başka bir âlemden dünyaya gelmiş üstün bir canlı türüdür. (Bu tür hakkındaki bilgiler tam olmadığından tanım eksiktir.)

MELUN: Tuatha De Danaan'ın "Karanlık" Krallığıdır. Tuatha De Danaan efsanesine göre Melunlar, yüz binlerce yıl içinden kaçılamaz bir hapishaneye hapsedilmişlerdir. Eminim kaçılamaz (!)

Önsöz

Yaşam felsefem oldukça basit... Kimsenin beni öldürmeye çalışmadığı gün, benim kitabıma göre iyi bir gündür.

Son zamanlarda iyi günüm pek olmadı.

Açıkçası, İnsan ve Fae âlemleri arasındaki duvar yıkıldığından beri iyi bir gün yaşamadım.

Aslında o andan beri hayatta kalıp da iyi bir gün gören tek bir Sı'd/te-kâhini yoktur.

insanlar ile Fae arasındaki Antlaşma akdedilmeden önce (Fae tarihini bilmeyenler için, I.O. 4000 yılı civarında olduğunu belirteyim), Melun Avcılar, hayvan avlar gibi bizi avlayıp öldürdüler. Ancak Antlaşma, Fae'ye insan kanı dökmeyi yasakladı vc Gerçek Görüş yeteneğine sahip olarak doğanlar- yani Fae'nin göz alıcı cazibesi ya da büyüsüne aldanmayan benim gibi insanlar - sonraki altı bin yıl boyunca tutsak alınıp öliinccye kadar Fae âleminde hapsedildiler. Asıl büyük fark da burada zaten; ölmek ya da ölünceye kadar Fae âleminde esir tutulmak. Tanıdığım bazı insanların aksine, onların cazibesinden etkilenmi-

yorum. Fac ile uğraşmak, bir çeşit bağımlılıkla uğraşmak gibidir. Teslim olursanız sizi ele geçirirler. Direnseniz de onlar hiç vazgeçmez.

Artık duvarlar yıkıldı ve Avcılar bizi avlamak için döndüler. Sanki biz bu gezegendeki salgın bir hastalıkmışız gibi, kökümüzü kurutmak için geri geldiler.

Işığın Mukaddes Kraliçesi Aoibheal, artık görevinin başında değil. Aslında, artık kimse nerede olduğunu bilmiyor. Hatta bazıları hayatından endişe duymaya başladı. Aoibheal ortalıktan kaybolduğundan beri, Mukaddesler ile Melunlar, kanlı savaşlarıyla dünyanın her yanını kirletiyorlar. Hastalıklı fikirlere sahip, karamsar biri olduğumu söyleyebilirsiniz ama bence Melunlar, daha iyi ve adil olan kardeşlerine karşı açık arayla üstünlük sağlamış durumdalar.

Bu da çok, hem d*e gerçekten* çok kötü bir durum.

Mukaddesleri daha fazla sevdiğimden değil bu düşüncem ki sevmiyorum. Benim kitabımda tek iyi Fae, ölü Fae'dir. Ancak Mukaddesler, Melunlar kadar öldürücü değildir. Bizi görür görmez öldürmeye kalkmazlar. Bizi seks için kullanırlar.

insanlara değer vermemekle birlikte, bizimle yatmaktan zevk alırlar.

Bir kadınla işleri bittiğinde, o kadın artık zihnen ve fiziksel olarak harabeye dönmüştür. Korunmasız Fae seksi, bir kadında çılgınlığa varan bir cinsel açlık uyandırır. Kadın, hiç başlamamış olması daha iyi olan bu açlığı, ömrünün sonuna kadar unutamaz. İyileşmesi oldukça uzun zaman alır ama en azından hayatta kalacaktır.

Hayatta kalmak, mücadeleyle geçecek başka günler yaşama şansına sahip olmak anlamına gelir... Dünyamızı eski haline döndürmek için bir fırsat ve Fae piçlerini gel-

dikleri cehenneme yollamak için bir gün daha kazanmak demektir...

Ama fazla ileri gidip hikâyeden sapmayayım.

Hikâye, çoğunun başladığı gibi başladı. Öyle, karanlık ve fırtınalı bir gecede değil... Uğursuz 'işte kötülük geliyor' müziği, bir fincanın altındaki dehşetli uyarılar ya da gökyüzündeki tüyler ürpertici alametlerle de değil...

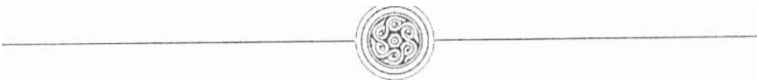
Felaketlerin büyük çoğunluğu gibi, küçük ve zararsız emarelerle başladı; bir yerlerde bir kelebek kanat çırptı ve rüzgârın yönü değişti. Batı Afrika kıyılarının açıklarında sıcak hava dalgası, soğuk hava dalgasıyla çarpıştığı anda bir kasırga koptu. Gemide birileri fırtınanın geldiğini anlayıncaya kadar iş işten geçmişti. Artık, kapakları kapatıp hasar kontrolü yapmak dışında, her şey için çok geçti.

Adım MacKayla. Kısaca, Mac. Gönülsüzce de olsa artık kabul ediyorum; ben bir *Sidhe* - kâhiniyim.

Dışarıda, bilinenden daha fazla sayıda sidhe - kâhini var ve bu da fazlasıyla iyi bir şey.

Çünkü bizler hasarı kontrol etmekteyiz.

BIR

Bir yıl önce...

QTemmuz. Ashford, Georgia.

Sıcaklık, otuz beş derece. Nem oranı, yüzde doksan yedi.

Güneyde yazlar çıldırtıcı sıcaklıkta geçer ama kısa süren ılıman kışlar için buna değer doğrusu. Aslında bütün mevsimleri ve iklimleri severim. Yazın bulutsuz, masmavi gökyüzünü sevdiğim kadar, yağmurun çiselediği kasvetli sonbahar günlerini de severim. Kanepeye kıvrılıp iyi bir kitap okumak için harika bir gündür. Ama kar ve buzla pek aram yok. Kuzeyde yaşayanlar buna nasıl ya da niçin dayanıyor bilmem. Ancak, iyi ki dayanıyorlar. Yoksa hepsi güneye akın ederdi ve burası kalabalıktan yaşanmaz hale gelirdi.

Güneyin boğucu sıcağına alışkın biri olarak, pembe ojeli el ve ayaklarımla uyumlu pembe puanlı bikinimi giymiş, ailemin evinin arka bahçesindeki havuzun kenarında tembel tembel uzanıyordum. Minderli bir şezlonga yayı-

larak kendimi güneşin yakıcı ışınlarına bırakmıştım. Uzun sarı saçlarımı, kimsenin sizi öyle görmesini istemeyeceğiniz tarzda, tepemde sivri bir topuz halinde toplamıştım. Annemle babam otuzuncu evlilik yıldönümlerini kutlamak üzere gemi yolculuğuna çıkmışlardı. İki hafta önce Maui'dcn başlayan yirmi bir günlük tropik adalar turu ertesi hafta sonu Miami'dc sona erecekti.

Onların yokluklarında ben de azimle tenimi bronzlaştırmaya çalışıyordum. Havuzun serin maviliklerine kısa dalışlar yapıp sonra tekrar güneşin altında uzanarak tenimdeki su damlacıklarını kurumaya bırakıyordum. Buyandan da ablam Alina'nın yanımda olmasını diliyordum. Belki de birkaç arkadaşımı davet etmeliydim.

iPod'umu babamın Bose SoundDock müzik setine takıp başucumdaki sehpanın üzerine koymuştum. Özellikle havuz başında güneşlenirken dinlemek için kaydettiğim son otuz kırk yılın liste başı olmuş yüz adet neşeli caz parçası arka arkaya çalıyordu. Mutlu ve pervasız vakit geçirmek için mutlu ve pervasız şarkılar... O sırada eski bir Loıiis Armstrong şarkısı olan "What a Wonderful World" başlamıştı. Alaycı ve gerçekçi olmanın daha havalı ve akıllıca olduğunu düşünen bir neslin insanı olarak bazen bu eski parçaların saçma olduğunu düşünüyorum. Her neyse...

Uzun bir bardağa koyduğum buzlu çayım elimde, gemileri sıradaki adaya beklenenden erken yanaşır da annemle babam arar diye telsiz telefon da yanımdaydı. Sonraki adaya yarından önce varamazlardı aslında ama daha önce iki kere planlanandan daha erken karaya çıkmışlardı. Birkaç gün önce cep telefonumu kazara havuza düşürdüğüm için telsiz telefonu yanımda gezdiriyordum.

Doğrusu, onları çok özlemiştim.

Başta, onlar gittikten sonra tek başıma kalabileceğim zamanları düşünüp sevinmiştim. Ailemin, onlar varken

Merkez Tren İstasyonu'ndan farkı kalmayan evinde yaşıyorum. Ev, annemin arkadaşları, babamın birlikte golf oynadığı dostları, kiliseden tanıdıkları hanımlar, bir bahaneyle kapıyı çalan ve her nasılsa mayolarını giymeyi ihmal etmemiş komşu çocuklarıyla dolup taşar. Bu çocuklar, her seferinde kendilerini yüzmeye davet ettirmeseler olmaz.

Ama iki haftalık huzur dolu yalnızlıktan sonra sıkılmaya başlamıştım. Özellikle akşamları ev, içler acısı bir sessizliğe gömülüyordu. Akşam yemeği vakti geldiğinde, ne yapacağımı bilmez halde kendimi mutsuz ve tabii ki aç hissediyordum. Annem muhteşem bir aşçıdır. Oysa ben dondurulmuş pizza, patates kızartması ve hamburgeri bile yakmadan pişiremiyordum. Fırında tavuk, patates püresi, şalgam salatası ve kremalı şeftali turtasını özlemiştim. Bu özlemle market alışverişini bile yapmış, annemin ihtiyaç duyacağı bütün malzemeyi çoktan dolaba doldurmuştum.

Yemek yemeyi seviyorum. Çok şükür ki vücudum bunu göstermiyor. Göğüs ve kalçalarım sağlıklı bir dolgunluğa sahip olmakla birlikte, genel olarak vücudumun hatları ince. Hızlı çalışan bir metabolizmam var. Tabii annem, *"Hah, otuz yaşına gelinceye kadar bekle bakalım. Sonra kırk, ondan sonra da elli yaşma geldiğinde görürsün,"* diye söylenmeye başladığında babam da, "*Sevecek daha çok* ^cy *olur Rainey*," diyerek anneme öyle bir bakar ki dikkatimi başka bir şey üzerinde toplamakta zorlanırım. Annemle babama tapıyorum ama GFB diye bir şey var. *Gereğinden fazla bilgi...*

Ebeveynlerimin ve Alina'nın eksikliğini saymazsak müthiş bir hayatım var. Annemle babamı özlüyorum ve Alina'nın İrlanda'dan eve geleceği günleri iple çekiyorum ama bu geçici bir durum. Yakında hepsi eve dönecek ve hayatım eski mükemmelliğine kavuşacak.

Sadece çok mutlu olmakla, Kader Tanrıçaları'nı kızdı-

rıp hayatınızı bir arada tutan cn önemli ipleri kesmelerine sebep olmanız mümkün müdür?

Telefon çaldığında annemlerin aradığını sandım.

Arayan onlar değildi.

Böylesine küçük, önemsiz, gündelik bir hareketin hayatınızda dönüm noktası haline gelebilmesi gülünç bir şeydir.

Telefonun ahizesini kaldırmak ve açına düğmesine basmak. ..

O düğmeye basmadan önce kardeşim Alina yaşıyordu. Düğmeye bastığım anda hayatım iki ayrı çağa bölündü: Telefon Çalmadan Önce ve Sonra.

O telefon çağrısını cevaplamadan önce, iyi bir okuyucu olarak ancak kitaplarda rastladığım "dönüm noktası" gibi beş para etmez tabirleri kullandığım hiç olmamıştı. O zamana kadar hayatım bir mutlu andan diğerine sürüklenmekle geçiyordu. O ana kadar her şeyi bildiğimi sanıyordum. Kim olduğumu, nereye ait olduğumu ve geleceğin bana tam olarak ne getireceğini bildiğimi zannediyordum.

O çağrı gelmeden önce, bir geleceğim olduğunu sanıyordum.

Sonrasında ise gerçekte hiçbir şey bilmediğimi keşfetmeye başladım.

Kız kardeşimin biri için bir şeyler - hiçbir şey yapmadığı için de olabilir - yaptığı için öldürüldüğünü öğrendikten ve tabutun hiç açılmadığı bir cenaze töreninin ardından gömülmesini izleyip onu güllerle uğurladıktan sonra iki hafta bekledim. Bu süreyi yas tutarak geçirmiştim.

Yas tutmak onu gcıi getirmeyecekti. Kardeşimin buz gibi vücudu toprağın altındayken onu öldüren kişinin hastalıklı sapıklığından memnun bir şekilde bir yerlerde elini kolunu sallayarak dolaştığını düşünmek de kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu.

O haftalar hafızamda hep sisli anılar olarak kalacaktı. Bütün o şiire boyunca ağladım. Gözyaşlarını, hafızamı ve görüşümü bulanıklaştırmıştı. Ağlamamı cngelleyemiyordum. Ruhum acı çekiyordu. Alina sadece kız kardeşim değildi. O, benim en yakın dostumdu. Trinity Üniversitesi'ndc okumak için sekiz aydır Dublin'de olmasına rağmen c-posta yoluyla sürekli yazışıyor, haftada bir kez telefonla görüşüp her şeyden birbirimizi haberdar ediyorduk. Birbirimizden gizlimiz saklımız yoktu.

Daha doğrusu, ben öyle sanıyordum. Ne kadar yanılmışım.

Okulu bitirip döndüğünde birlikte bir daire tutmayı planlıyorduk. Şehre taşınacaktık. Ben nihayet aklımı başıma toplayıp Atlanta Universitcsi'ne başlayacaktım. Alina da aynı üniversitede doktora yapacaktı. Ablamın bütün aileye yetecek kadar hırslı ve tutkulu olduğunu herkes bilirdi. Liseden mezun olduğumdan beri haftada dört beş gece Brickyaıd'da barmenlik yapmaktan gayet memnundum. Ailemin yanında yaşadığım için paramın büyük bir kısmını biriktirebiliyordum. Bu arada, kasabamızdaki Podunk Üniversitesi'ndc her sömestre bir iki ders alıp annemle babamın benim bir gün *gerçek dünyada, gerçek bir işe* sahip olabileceğim umudunu canlı tutuyordum. Tabii "Internet Kullanımı ve Seyahat Protokolü" gibi dersler ailemi ikna etmek konusunda pek başarılı olamıyordu. Yine de hırsım olsun ya da olmasın, gerçekten azim ve kararlılıkla çalışmayı ve Alina döndüğünde hayatımda büyük değişiklikler yapmayı planlıyordum.

Aylar öncc havaalanında onu yolcu ederken, bunun onu hayattayken son görüşüm olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Güneşin her gün yeniden doğup, akşam batacağı ne kadar kesinse kendinden her zaman emin olan Alina'ya sonuna kadar güvenebileceğiniz de o kadar kesindi. Çok çekiciydi. O yirmi dört, bense yirmi iki yaşındaydım. Biz sonsuza kadar yaşayacaktık. Otuz yaş bizden milyonlarca ışık yılı ötedeydi. Kırk yaş ise bizimle aynı galakside bile değildi. Ölüm mü? Hah. Ölüm, gerçekten çok yaşlı olan insanların başına gelirdi.

Hayır.

İki haftadan sonra, gözyaşlarıma engel olurken, hissettiğim acı dinmedi. Sadece yaşamsal bir gerekliliği olmayan son damlayı da sonunda vücudumdan atmıştım. Kavrulan ruhum artık öfke denizinde serinliyordu. Sorularıma cevap istiyordum. Adalet istiyordum.

İntikam istiyordum.

Göründüğü kadarıyla, bu konuda yalnızdım.

Birkaç yıl önce psikoloji dersleri almıştım. Bir derste, ölüm karşısında insanların farklı ıstırap evrelerinden geçtiği anlatılmıştı. Her insan, sevdiğini kaybetmenin acısıyla başa çıkabilmenin yolunu bu evrelerden geçerek buluyordu. Ben, birinci evre farz edilen inkâr uyuşukluğu içine girmedim. Bir kalp atımı süresinde o evreyi atlayıp acı çekme evresine geçtim. Annemle babam uzakta olduğu için cesedi teşhis etmek bana kalmıştı. Cesedi teşhis ettim. Alina'nın öldüğünü inkâr etmem mümkün değildi.

İki hafta sonrasında, öfke evresine geçmiştim. Ondan sonraki evre ise depresyondur. Ardından da kişi ruh sağlığını koruyabilinişse, kabullenme evresi gelir. Çevremdekilcrin kabullenme evresine girdiklerini görebiliyordum. Sanki uyuşukluk evresinden hemen yenilgiye atlamışlardı. "Gelişigüzel şiddet hareketleri" hakkında konuşmaya baş-

lamışlardı. "Hayat devam ediyor" gibi laflar ediyorlardı. Bu olayı polisten başkasının çözemeyeceğinden emindiler.

Oysa ben hiç de sağlıklı değildim. Irlanda'daki polisin bu cinayeti aydınlatacağına da hiç güvenmiyordum.

Alina'nın ölümünü olduğu gibi kabul etmek mi?

Asla.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Mac ve bu konu kapanmıştır." Annem, omzuna bir mutfak havlusu atmış, belinde kiraz kırmızısı, sarı ve beyaz manolya desenli mutfak önlüğüylc tezgâhın başında elleri un içinde duruyordu.

Pasta ve kek pişiriyordu. Yemek yapıyordu. Temizlik yapıyordu. Sonra tekrar kek börek yapmaya girişiyordu. Ev işleri konusunda gerçek bir Tazmanya canavarına dönüşmüştü. Ülkenin en güney bölgesinde doğmuş ve yetişmiş biri olarak annemin olaylarla başa çıkma yöntemi buydu. Birileri öldüğünde güneyli kadınlar anaç tavuklar gibi ev işlerine gömülüp yuvalarına bakarlar.

Bir saattir tartışıyorduk. Önceki akşam Dublin polisi çok üzgün olduklarını, delil yetersizliğinden ve ellerinde herhangi bir ipucu ya da görgü tanığı olmadığından soruşturmaya son verdiklerini bildirmek için aramışlardı. Alina'nın dosyasını faili meçhul vakalar bölümüne aktarmak zorunda olduklarını resmi olarak bildiriyorlardı. Böyle bir bölüm olmadığını ve bu türde dosyaların bir binanın altındaki geniş bir depoda bir dolaba konulup unutulduğunu azıcık aklı olan herkes bilirdi. Yeni kanıt bulunabilmesi ihtimaline karşı vaka ile ilgili araştırmalarını belli aralıklarla sürdürecekleri hususunda güvence vermelerine rağmen mesaj açıktı: Alina ölmüştü; cesedi ülkesine yollanmıştı ve bu konu onlar için artık kapanmıştı.

Vazgeçmişlerdi.

Bu önceden belirlenmiş azami süre miydi? Değilse neydi? Uç hafta. Hiçbir şey elde edemeden geçen yirmi bir gün! İnanılır gibi değil!

"Her iddiasına varım; orada yaşıyor olsaydık bu kadar çabuk vazgeçmezlerdi," dedim acıyla.

"Bunu bilemezsin, Mac." Annem kül sarısı perçemlerini ağlamaktan kızarmış mavi gözlerinin önünden çekti. Bunu yaparken kaşına biraz un bulaştırmıştı.

"Öğrenmem için bir fırsat tanı."

Yüz ifadesi onaylamayan bir tavırla gerilmişti. "Kesinlikle olmaz. O ülkede bir kızımı kaybettim. Diğerini de kaybetmeyeceği m."

İçimden çıkılmaz bir durumdu. Kahvaltıda, Dublin'e gidip polisin Alina'nın cinayetini çözmek için gerçekte neler yaptığını öğrenmek konusundaki kararımı açıkladığımdan beri bu çıkmazdaydık.

Dosyanın bir kopyasını isteyip soruşturmaya devam etmeleri için elimden geleni yapabilirdim. Kurbanın, ailesinin yüzü ve fazlasıyla ikna edici olacağından ümitli olduğum yüksek sesi olacaktım. Dublin'de kız kardeşimi temsil eden biri olması durumunda soruşturmanın daha ciddiye alınacağı inancından kurtulamıyordum.

Babamla birlikte gitmemiz için uğraştım ama o sıralar ona ulaşmak mümkün değildi. Kendi kederinde boğulmuştu. Yüzümüz ve vücut yapımız farklı olmasına rağmen Alina ile aynı saç ve göz renklerine sahiptim. Son zamanlarda babamın bana gerçekten baktığı nadir anlarda yüzünde beliren tuhaf ifade görünmez olmayı dilememe sebep oluyordu. Sarışın ve yeşil gözlü olacağıma keşke babam gibi esmer ve kahverengi gözlü olsaydım.

Başlangıçta babam dinamo gibiydi. Cenazeden sonra bitmek bilmez telefon görüşmeleri yapıyor, kararlı bir şekilde aklına gelen herkesi arıyordu. İrlanda'daki büyükelçilik

görevlileri çok kibar davranmış ve onu Interpol'e yönlendirmişlerdi. Intcrpol ise "olayı incelemek" amacıyla onu birkaç gün oyaladıktan sonra diplomatik bir manevrayla başladığı yere gönderdi; yani Dublin polisine. Dublin polisinin cevabı ise aynıydı. Kanıt yok. Tanık yok. Araştırılacak bir şey yok. "Bu konuyla ilgili bir sorununuz varsa bayım, büyükelçiliğinize başvurun."

Bunun üzerine, Ashford polisini aramıştı. Hayır, İrlanda'ya gidip olayı araştıramazlardı. Dublin polisini tekrar aradı. Alina'nın bütün arkadaşları, üniversitedeki öğrenci ve profesörlerinin hepsiyle görüştüklerinden emin olup olmadıklarını sordu. Dublin polisinin aksileşmeye başladığını anlamak için hattın diğer ucundaki kişiyi duymama gerek yoktu.

Sonunda, üniversiteden tanıdığı ve o sıralarda hükümette etkin ve gizli bir mevkide olan eski bir arkadaşını aradı. Arkadaşı her ne söylediyse, bu konuşmadan sonra babam tamamen çökmüştü. O zamandan beri içine kapanmıştı ve kimseyle konuşmuyordu.

Mutfakta kasırga gibi esen anne ve çalışma odasında kara deliğe benzeyen babayla Laneler'in evindeki hava korkunçtu. Öylece oturup kendilerine gelmelerini bekleyemezdim. Zaman boşa akıp gidiyor ve cinayetin izleri her geçen dakika biraz daha siliniyordu. Birinin hemen bir şeyler yapması gerekliydi ve bu kişi de benden başkası olamazdı.

"Ben gidiyorum ve bu konuda ne düşündüğünüz umurumda değil," dedim.

Annem birden gözyaşlarına boğulmuştu. Yoğurduğu hamuru tezgâha atıp mutfaktan koşarak çıktı. Biraz sonra yatak odası kapısı çarpılarak kapanmıştı.

Oldum olası yalnızca annemin gözyaşları karşısında ne yapacağımı bilememişimdir. Sanki kadıncağız son zaman-

larda yeterince ağlamamış gibi, bir de ben üstüne gidip onu tekrar ağlatmıştım. Kendimi dünya üzerindeki en aşağılık pislik gibi hissederek mutfaktan çıkıp usulca merdivenleri yönelerek odama gittim.

Pijamalarımı çıkarıp duş aldım. Saçlarımı kurutup giyindikten sonra bir süre çaresiz bir halde koridorda durup Alina'nın odasının kapalı kapısına baktım.

Gün içerisinde kaç bin kere birbirimizi çağırmış, kâbus görüp kaç kere birbirimizin yanma koşmuş ve sabahlara kadar fısıldaşıp durmuştuk?

Artık kâbuslarımla baş haşaydım.

Kendine gel, Mac. Kendimi sarsıp üniversite yerleşkesine gitmeye karar verdim. Evde kalsaydım, kara delik beni de yutabilirdi. Yaşanacakların bir işareti gibi ufuktan genişleyerek gelen karanlığı daha o andan hissetmeye başlamıştım.

Arabayla şehir merkezine doğru giderken cep telefonumu havuza düşürdüğümü hatırlamıştım. Tanrım, bunun üzerinden gerçekten bu kadar hafta geçmiş miydi? Bir alışveriş merkezinde durup yeni bir cep telefonu almaya karar vermiştim. Ben dışarıdayken annemle babamın beni aramaları gerekebilirdi.

Tabii, evde olmadığımın farkına varırlarsa...

Mağazadaki en ucuz cep telefonunu satın alıp eski telefonumun kaydını sildirdim. Kartımı yenisine takıp kontrol ettim.

On dört okunmamış mesaj vardı. Bu benim için bir rekor sayılırdı. Hiçbir zaman sosyal açıdan aktif biri olmamıştım. En yeni ve en müthiş bul beni servisine bağlı gezen ve bunun reklamını yapan insanlardan değilimdir. Bu kadar kolay bulunma fikri, tüylerimi diken diken eder. Kameralı telefon kullanmıyorum. Sayfalar boyu mesaj metni yazmak da bana göre bir iş değil. İnternet hizmeti ya

da uydudan radyo yayını da istemem, temel hizmet paketi yeterli, teşekkürler. Bunun dışında ihtiyaç duyduğum tek şey biricik ıPod cihazımdı. Müzik benim tek kaçış yolum.

Arabama dönüp amansız temmuz sıcağıyla klimanın mücadelesini başlatmak için motoru çalıştırdıktan sonra sesli mesajlarımı dinlemeye başlamıştım. Büyük bir çoğunluğu okuldan ya da Brickyard barından arkadaşlarımın haftalar önce bıraktıkları mesajlardı ve onlarla cenazeden sonra zaten görüşmüştüm.

Cep telefonum Alina'nın ölümünden birkaç gün önce bozulmuştu sanırım; bana onun da mesaj bırakmış olmasını diledim. Beni aramış olmasını ve ölmeden önce mutlu olduğunu duymayı ümit ediyordum. Kısa bir süre için bile olsa kederimi unutturacak bir şeyler söylemiş olabileceğini umuyordum. Onun sesini bir kerecikdaha duyabilmek için her şeyimi verebilirdim.

Alina'nın sesini duyduğumda neredeyse telefonu elimden düşürecektim. Telefonun küçücük vericisinden gelen sesi telaşlı ve korku doluydu.

"Mac! Oh, Tanrım, Mac, neredesin? Seninle konuşmam gerek! Hat doğrudan sesli mesaj servisine yönlendiriyor. Cep telefonunu niçin kapattın? Bu mesajı aldığın dakikada beni aramalısın. Yani alır almaz!"

Bunaltıcı yaz sıcağına rağmen birden bütün vücudum buz kesmişti.

"Oh, Mac, her şey ters gitti! Ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum. Onun bana yardım ettiğini zannediyordum ama... Tanrım, bu kadar aptal olabildiğime inanamıyorum! Ona âşık olduğumu sanmıştım. Meğer o da onlardan biriymiş, Mac. *Onlardan* biri!"

Hiçbir şey anlamamıştım. Kimlerden biri? Öncelikle, "onlardan" biri olan bu "adam" kimdi? Alina, âşık mı olmuştu? İmkânı yok! Alina ve ben birbirimize her şeyimizi

anlatırdık. Dublin'deki ilk aylarında yaşadığı birkaç sıradan flört dışında hayatında başka bir erkek olduğundan bahsetmemişti. Hele de âşık olduğu birinden kesinlikle söz etmemişti.

Sesi bir hıçkırıkla kesilmişti. Sanki bu yolla kardeşime uzanıp tutabilirmişim gibi telefonu sımsıkı kavramıştım. O anda Alina'nın yanında olup onu ölümden ve kötülüklerden koruyabilmek isterdim. Birkaç saniyelik parazit sesinin ardından, başkalarının duymasından korkar gibi sesini alçaltarak konuşmaya başlamıştı.

"Konuşmamız gerek Mac. Bilmediğin çok şey var. Tanrım, kendinin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Sana anlatmadığım çok şey var ama her şeyin bizim için güvenli hale gelmesini sağlaymcaya kadar seni bu işin dışında tutabileceğimi düşünmüştüm. Eve dönmeye çalışacağım." Durup acı bir ifadeyle gülmüştü. Bu, tanıdığım Alina'nın gülüşüne benzemeyen kulak tırmalayıcı bir sesti. "Ama ülkeden ayrılmama izin vereceğini sanmıyorum. En yakın zamanda seni tekrar arayacağım." O anda susmuştu. Bir süre daha parazit sesinden başka bir şey duyulmadı. "Oh, Mac, o geliyor!" Sesi telaşlı bir fısıltıya dönüşmüştü. "Beni iyi dinle! Öncelikle..." Kelimeyi ya yanlış duymuştum ya da yabancı bir sözcüktü. Sanırım şi-sa-du demişti. ".. .bulmamız gerekiyor. Her şey ona bağlı. Ona sahip olmalarına fırsat vermemeliyiz. Onu önce biz ele geçirmek zorundayız. Başından beri bana yalan söylüyordu. Artık ne olduğunu biliyorum. Nerede olduğunu da..."

Sonra sessizlik olmuştu.

Hat kesilmişti.

Ağzım bir karış açık kalakalmıştım. Duyduklarımın ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordum. Kişilik bölünmesi yaşıyor gibiydim. Sanki iki ayrı Mac vardı; biri çevresinde neler olup bittiğini bilen Mac, diğeri ise sabahları

kalkıp giyinmesine ve ayağını doğru ayakkabı tekine sokmasına bile yetmeyecek kadar burnunun ucundaki gerçeklerden bihaber olan Mac. Neler olup bittiğini bilen Mac, Alina ile birlikte ölmüş olmalıydı çünkü *o anda* Mac'in, ablası hakkındaki en önemli şeyi bilmediği açıktı.

Aşık olduğunu bana söylememişti! Bu konuda tek kelime bile etmemişti. Göründüğü kadarıyla, anlatmadığı daha çok şey vardı. Hayrete düşmüştüm. İhanete uğramıştım. Ablam hayatının en önemli kısmını *aylardır* benden gizliyordu.

Nasıl bir tehlikenin içine girmişti? Beni neyin dışında tutmaya çalışmıştı? Bizim için güvenli hale gelecek olan neydi? Neyi bulmak zorundaydık? Onu öldüren, âşık olduğunu sandığı adam mıydı? Neden, *neden* bana o adamın adını söylememişti?

Mesajın tarih ve saatine baktım. Cep telefonumu havuza düşürdüğüm günün öğleden sonrasıydı. Midem bulanıyordu. Kendimi hasta gibi hissediyordum. Bana ihtiyacı vardı ve ben yanında olamamıştım. Alina'nın telaşla bana ulaşmaya çalıştığı sıralarda ben tembel tembel uzanmış mutlu ve pervasız şarkılar dinleyerek güneşleniyordum. Kısa devre yapmış cep telefonum ise yemek masasının üzerinde yatıyordu.

Mesajı dikkatlice kaydedip diğer mesajları dinledim. Tekrar aramış olabileceğini umuyordum ama ondan gelen başka çağrı yoktu. Polisin tespitine göre, bana ulaşmaya çalıştıktan yaklaşık dört saat sonra ölmüştü. Tabii, cesedi dar bir çıkmaz sokakta ölümünden neredeyse iki gün sonra bulunmuştu.

Hayalimde canlanan bu görüntüyü bir türlü zihnimden atamıyordum.

Gözlerimi yumup onunla konuşmak için son şansımı yitirdiğimi düşünmemeye, çağrısına cevap vermiş olsay-

dım onu kurtarmak için bir şeyler yapabilirdim diye kahrolmamaya çalıştım. Bıı düşünceler beni çıldıı tabilirdi.

Mesajı tekrar dinledim. Şi-sa-dıı neydi? Gizemli "kendinin ne olduğunu bile bilmiyorsun" cümlesinin bununla ne ilgisi vardı? Alina neyi kastetmişti?

Üçüncü kez dinledikten sonra mesaj zihnime kazınmıştı.

Bu mesajı annemle babama dinletemeyeceğimi anlamıştım. Hissettikleri üzüntü daha ne kadar dcrinleşcbilir bilmiyorum ama bu mesaj, sadece onların kederini daha da derinleştirmekle kalmaz, bir de beni odama kilitleyip anahtarı okyanusa atmalarına sebep olabilirdi. Hayatta kalan tek çocuklarını korumak için her şeyi yapabilirlerdi. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacaklarından emindim.

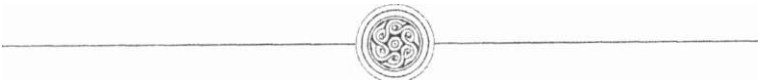
Ancak, Dublin'e gidip bu mesajı polise dinletirsem, Alina'nın cinayet dosyasını yeniden açmak zorunda kalacaklardı, öyle değil mi? Bu mesaj sağlam bir ipıicuydu. Alina birine âşık olmuşsa, onunla bir yerlerde birlikte görülmüş olabilirdi; okulda, dairesinde, iş yerinde, herhangi bir yerde. Bu adamı tanıyan birileri olabilirdi.

Bu gizemli adam, Alina'nın katili değilse bile, katile açılan kapının anahtarıydı. Sonuçta, "*onlardan*" biriydi.

Kaşlarımı çattım.

"Onlar" kim ya da neydi acaba?

IKI

Dublin'e gidip kardeşim için adalet istemeyi düşünmekle, evimden binlerce mil ötede okyanusun öbür tarafındajet lag olmuş vaziyette öylece dikilip kalmanın bambaşka şeyler olduğunu kısa sürede anlamıştım.

Hızla çöken akşam karanlığında, yabancı bir şehrin merkezindeki Arnavut kaldırımı döşeli sokakta, neredeyse tamamen anlaşılmaz bir İngilizccylc konuşan insanların ortasında, beni oraya bırakan taksinin uzaklaşmasını seyrederken, bu şehirde bir milyondan fazla insan yaşamasına rağmen tek bir tanıdığım olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum.

Dublin'de, İrlanda'da, hatta Avrupa kıtasının tamamında tanıdığım bir tek kişi bile yoktu.

Olabildiğince yalnızdım.

Ayrılmadan önce annem ve babamla büyük bir kavga etmiştik; bu yüzden benimle konuşmuyorlardı. Aslında birbirleriyle de konuşmadıklarından bu durumu fazla üstüme alınmamaya çalışıyordum. Bardaki işimden ayrılıp okuldan da kaydımı sildirmiştim. Bankadaki bütün biri-

kimlerimi ve çek hcsabımdaki parayı çekmiştim. KJZ kardeşimin öldürüldüğü yabancı bir memlekette yapayalnız yirmi iki yaşında bekâr, beyaz bir kadındım.

Ellerimde valizlerimle kendi etrafımda bir tur döndüm. Tanrı aşkına, ben ne yaptığımı sanıyordum? Paniğe kapılıp giden taksinin arkasından çılgın gibi koşmaya başlamadan önce bu düşünceyi kafamdan atıp omuzlarımı dikleştirdim ve dönüp Clarin House Oteli'ne girdim.

Yalnızca oda ve kahvaltı hizmeti veren bu oteli seçmemin iki nedeni vardı. Birincisi, otel, Alina'nın gürültülü bir sokakta, Dublin barlarından birinin üst katındaki küçük kiralık dairesine yakındı, ikinci olarak, civardaki en ucuz otellerden biriydi. Bu şehirde ne kadar süre kalacağım belli değildi. Bu yüzden, bulabildiğim en ucuz tek yön uçak biletini almıştım. Maddi kaynaklarım sınırlı olduğundan her kuruşumu hesaplı harcamam gerekiyordu. İşin sonunda, yurtdışında beş parasız kalıp eve dönememek de vardı, irlanda'dan ayrılmayı düşünmeye başlamam için bile önce polisin - ya da İrlandalıların tabiriyle An Garda Sıochâna, yani Barışın Koruyucularının - işini mümkün olan en iyi şekilde yaptığına ikna olmam gerekiyordu.

Yola çıkmadan önce, Ashford'un tek sahafı olan The Book Nook'ta bulduğum yeni sayılabilecek iki adet seyahat rehberini neredeyse yalayıp yutmuştum. Haritaları dikkatle incelemiş, İrlanda tarihi ve gelenekleri hakkında bilgi edinmeye çalışmıştım. Dublin uçağına binmeden önce Boston'daki üç saatlik bekleme süresini, gözlerimi kapatıp Alina'nın telefonda ve e-postalarında Dublin hakkında anlattıklarını bütün detaylarıyla anımsamaya çalışarak geçirmiştim. Hâlâ bilgimin yetersiz .olmasından endişe etmekle birlikte parmak uçlarında yükselip etrafa aptal aptal bakman acemi turistlerden olmayacağımı düşünüp avunuyordum.

Clarin House Otcli'nc girip hızla resepsiyona yürüdüm.

"Yakşamlar azizm," dedi görevli neşeyle. "Marım rezervin 'ardır. Bu sezonda bele giizzel gecede gerekecenc temin ol."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Adamın söylediklerini, ağır çekimde, içimden tekrar ederek anlamaya çalıştım. "Rezervasyon," dedim. "Oh, evet." Yaşlı beyefendiye bana c-posta ile gönderilen rezervasyon teyit yazısını uzattım. Beyaz saçları, düzgün kesimli sakalı, çerçevesiz yuvarlak gözlüklerin arkasında pırıl pırıl parlayan gözleri ve tuhaf bir şekilde küçük kulaklarıyla, masallardaki neşeli cinlere benziyordu. Rezervasyonumu teyit edip kayıt işlemlerimi yaparken bir yandan da elime bir sürü broşür tutuşturuyor ve gidilip görülecek yerler hakkında durmaksızın gevezelik ediyordu.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

İşin doğrusu, söylediklerinin çok azını anlayabilmiştim. Aksanı çekici olmakla birlikte daha havaalanındaykcn içime doğan şüphe doğrulanmış oluyordu. Acıklı bir şekilde anadili dışında başka lisan bilmeyen Amerikalı beynimin İrlandalılara has bağlaç, çekim ve deyimlere alışması zaman alacaktı. Adam o kadar hızlı konuşuyordu ki Gal dilinde saçmalıyor da olabilirdi.

Birkaç dakika sonra, adamın tavsiye ettiklerinin hiçbirini anlamamış olarak üçüncü kattaki odamın kapısını açıyordum. Konaklama ücreti, tam da beklediğim gibi ucuzdu. Eniyie boyu yaklaşık üçer metre olan oda basit bir şekilde döşenmişti. Uzun dar pencerenin altına çift kişilik bir yatak dayanmıştı. Odada, üzerinde sarı başlıklı lekeli bir gece lambası duran üç çekmeceli bir etajer, köhne bir sandalye, bir lavabo, içinde eğri büğrü iki adet tel askılık bulunan ve genişliği ancak benim kadar olan bir dolap vardı. Koı ido-

run sonundaki banyo ortak kullanılıyordu. Yalnızca soluk portakal ve pembe renklerdeki halı ile perde odanın genel havasına farklılık katıyordu.

Bavullarımı yatağın üzerine bırakıp perdeyi açtım ve kardeşimin öldüğü şehre baktım.

Bu şehrin güzel olmasını istemiyordum ama güzeldi.

Gece karanlığında Dublin ışıl ışıldı. Kısa bir süre önce yağmur durmuştu ve kömür karası gecede ıslak sokaklar, lamba ve tabelalardan yansıyan ışıkların altında amber, kırmızı ve neon mavisi renklerde parlıyordu. Şehrin yalnızca kitap ve filmlerde gördüğüm bir mimarisi vardı; tarihi, zarifve muazzamdı. Yüksek ve heybetli pencerelerle süslü binaların bazıları sütun ve kolonlarla donatılmış, bazıları ise zarif ahşap işi detaylarla bezenmişti. Clarin 1 louse Otel, Tcmple Bar semtine yakındı. Seyahat rehberime göre Tcmple Bar, şehrin en hareketli, canlı ve *craic* - İrlandalıların "şamatalı iyi eğlence" anlamında kullandıkları argo bir sözcük - bölgesiydi.

İnsanlar sokaklarda geziyor semtteki sayısız birahanenin birinden çıkıp diğerine giriyorlardı. James Joyce, "Dublin'i bir birahaneye rastlamadan gezebilmek, iyi bir bulmaca konusu olurdu," diye yazmıştı. Oteldeki görevlinin elime tutuşturduğu broşürlerden birine gururla, Dublin'de altı yüzden fazla birahane vardır, diye başlık atılmıştı. Otele gelirken gördüğüm kadarıyla da haklıydı. Alina, Trinity Ünivcrsitcsi'nin yabancı öğrencilere yönelik eğitim programına kabul edilmek için çok çalışmıştı. Ama Alina'nın aynı zamanda enerjisi, sosyal hayatı ve bir sürü değişik birahanesiylc bu şehrin tadını adamakıllı çıkardığına emindim. Alina, Dublin'i sevmişti.

Aşağıda konuşup gülüşen insanları izlerken kendimi ay ışığında parlayan bir toz zerresi kadar küçük hissediyordum.

Dünyanın bıı bölgesiyle ancak uçuşan bir toz zerresinin olabileceği kadar uyumluydum.

"Öyleyse uyum sağla," diye kendi kendime söylendim. "Alina'nın tek ümidi sensin."

O an, Alina'nın tek ümidi - yani ben yorgunluğunu umursamayacak kadar açtı. Üç kez uçak değiştirdiğim yirmi saat süren transit yolculuktan sonra yorgunluktan bitap düşmüştüm. Hiçbir zaman boş mideyle uyuyamamışımdır. Yatağa girmeden önce gidip yiyecek bir şeyler bulmam gerekiyordu. Bir şeyler yemezsem bütün gece yatakta dönüp duracak, sabah da daha acıkmış ve daha yorgun bir şekilde kalkacaktım. Oysa ertesi sabah beni çok yoğun bir gün bekliyor ve aklımın başında olması gerekiyordu.

Hem şehri tanımaya başlamak için bu iyi bir fırsattı. Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Hafifbir makyaj yapıp saçlarımı taradım. Üzerimdekileri çıkarıp güneşin bronzlaştırdığı bacaklarımın büyük kısmını açıkta bırakan en sevdiğim beyaz mini eteğimi ve leylak rengi askılı bluzum ile ona uygun yakasız hırkamı giydim. Saçlarımı tepemde atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra odamın kapısını kilitleyip otelden çıkarak Dublin gecesine karıştım.

Davetkâr görünen ve otantik İrlanda yemeği sunmakla övünen ilk mekâna girdim. Gösterişli barlar yerine, bu eski devirlerden kalma orijinal yeri tercih etmiştim. Yaygara olmaksızın güzel sıcak bir yemekten başka bir isteğim yoktu. Onu da bulmuştum; kocaman bir kâse dolusu koyu İrlanda yahnisi, sıcacık sodalı ekmek, bir dilim çikolatalı viskili kek ve bunları yutmaya yardımcı olması için bir şişe Guinness marka bira.

Tıka basa doyduktan sonra üzerime çöken rehavetle iyice uykum gelmesine rağmen ikinci birayı ısmarlayıp

arkama yaslanarak çevreme bakınmaya ve ortamın atmosferinin keyfini sürmeye başladım. Alina buraya hiç gelmiş miydi acaba? Bir süre onu orada arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde gülerken hayal ettim. Tuğla duvarların kenarına dizilmiş, yüksek arkalıklı rahat deri kanepelerin oluşturduğu ve "kuytu" dedikleri bölmelerle güzel bir yerdi. Geniş salonun ortasında, maun, pirinç ve aynalar kullanılarak yapılmış görkemli bir bar vardı. Barın etrafı bistro masalar ve yüksek taburelerle çevriliydi. Ben de bu masalardan birinde oturuyordum.

içerisi genç üniversite öğrencilerinden emekli turistlere, şık giyimlisinden salaş kıyafetlisine kadar farklı kesimlerden insanlarla doluydu. Bir barmen olarak başka kulüplerin nasıl olduğu, neler sundukları, hangi tür müşterileri çektikleri ve içeride çevrilen romantik diziler her zaman ilgimi çekmiştir. Kulüplerin kaçınılmaz senaryolarından biri de aşk hikâyeleridir. Ortamda mutlaka birkaç muhteşem erkek bulunur; daima bir iki kavga çıkar; her zaman biraz romantizm ve de en azından bir tane sıradışı ya da anormal diyebileceğimiz insan vardır.

O gece de farklı değildi.

Hesabımı ödemiştim. O içeri girdiğinde biramı bitirmek üzereydim. Onu fark etmemek mümkün değildi. Gerçi ben onu fark edinceye kadar önümden geçip gitmişti ve sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama dünya klasmanında bir atletin arkadan görünümüne sahipti. Uzun, enerjik ve güçlü kaslar, siyah deri pantolon, siyah botlar ve - evet, tahmin edeceğiniz üzere, tiyatro eserinden fırlamış bir kral gibi - siyah gömlek. İnsanlar hakkında giyimlerine bakarak fikir sahibi olmama yetecek kadar barlarda zaman geçirmiştim. Baştan aşağı siyah renk giyinen erkekler iki kategoriye ayrılır: Bela olmak isteyenler ya da belanın ta kendisi olanlar. Böylelerinden uzak

durmaya bakarım. Baştan aşağı siyah renk giyinen kadınlar ise başka bir âlemdir ama şimdi bunun sırası değil.

Dolayısıyla, önce sırtını fark etmiştim. Ben arkasından alıcı gözle onu süzerken - bela olsun veya olmasın, adam cidden gözlere şenlikti - doğruca bara gidip üzerinden uzandı ve kaliteli bir şişe viskiyi resmen yürüttü.

Benden başka kimse bunun farkına varmış gibi görünmüyordu.

Barmen adına hissettiğim hiddetle dikilmiştim. Gecenin kapanışında hesap tutmayınca altmış beş dolarlık özel malt İskoç viskisinin ücretinin barmenin cebinden çıkacağına bahse girebilirdim.

Taburemden kayarak inmeye başlamıştım. Evet, yabancı bir ülkede olsam da bunu yapacaktım. Onu ihbar edip yakalatacaktım. Biz barmenler arasında dayanışma olması gerekirdi.

Adam aniden geriye döndü.

Bir ayağım yüksek bar taburesinin basamağında, donup kalmıştım. Soluğumu da tutmuştum sanırım. Adamın film yıldızı olabilecek türden biri olduğunu söylemek az gelirdi. *Baş döndürücü derecede muhteşem* demek bile yetmezdi. Tanrı böyle yüzleri ancak baş meleklerine bahşediyor olmalı demek de bu adamı tarifetmeye başlamanın yakınından bile geçmiyordu. Uzun altın rengi saçları, neredeyse gümüş parlaklığındaki gözleri ve altınımsı teniyle göz kamaştırıcı derecede güzeldi. Vücudumdaki bütün tüyler mükemmel bir ahenkle diken diken olmuştu. O anda zihnimin gerisinden tuhaf bir düşünce geçmişti, "Bu adam bir insan değil."

Kendi kaçık düşüncem karşısında hayretle başımı sallayıp yerime tekrar oturmuştum. Gördüklerimi barmene anlatma niyetimden vazgeçmemiştim. Ama bunu adam

bardan uzaklaştıktan sonra yapmaya karar vermiştim. Birden, içimden ona yaklaşmak gelmemişti.

Ancak, adam yerinden kımıldamamıştı. Aksine, bara yaslanıp şişenin ağzındaki mührü söküp kapağını açmış ve şişeyi tepesine dikmişti.

Ben onu seyrederken tam olarak izah edilmesi mümkün olmayan bir şey oldu. Vücudumdaki bütün tüyler titremeye başlamıştı. Yediğim yemek kurşun gibi mideme oturmuştu. Sanki farklı bir tür görüş yeteneğine kavuşmuşum gibi gözlerimin önünde yeni bir görüntü beliriyordu. Bar hâlâ oradaydı. Adam da oradaydı ama gerçekliğin *bu* yorumunda hiç de muhteşem değildi. İğrenç bir şeyin dikkatle gizlenmiş halinden başka bir şey değildi. Bütün bu kusursuz yüzeyin altında, teninden zar zor maskelenmiş çürüme kokusu yükseliyordu. Ona yeterince yaklaştığım takdirde bu pis koku beni öldürebilirdi. Hepsi bu kadar da değildi. Gözlerimi biraz daha açabilsem, daha fazlasını görebileceğimi hissediyordum. Bir şekilde daha sabit ve cesur bakabilsem onun tam olarak ne olduğunu görebilecektim. Orada, ne kadar bir süre ona bakarak oturduğumu kestiremiyorum. Çok sonra, kendimi öldiirtccek kadar uzun bir süre olduğunu anladım ama o sıralarda bunu bilmiyordum.

Hikâyem orada sona erebilirdi. Ama öykünün tam o satırında başımın arkasına yediğim sert bir şaplak beni kendimden korumuştu.

"Of!" Üzerine tünediğim taburede zıplayıp arkama döndüm ve bana saldıran kişiye baktım.

O da bana bakıyordu. Seksen yaşlarında ufacık bir kadındı. Beyazlayıp gümüş rengine dönmüş gür saçlarını uzun bir örgü halinde geriye toplamıştı. Yüzünün zarif bir kemik yapısı vardı. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Kadınların giyim tarzları ile ilgili teorilerimi gözden

geçirmem gerekebileceğini fark etmek bir an için canımı sıkmıştı. Daha, "hey, ne yaptığını sanıyorsun," dememe kalmadan uzanıp bana bir kere daha vurmuştu. Şaplağı bu kez alnıma inmişti.

"Of, vurup durmasana!"

"Ne cüretle ona öyle bakarsın," dedi kadın. Derin kırışıklıklarla çevrili keskin mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hepimizi tehlikeye atacaksın, seni lanet aptal!"

"Ha?" Otelin resepsiyonunda görevli masal cininin söylediklerini anlayabilmek için yaptığım gibi bu kadının da söylediklerini içimden yavaşça tekrar etmiştim. Yine de bir anlam çıkaramamıştım.

"Karanlık Tuatha De! Ne cüretle bizi ifşa etmeye kalkarsın? Hem de bir O'Connor olduğun halde! Soyuna edecek bir çift lafım olurdu ama..."

"Ha?" Söylediklerinin arasından bir kelimeyi ayırt edebilmiştim. Acaba doğru mu duymuştum? *Tu-ah-dey* de neyin nesiydi? Ayrıca, bu kadın benim kim olduğumu sanıyordu? Kadın elini kaldırınca tekrar vurmasından korkup aklıma ilk geleni söyledim. "Ben bir O'Connor değilim."

"Elbette öylesin." Bana bakıyordu. "Bu saçlar, bu gözler ve bu ten! Oh, evet, kesinlikle bir O'Connor'sın. Bunun gibiler senin gibi tatlı küçük şeyleri çatır çatır ikiye ayırıp sen yalvarmak için daha o sevimli ağzını bile açamadan kemiklerinle dişlerini karıştırır. Şimdi, hepimizi mahvetmeden defol git buradan!"

Ona anlamayarak sadece bakakalmıştım. "Ama ben..."

Mükemmelliğini en azından yarım yüzyıllık bir uygulamaya borçlu olduğu şüphe götürmeyen sert bir bakışla beni susturmuştu. "Dışarı! Şimdi! Bir daha sakın buraya gelmeye kalkma. Ne bu gece, ne de başka zaman... Başını önünde tutup atalarını onurlandırmayacaksın madem, barı hepimize bir iyilik yap ve gidip başka yerde öl."

Vay. Gözlerimi kırpıştırmaya devam ederek arkama uzandım ve el yordamıyla cüzdanımı bulup aldım. İstenmediğimi anlamam için kafama şaplak yemeye ihtiyacım yoktu. Elin tersiyle atılan birkaç şaplak yeterli olmuştu. Çılgın yaşlı kadın beni tekrar pataklamaya kalkarsa diye başım dik, gözlerim ileride çıkışa doğru geri geri yürüdüm. Güvenli bir uzaklığa gelince dönüp bardan çıktım.

Kutudan bozma otel odasına girerken, "işte bu kadar," diye kendi kendime mırıldanıyordum. "İrlanda'ya hoş geldin Mac."

Hangisinin daha rahatsız edici olduğuna karar veremiyordum; tuhaf sanrılar görmek mi, yoksa saldırgan kocakarı mı?

Uykuya dalmadan önceki son düşüncem, yaşlı kadının tam anlamıyla deli olduğuydu. İkimizden birinin delirmiş olması gerekirdi ve deli olan kesinlikle ben değildim.

ÜÇ

Ertesi gün Pcarse Caddcsi'ndeki Garda Karakolu'nu bulmak biraz vaktimi almıştı. Dışarısı, sevimli küçük haritada göründüğünden oldukça farklıydı. Sokaklar birbirine haritada gösterildiği kadar düzgün açılarla bağlanmıyordu. Sokak isimleri de herhangi bir kafiye ya da sebep olmaksızın bir bloktan diğerine değişiyordu.

Aynı kahvehane ile gazete büfesinin önünden üç kere geçmiştim. Bir bulvar gazetesi büyük koyu renk yazıyla, *"Şeytan, Clare'deki Cornfield kasabasında görüldü... Bu ay, altıncı görünüşü oldu..."* diye başlık atmıştı. Başka bir gazete, *"Medyum, Kadimlerin döndüğünü iddia ediyor*;" diye ilan ediyordu. Bu Kadimler de kimdi? Eski bir ıock grubu muydu? Büfenin önünden dördüncü geçişimde pes edip yaşlı satıcıya adresi sordum.

Söylediklerinden tek kelime bile anlayamamıştım. Aksandan kaynaklanan anlaşmazlıkların, konuşanın yaşı ile doğru orantılı olduğunu anlamaya başlamıştım. Homurdanan beyefendinin kelimeleri makineli tüfek hızında üzerime akın ederken anlamış gibi görünmeye çalışarak

gülümsedim ve başımla onaylayarak dinledim. Lafını bitirmesini bekleyip bir kumar oynamaya karar verdim. Kahretsin, zaten iki olasılık vardı. Kuzeye doğru döndüm.

Gıdaklamaya benzer bir ses çıkaran satıcı beni omuzlarımdan yakalayıp ters yöne çevirerek, "O taraf değil, sağır kız," dedi.

Düşünüyorum da... "Salak kız" da demiş olabilir.

Gülümsemeye devam ederek güneye yöneldim.

Clarin House Otelı'nın resepsiyonunda sabah vardiyasına bakan ve daha anlaşılır bir şekilde konuşan yirmili yaşlardaki Bonita isimli kadın, Garda Karakolu'nu görür görmez tanıyacağım konusunda güvence vermişti. Bonita, tamamen taştan yapılmış tarihi yapının bacaları ve iki kenarındaki küçük kuleleriyle eski ingiliz malikânelerine benzediğini söylemişti. Haklıydı. Gerçekten de öyleydi.

Derin bir taş kemerin altındaki yüksek ahşap kapıdan geçerek polis merkezine girdim ve danışmaya kendimi tanıttım. "İsmim MacKayla Lanc." Ardından, doğrudan konuya girip, "Kız kardeşim geçen ay burada öldürüldü. Bu olayla ilgilenen dedektifle görüşmek istiyorum. Ona vereceğim yeni bilgiler var."

"Kiminle görüşüyordunuz canım?"

"Müfettiş O'Duffy. Patrıck O'Duffy."

"Üzgünüm tatlım. Patty birkaç gün izinli. Senin için perşembe gününe bir görüşme ayarlayabilirim."

Perşembe gününe bir görüşme mi? Hemen harekete geçmek gerekiyordu. Üç gün beklemek istemiyordum. "Bu konuda görüşebileceğim başka bir müfettiş var mı?"

Danışmadaki kadın, "Olabilir. Ama vakayı inceleyen müfettişle görüşmeniz daha iyi olur. Sizin yerinizde olsam Patty'yi beklerdim."

Sabırsızca ağırlığımı diğer ayağıma vererek ne yapmam gerektiğini düşündüm. Bir şeyler yapma ihtiyacıyla yanıp

tutuşuyordum. Ama Alina için alelacele bir şeyler yapmaktansa en iyi olanı yapmayı tercih ederdim. "Tamam. Perşembe günü için randevu istiyorum. Sabah saatleri müsait mi?"[55]

Perşembe sabahı ilk görüşmeyi benim için ayarlamıştı.

Oradan çıkınca Alina'nın kaldığı eve gittim.

Kontrata göre ay sonuna kadarki kirası ödenmiş olsa da Alina'nın eşyalarını toparlayıp her şeyi kutulara koyarak Gcorgia'ya yollamanın ne kadar süre alacağını kestiremiyordum. Bu yüzden, bu işe hemen başlamaya karar vermiştim. Ablama ait tek çöpü bile evden dört bin mil uzakta bırakmaya niyetim yoktu.

Kapının üzerindeki polis bandı kesilmiş halde duruyordu. Müfettiş O'Duffy, Alina'nın üzerinden çıkan kişisel eşyalarını küçük bir paket içinde bize yollamıştı. Evin anahtarı da gelen eşyaların arasındaydı. Daire, Alina'nın ailemizin evindeki odası gibi kokuyordu. Odalara şcftalivanilya aromalı mumların ve Beautiful parfümünün kokusu sinmişti.

Panjurlar kapalı olduğundan içerisi karanlıktı. Aşağıdaki barın açılış saati henüz gelmediğinden ortama mezar sessizliği hâkimdi. El yordamıyla elektrik düğmesini aradım. Dairesinin inceden inceye araştırıldığını haber almış olmamıza rağmen gördüklerime hazırlıklı değildim. Her yer parmak izi tozuyla kaplıydı. Kırılabilir her şey kırılmıştı. Lambalar, biblolar, tabaklar, hatta gazlı şöminenin üzerindeki ayna bile kırılmıştı. Kanepe lime lime doğranmış, minderler yırtılmış, kitaplar parçalanmış ve kitaplık devrilmişti. Perdeler bile kırpılmıştı. Oturma odasına girdiğimde müzik CD'lerinin parçaları ayağımın altında çatırdamıştı.

Bütün bunlar, Alina ölmeden önce mi, yoksa öldükten sonra mı yapılmıştı? Polis, zaman konusunda hiçbir görüş bildirmemişti. Gördüğüm manzara, şuursuz bir öfkenin eseri miydi? Yoksa katil bir şey mi aramıştı? Belki de Alina'nın bulmamız gerektiğini söylediği şeyi arıyordu. Alina'nın -her ne ise- o şeyi bulduğunu düşünmüş olabilirdi.

Alina'nın cesedi buradan oldukça uzakta, Liffcy Nehri'nin karşı tarafında çöple dolu bir çıkmaz sokakta bulunmuştu. Yerini tam olarak biliyordum. Olay mahallinin fotoğraflarını görmüştüm. İrlanda'dan ayrılmadan önce o çıkmaz sokağa gidip Alina'ya son kez veda edecektim. Ama bunu yapmak için acele etmiyordum. O anda o evde olmak bile yeterince kötüydü.

Aslında orada kalmaya ancak beş dakika dayanabilmişim.

Evden dışarı fırlayıp kapısını kilitledim ve dar, penceresiz merdivenlerden aceleyle inip kendimi barın arkasındaki sisli sokak arasına attım. Kıra süresinin dolmasına daha üç buçuk hafta olmasını minnetle karşılamıştım. Sonraki gelişimde, karşılaşacağım manzaraya hazırlıklı ve daha dayanıklı olacaktım. Sonraki gelişimde, elimde kutular, çöp torbaları ve süpürge olacaktı.

Yanağımı kolumla silerken kendi kendime, bir dahaki gelişimde ağlamayacağım," diye söz verdim.

Sabahın kalanını ve yağmurlu öğleden sonranın büyük bir kısmını bir Internet cafedc, Alina'nın bulmamız gerektiğini söylediği *şi-sa-dıı* hakkında araştırma yapmakla geçirdim. Bütün arama motorlarını denemiştim. Hakkında herhangi bir haber bulma umuduyla yerel gazetelerin İnternet sayfalarında metin taraması bile yapmıştım. Kc-

limcnin nasıl yazıldığını bilmiyor oluşum önemli bir sorundu. Aradığımın ne olduğunu da bilmiyordum. Bir kişi, yer ya da eşya olabilirdi. Alina'nın mesajını defalarca dinlememe rağmen söylediklerini tam olarak anladığımdan emin değildim.

Kahrolası kelimeyi aramaktan vazgeçip geçen gece yaşlı kadının söylediği tuhaf kelimeyi bulmaya çalıştım ama *tu-ah-dey* diye okunan kelimeyi bulma konusunda da şansım yaver gitmemişti.

Bu arada, aileme yazdığım duygusal mesajın yanı sıra bütün tanıdıklarıma da birer e-posta mesajı yollama fırsatı bulmuştum. Birkaç saat sinir bozucu araştırmamla uğraştıktan sonra bir fincan kahve daha almak üzere servis yapılan yere gittim. Tezgâhın arkasında duran benimle aynı yaşlarda iki sevimli İrlandalı delikanlıya *şi-sa-du* nun ne olduğu hakkında fikirleri olup olmadığını sordum.

Hiçbir fikirleri yoktu.

"Peki, *tu-ah-dey* hakkında bilginiz var mı," diye aynı cevabı duyacağımı bile bile sordum.

"Tu-ah-dey?" Esmer olan kelimeyi benim kullandığımdan biraz farklı bir tonlamayla tekrar etmişti.

Başımla onayladım. "Dün gece bir barda rastladığım yaşlı bir kadın söyledi. Anlamını biliyor musunuz?"

"Elbette," diye gülmüştü. "Sizin gibi şaşkın Amerikalıların burada bulmayı umduğu şeydir. Bunu ve altın bulma umuduyla gelirsiniz, öyle değil mi Scamus?" Yılışık yılışık kendisine aynı şekilde karşılık veren arkadaşına dönüp bakmıştı.

"Bu şey nedir?" diye dikkatlice sordum.

Göz kırptı. "Minicik bir peri olabilir, küçük hanım."

Minicik bir peri! Tabii tabii... Ha-ha. Alnımın ortasına *Şaşkın Turist* yaftası yapıştırılmıştı. Dumanı tüten kupayı

alıp kahvenin ücretini ödedikten sonra alev alev yanan yanaklarımın eşliğinde masama dönmüştüm.

İnternet oturumunu kapatırken sinirle, yaşlı deli kadın, diye düşündüm. Onu bir daha görürsem, azarlamak neymiş görecekti.

Sis yüzünden kaybolmuştum.

Güneşli bir gün olsaydı kaybolmazdım. Ama sis, en tanıdık manzarayı bile öyle tanınmaz ve tekin olmayan bir şekle dönüştürmüştü ki nerede olduğumu çıkaramıyordum.

Clarin House Oteli'ne doğru gittiğimi düşünerek pek de dikkat etmeden bloklarca yürürken, etraftaki kalabalığın azaldığını ve daha önce görmediğim bir caddeye çıktığımı fark etmiştim. Sonra, birdenbire kendimi benim dışımda sadece iki kişinin yürüdüğü sisle kaplı ve ürkütücü derecede sessiz bir sokakta bulmuştum. Ne kadar mesafe yürüdüğümü bilmiyordum. Aklım başka şeylerle meşguldü. Millcrce yol yürümüş olabilirdim.

Aklıma gerçekten de zekice olduğunu sandığım bir çözüm gelmişti. Diğer iki yayadan birini takip edebilirdim. Beni şehrin tanıdığım merkezi bir bölgesine götürebilirlerdi.

Yağmurdan korunmak için ceketimin düğmelerini ilikleyip bana daha yakında yürüyen yayayı takip etmeye başladım. Bu, bej rengi yağmurluk giymiş ve mavi renk eşarp takmış ellili yaşlarında bir kadındı. Sis çok yoğun olduğundan onu olabildiğince yakın mesafeden izlemem gerekiyordu.

İki blok geçmiştik ki çantasını daha sıkı kavrayıp omzunun üzerinden bana tedirgin bir şekilre bakmıştı. Onu

korkutanın ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı almıştı; ben. Geç de olsa, seyahat kitabında şehrin kenar bölgelerinde işlenen suçlardan bahsedildiğini hatırlamıştım. İşlenen suçların büyük çoğunluğundan da masum görünüşlü gençler sorumluydu.

Endişesini gidermeye çalışarak, "Kayboldum," diye seslendim. "Otelime dönmeye çalışıyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz? Lütfen."

"Beni takip etmeyi bırak! Uzak dur," diye bağırdı. Paçaları tutuşmuş gibi koşturmaya başlamıştı.

"Tamam. Durdum." Olduğum yerde kalmıştım. Yapmak istediğim son şey onu kovalamaktı ama diğer yaya gitmişti ve o kadına ihtiyacım vardı. Sis her geçen dakika daha da yoğunlaşıyordu ve nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. "Bakın, sizi korkuttuğum için özür dilerim. Hiç olmazsa, Temple Bar bölgesinin hangi tarafta olduğunu gösterebilir misiniz? *Lütfen*? Ben Amerikalı bir turistim ve kayboldum."

Hızını hiç kesmeden, başını bile çevirmeksizin sol tarafa doğru kolunu sallayıp sokağın köşesinde gözden kaybolmuştu. Siste tek başıma kalakalmıştım.

İçimi çektim. Yalnızdım.

Yolun köşesine gidip sola döndüm ve sakin bir şekilde yürümeye başladım. Bir yandan da geçtiğim yerleri aklımda tutmaya çalışıyordum. İlerlemeye devam ettim. Şehrin harap sanayi bölgesine doğru yaklaşıyordum. Üst katlarında kiralık dairelerin bulunduğu dükkânlar yerlerini yolun iki tarafında dizilmiş kırık pencereleri ve bel vermiş kapılarıyla kötü ardiye görünümlü yapılara bırakmıştı. Yaya kaldırımı iyice daralmıştı. Yere atılmış çöp miktarı her adımda artıyordu. Lağımdan geldiğini tahmin ettiğim pis kokudan midem bulanmaya başlamıştı. Yakınlarda bir yerlerde eski bir kâğıt fabrikası olmalıydı; çünkü ıssız so-

kaklarda çeşitli ebatlarda delikli sarı parşömen parçaları yuvarlanarak uçuşmaktaydı. Dar, izbe arka sokakların girişlerindeki boyası kalkmış tabelalar sevkiyatı en son yirmi yıl önce almış gibi görünen yerleri işaret ediyordu.

Bir tarafta, yıkılıp parçalanmış bir fabrika bacası sisin içinde eriyormuşçasına uzanıyordu. Diğer tarafta, terk edilmiş bir araba duruyordu. Açık bırakılmış sürücü kapısının yanında yerde bir çift ayakkabı ve giysi yığını duruyordu. Sanki sürücü arabadan çıkmış oracıkta soyunup gitmişti. Ortalıkta ürkütücü bir sessizlik vardı. Sadece ayağımın sesi ve mazgallardan aşağı damlayan su sesi duyuluyordu. Gittikçe harabeye dönen mahallede ilerledikçe içimdeki koşma arzusu büyüyordu. Tabii bu ancak kısa mesafe sürat koşusu olabilirdi. Bu civarda oturanların kötü birileri olmasından endişe etmeye başlamıştım. Hızlı ayak sesleri dikkatlerini çekebilirdi. Şehrin bu bölgesi çetelerin hücumuna uğradığı için hiç dükkân yoktu. Kırık pencerelerin ardında nelerin pusuda beklediğini kim bilebilirdi? O aralık kapının ardına birilerinin sinmiş beklemediği ne malumdu bakalım?

Sonraki on dakika hayatımın en yürek parçalayıcı dakikalarıydı. Yabancı bir şehrin kötü bir bölgesinde yapayalnız, doğru yöne mi yoksa daha kötü bir yere mi gittiğimi bilmeden yürüyordum. Ara sokakları geçerken iki kez hışırtı sesi duyduğumu sandım. İki kez panik duygusunu bastırıp koşmamak için kendimi tuttum. Cesedi oraya benzer bir yerde bulunan Alina'yı düşünmemek elimde değildi. Ortada yanlış bir şeyler döndüğü hissinden kurtulamıyordum. Hem de yıkıntı ve terk edilmişliğin çok ötesinde kötü bir şeyler vardı. Şehrin bu bölümü boş değildi. Sanki...Terk edilmişti. Her şey öylece bırakılmıştı. On blok önce önünden geçtiğim tabelada yazdığı gibi... *Siz Buraya Girenler, Umut Etmeyi Bırakın.*

Midemin bulantısı daha da artmış, tüylerim ürpermeye başlamıştı. Sokakların olanak verdiği kadarıyla sol yöne doğru bir bloktan diğerine hızla yürüyordum. Henüz akşamüzeri olmasına rağmen yağmur ve sis yüzünden hava alacakaranlıktı. Sağlam kalabilmiş sokak lambalarının ışıkları titrek titrek yanıyordu. Gece hızla yaklaşıyordu. Kısa bir süre sonra, tek tiik yanan sokak lambalarının yerde oluşturduğu cılız ışık yuvarlaklarının aralarındaki uzun gölgeli yerlere zifiri karanlık çökecekti.

Adımlarımı iyice hızlandırmıştım. Gece vakti şehrin bu berbat kesiminde kaybolma düşüncesiyle histeri krizi geçirmenin eşiğine gelmişken birkaç blok uzakta parlak ışıkların yandığı bir bina gördüm. Bina, bir ışık vahası gibi parıldıyordu.

Kendime hâkim olmayı bırakıp tabana kuvvet koşmaya başlamıştım.

Binaya yaklaştıkça bütün pencerelerinin sağlam olduğunu, yüksek tuğla binanın kusursuz bir şekilde restore edildiğini ve ilk katın pahalıya patladığı belli olan kiraz ve pirinç kaplama cephesini görebiliyordum. Büyük tuğla sütunların çevrelediği kemerli girişin ardında çapraz kirişle taçlandırılmış kiraz ağacından şık bir kapı vardı. Kapının iki tarafına arkadan ışıklandırmak vitraylar konulmuştu. Yan taraflardaki daha dar kolonlarla çevrelenmiş yüksek pencereler özenle yapılmış ferforje kafeslerle kaplanmıştı. Binanın önündeki yolda son model Sedan marka bir araba ile pahalı bir motosiklet yan yana park edilmişti.

Binanın arka cephesinde üst katlarındaki dükkânları görebiliyordum. Sokaklarda alışverişe çıkmış, akşam yemeği yiyen ve barlara giden tamamen normal görünümlü insanlar vardı.

İşte bu kadar, yeniden şehrin nezih mahallelerinden bi-

rindeydim. *Tanrıya şiikiir,* diye düşünmüştüm. Oysa sonradan, o gün beni tehlikeden kimin koruduğundan ya da gerçekten korunmuş olup olmadığımdan hiç emin olamayacaktım. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak diye bir deyim vardır; öyle hızlı koşmuştum ki ayakkabılarımın tabanları neredeyse alev alacaktı.

Bina kapısının üzerinde canlı renklerle Barrons Kitap ve Süs Eşyaları yazılı tahta bir tabela sallanıyordu. Eski moda, yeşil renge boyanmış penceresindeki ışıklı tabelada 'Açık' yazıyordu. *Hoş geldiniz Kaybolmuş Turistler/Taksinizi Buradan Çağırın* yazılı bir tabela koymuş olsalardı bile bundan daha fazla, taksi çağrılabilecek bir yer gibi görünemezdi.

O gün yaşadıklarım yetmişti. Artık yön sormak da, yürümek de sona ermişti. Islanmış ve üşümüştüm. Sıcak bir çorba içmek ve sıcak bir duş almak istiyordum. Ayrıca bunları kıymetli paramı idareli kullanmaktan daha çok istiyordum.

Kapıyı itip açtığımda çıngıraklar çın çın öttü.

İçeri adım attığım anda şaşkınlık içinde kalakalmıştım. Dışarıdan baktığımda, içi Starbucks tarzı sevimli, küçük bir kitap ve antika hediyelik eşya dükkânı bulacağımı sanmıştım. Oysa karşıma geniş ve mağara gibi derinlemesine uzanan bir mağaza çıkmıştı. Burası, Disney'in Çirkin karakterinin Giizel'e düğün gününde verdiğine benzer bir kütüphaneydi.

Bu arada, kitapları filmlerden daha çok severim. Filmler size neyi düşüneceğinizi anlatırlar. İyi bir kitap ise bazı şeyleri hayal gücünüze bırakır. Filmler size pembe renkli evi gösterirler. İyi bir kitap, pembe bir ev olduğunu anlatır ve detayları sizin boyamanıza, hatta belki çatı modelini seçmenize ve kendi arabanızı o evin önüne park etmenize olanak tanır. Hayal gücüm daima, bir filmin gösterebileceklerinin ötesine geçmiştir. Şu kahrolası Harry Potter

filmlerindeki yarım kan Vcela olan afet Fleur Dclacour'un kitapta bahsedilene hiç benzememesi buna güzel bir örnek olabilir.

Yine de böyle bir kitabevi hayal edemezdim. Mekânın uzunluğu kırk metre, genişliği ise on iki ya da on üç metre kadardı. Mağazanın ön yarısı çatıya kadar açıktı ve dört asma kat bu alana bakıyordu. Açıklığın üzerini kaplayan kubbe şeklindeki tavanda, o mesafeden detaylarını seçemediğim rengârenk bir duvar resmi yer alıyordu. Her katta kitap rafları yerden kartonpiyere kadar sıra sıra dizilmişti. Raflar ile zariftırabzanlar arasında ancak kedi yürüyüşü ile geçilebilecek genişlikte koridorlar uzanıyordu. Yağlı küçük tekerlekler üzerinde bir bölümden diğerine kaydırılabilen merdivenler vardı.

Giriş katında, sol tarafımda geniş koridorlar oluşturacak şekilde dizilmiş kitap rafları, sağ tarafta ise kasiyer yeri ile iki rahat oturma grubu yer alıyordu. Üst katlardaki balkonların gerisini göremiyordum ama daha fazla kitap ve tabelada bahsi edilen şu hediyelik eşyaların olduğunu tahmin edebiliyordum.

Görünürde kimse yoktu.

"Merhaba," diye seslendim. Yavaşça kendi etrafımda dönerken kulak kesilmiştim. Böyle bir kitabevi müthiş bir rastlantıydı. Korkunç bir gün için fevkalade bir son... Taksi gelmesini beklerken yeni çıkan kitaplara göz atabilirdim. "Merhaba, kimse yok mu?"

"Hemen geliyorum, canım," diye mağazanın arka tarafından bir kadın cevap verdi.

Bir kadınla bir erkeğin hafif mırıldanmalarını ve ardından da ahşap parke zeminde yaklaşan topuk seslerini duydum.

Artık görüş alanıma girmiş olan iri göğüslü, zarif kadı-

nın bir zamanlar, eski film yıldızlarınmkine benzeyen şaşırtıcı bir güzelliğe sahip olduğu belliydi. Ellili yaşlarının başındaki kadının koyu renk düz saçları, yüzünün beyaz tenli klasik kemik yapısını vurgulayacak şekilde topuz yapılmıştı. Zaman ve yer çekimi, gençliğin esnek cildine ince çizgilerle iz bırakmış ve alnını kırıştırmış olsa da bu kadın öldüğü güne kadar güzel kalacaktı. Terzi elinden çıktığı belli olan uzun gri renk bir etek ile vücudunun şehvetli hatlarını okşayan ve dantel sutyenini hayal mcyal gösteren tiril tiril keten bir bluz giymişti. Boynunda, bileğinde ve kulaklarındaki incilerin pürüzsüz yüzeyleri, üzerlerine ışık vurdukça yumuşacık ışıltılar saçıyordu. "Adım Fıona. Nasıl yardımcı olabilirim canım?"

"Taksi çağırmak için telefonunuzu kullanabilmeyi umuyordum. Elbette bir şeyler de satın alacağım," diye aceleyle ekledim. İş yerlerinin çoğunun afişlerinde telefon ve tuvaletleri sadece alışveriş yapan müşterilerin kullanabileceği özellikle belirtiliyordu.

Kadın gülümsedi. "İstemediğin takdirde, buna gerek yok, canım. Tabii ki telefonumuzu kullanabilirsin."

Telefon rehberinden numarasını bulup taksi çağırdıktan sonra yirmi dakika bekledim. Beklerken iki tane polisiye roman, Janet Evanovich'in son romanı ve bir moda dergisi seçerek değerlendirmeye koyuldum. Fiona, yazar kasaya fiyatlarını kaydederken, bu kadar çok kitabın ortasında çalışan birinin bir sürü şey hakkında biraz da olsa bilgi sahibi olabileceğini varsayarak şansımı denemeye karar vermiştim.

"Bir kelimenin anlamını bulmaya çalışıyorum ama hangi dilde olduğundan, hatta nasıl okunduğundan bile emin değilim," dedim.

Fiona, son kitabın barkodunu da cihaza okuttuktan sonra toplam ücreti söyledi. "Kelime nedir, canım?"

Kredi kartımı bulmak için çabalarken çantama bakakalmıştım. Bütçe yaparken kitapları hesaba katmamıştım. Eve döniinceye kadar bunlarla yetinmek zorundaydım. *"Şi-sa-du.* En azından ben öyle sanıyorum." Bu arada, cüzdanımı bulmuştum. Visa kartımı çıkarıp tekrar kadına baktım. Nutku tutulmuş ve yüzü hayalet gibi bembeyaz kesilmişti.

"Bu kelimeyi daha önce hiç duymadım. Onu neden arıyorsun?" diye gergin bir ifadeyle sordu.

"Onu aradığımı kim söyledi?" Onu aradığımı söylememiştim. Yalnızca anlamını sormuştum.

"Başka hangi nedenle soracaktın ki?"

"Sadece anlamını öğrenmek istiyorum," dedim.

"Bu kelimeyi nerede duydun?"

"Neden ilgileniyorsun?" Sesim tedirgin çıkmıştı. Savunmaya geçtiğimin farkındaydım. Ama gerçekten, Fiona'nın niyetinin ne olduğunu anlayamamıştım. O kelimenin ona bir şeyler ifade ettiği belliydi. Neden bana söylemiyordu? "Bak, bu gerçekten önemli."

"Ne kadar önemli?"

Ne istiyordu? Para mı? İşte bu sorun olabilirdi. "Çok."

Arkaya doğru baktı ve ağzından dua edercesine tek bir kelime döküldü. "Jericho."

"Jcriclıo?" Şaşkınlıkla kelimeyi tekrar etmiştim. "Filistin'deki tarihi şehri mi kastediyorsun?"

"Jericho Barrons," diye arkamdan gelen gür sesli bir erkek cevap verdi. "Peki ya siz?" Bu İrlanda aksanı değildi. Gerçi nerenin aksanı olduğunu bilmiyordum ama İrlanda aksanı olmadığı kesindi.

Ona doğru döndüm. İsmim dilimin ucunda öylece kalakalmıştım. Fiona'nın onun ismini söyleyiş tarzına şaşmamak gerekirdi. Hareket edebilmek için içten içe silki-

nip ona elimi uzattım. "MacKayla ama çoğu kişi bana Mac der."

"Bir soyadınız var mı, MacKayla?" Dudaklarının parmaklarımın üzerindeki baskısı kısa sürmüştü. Elimi bıraktığı halde dudaklarının değdiği yerde tenim hala iirperiyordu.

Ben mi öyle hayal ediyordum, yoksa bakışları gerçekten yırtıcı mıydı? Biraz paranoyaklaşmaya başladığımdan endişe ediyordum. Tuhafbir gecenin ardından uzun ve tuhaf bir gün geçirmiştim. Ashfoıd gazetesinin başlıklarını görür gibiydim; **Lane Kardeşlerin ikincisi Dublin'de Bir Kitabevinde Tuzağa Düşürüldü.** "Yalnızca Mac demeniz yeterlidir," diye kaçamak bir cevap verdim.

"Peki, bu *şi-sa-du* hakkında ne biliyorsunuz, yalnızca Mac?"

"Hiçbir şey. Bu yüzden sordum. O nedir?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Onu nereden duydunuz?"

"Hatırlayamıyorum. Neden sordunuz?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu insanlar bana niçin yalan söylüyordu? Sorduğum bu şey neyin ncsiydi?

Yırtıcılara has bakışlarıyla beni baştan aşağı süzerek inceden inceye tetkik etti. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Bu adam sadece uzayda yer kaplamıyordu; oıtı dolduruyordu. Daha önce kitaplarla dolu olan mağaza artık onunla doluydu. Yaşı otuz civarında olmalıydı. Boyu bir doksanın biraz üzerindeydi. Koyu renk saçları, altuni teni ve kapkara gözleri vardı. Hatları güçlü ve yontulmuşçasına keskin ve düzgündü. Aksanını tanıyamadığım gibi, milliyetini de tam olarak çıkaramamıştım. Avrupalı ile Akdenizli melezi olabilirdi. Hatta belki de atalarından biri Çingene kanı taşıyordu. Koyu gri renk şık bir italyan takım elbise

ve tertemiz beyaz bir gömlek giymiş ve kendinden desenli bir kravat takmıştı. Yakışıklı değildi. Bu sıfat onu tanımlamak için fazla sıradan olurdu. Jericho Barrons, öldüresiye erkeksiydi. Seksiydi... Cczbediciydi... Kara gözlerinde, dolgun dudaklarında, hatta duruşunda bile her an hazır bir çekicilik kendini şiddetle hissettiriyordu. Milyonlarca yıl da yaşasam flört edemeyeceğim türde bir adamdı.

Gülümsüyordu. En az onun kadar sevimlilikten uzak bu gülümsemeye bir an olsun aldanacak değildim.

"Kelimenin anlamını biliyorsun," dedim. "Neden bana da söylemiyorsun?"

"Senin de onun hakkında bildiğin bir şey var," dedi. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Önce ben sordum." Belki çocukçaydı ama aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Bu sözlerime karşılık vermeye bile tenezzül etmemişti. "Eninde sonunda merak ettiklerimi öğrenmenin bir yolunu bulacağım," dedim. Onun ne olduğunu bu kişiler biliyorsa, Dublin'de bir yerlerde bilen başka birileri daha olmalıydı.

"Ben de öyle. Bundan hiç şüphen olmasın, yalnızca Mac."

Bı ickyard barında çalışırken sarhoş ve şehvetli müşteriler üzerinde yeterince alıştırmasını yaptığım dondurucu bakışımla baktım. "Bu bir tehdit mi?"

Üzerime doğru yürüyünce irkildim. Ama o sadece omzumun üzerinden arkama uzanmıştı. Geriye çekildiğinde elinde kredi kartımı tutuyordu. "Tabii ki değil," derken kartın üzerinde yazan ismime baktı. "Bayan *Latıe.* Visa kartınızın SunTrust'tan alındığını görüyorum. Bu, Birleşik Devletler'in güneyinde bir banka değil mi?"

"Belki." Kartımı elinden kapıverdim.

"Güneydeki hangi eyaletten geliyorsunuz?"

"Tcxas," diye yalan söyledim.

"Oyle mi? Sizi Dublin'e getiren sebep nedir?"

"Sizi ilgilendirmez."

"Benim müesseseme gelip *şi-sa-dıı* hakkında soru sorduğunuzdan beri beni ilgilendiriyor."

"Öyleyse ne olduğunu biliyorsunuz. Az önce bunu kabul etmiş oldunuz."

"Hiçbir şeyi kabul etmiş değilim. Ancak size şu kadarını söyleyebilirim ki Bayan Lane, boyunuzu aşan işlere kalkışıyorsunuz. Tavsiyemi tutun ve henüz yol yakınken bu işten paçanızı sıyırın."

"Çok geç. Bunu yapamam." Nezaket kisvesi altındaki zorbalığı beni öfkelendirmişti ve ben öfkelendiğim zaman ölürdüm de yolumdan dönmezdim.

"Yazık. Toyluğunuzun verdiği ukalalık ve cahil cesaretinizle bir hafta bile yaşamazsınız. Bildiklerinizi bana anlatırsanız hayatta kalma olasılığınızı arttırabilirim."

"Önce siz bildiklerinizi bana anlatmazsanız hiç şansınız yok."

Sabrının taştığını belli eden bir ses çıkarıp gözlerini kıstı. "Seni sersem, neyin peşinde olduğun hakkında hiçbir fikrin..."

"Burada taksi çağırmış olan birileri var mı?" Kapının üzerindeki çıngırakların sesi duyulmuştu.

"Ben çağırmıştım," diye seslendim.

Jericho Barrons, zorla alıkoyacakmış gibi bana doğru ilk adımını atmıştı. O ana kadar, yüzündeki tehditkâr ifadeye rağmen açıkça bir saldırı olmamıştı. Daha önce olanlar beni kızdırmıştı ama artık biraz korkuyordum.

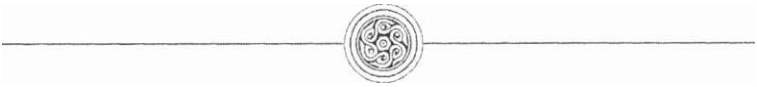
Kısa bir süre birbirimize baktık. Ani ziyaretçimizin önem derecesini -tabii ki bir önemi varsa- hesapladığını neredeyse görebiliyordum.

Ardından, alaycı bir gülümsemeyle, bu kez siz kazan-

diniz, Bayan Lanc, der gibi başını yana doğru hafifçe eğdi. "Tekrarlanacağına güvenmeyin," diye mırıldandı.

Kitapların konulduğu torbayı kapıp kapıya doğru geri geri yürüdüm. Kapıdan çıkıncaya kadar gözlerimi Jericho Barrons'dan ayırmamıştım.

DÖRT

Ortak kullanılan banyolar, tek kelimeyle iğrenç.

Hayalini kurduğum sıcak çorbayı içmiştim ama duştan akan su buz gibiydi. Clarin House Otcli'ne döndüğümde talihsiz bir durumla karşılaşmıştım. Neredeyse herkes akşam yemeği ve gece eğlencesine gitmeden önce banyo yapmak için sırada bekliyordu. Düşüncesiz turistler... Su saçımı yıkayamayacağım kadar soğuk olduğundan banyo yapmak için sabahı beklemeye karar verip otelin resepsiyonunu aradım ve saat altıda uyandırılmak istediğimi bildirdim. Otelin bazı müşterileri o saatte ancak dönerlerdi.

Üzerimdeki giysileri çıkarıp şeftali rengi dantelli penyemi ve buna uygun tayttan oluşan pijamamı giydim. Umumi banyoları kullanırken çekilen eziyetler, sıra beklemek ve soğuk suyla sınırlı değildir. Ayrıca duştan sonra ya banyodan tamamen giyinik olarak çıkacaksınız ya da her an açılması muhtemel olan düzinelerce kapının dizildiği koridorda yarı çıplak çılgınca koşma riskini göze alacaksınız. Ben tercihimi tamamen giyinmek yönünde kullanmıştım.

Odama dönünce son valizimi de boşaltıp dolaba yerleştirme işini bitirdim. Evden beni teselli edip rahatlatacak birkaç özel eşyayı da yanımda getirmiştim. Alina'nın şeftali ve vanilya kokulu mumlarından birini, iki paket Hershcy çikolatasını, annemin beni sürekli onu çöpe atmakla tehdit ettiği solmuş kot pantolondan bozma en sevdiğim şortumu ve ailemin küçük bir fotoğrafını valizden çıkardım. Fotoğrafı etajerin üzerindeki gece lambasına yasladım.

Ardından, sırt çantamı altüst ederek birkaç hafta önce satın aldığım defteri çıkarıp yatağıma bağdaş kurarak oturdum. Alina, çocukluğumuzdan beri günlük tutardı. Flınzır küçük kardeş olarak bendeniz de onun defterini sakladığı gizli yerlerin pek çoğunu keşfetmeyi başarıp son erkek arkadaşı hakkında ona acımasızca takılıp sinir bozucu öpücük sesleri çıkararak kızdırırdım. Yıllar geçtikçe defteri saklamak için seçtiği yerler konusunda daha yaratıcı olmaya başlamıştı. Son olarak, defteri dolabının içindeki gevşek süpürgeliğin arkasında bulmuştum.

Yakın zamana kadar kendim bir günlük tutmazdım. Cenazeden sonra içimi dökme ihtiyacıyla kıvranırken bir defter alıp içimdeki bütün acıyı sayfalara döktüm. Sonrasında listeler hazırlamaya başlamıştım; paketlenecekler, satın alınacaklar, öğrenilecekler ve öncelikli gidilecek yerlerin listeleri. Listeler benim için dayanak noktası olmaya başlamıştı. Günlerin çabuk geçmesine yardımcı oluyorlardı. Uykunun her şeyi unutturan bilinçsizliği geceleri atlatmamı sağlıyordu. Gündüzleri ise nereye gideceğimi ve ne yapacağımı tam olarak bildiğim sürece bocalamıyordum.

Dublin'deki ilk günümü mağrur bir şekilde atlatmayı başardığım için kendimle gurur duyuyordum. Aslında, elinizde cesaretten başka bir şey yoksa ukalalığın arkasına gizlenmek fazla zor değildi. Gerçekte ne olduğumu biliyordum. Bir bar işletecek kadar tecrübesi olmayan,

Georgia'dan birkaç eyaletten daha uzağa gitmemiş, kız kardeşini yeni kaybetmiş ve Jericho Barrons'un dediği gibi, boyundan büyük işlere kalkışmış, sevimli genç bir kadından başkası değildim.

"Trinity Üniversitesi'ne git, Alina'nın profesörleriyle göriiş ve arkadaşlarının isimlerini öğrenmeye çalış" maddesi ertesi gün yapılacaklar listemin ilk sırasında yer alıyordu. Okutmanlarının ve ders saatlerinin yer aldığı ders programının e-posta ile gelen bir kopyası elimdeydi. Alina, dönem başında programını bana göndermişti. Böylece, ne zaman derste olduğunu ve konuşmak istediğimde onu evde yakalama şansımın hangi saatlerde daha yüksek olduğunu bilecektim. Neyse kı ertesi gün Alina'nın kimlerle görüştüğünü bilebilecek ve esrarengiz erkeğin kim olduğunu söyleyebilecek birileriyle görüşecektim. Yapılacaklar listemde ikinci sırada, "*yerel kütüphaneye git, şi-sa-du 'mm izini sürmeye devam et"* maddesi geliyordu. O garip kitap dükkânına bir daha kesinlikle gitmeyecektim. O gün oradan şans eseri kurtulduğum hissini içimden atamıyordum. Taksi şoförü tam zamanında oraya varmamış olsaydı, Jericho Barrons beni bir sandalyeye bağlayıp bilmek istediği her şeyi söyletinceyc kadar bana eziyet edebilirdi. Listede üçüncü maddeye, *"kıutu, torba ve süpürge satın al,"* diye yazmıştım. Bu işin o gün yapılması zorunlu değildi. Kendimi Alina'nın evine tekrar gitmeye henüz hazır hissetmiyordum. Kalemimin tepesini kemirirken polis müfettişi O'Duffy ile görüşebilmeyi diliyordum. Alina'nın cinayeti ile ilgili hazırladığı raporun bir kopyasını alabilmeyi ve Gardaı -İrlanda Polisi- soruşturmasında edinilen bilgilerin izinden giderek Alina'nın katilini bulabilmeyi umuyordum. Maalesef, bu olasılık birkaç gün beklemek durumundaydı.

Son olarak, eczaneden alınacaklar, iPod cihazımı şarj etmek için adaptör, meyve suyu ve atıştırmalık bir şeyler vb.

satın almak istediğim birkaç malzemeden oluşan küçük bir liste daha hazırladıktan sonra ışığı söndürüp neredeyse anında derin ve rüyasız bir uykuya daldım.

Odamın kapısına vurulmasıyla uyandım.

Doğrulup yatakta oturarak yorgun gözlerimi ovuşturdum. Gözlerimi kapatmamın üzerinden sadece birkaç saniye geçmiş gibiydi. Kendime gelip nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman almıştı; Dublin'de soğuk bir odadaki çift kişilik yataktaydım. Cama hafifçe vuran yağmur damlalarının sesi geliyordu.

Harika bir rüya görüyordum. Georgia hükümetinin eyaletin her yerinde inşa ettiği göletlerden birinde Alina ile voleybol oynuyorduk. Ashford yakınlarında insanların yaptığı küçük göllerden üç tane vardı ve yaz mevsiminde eğlence, güneş ve yakışıklıları kesmek için her hafta sonu birine giderdik. Rüya o kadar canlıydı ki hâlâ limonlu Corona birasının tadını ve güneş yağının Hindistan cevizi kokusunu duyabiliyor, kamyonlarla taşınıp dökülmüş kumların ipeksi dokunuşunu ayaklarımın altında hissedebiliyordum.

Saatime baktım. Sabahın ikisi olmuştu. Uykulu ve huysuzdum. Bunu gizlemeye uğraşmadım bile. "Kim o?"

"Jericho Barrons."

Annemin tavası kafama inse bu kadar şiddetli bir darbeyle uyanmış olamazdım. Onun burada ne işi vardı? Beni nasıl bulmuştu? Yerimden fırlayıp telefona uzandım. Her an otelin ön bürosunu arayıp polis çağırmaya hazırdım. "Ne istiyorsun?"

"Bildiklerimizi paylaşmalıyız. Sen onun ne olduğunu öğrenmek istiyorsun. Ben de senin ne bildiğini..."

Buluncaya kadar peşimi bırakmamasının beni ne kadar korkuttuğunu belli etmeye niyetim yoktu. "Zeki bir

adamsın doğrusu. Bunu mağazadayken anlamıştım. Neden bu kadar geciktin?"

Sessizlik öylesine uzun sürmüştü ki onun gittiğini düşünmeye başlamıştım. Nihayet konuştu. "İstediğim bir şeyi kibarca rica etmeye alışkın değilim. Hele bir kadınla değiş tokuş işine girmeye hiç alışkın değilim."

"Eh, söz konusu ben olunca bir an önce alışsan iyi edersin ahbap çünkü ben kimseden emir almam ve karşılıksız hiçbir şey vermem." *Amma da yüksekten attın, Mac.* Olsun! Nasılsa o bunu bilemezdi.

"Bu kapıyı açmaya niyetli misiniz, Bayan Lane? Yoksa başka birilerinin rahatça dinleyebilmesı için burada mı konuşacağız?"

"Bildiklerimizi paylaşmak konusunda ciddi misin?" diye soruyla karşılık verdim.

"Ciddiyim."

"Önce sen anlatacaksın, değil mi?"

"Evet."

Bir anlık rahatlamayla omuzlarım çökmüştü. Elimi telefon ahizesinin üzerinden çektim ve hemen omuzlarımı dikleştirdim. Hüzünlü bir surata bir gülümseme yerleştirmenin kıymetini bilirdim. Bir süre sonra kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlardı. Aynı durum cesaret için de geçerliydi. Jericho Barrons'a katiyen güvenmiyordum ama şu *şi-sa-du* denen şeyin ne olduğunu biliyordu. *Şi-sa-dı* hakkında başka bir yerlerden de bilgi edinebileceğimi ümit etmekle birlikte, aksi ihtimali düşünmeden de edemiyordum. Ya bu uğurda zamanı ziyan edip başaraımazsam ne olacaktı? Vakit nakitti ve benimki sınırlıydı. Jericho Barrons bilgi alışverişine gönüllüyse, o kapıyı açmak zorundaydım. Açmadığım takdirde... "Kapının arkasından da konuşabiliriz," dedim.

"Hayır."

"Niçin?"

"Ben özel hayatımın gizliliğine önem veren biriyim, Bayan Lane. Bu konu tartışmaya açık değil."

"Ama ben..."

"Hayır."

Kızgınlıktan burnumdan soluyordum. Sesinin tonu, tartışmanın zaman kaybı olacağını belli ediyordu. Ayağa kalkıp kot pantolonuma uzandım. "Beni nasıl buldun?" Pantolonumun düğmelerini ilikleyip ellerimle saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Saçlarım çok uzun olduğundan uyurken hep karmakarışık olurdu. Tam anlamıyla, seksi yatak saçına sahiptim.

"Benim müessesemde kiralık taşıt tedarik ettin."

"Benim geldiğim yerde onlara taksi ve kitabevi denir." Tanrım, adam ukalanın tekiydi.

"Benim geldiğim yerde de terbiye denen bir şey vardır, Bayan Lane. Sizde bulunur mu?"

"Konuşmalıydın. Bu benim hatam değil. Tehdit edilmek en kötü yanımı ortaya çıkarır." Kapıyı açıp takılı olan sürgü zincirinin el verdiği aralıktan ona baktım. Jericho Barrons'u, eli yüzü tertemiz, saçları düzgünce taranmış halde, elinde beslenme çantasıyla okula giden bir çocuk olarak gözümde canlandıramıyordum. Sanki doğmamış da bir tür doğal afet sonucu meydana gelmişti.

Başını yana eğip aralıktan vücudumun her parçasını acele etmeden baştan aşağı süzmeye başladı. Dağınık saçlarım, uyku mahmuru "gözlerim, dudaklarım, dantel pijama üstüm, kot pantolonumdan ayaklarıma kadar her detayda saniyelerce oyalanmıştı. Kendimi, incelemesi bittiğinde kompakt diskten silinecek bir dosya gibi hissetmiştim. Sonunda "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"O kadar ileri gitmene müsaade edemem." Resepsiyon görevlisinin onun yukarı çıkmasına göz yummasına

sinirlenmiştim. Otel güvenliğinin daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Ertesi gün otel müdürüne söyleyecek bir çift lafım vardı.

"Onlara ağabeyin olduğumu söyledim." Yüzümden düşüncelerimi okumuştu.

"Elbette. Ne de olsa birbirimize çok benziyoruz." O kış ise ben yaz mevsimiydim. Ben gündüzsem o geceydi. Hem de zifiri karanlık ve fırtınalı bir gece...

O kapkara gözlerde eğlenen bir ifadeden eser yoktu. "Ne bekliyorsunuz Bayan Lane?"

"Düşünüyorum." Nerede kaldığımı artık bildiğine göre beni istediği zaman rahatsız edebilirdi. İlle de o gece zorlaması gerekmiyordu. Pusuya yatıp ertesi gün sokakların birinde üzerime çullanabilirdi. Vaktimi köşe bucak saklanıp onu atlatmaya çalışmakla harcamaya istekli olmadığıma göre, ona karşı gelecekte de şu anda olduğundan daha güvenlikte olmayacaktım. Şehrin bu bölümünde kalmam gerekiyordu. Ayrıca bu adam bir kadını oteldeki odasında arkasında bir sürü iz bırakarak öldürecek bir serseriye benzemiyordu. Daha ziyade, o kadını en ufak bir duygu kırıntısı göstermeksizin nişan almış bir katilin atış menzilinde sıraya dizebilecek biri gibi görünüyordu ve aslında bunun da beni endişelendirmesi gerekirdi. Daha sonraları Irlanda'daki ilk haftalarda Alina'nın ölümünden dolayı uyuşmuş ve oldukça dikkatsiz bir şekilde dolanıp durduğumun farkına varacaktım. Derin bir iç geçirdim. "Tamam. İçeri gel."

Kapıyı kapatıp zinciri çıkardıktan sonra tekrar açtım. Geriye çekilip içeri gelmesi için yol verdim. İtmemle ardına kadar açılarak duvara çarpan kapıyı öylece bırakmıştım. Böylece kapının önünden geçenler içeriyi görebilecek ve gerekirse üçüncü kattaki odadan aşağıya yardım çığlıklarımı duyurmam daha kolay olacaktı. Vücudumda bol mik-

tarda adrenalin salgılanması sonucu kendimi biraz sarsak hissetmeye başlamıştım. Kusursuz italyan takım elbisesi hâlâ üzerindeydi ve aradan saatler geçmiş olmasına rağmen gömleği hala düzgün ve bembeyazdı. Küçücük oda birden Jericho Barrons ile dolup taşmıştı. Normal bir insan sahip olduğu moleküllerin yüzde yüzüyle yer kaplıyorsa o moleküllerini kesinlikle yüzde iki yüz kapasiteyle kullanıyordu.

Dikkatli bakışlarını odada şöyle bir gezdirdi ama sonradan sorulduğunda, tavandaki pas rengi su lekelerinden kilimin üzerine attığım çiçekli sutyenime kadar her detayı tam ve doğru olarak sayıp dökebileceğine emindim. Kilimi üzerindeki sutyenle birlikte yatağın altına doğru ayağımla ittim.

"Pekâlâ, bu şeyin ne olduğunu anlat bakalım," diye konuşmaya başlamıştım. "Hayır, bekle. Bu kelimenin yazılışı nasıl?" Gündüz, *şi-sa-da* hakkında herhangi bir bilgi bulabilmek için her yolu denemiştim. Oysa onun söyleyeceklerine inanıp oturmaktansa kendim araştırmayı tercih ederdim.

Yakınıma gelip etrafımda küçük bir daire çizerek dönmeye başladı. Ben de ona sırtımı dönmek istemediğimden onunla birlikte kendi etrafımda dönmeye başlamıştım. "S-i-n-s-a-r." Kelimenin harflerini tek tek sayarak yazılışını söyledi.

"Sinsar mı?" Yazıldığı gibi okumuştum.

Başını iki yana salladı. *"Şi-sa. Şi-sa-du."*

"Oh, bu her şeyi açıklıyor doğrusu. Pekii ya 'dıı'?" Etrafımda dönmeyi bıraktığından ben de durdum. Sırtı duvara dönüktü, bende açık olan kapıya bakacak şekilde durmuştum. Zamanla, onun asla açık bir pencere ya da kapıya sırtını dönmediğini öğrenecektim. Bunun korkuyla bir alakası yoktu. Bu, kontrolle ilgiliydi.

"D-u-b-h."

"Dubh, du diye mi okunuyor?" İnanmıyordum. Demek şu saçma kelimeyi o yüzden bulamamıştım. "Barlara da ba mı demeliyim?"

"Dublı, Galce bir kelimedir, Bayan Lane. Bar öyle de-ĝ»•ll-55

"Şakayı mahvetmene gerek yoktu." Esprimin komik olduğunu sanıyordum. Daha önce de dediğim gibi, kibirli adamın tekiydi işte.

"Sinsar Dubh ile ilgili hiçbir şeyin şaka götürür yanı yoktur."

"Hatamı anladım. Bu ciddilerin ciddisi şey nedir?"

Beni baştan aşağı süzüp tekrar yüzüme baktı. Gördüklerinden etkilenmediği açıktı. "Evinize dönün, Bayan Lane. Gençliğinizi yaşayın. Güzelliğinizin keyfini sürün. Evlenin. Bebekler doğurun. Yakışıklı kocanızla yaşlanın."

Yorumu tenime dökülen asit gibiydi. Çünkü ben sarışındım. Sanki bu, elde edilmesi kolay biri olduğum ve erkeklerin yedinci sınıftan itibaren sutyenimin askılarını dişledikleri anlamına gelirmiş gibi... Yıllardır Barbie bebeğe benzeyen görünüşümden çok çekmiştim. Pembe rengi, şatafatlı aksesuarları ve yüksek topuklu gösterişli ayakkabıları çok sevmem de cabasıydı. Ama hiçbir zaman, hatta bakışlarımı pantolonuna indirip neyi kaçırdığımı görmeden önce bile, Ken bebek karşısında heyecandan kendimden geçmemiştim. Hiçbir zaman beyaz tahta çitle çevrili bir ev ve bir araba için başka kızlarla yarışmamıştım. Doğrusu, onun Barbie bebek imalarına gücenmiştim. *Git doğur ve öl, senin gibi biri ancak bu kadarını yapabilir.* Kesedeki en parlak taş olmayabilirdim ama en sönük olanı da değildim. "Lanet olsun Jericho Barrons. Bunun ne olduğunu söyle. Anlatacağını söylemiştin."

"Israr ediyorsan... Aptallık etme. Israr etme."

"Israr ediyorum. Bu nedir?"

"Son şansın."

"Ne fena. Son şans istemiyorum. Anlat."

Kapkara bakışları benimkilere kenetlendi. Sonunda boşverdiğini belirtircesine hafifçe omuz silkti. Şık takım elbisesi ancak ısmarlama dikilen bir takımda görülebilecek yumuşaklık ve rahatlıkla vücudunu kayarcasına sarıyordu. *"Sinsar Dubh* bir kitaptır."

"Bir kitap mı? Hepsi bu mu? Sadece bir kitap mı?" Beklentimin aksine hiç de heyecan verici bir şey gibi görünmüyordu.

"Tam tersine, Bayan Lane, sakın böyle bir yanılgıya düşmeyin. Asla onu yalnızca bir kitap olarak düşünmeyin. Sayısız kişinin ona sahip olmak için cinayet işlemekten çekinmeyeceği fevkalade nadir ve fevkalade kadim bir el yazmasıdır."

"Bunlara sen de dahil misin? Sen de ona sahip olmak için başkalarını öldürür müsün?" Hangi saflarda yer aldığımızı tam olarak anlamam gerekiyordu.

"Kesinlikle." Ben cevabını sindirmeye çalışırken dikkatle yüzümü incelemişti. "Burada kalma kararınızı tekrar mı düşünüyorsunuz Bayan Lane?"

"Kesinlikle hayır."

"Eve bir kutuda döneceksiniz demektir."

"Bu da yeni bir tehdit mi?"

"Sizi kutuya koyacak olan ben değilim."

"Kim koyacak?"

"Ben sorunuzu cevapladım. Şimdi cevap verme sırası sizde. *Sinsar Dubh* hakkında ne biliyorsunuz Bayan Lane?"

Yeterince bile bilmediğim besbelliydi. Kardeşim ne biçim bir işe bulaşmıştı? Çalıntı tarihi eserler, katiller ve

acımasız hırsızlarla dolu bir tür karanlık Dublin yer altı dünyasına mı girmişti?

"Anlatın," diye üsteledi. "Ve sakın yalan söylemeyin. Yalan söylediğinizi anlarım."

Ona sert bir ifadeyle bakarken anlayacağına inanmaya başlamıştım. Öyle altıncı hissini kullanarak değil. Zaten böyle saçmalıklara inanmam ama insanları dikkatle tetkik ederek en küçük mimiklerini ve ifade değişikliklerini gözlemleyip değerlendirerek bunu başarabilirdi. "Kız kardeşim burada üniversite eğitimi alıyordu." O bana olabilecek en az bilgiyi vermişti. Ben de ona bundan daha fazlasını vermeyecektim. "Bir ay önce öldürüldü. Ölmeden hemen önce cep telefonuma *Sinsar Dubti*yu bulmam gerektiğini belirten bir sesli mesaj bıraktı."

"Neden?"

"Söylemedi. Sadece her şeyin ona bağlı olduğunu belirtmişti."

Sabırsızlığını belirten bir ses çıkardı. "Bu mesaj nerede? Ben de dinlesem iyi olur."

'Yanlışlıkla sildim," diye yalan söyledim.

Kollarını göğsünde kavuşturup sırtını arkasındaki duvara yasladı. "Yalancı. Uğrunda ölecek kadar sevdiğin bir kardeş söz konusuysa böyle bir hata yapmazsın. Mesaj nerede?" Ben tek kelime etmeyince yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Benimle değilseniz Bayan Lane, karşı taraftasınız demektir. Düşmanlarıma merhamet göstermem."

Umursamaz bir tavırla omuz sılktim. Benimle aynı şeyi istiyordu ve onu elde etmek için öldürmeye hazırdı. Benim kitabımda bu, her halükârda bizi düşman yapıyordu. Omzumun üzerinden açık kapıdan görünen koridora göz atıp sonraki hareketimi hesapladım. Bana tehditle boyun eğdiremezdi ama mesajı dinlettiğimde yüzünün alacağı

şekli merak ediyordum. Ablamla ya da ölümüyle herhangi bir ilgisi varsa onun sesini ve söylediklerini duyduğunda bir açık vereceğini umuyordum. Ayrıca elimden geldiğince bir şeyler öğrendiğimi anlamasını ve bunları polisin de bildiğine inanmasını istiyordum.

"Bu kaydın bir kopyasını Dublin *Garda?*ye verdim," derken cep telefonumu çantamdan çıkarıp kayıtlı mesajlarımı buldum, "ilişki kurduğu adamı bulmaya çalışıyorlar." *Bakıu Mac blöf yapıyor. Bakın Mac kaçıyor,* denmesinden iyiydi. *Bakın aptal Mac kendini öldürttü,* denmesinden çok daha iyiydi. Sözlerimin doğruluğundan şüphelenmediğine eminim. Bir de yalan söylendiğini hemen anlamakla övünüyordu. Telefonun hoparlörünü açıp mesajı başlattım ve Alina'nın sesi odayı doldurdu.

Artık tanıdık gelen korkuyu tekrar hissetmiştim. Mesajı kaç kere dinlersem dinleyeyim, kardeşimin ölümünden birkaç saat önceki korku dolu sesi hâlâ içimi ürpertiyordu. Üzerinden elli yıl geçse de zihnime kazınan mesajı, kulaklarımdan ve yüreğimden silinmeyecekti.

Her şey ters gitti... Ona âşık olduğumu sanmıştım... Meğer o da onlardan biriymiş... Öncelikle Sinsar Dubh'y// *bulmamız gerekiyor... Her şey ona bağlı... Ona sahip olmalarına fırsat vermemeliyiz. .. Başından beri bana yalan söylüyordu.*

Mesajı dinlerken dikkatle onu izliyordum. Sakin ve soğuk ifadeli yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Kız kardeşimi tanıyor muydun?"

Başını olumsuz anlamda sallamıştı.

"İkiniz de şu 'fevkalade nadir' kitabın peşinde olmanıza rağmen hiç karşılaşmadınız mı?" diye suçlayan bir ifadeyle sormuştum.

"Dublin, bir milyonluk tuhaf insan nüfusuna ek olarak banliyölerinden her gün sayısız kişinin sel gibi aktığı,

sonu gelmez turist kuşatması altındaki bir şehirdir Bayan Lane. Asıl karşılaşmış olsaydık tuhafolurdu. 'Kendinin ne olduğunu bile bilmiyorsun' derken ne demek istiyordu?" Kapkara bakışlarını cevabımın doğru olup olmadığını gözlerimden okuyabilecekmiş gibi yüzüme dikmişti.

"Bunu ben de merak ediyorum. Bu konuda hiçbir fikrim yok."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Hımm. Sana bıraktığı tek şey bir mesaj mı?"

Başımla onayladım.

"Başka bir şey yok mu? Bir not, paket ya da başka herhangi bir şey?"

Başımı bu sefer de olumsuz anlamda salladım.

"Öyleyse *Sıusar Dıbh* derken neyi kastettiği hakkında en ufak bir fikrin yok, öyle mi? Kız kardeşinin sana hiç güveni yok muydu?"

"Bana güvendiğini sanırdım ama göründüğü kadarıyla yanılıyormuşum." Ses tonumdaki acıyı saklayamamıştım.

"Onlar derken kimleri kastediyordu?"

"Bunu *senin* bana açıklayabileceğini sanmıştım," dedim üzerine basarak.

"Kastettiğin oysa ben şu 'onlardan' biri değilim," dedi. *"Sinsar Dıblı'yu* pek çok kişi ve grup arıyor. Onu ben de istiyorum ama yalnız çalışırım."

"Onu niçin istiyorsun?"

Önemsemez bir tavırla cevapladı. "Paha biçilmezdir ve ben de bir kitap kolcksiyoncusuyum."

"Sanırım bu da onun uğruna adam öldürmeye hazır olman için yeterli bir sebep. Onu ne yapmayı planlıyorsun? En yüksek fiyatı verene satmayı mı?"

"Yöntemlerimi onaylamıyorsanız yoluma çıkmayın."

"Tamam."

"İyi. Bana anlatacağınız başka bir şey yok mu Bayan Lane?"

"Hiçbir şey yok." Mesajı yeniden kaydedip cep telefonumu kapattıktan sonra buz gibi bakışlarımı, artık gitmesini ima eder şekilde kapıya doğru çevirmiştim.

Tok ve karanlık bir sesle güldü. "Anladığım kadarıyla kapı dışarı ediliyorum. En son kovulduğum zamanı hatırlamıyorum bile."

Olacakları önceden tahmin edememiştim. Kapıya doğru yürürken yanımdan geçmek üzereydi ki birden arkamdan yakalayıp beni vücuduna sımsıkı yapıştırıverdi. Tuğla bir duvara çarpmak gibiydi. Başımın arkasını göğsüne çarpmamla dişlerim takırdamıştı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama bir elini ağzıma kapatıp engel oldu. Diğer kolunu göğüslerimin altından öyle sıkı bastırıyordu ki nefes almakta zorlanmaya başlamıştım. Şık takımın altındaki vücudu tahmin edebileceğimden çok daha güçlüydü; çelik gibiydi. O anda, açık kapının alaycı bir taviz, tamamını yuttuğum bir zokadan başka bir şey olmadığını anlamıştım. İstediği an, ben daha tek bir çığlık atamadan boynumu kırabilirdi ya da o sırada yaptığı gibi kolayca nefesimi kesip boğabilirdi. Gücü şaşırtıcıydı. Aslında gücünün yalnızca küçük bir kısmını kullanıyordu. Kendini tuttuğunu vücudunun gerginliğinden hissedebiliyordum. Beni tutarken çok çok dikkatliydi.

Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Eve dönün Bayan Lane. Buraya ait değilsiniz. Bu işi *Garda?*ye bırakın. Sorular sormaktan vazgeçin. *Sinsar Dubh'yu* bulmaya çalışmayın. Yoksa Dublin'de öleceksiniz." Ağzımın üzerindeki elinin baskısını karşılık verebilmeme yetecek kadar azaltmıştı. Kaburgalarımın üzerindeki kolunun baskısını da hafifletince biraz nefes alabilmiştim.

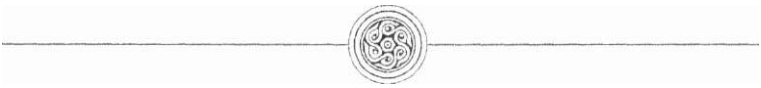
Ciğerlerimin ümitsizce beklediği havayı içime çektim. "İşte, yine tehdit ediyorsun," diyebildim. Kendini savunarak ölmek burnunu çekerek ölmekten iyidir.

Kaburgalarımı saran kolunu sıkıp yine nefesimi kesti. "Tehdit etmiyorum, uyarıyorum. Ona bu kadar yaklaşmışken herhangi biri yoluma çıkıp her şeyi mahvetsin diye bu kadar zaman ve emek harcamadım. Bu dünyada iki çeşit insan vardır, Bayan Lane; bedeli ne olursa olsun hayatta kalanlar ve de aylak kurbanlar." Dudaklarını boynumun yan tarafına bastırdı. Ardından dilini yavaşça nabzımın çırpındığı damarın üzerinde gezdirdi. "Siz, Bayan Lane, kurbansınız. Kurtlar şehrinde bir kuzusunuz. Bu ülkeden cehennem olup gitmeniz ve yolumdan çekilmeniz için size yarın akşam dokuza kadar vakit tanıyorum."

Aniden beni bıraktığında soluksuz bir halde yere yığıldım.

Kendimi toparlayıp kalktığımda gitmişti.

BEŞ

Kardeşim hakkında bazı bilgiler verebileceğinizi umuyordum." Profesör S. S. Ahearn, listemdeki sondan ikinci öğretim görevlisiydi. "Arkadaşlarının kimler olduğunu ve ders dışındaki vakitlerini nerelerde geçirdiğini biliyor musunuz?"

Günün büyük bir kısmı, bir elimde Alina'nın e-posta ile gönderdiği ders programı, diğer elimde üniversite kampüsünün haritası, sınıftan sınıfa gezip ders bitinceye kadar bekledikten sonra okutmanları sorularımla sıkıştırmakla geçmişti. Ertesi gün de öğrencilerin peşinde koşacaktım. Öğrencilerle görüşmelerimin daha iyi sonuç vereceğini umuyordum. O ana kadar öğrendiklerim fındıkkabuğunu doldurmuyordu. Hiçbiri de iyi şeyler değildi.

"Bildiğim her şeyi polise anlatmıştım." Sırık gibi uzun ve ince bir adam olan profesör kâğıtlarını sert ve hızlı hareketlerle toparladı. "Soruşturmayı yürüten Müfettiş O'Duffy idi sanırım. Onunla konuştunuz mu?"

"Bu hafta onunla görüşmek için randevu aldım ama

bu arada bana birkaç dakikanızı ayırabileceğinizi ummuştum."

Not kâğıtlarını evrak çantasına koyup çantayı kapattı. "Üzgünüm Bayan Lane, kardeşiniz hakkında gerçekten pek bir şey bilmiyorum. Zahmet edip sınıfa geldiği nadir günlerde de derse pek katılmazdı."

"Sınıfa gelmeye zahmet ettiği nadir günler mi?" Şaşkınlıkla sözlerini tekrar etmiştim. Alina üniversiteyi severdi. Çalışmayı ve öğrenmeyi severdi. Derslere devamsızlık ettiği görülmüş bir şey değildi.

"Evet. Polise de söylediğim gibi, başlarda derslere düzenli olarak gelirdi ama derse devamsızlığı giderek arttı. Arka arkaya üç dört derse girmediği olurdu." inanmaz, belki de biraz sarsılmış görünmüş olmalıyım kı tescili edercesine konuşmaya devam etti. "Bu, yurtdışında eğitim programlarında pek de olağandışı bir durum değildir Bayan Lane. Genç biri evinden ilk defa uzaklaşıyor... Ebeveyn yok, kural yok... Barlarla dolu enerjik bir şehirdeyiz. Alina da sizin gibi sevimli bir genç kızdı. Havasız bir sınıfta oturmaktansa yapacak daha iyi şeyler olduğunu düşündüğüne eminim."

"Ama Alina böyle düşünmezdi," diye karşı çıktım. "Kardeşim havasız sınıfları severdi. Dünyada en sevdiği yerler sınıflardı. Trinity Üniversitesi'ndc eğitim alma şansı onun için her şeyden daha önemliydi."

"Üzgünüm. Sadece gözlemlediğim şeyleri söylüyorum."

"Kimlerle arkadaşlık ettiğini biliyor musunuz?"

"Maalesef bilmiyorum."

"Bir erkek arkadaşı var mıydı?" diye ısrarla sordum.

"Varsa bile ben fark etmedim. Katıldığı etkinliklerde yanında birileri olup olmadığı dikkatimi çekmedi. Üzgünüm, Bayan Lane ama kardeşiniz her sömestre bu kori-

dorlardan geçen pek çok öğrenciden yalnızca biriydi ve eğer dikkat çektiyse, bu varlığından ziyade yokluğundan ötürü olabilir."

Kendimi yenilgiye uğramış gibi hissediyordum. Profesöre teşekkür edip oradan ayrıldım.

Profesör Alıearn, Alina'nın görüştüğüm beşinci okutmanıydı ve beşinin de kardeşimle ilgili çizdiği portre hiç tanımadığım bir kadına aitti. Derslere katılmayan, çalışmalarını umursamayan ve hiç arkadaşı olmayan bir kadın...

Listemi tekrar gözden geçirdiğimde görüşeceğim son bir profesör kaldığını gördüm ama kadın yalnızca çarşamba ve cuma günleri ders veriyordu. Bunun üzerine kütüphaneye gitmeye karar verdim. Aceleyle binadan çıkıp öğleden sonra güneşinin keyfini çıkaran öğrencilerle dolu çimenlik bahçeye bakarken Alina'nın olağandışı akademik yaklaşımının muhtemel nedenlerini düşünüyordum. Yurtdışında eğitim programında verilen dersler kültürel bilinci geliştirmeye yönelikti. Dolayısıyla, edebiyat doktorası yapmayı planlayan bir ingiliz Dil Bilimi uzmanı olan kardeşim, *Kelt Galya'da Sezarve Endüstrinin Yirminci Yüzyılda irlanda'ya Etkileri* gibi dersler almak durumunda kalmıştı. Sebep, sadece bu derslerden hoşlanmaması olabilir miydi?

Buna ihtimal veremiyordum çünkü Alina hemen hemen her şeye karşı doymak bilmez bir merak duyardı.

İçimi çektiğim anda derin bir nefes aldığıma pişman olmuştum. Çünkü kaburgalarım acımıştı. Sabah giyinirken gövdemin tam göğüslerimin altındaki bölümünün şerit halinde morardığını fark etmiştim. Canımı yaktığı için sutyen takanıamıştım. Manikür ve pedikürümü tamamlayan pembe süveterimin altına minicik güllerle süslü dantel fanila giymiştim. Siyah kapri pantolon, kalın gümüş rengi kemer, lame sandaletler ve satın alabilmek için geçen

yaz boyunca para biriktirdiğim küçük metalik Juicy marka çantamla kıyafetim tamamlanıyordu. Saçlarımı tepemde şık bir tokayla atkuyruğu şeklinde toplamıştım. Kendimi yaralı ve allak bullak hissediyor olabilirdim ama iyi görüniiyordum. İnsanın içinden gelmese de gülümsediğinde olduğu gibi, görünüşümün iyi olması kendimi derli toplu hissetmemi sağlıyordu ve o gün böyle bir morale çok ihtiyacım vardı.

Bu ülkeden cehennem olıp gitmeniz ve yolumdan çekilmeniz için size yarın akşam dokuza kadar vakit tanıyorum. Sinir. *Yoksa ne olur? Bana patronluk taslama,* diye çocukça bağırma dürtümü engellemek için dudağımı ısırmam gerekmişti. Bundan daha da çocukça bir dürtüyle annemi arayıp, *burada kimse benden hoşlanmıyor ve ben neden olduğunu bile bilmiyorum,* diye viyaklayarak ağlamamak için dudağımı bir kere daha ısırdım.

Ya insanları sınıflandırmasına ne demeliydi? Ne kadar alaycıydı. "Aylak kurbanmış, petunyamın kenarı," diye söylendim. Ağzımdan çıkanı duyduğumda inledim. İncil Kuşağı'nda -ABD'de Protestan tutuculuğunun ve İncil öğretilerinin baskın olduğu güney ve orta-batı eyaletlerinin oluşturduğu bölgeye verilen ad- doğup büyümüş biri olan annem biz büyürken küfür etmemize daima karşı çıkardı. "Güzel bir kadının ağzına kötü söz yakışmaz," derdi. Bu yüzden, Alina ile ikimiz, her kötü söze karşılık başka kelimelerden oluşan kendi sözlüğümüzü oluşturmuştuk. Pislik, şekerleme kovasıydı. Kıç, petunyaydı. Bok, papatya ve en son ne zaman kullandığımı bile hatırlamadığım s..tir kelimesiyse kurbağaydı. Fikri anlamışsınızdır.

Maalesef çocukken bu kelimeleri o kadar sık kullanmıştık ki gerçek küfürlermiş gibi alışkanlık haline geldiler. Aslında çocukluğumdaki sözcük dağarcığıma başvurmak, uygulamada son derece utanç vericiydi ve daha fazla sinir-

lcnmemc neden olmaktan başka bir sonuç da vermiyordu. Bardaki bir bekârlığa veda partisinde sınırı aşanları, "geri durun yoksa görevli bağırsaklarınızdaki şekerleme kovalarını döküp petunyalarınızı tekmeleye tekmeleye sizi kapı dışarı eder," diye tehdit ettiğinizde ciddiye alınmanız biraz zor oluyordu. İnsanların duyarlılığının azaldığı bu çağda temiz lisan muhtemelen sizi güldürüyordun

Boğazımı temizledim. "Aylak kurbanmış, *kıçımın* kenarı."

Tamam, kabul ediyorum; Jericho Barrons benimle işini bitirdiğinde korkudan tir tir titriyordum. Ama bunu atlatmıştım. Acımasız bir adam olduğuna hiç şüphem yoktu. Bununla birlikte, katil ruhlu bir adam olsaydı, önceki gece beni öldürüp işi hallederdi. O ise öldürmemişti. Beni canlı bırakmıştı ve bence bunu yapmaya devam edecekti. Kabadayılık edip tehditler savurabilir, hatta vücudumu bereler içinde bırakabilirdi ama beni öldürmeyecekti.

Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ kardeşimin katilini bulmaya kararlıydım ve orada kalıyordum. Artık o kelimenin yazılışını da bildiğime göre, *Sinsar Dubh*'nun tam olarak ne olduğunu kendim bulacaktım. Bir kitap olduğunu biliyordum ama bu kitap ne hakkındaydı?

İşten çıkış saati kalabalığına rast gelmemeyi ümit ederek, paramı idareli kullanmak için öğünlerimi azalttığımdan geç öğle/erken akşam yemeği olarak çıtır çıtır balık ve patates kızartması yedikten sonra kütüphaneye gittim. Birkaç saat sonra aradığımı bulmuştum. Ne işime yarayacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama bulmuştum.

Alina, bilgisayar endekslerini araştırıp istediği şeye doğrudan ulaşmanın bazı akıllıca yollarını biliyor olabilirdi ama bendeniz kitap raflarındaki etiketlere bakmaya ihtiyaç

duyan insanlardandım. Kütüphanedeki ilk yarım saatimi raflardan arkeoloji ve tarihle ilgili kitapları indirip okuma masasına yığmakla geçirdim. Sonraki bir saat boyunca da o kitapların sayfalarını taradım. Aslında kitapların arkalarındaki dizin bölümlerini taradığımı itiraf etmeliyim. Raflara yaptığım ikinci sefer sonunda oluşan kitap yığının ortalarına geldiğim sırada aradığımı bulmuştum.

Sinscır Dıubh[1]: Mitolojik Tıatha De Datıaatı tıkma ait bir Karanlık Kutsal Emanet[2]. Kendi türlerinin en eski antik çağlarında kullanılmış bir lisan ile yazılmıştır, içindeki şifreli yazıların, büyülerin en ölümcül olanını gizlediği söylenir. Sözde tarih kitabı Leabhar Gabhala[3]'da bahsi geçen istilalar sırasında Tıatha De tarafından irlanda'ya getirilmiştir. Diğer Karanlık Kutsal Emanetlerle birlikte çalınmıştır. Bir şekilde İnsanlar âlemine getirildiği söylentileri vardı:

Hayretler içerisinde gözlerimi kırpıştırdım. Ardından dipnotları okumaya başladım.

[1] Son zamanlarda bazı yeni zengin koleksiyoncular arasında mitolojik kutsal emanetlere karşı bir merak uyanmıştır ve yine bazıları bu "lanetli kitap"ıı bir ya da iki sayfasının kopyasına sahip olduklarım iddia etmektedirler. Bir milyon yıldan fazla bir zaman önce Tıatha De Datıaatı'm Karanlık Kralı diye adlandırılan mitolojik bir varlık tarafından yazıldığı iddia edilen Sinsar Dıubh, tıpkı yazarı gibi gerçek değildir, iddiaya göre, herhangi bir parçasının koleksiyoncuların eline geçebileceğini önceden gören yazar, kitabı artık ımıutılmış bir lisanda, kınlamayan bir kodlaına sistemiyle kaleme alınıştır.

[2] Tıatha De Daıiaan'm antik çağlardan kalma ve olağanüstü güçlere sahip sekiz kutsal emanete sahip olduğu söylenir. Dört

tanesi ışık, diğer döırlii de karanlık güçlerine sahiptir. Kutsal Işık Emanetleri, taş, mızrak, kılıç ve kazandır. Kutsal Karanlık Emanetleri ise ayna, kutu, muska ve kitaptır (Sinsar Dıbh).

[3] Leabhar Gabhâla (İstilalar Kitabı), Tıatha De Datıaatı'ın Fir Bolg ırkının (Sırasıyla Nuh Peygamberin gemisine binmeyi reddeden oğlu Bith'ıı kızı Cesair, Partholonyalılar ve Neınedyahlardan sonra irlanda'ya gelen ırk) yok olmasından otuz yedi yıl sonrası ile Milesyalılar yani Gal Keltleri'ıden (Goidelic) iki yüz doksan yedi yıl öncesi dönemde yaşadığını belirtir. Bununla birlikte, gerek daha eski gerekse sonrasındaki kaynaklar hem Tıatha De'ıuıgerçek doğası heın de irlanda'ya varış tarihleri konusunda bu 12. Yüzyıl belgesinin iddialarını yalanlar niteliktedir.

Otantik ve Efsanevi Tarihi Eserlerin Açıklamalı Rehberi; isimli kitabı kapatıp boşluğa baktım. Bir tüyle beni devirebilirdiniz. Cidden. Dekoratif yastıklara konulan küçük tüylerden biri yeterdi. Tüyü bana doğrıı havada sallasanız yıkılabilirdim.

Mitolojik ırk mı? Ya Karanlık Kral'a ne demeli? Bir de büyü mü çıktı başımıza? Bütün bunlar bir çeşit şaka mıydı?

Alina da benim gibi, kara büyü meselelerine bulaşmazdı. ikimizde kitap okumayı ve ara sıra film seyretmeyi severdik ama tercihlerimiz lıer zaman sıradan macera, polisiye ya da romantik komedi türünde filmler olurdu; acayip paranormal saçmalıklar değil.

Vampirler mi? Iyk. Tadı kaçtı. Onlarla ilgili yeterince şey anlatıldı. Zamanda yolculuk mu? Hah, mağara adamı davranışları gösteren insan azmanı bir dağlıyı her zaman bulabilirsiniz. Kurt adamlar mı? Oh lütfen, bu tam anlamıyla ahmaklıktır, içindeki köpek tarafından yönetilen bir adamı kim ister? Sanki erkeklerin hepsi öyle değilmiş

gibi... Likantropi yani kendini kurt zannetme hezeyanına gerek bile yok.

Hayır, teşekkür ederim, benim için gerçek daima yeterince iyidir. Gerçeklerden kaçmak bana göre değildi. Alina için de aynı şey geçerliydi ya da ben hep öyle sanmıştım. Kardeşimi gerçekten tanıyıp tanımadığımdan ciddi bir şekilde şüphe etmeye başlamıştım.

Bir türlü anlayamıyordum. Neden büyü hakkında bir kitabı bulmamı söyleyen bir mesaj bırakmıştı? *Açıklamalı Rehber in* yazarı T.A. Murtough'a göre bu kitap var olmamıştı bile!

Kitabı açıp ilk dipnotu tekrar okudum. Dışarıda bir yerlerde bir milyon yıl önce yazılmış bir büyü kitabına inanan insanların bulunması ve kardeşimin, fanatik arayışlarında onların yoluna çıktığı için öldürülmüş olması mümkün müydü?

Jericho Barrons onun gerçek olduğuna inanıyordu.

Bir dakika boyunca bunu düşündükten sonra omuz silkip onun da çılgının teki olduğuna karar verdim. Ne kadar sağlam yapılmış olursa olsun birkaç bin yıldan sonra her kitap dağılıp giderdi. Bir milyon yıl yaşında bir kitap çağlar önce ufalanıp toza dönmüş olmalıydı. Ayrıca kimse onu okuyamayacaksa, neden birileri onu isteyecekti?

Şaşkına dönmüş bir lıalde tekrar okumaya başlayıp ikinci ve üçüncü kitap yığınları üzerinde çalışmaya devam ettim. Yarım saat sonra, bu sorunun da cevabını İrlanda mitolojisi ve efsaneleri hakkındaki bir kitapta bulmuştum.

Efsaneye göre, antik çağlardan kalma lisanı deşifre etmenin ve Sinsar Dubh'nutı şifresini kırmanın anahtarı, dört mistik taşta gizlidir. [Dört, Tıatha De için kutsal bir sayıdır: Dört kraliyet hanedanı, dört kutsal emanet, dört taş. / Yetkin bir Kelt Ralıibi'nin ellerinde taşların her biri ayrı ayrı metnin küçük bir bölümüne ışık

(ıtıuak için kullanılabilir ama ancak dördii bir araya gelirse doğru metnin tamamı ortaya çıkacaktır.

Harika. Bir Kelt Rahiplerimiz eksikti. Onlar hakkında da araştırma yaptım.

Kelt Rahipleri, Hıristiyanlıktan önceki Orta ve Batı Aı/rupa Kelt toplumlarında, ibadet, yasama ve adalet konularında başkanlık ederler; ayrıca felsefe çalışmalarını yönetir ve seçkin gençlerin eğitimini üstlenirlerdi.

Beklediğim kadar kötü değildi. Okumaya devam ettim ve ilk izlenimim hızla tepe taklak oldu.

Kelt Rahipleri (Druidler), insan kurban etme törenleri düzenler ve kehanette bulunmadan önce meşe palamudu yerlerdi. Gündüzün daima geceyi takip edeceği ve insan ruhunun ölmeyip başka vücutta yeniden doğduğu inancına bağlı kalmışlardı. Eski çağlarda Kelt rahiplerinin, fizik madde, mekân ve hatta zaman kurallarının yönlendirilmesi dahil taunların bütün sırlarına ortak olduğuna inanılırdı. Zaten, eski irlanda dilinde 'Druı' kâhin, büyücü anlamına gelirdi.

Tamam, bu kadar yeterdi. Kitabın kapağını çarparak kapatıp günün sona erdiğine karar verdim. Cahilliğim sona ermişti. Bu kadın benim kardeşim değildi. Onun hakkında anlatılanların hiçbiri doğru değildi ve bunun tek bir açıklaması vardı.

Jericho Barrons bana yalan söylemişti. O anda muhtemelen şık kitabevinde beş bin dolarlık şık takım elbisesinin içinde oturmuş halime gülüyordu.

Hile ve tehditle beni kukla gibi oynatmıştı. Beni kara büyü hakkında efsanevi aptal bir kitapla ilgili bir sürü saç-

malıkla Alina'nın gerçekte bulmamı istediği şeyden uzaklaştırmıştı. Her iyi yalancı gibi, aldatmacasını gerçekle çeşnilendirmişti. Her ne ise o şeyi gerçekte yalnızca kendine istiyordu. Saflığımla eğlenerek belki de Alina'nın söylediği kelimenin yazılışında fazla değişiklik yapmaya zahmet bile etmemiştir. "*Şi-sadu*." Kelimeyi heceleyerek söylerken gerçekte nasıl yazıldığını merak ediyordum. Ne kadar da saftım. Belki Alina'nın Galce söylediği kelimenin yazılışı ile Barrons'un onun kastettiğini iddia ettiği kelime arasında sadece bir ya da iki harf fark ediyordu ve bu harfler tamamen hayal ürünü olan bir nesne ile Alina'nın cinayetini aydınlatacak somut ve akla yakın bir madde arasındaki koskoca farktı. Tabii, kelimenin Galce olduğu konusunda doğruyu söylediyse... Söylediklerinin hiçbirine güvenemezdim.

Mağduriyetime aşağılamalarını ekleyip tehditlerle beni korkutmaya ve ülkeden kovalamaya kalkmıştı. Üstelik vücudumu çürükler içinde bırakmıştı.

Geçen her dakika biraz daha köpürüyordıım.

Kütüphaneden çıkıp bir eczaneye uğradım ve ihtiyacım olan birkaç parça alışverişimi yaptıktan sonra yürüyerek kalabalık Tcmple Bar semtinden geçip Clarin House Oteli'ne döndüm. Sokaklar insanlarla tıka basa doluydu. Barlar ışıl ışıl aydınlatılmış, sıcak temmuz akşamına açılmış kapılarından dışarı müzik sesi yayılıyordu. Sokaklarda bir sürü çapkın erkeğin ıslık ve laf atmalarına maruz kalmıştım. Genç, bekâr, müzik aşığı bir barmen kız. İşte bu *craic'*ti.

Ama bunların hiçbiri bana keyif vermiyordu.

Öfkelendiğim zaman kafimin içinde hayali konuşmalar yaparım. Bilirsiniz, o anda akıl etmiş olmayı çok istedi-

ğiniz ama Hiçbir zaman gerektiği anda düşünemediğiniz, hani taşı gediğine koyacak gerçekten zekice lafları söyleyebildiğiniz konuşmalardan bahsediyorum. Bazen bu küçük sohbetlere o kadar dalarım ki etrafımda olup bitenlerin farkında bile olmam.

İşte kendimi Clarin Housc Oteli yerine Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânının önünde bulmam da bu şekilde oldu. Oraya gitmeyi planlamamıştım. Sadece ayaklarım beni ağzımdan çıkan lafları duymasını istediğim kişiye getirmişti. Saat dokuzu yirmi geçiyordu ama Bay Barrons'un aptal zaman takıntısını petunyama bile takmıyordum.

Kitabcvinin önünde durup sol tarafıma, şehrin önceki gün kaybolduğum ıssız bölgesine çabucak göz attım. Tuğla, ahşap ve taşla yenilenmiş dört katlı Barrons Kitap ve Süs Eşyaları, şehrin iyi tarafı ile kötü tarafı arasında bir kale burcu gibi dikiliyordu. Sağ tarafımda sokak lambaları amber rengi ışık saçıyor, insanlar birbirlerine sesleniyor, konuşup gülüşüyorlardı. Sol tarafımda ise hâlâ çalışan birkaç sokak lambasının ışıkları cılız ve solgundu. Sessizliği bozan yalnızca rüzgârla birlikte kırık menteşelerinde sallanan kapının çarpma sesiydi.

Sevimsiz mahalleyle ilgilenmeyi bırakıp önüme döndüm. Benim işim Barrons'la idi. Penceredeki *açık* tabelasının ışığı yanmıyordu. Kapının üzerinde çalışma saatlerinin öğleden akşam sekize kadar olduğu yazılıydı, içerisi loştu ama önceki gün gördüğüm pahalı motosiklet aynı yerinde park edilmiş duruyordu. Fiona'yı maço tarzı siyah ve krom canavara binerken düşünemediğim gibi Barrons'u da ağırbaşlı orta sınıf bir sedan arabayı sürerken hayal edemiyordum. Bu da demektir ki Barrons buralarda bir yerlerdeydi.

Yumruğumu sıkıp kapıya vurdum. Kötü bir ruh hali

içcrisindcydim. Dublin'de karşıma çıkan herkesin beni kandırdığını ve haksızlığa uğradığımı düşünüyordum. O şehre ayak bastığım andan itibaren karşıma çıkan insanların çok azı kibar, pek çoğu affedilmez şekilde kaba ve hepsi sevimsizdi. Bir de Amerikalıların kötü olduğu söylenirdi. Kapıyı tekrar yumrukladım. Annem, kızıl saçlıların öfkesine sahip olduğumu söylerdi ama tanıdığım birkaç kızıl saçlı insanı düşündüğümde o kadar kötü olmadığımı belirtmek isterim. Sadece hiçbir şeyin içimde kalmasını istemiyordum. Alina'nın cinayet dosyasının tekrar açılmasını sağlamak için tereddüt etmeden Dublin'e gelmem buna güzel bir örnekti.

"Barrons, içeride olduğunu biliyorum. Aç kapıyı," diye seslendim. Dakikalarca kapıyı yumruklayıp seslenmeye devam ettim. Artık gerçekten de orada olmadığına kanaat getirmek üzereyken sol tarafımdaki karanlığın içinden, dünyanın egzotik köşelerinde bile eşine rastlayamayacağınız aksanlı boğuk sesi duydum. Böyle bir ses ancak haremlerde ya da esrar batakhanelerinde bulunmuş birine ait olabilirdi.

"Kadın, sen budalanın en âlâsısın."

Bakışlarımı karanlığa çevirip onu görmeye çalıştım. Yarım blok ötede, karanlığın içinde daha koyu bir leke vardı. Bu o olmalıydı. Şeklini tam olarak ayırt etmek mümkün değildi ama o koyu leke etrafındaki gölgelerden daha maddesel, daha yoğun görünüyordu. Ayrıca içimi titretiyordu. Evet, kesinlikle oydu.

"Sandığın kadar budala değilim Barrons. Saçma hikâyene aklanacak kadar budala değilim."

"Kurtlar şehrinde bir kuzu. Seni hangisinin avlayacağını merak ediyorum doğrusu."

"Kuzuymuş, petu... Kahretsin! Beni korkutamazsın."

"Ah, evet, budalaların en önde gidenisin."

"Bana yalan söylediğini biliyorum. Şimdi, Barrons, *şi-sa-du* nun gerçekte ne olduğunu söyle bakalım." Aslında bu tuhaf ismi o kadar vurgulamak niyetinde değildim ama kelime, patlayan bir silahtan çıkıp etraftaki binalardan yankılanmış keskin bir ses gibiydi. Ya öyleydi ya da zamanın durmuş gibi olduğu o garip anlardan biri olmalıydı. Hani, bir sohbetin ortasında "falancanın nasıl bir cadı olduğuna inanamazsınız," dediğinizde zamansız bir sessizlik olur ve bahsi geçen falanca, aniden sessizleşen odanın kapısında duruyordıır ve de o an yerin yarılmasını ve içine girmeyi dilersiniz. İşte geceye öyle bir ölüm sessizliği çökmüştü. "Artık söylemek zorundasın çünkü sen anlatıncaya kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Kaşla göz arasında yanımda bitmişti. Adamın şimşek gibi refleksleri vardı. Başlangıç olarak, üzerime atılmadan önce olduğunu düşündüğüm yerde olmadığını belirtmeliyim. En fazla üç metre ötedeki gölgelerin arasından fırlayıp beni yakaladığı gibi kapıya yaslamıştı. "Seni aptal, dışarıda gece vakti böyle şeyler konuşma!" Beni kapıyla kendisi arasına sıkıştırıp kapının kilidine uzanıp açtı.

"İstediğim gibi konuşu..." Onun arkasındaki karanlığa gözüm iliştiğinde birden sesim kesilmişti. Barrons zannettiğim karartı hareket etmeye başlamıştı. O an biraz daha aşağısındaki binalardan birinin yanından ikinci bir karartı kayarcasma ilerlemeye başlamıştı. İnanılmaz derecede uzundu. Bu gölgenin gece vakti bu berbat mahallede dolaşacak kadar ahmak olan sahibini görebilmek için sokağın karşı tarafına bakındım.

Hiç kimse yoktu.

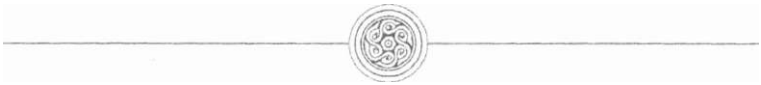
Bakışlarımı tekrar o iki karartıya çevirdim. Bize doğru yaklaşıyorlardı; hem de hızla.

Barıons'a baktım. Kılı kıpırdamadan bana bakıyordu.

L3aşını çevirip omzunun üzerinden baktığım yere göz atıp tekrar bana döndü.

Ardından kapıyı açıp beni içeri itekledi. Kapıyı arkamızdan kapatıp üzerindeki üç kocaman sürgüyü itti.

ALTI

Atılat," dedi sert bir sesle. Bir yandan da beni kapıdan uzaklaştırarak odanın arka kısmına doğru ite kaka götürüyordu. Bana arkasını dönüp duvardaki elektrik düğmelerini birer birer çevirmeye başladı. Özel girintilerde gizli lambalar ve aplikler, gruplar halinde yanıp mağazayı aydınlatmaya başlamıştı. Dışarıda ışıldaklar buz beyazı ışıklarıyla geceyi aydınlatmıştı.

"Anlat mı? Neyi anlatacağım? Asıl *sen* anlat. Neden yalan söyledin? Tanrım, bu şehri anlayamıyorum! Alina, Dublin'den, herkesin kibar, her şeyin çok güzel olduğu harika bir şehirmiş gibi bahsederdi. Oysa hiçbir şey harika değil, hiç kimse nazik değil ve bundan sonra eve dönmemi söylemeye kalkacak ilk geri zekâlıyı tepeleyeceğime yemin ederim!"

"Sanki yapabilirmişsin gibi! Sonra tırnağın kırılır." Küçümseyerek bana baktı.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Barrons." En az onunkiler kadar küçümseyici bir bakışla karşılık vermiştim. Işıklarla işini bitirip bana döndüğü an, ışıklandırma-

ların aydınlığı altındaki görünümü vücudumdan bir ürpertinin geçmesine sebep olmuştu. Önceki gün ona doğru düzgün bakmamış olmalıydım. Çünkü sadece erkeksi ve seksi değil, aynı zamanda insanın sinirlerini ayaklandıracak kadar çekiciydi. Neredeyse ürkütücüydü. O gece farklı görünüyordu. Daha uzun, daha ince, daha keyifsiz, teni daha gergin ve yüz hatları daha haşindi. Elmacık kemikleri o soğuk ifadeli küstah yüzünde önceki gün olduğundan daha keskin hatlı görünüyordu. Böyle bir genetik karışım olur şey değildi. "Bu arada, sen hangi soydan geliyorsun," diye asabi bir tavırla sorarken gerileyerek ondan biraz daha uzaklaşmıştım.

Sorum karşısında şaşkınlıkla bakakalmıştı. Boş bakışlarından kişisel bir soru beklemediği anlaşılıyordu. Bir şiire cevap verip vermemek konusunda kendisiyle mücadele ediyormuş gibi duraksamıştı ama sonra önemsemez bir tavırla yanıtladı. "Bask ve Kelt. Tam olarak belirtmem gerekirse, Bask ve Pict soylarından geliyorum, Bayan Lane, ama Kelt ile Pict arasındaki farkı bildiğinizden şüpheliyim."

Tarih konusunda cahil değildim. Çeşitli üniversite kurslarına katılmıştım. Bahsettiği kültürler hakkında bilgim vardı ve verdiği bilgi benim açımdan oldukça aydınlatıcıydı. Caniler ve barbarlar. Artık, egzotik gözler, koyu bal rengi ten ve kötü tavırların nedenini anlamıştım. Bundan daha ilkel bir gen eşleşmesi olabileceğini düşünemiyordum.

"Bir yerlerde olduğuna eminim. Dışarıda gördüklerinizi anlatın Bayan Lane," diye soğukkanlı bir tavırla konuştuğunu duyuncaya kadar son düşüncemi yüksek sesle söylediğimin farkında değildim.

"Hiçbir şey görmedim," diye yalan söyledim. Gerçekte ise gördüğümü sandığım şeye anlam verememiştim ve

o an bunu tartışacak havada değildim. Yorgundum ve yemekte yediğim balığın bayat olduğu belliydi. Gıda zehirlenmesine ek olarak kederliydim ve keder insanın başına acayip işler açıyordu.

Sabırsızlığını belli eden bir ses çıkarmıştı. 'Yalanlara tahammülüm yok, Bayan La..."

"Quid pro quo, Barrons." (Latince, kısasa kısas, demiştim.) Lafını kesmekten çocukça bir zevk almıştım. Yüzündeki ifade ciltler dolusu şey anlatıyordu. Başka kimse bunu beceremezdi. Küçük sohbet köşelerinden birine doğru gidip alışveriş torbamı ve Juicy marka çantamı masanın üzerine bıraktım ve devetiiyü rengindeki deri kanepeye çöktüm. Bazı cevapları almadan gitmeye niyetim olmadığından ve Jericho Barrons gibi inatçı ve zorba biriyle bu ış bütün gece sürebileceğinden oturup biraz rahatlamam gerektiğini düşünmüştüm. Şık larıie sandaletli ayaklarımı sehpanın üzerine kaldırıp ayak bileğimi diğerinin üzerine atarak bacaklarımı uzattım. Bu şekilde oturduğum için annemden azar işitirdim ama nasılsa annem orada değildi. "Sen bana bir şey anlatacaksın. Karşılığında ben de sana bir şey anlatacağım. Ama bu sefer, karşılığını vermem için söylediğin her şeyi ispatlaman gerekecek."

Daha beynim ne olduğunu algılayamadan üzerime atılmıştı. Üçüncü kez böyle bir hüner gösterisi yapıyordu ve artık can sıkmaya başlamıştı. Bu adam ya Olimpiyatlarda kısa mesafe koşan bir atletti ya da daha önce üzerime atlanmadığından hızını kavrayamıyordum. Hamleleri, içgüdülerimin tepkisinden çok daha hızlıydı.

Dudakları birbirine sımsıkı kenetlenmiş ve yüzü hiddetten gerilmiş bir halde, bir eliyle saçımdan sürükleyerek kanepeden kaldırıp diğer eliyle boğazımı kavradı ve duvara doğru beni geri geri yürütmeye başladı.

"Oh, haydi durma," dedim. "Beni öldür gitsin. Acıma

son ver!" Alina'yı özlemek, ölümle son bulacak bir hastalıktan daha kötüydü. Ölümcül bir hastalığa yakalandığınızda, en azından acının nihayet bir gün sona ereceğini bilirdiniz. Oysa benim tünelimin ucunda hiç ışık görünmüyordu. Keder, gece gündüz beni yiyip bitiriyordu. Bu yüzden kendimi ölecekmiş gibi hissetsem, hatta bazen ölmüş olmayı dilesem bile yaşamaya devam edecektim. Sonsuza kadar kalbimde kocaman bir boşlukla dolaşmak zorunda kalacaktım. Öleceğim güne kadar kardeşim yüzünden başkalarını üzecektim. Ne demek istediğimi anlamadıysanız veya melodramatik olduğumu düşünüyorsanız, hiç kimseyi gerçekten sevmemişsiniz demektir.

"Bunu gerçekten istemiyorsun."

"Söylediğim gibi, beni tanımıyorsun."

Güldü. "Ellerine bak."

Baktım. Ellerimle kolunu sımsıkı kavramıştım. Güzelce manikürlü pembe tırnaklarım pençe misali kıvrılıp kıyafetine saplanmış kavrayışını gevşetmeye çalışıyordu. Ellerimi kaldırdığımın farkında bile değildim.

"İnsanları tanırım Bayan Lane. Ölmek istediklerini düşünürler, bazen ölmek istediklerini dile bile getirirler. Ama bunu hiçbir zaman gerçekten istemezler. Son dakikada domuzlar gibi bağırıp canlarını dişlerine takarak mücadele ederler." Sesinde bunu kişisel tecrübelerinden biliyormuş gibi acımasız bir ifade vardı. Artık Jericho Barrons'un bir katil olmadığından eskisi kadar emin değildim.

Beni duvara yaslayıp orada tuttu. Bir eliyle boğazımı tutmaya devam ederken kapkara bakışları huzursuz bir ifadeyle yüzümde, boynumda, dantel korsemin altında inip kalkan göğüslerimde gezindi. Daha çok göğüslerimde gezinmişti. Yeterli oksijenim olsaydı homurdanabilirdım. Jericho Barrons'un beni cinsel açıdan çekici bulması mümkün değildi. Kesinlikle birbirimizin tipi değildik. O

Antarktika ise ben Sahra Çölü'ydiim. O halde, amacı neydi? Beni tehdit edecek yeni bir yol mu bulmuştu? Öldürmek yerine tecavüz mü? Belki de önce tecavüz eder, sonra öldiirüverirdi.

"Bir kez daha soracağım Bayan Lane ve benimle oynamamanızı öneririm. Bu akşam pek sabırlı sayılmam. Siz katılmadan da yeterince sorunum var. Dışarıda ne gördü-
•_55
nıızr

Gözlerimi yumup seçeneklerimi değerlendirdim. Bir gurur sorunum vardı. Annem bunun benim özel küçük meydan okumam olduğunu söyler. Başta böylesine cüretkâr bir tutum sergiledikten sonra, herhangi bir işbirliği gurur kırıcı olacaktı. Gözlerimi açtım. "Hiçbir şey."

"Çok yazık," dedi. "Hiçbir şey görmediyseniz işime yaramazsınız. Bir şeyler gördüyseniz işime yararsınız. Hiçbir şey görmediyseniz yaşamınızın hiçbir anlamı yok. Bir şey gördüyseniz yaşamınızın..."

"Ne demek istediğini anladım," dedim dişlerimi sıkarak. "Gereksiz yere lafı uzatma."

"Öyleyse anlat. Ne gördün?"

"Boğazımı bırak." Karşılığında ben de bir şey kazanmalıydım.

Birden bırakınca sendelemiştim. Boğazımdan tutarken beni parmak uçlarımın üzerine kaldırdığını fark etmemiştim. Birden serbest kalınca havada duran topuklarımın yere basması gerekmişti. Boynumu ovalayarak, "Gölgeler, Barrons. Bütün gördüğüm buydu," diye sinirli bir şekilde yanıtladım.

"Bu gölgeleri benim için tarifet."

Tarifettim. Ben sözümü bitirinceye kadar koyu renk bakışlarını yüzümden ayırmadan dikkatle dinlemişti. "Daha önce buna benzer bir şey görmüş müydün?" diye sordu.

"Hayır."

"Hiç mı?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz." Bir an duraksadıktan sonra devam ettim. "Önceki gece bir barda garip bir olay yaşadım."

"Anlat," dedi.

Hâlâ onunla duvar arasında duruyordum ve daha geniş bir alana ihtiyacım vardı. Barrons'a fiziksel olarak yakın olmak, aşırı yüklü manyetik alanın yanında durmak kadar rahatsız ediciydi. Aradan sıyrılarak kaçarcasma kanepeye doğru gittim. Ona dokunmadan yanından geçebilmek için çektiğim eziyetin onu fazlasıyla eğlendirdiği belli oluyordu. Gördüğüm tuhaf ikili görüntüyü, saldırgan yaşlı kadını ve bana söylediklerini olduğu gibi nakletmeye başladım. Dakika dakika her detayın üzerinde durarak bana bir sürü soru sordu. Barrons kadar dikkatli bir gözlemci olmadığımdan sorduklarının yarısını cevaplayamamıştım. Hem o garip görüntü hem de yaşlı kadını daha iyi incelemediğimden duyduğu hoşnutsuzluğu gizleme gereği duymamıştı. Nihayet sorgulamasını tamamladığında, duyduklarına inanamaz bir tavırla kahkahayı patlatmıştı. "Senin gibi birinin var olabileceği aklıma bile gelmezdi; hiçbir şeyden haberi olmayan, eğitimsiz. İnanılmaz. Ne olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Deli mi?" diye işi şakaya vurmaya çalıştım.

Başını iki yana sallayıp bana doğru yürümeye başladı. İçgüdüsel olarak gerilediğimi görünce, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle olduğu yerde durdu. "Sizi korkutuyor muyum Bayan Lane?"

"Pek değil. Sadece yara bere içinde bırakılmaktan hoşlanmam."

"Yara bereler iyileşir. Gecenin karanlığında benden daha kötü şeyler var."

Ukala bir yorum yapmak için ağzımı açmıştım ki elini

hafifçe sallayarak ses çıkarmama mani oldu. "Saçma sapan yorumlarınızdan beni esirgeyin Bayan Lane. Ne diyeceğinizi tahmin edebiliyorum. Hayır, siz deli değilsiniz. Bununla birlikte, yürüyen bir imkânsızlıksınız. Nasıl olup da hayatta kaldığınızı anlamıyorum. Onlardan biriyle karşılaşma olanağınızın olmayacağı sıkıcı bir taşra kasabasında yaşamış olmalısınız. Hiç ziyaret edilmemiş ve edilmeyecek kadar alelade ve ücra bir kasaba olmalı."

Ziyarete gelmeyen "onların" kimler olduğunu bilmiyordum ama diğer sözlerini tartışacak değildim. Ashford'un Georgia Eyalctfne bağlı bir taşra kasabası olduğu gerçekti ve her yıl düzenlenen kızarmış tavuk pikniğinin ve iç savaş öncesi görkemli dönemi canlandıran Noel resmi geçidinin kasabamı güneyin derinliklerine dağılmış diğerlerinden ayırt edici özellik sayılabileceğinden şüpheliydim. "Olabilir," dedim savunmaya geçerek. Doğduğum kasabayı seviyordum. "Sonuç nedir?"

"Siz Bayan Lane, bir sıd/ıe-kâhinisiniz."

"Ha?" Şi-kâhini de neyin nesiydi?

"Sidhc-kâhini. Fae gördün."

Kahkahayla gülmeye başladım.

"Bu gülünecek bir konu değil," dedi sert bir tavırla. "Bu bir ölüm kalım meselesi, seni budala..."

Daha çok gülmeye başlamıştım. "Ne yani, can sıkıcı küçük periler beni haklayacak mı?"

Gözlerini kısarak, "O gölgelerin ne olduğunu sanıyorsunuz Bayan Lane?" diye sordu.

"Gölgeler," diye sertçe karşılık verdim. Neşem kaçmıştı. Kızmaya başlamıştım. Kendimi aptal yerine koydurmayacaksın. Bu karartıların daha maddesel bir şeyler olması mümkün değildi. Periler hiç varolmamıştı, onları gören olmamıştı ve bir milyon yıl önce büyü hakkında yazılmış bir kitap da yoktu.

"O Gölgeler vücudunu kurutuncaya kadar içindekileri emip içi boşalmış derini posa gibi yol kenarına atar ve gecenin ayazında kaybolur gider," dedi buz gibi bir tavırla. "Ailen dava edecek kimseyi bulamaz. Sana ne olduğunu asla öğrenemezler. Sadece bir turist daha yurtdışında kaybolmuş olur."

"Bu kadar yeter," diye patladım. "Daha başka ne yalanlar yutturmaya çalışacaksın? *Şi-sa-dıt'nun* gerçekten kara büyü kitabı olduğunu mu? Gerçekten de bir milyon yıl önce Karanlık Kral'ın teki tarafından yazıldığını mı? Benim nasıl bir budala olduğumu sanıyorsun? Sadece sözcüğün anlamını öğrenmek istiyorum. Belki böylece polise kardeşimi kimin öldürdüğünü bulmak konusunda yardımcı olabil..."

"Nasıl öldü Bayan Lane?" Barrons'un soruyu sorarkenki ses tonu ipek kadar yumuşaktı ama beynime tokmak gibi inmişti.

Dişlerimi sıkıp ona arkamı döndüm. Ancak biraz zaman geçtikten sonra konuşabilmiştim. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Senin üstüne vazife değil."

"Anormal bir durumda mıydı? Dehşet verici miydi Bayan Lane? Söyleyin, vücudu, üzerinden hayvan sürüsü geçmiş gibi mi görünüyordu? Çirkin bir görüntü müydü?"

Hızla ona döndüm. "Kes sesini, senden nefret ediyorum," diye bağırdım.

Sabırsızlığı alev alev yanan bakışlarından belli oluyordu. "Sen de böyle mi ölmek istiyorsun?"

Düşmanca bakışlarımı yüzünden ayırmamaya çalışıyordum. Onun önünde ağlamayacaktım. Alina'nın cesedini teşhis etmek zorunda kaldığım gün gördüklerimi düşünmeyecektim. En kötü kâbuslarımda bile o şekilde ölmek istemiyordum.

Cevabımı yüzümdeki ifadeden okumuştu. Gülümsedi. "Hiç sanmıyorum Bayan Lane. Beni dinleyin ve öğrenin. Size yardım edeceğim."

"Bunu neden yapacaksın?" diye alaycı bir tavırla sordum. "Merhametli bir yardımsever değilsin. Aslında, 'paragöz' kelimesinin sözlük anlamı, seni tarif etmek için daha uygundur. Ama benim param yok."

Bu sefer kızgın bir ses çıkarmıştı ama çabucak toparlanıp yumuşak Avrupalı nezaket maskesini takıvermişti. Vay, kesinlikle banı teline basmıştım. Söylediğim bir şey kalın zırhında bir delik açmıştı ve bu da "paragöz" kelimesi olmalıydı.

"Seni ölüme terk edemem. Vicdanım müsaade etmez."

"Sende vicdan yok ki Barrons."

"Beni tanımıyorsunuz Bayan Lane."

"Tanımaya da niyetim yok. Polisle görüşeceğim ve kardeşimin dosyasını tekrar açacaklar. Seni ya da o aptal gölgeleri bir daha görmeyeceğim. Sana *şi-sa-du*'nun gerçekte ne olduğunu bile sormayacağım çünkü sen hayalcinin de ötesinde birisin. Benden uzak dur. Yoksa polise çılgın fikirlerini, tehditlerini, seninle ilgili her şeyi anlatırım." Çantamla alışveriş torbamı kaptığım gibi doğruca kapının önüne gittim.

"Çok büyük bir hata yapıyorsunuz Bayan Lane."

Kapıyı hızla çekip açtım. "Yaptığım tek hata, dün söylediklerinin hepsine inanmaktı. Bu hatayı tekrarlamayacağım."

"Sakın o eşikten geçeyim deme. O kapıdan çıkarsan öleceksin. Sana en fazla üç gün tanıyorum."

Karşılık vermeye bile tenezzül etmedim. Arkamdan çarptığım kapı, benim yerime cevabı vermişti.

Kapının arkasından bağırdığını duymuştum. Galiba,

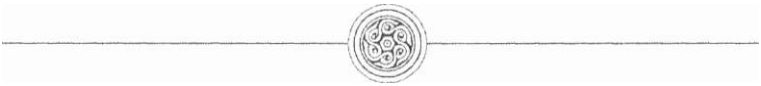
"Aydınlıkta kal," gibi mantıksız bir laf etmişti ama emin değildim. Umurumda da değildi.

Jericho Barrons ile bir işimiz kalmamıştı.

Ya da ben öyle sanıyordum. Yanıldığım konulardan biri de bu olacaktı. Kısa bir süre sonra, hoşumuza gitse de gitmese de neredeyse birbirimizin cebinde yaşar hale gelecektik.

İnanın ki hoşumuza gitmedi.

yEDi

O sıralarda tersini düşünsem de ileride, sonraki birkaç günü hayatımın son normal günleri olarak hatırlayacaktım. Normal olan, Dublin'de kardeşimin cinayetini araştırmak değil, şeftalili tart ve yeşil fasulyelerdi, barmenlik yapmak ve arabamın iki yüz elli dolarlık acele tamiri için servise di! dökmekti.

Çarşamba bütün günü Trinity Univcrsitcsi'nin yeıleşkesinde geçirmiştim. Listcmdcki son profesörün de öncekilerin söylediklerine ekleyecek bilgisi yoktu. Ders aralarında Alina'nın sınıfından düzinelerce öğrenciyle görüşmüştüm. Birinin anlattığı diğerininkine o kadar benziyordu ki ya hepsi X-Files dizisindeki gibi büyük bir komplonun birer parçasıydı ya da kardeşim buraya geldikten sonra gerçekten anlatıldığı gibi biri olmuştu. Zaten fazlasıyla belirsiz, sonu bir yere varmayan X-Filcs dizisinden de her zaman nefret etmişimdir. Derli toplu sonları tercih ederim.

İlk iki üç ay arkadaş canlısı, sempatik, zeki, insanların birlikte takılmaktan hoşlandığı türde biri olduğunu söylediler. Bu bildiğim Alina'ydı.

Sonra birden değişmişti. Dersleri asmaya başlamıştı. Ortaya çıktığı zamanlarda da nerede olduğu sorulduğunda tuhafve gizemli davranıyordu. Huzursuz ve zihni sürekli meşgul görünüyordu. Kendini derslerine vermekten çok daha ilginç bir şey keşfetmiş gibi bir hali vardı. Son aylarda kilo kaybetmişti ve sanki her gece dışarı çıkıyor, bütün gece içki içip partilere katılıyormuş gibi sürekli bitkindi. Sınıf arkadaşlarının onu tarif ederken cömertçe kullandığı "ürkek" ve "sinirli" tanımlarını kardeşimle özdeşleştiremiyordum.

Bir erkek arkadaşının olup olmadığını sordum. Görüştüklerim arasında Alina'yı diğerlerinden daha iyi tanıyor gibi görünen iki kız olumlu cevap vermişti. "Kesinlikle bir erkek arkadaşı vardı," dediler. Yaşça daha büyük olduğunu düşünüyorlardı. Zengin, kültürlü ve yakışıklıydı ama onu hiç görmemişlerdi. Hiç kimse görmemişti. Onu hiçbir zaman yanında getirmemişti.

Sona yaklaşırken, derse katıldığı ender günlerde hayatına çeki diizen verebilmek için son bir gayret içindeydi. Ama savaşı baştan kaybettiğini biliyormuş gibi bezgin ve yenilmiş görünüyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde bir Internet Cafe'ye gidip iPod cihazıma yeni şarkılar kaydettim. İnternetteki alışveriş sitesi, Visa kredi kartıma bayılır. Daha tutumlu olmalıyım ama kitaplar ve müziğe karşı zaafım var. Ayrıca bunlardan daha kötü zaaflar olduğunu biliyorum. Bir süredir peşinde olduğum, Green Day'in Greatest Hits CD'sini indirimli fiyatı olan 9,99 A.B.D. Dolarına satın aldım ("bazen kendimden ürküyorum, bazen zihnim bana oyun oynuyor" diye devam eden sözlerini hâlâ hatırlıyorum). Mağazada satılandan daha ucuz fiyata satın almıştım. Artık alışveriş düsturumu öğrendiniz; Wal-Mart marketlcrindeki fiyatından daha ucuza bulursan kesinlikle satın al.

Ardından, aileme uzun ve özellikle mutlu, birkaç arkadaşıma da daha kısa birer e-posta mesajı yolladım. Georgia hiç bu kadar uzak görünmemişti.

Otele dönmeye karar verdiğimde hava çoktan kararmıştı. Otel odasında gereğinden fazla vakit geçirmekten hoşlanmıyordum. Odada rahatlık ya da yuva sıcaklığından eser yoktu. Bu yüzden, yatma vakti gelinceye kadar dışarıda kendimi oyalayacak işler bulmaya uğraşıyordum. Yolda yürürken iki kez garip bir şekilde izlendiğimi hissederek arkama baktığımda, Temple Bar semtinde tamamen normal bir Dublin akşamından başka bir şey görememiştim. Işıl ışıl aydınlatılmış, sıcak ve davetkâr, bar müdavimleri ve turistlerle dolu bir Dublin akşamı daha... Arkamda her an bir felaket olacakmış hissiyle belkemiğimi ürpertecek hiçbir şey yoktu.

Sabaha karşı saat üç civarında alışık olmadığım şekilde sinirli uyandım. Perdeyi çekip dışarı baktım. Jericho Barrons, Clarin House Otcli'nin önündeki kaldırımda bir sokak lambasına dayanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş otele bakıyordu. Neredeyse ayak bileklerine kadar inen uzun siyah bir palto, kan kırmızısı bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Avrupalılara özgü teklifsiz zarafet ve küstahlık neredeyse paçalarından akıyordu. Saçları çenesinin altına kadar iniyordu. Saçlarını hep yüzünden geriye taranıp bağlanmış gördüğümden bu kadar uzun olduklarını daha önce fark etmemiştim. Sert hatlı simetrik kemik yapısıyla öyle bir yüzü vardı ki başka bir şeye fazla dikkat edemezdiniz. Sabah uyandığımda, rüya gördüğüme karar vermiştim.

Perşembe günü, şişman, kelleşmeye yüz tutmuş, kırmızı suratlı ve pantolonu gömleğini zorlayan göbeğinin altından kemerle tutturulmuş Müfettiş O'Duffy ile görüştüm.

İrlandalı değildi. İngilizdi. Aksanını anlamaya çabalamak zorunda kalmayacağım için buna sevinmiştim.

Maalesef görüşme, Alina'nın sınıf arkadaşlarını sorguya çekmekten daha moral bozucu olmuştu. Başlangıçta her şey yolunda gitmişti. Olayla ilgili kişisel notların mahkeme tutanaklarına geçmediğini ve dolayısıyla adli bir muamele olmadığını söylemesine rağmen bana sadece resmi raporun bir kopyasını verdi. Bu arada da babama söylediği her şeyi sabırla tekrar anlatmıştı. Evet, profesörleri ve sınıf arkadaşlarıyla görüşmüşlerdi. Hayır, ona ne olduğu konusunda kimsenin bilgisi yoktu. Evet, birkaç kişi bir erkek arkadaşı olduğundan bahsetmişti ama kim olduğuna dair herhangi bir bilgiye ulaşamamışlardı. Yalnızca zengin, yaşça Alina'dan büyük, kültürlü ve İrlandalı olmadığını öğrenebilmişlerdi.

Ona Alina'nın telefon mesajını dinlettim. Mesajı iki kere dinledikten sonra koltuğunda geriye yaslanıp dirseklerini koltuğun kolçaklarına dayadı ve ellerini çenesinin altında birbirine kenetledi. "Kardeşiniz ne kadar zamandır uyuşturucu kullanıyordu Bayan Lane?"

Gözlerimi kırpıştırarak bakakaldım. "Uyuşturucu mu? Hayır, bayım, Alina uyuşturucu kullanmıyordu."

Çocuklara iyilikleri için nasihat ettikleri ve bunu yaparken de nazik olmaya çalıştıkları zamanlarda yetişkinlerin gözlerinde beliren ifadeyle bana bakmıştı. Karşımdaki yetişkinin yanıldığı böylesine açıkken gözlerindeki bu bakış bütün sinirlerimi ayağa kaldırmıştı. Ama yetişkinler bir konuda karar verdiklerinde fikirlerini değiştirmek için ne söyleseniz nafiledir. "Sınıf arkadaşlarının tarif ettiği çöküş, uyuşturucu kullanımının sebep olduğu çöküş sürecine uyuyor." Dosyasını çıkarıp okumaya başladı. "Şahıs, telaşlı, huzursuz, sinirli, neredeyse paranoyak durumdadır. Şahıs, kilo kaybetmiş ve sürekli bitkin bir haldedir." Sonra da

o rahatsız edici, kalkık kaşlar eşliğinde sunulan "burnunun ucundakini artık görsen" ifadesiyle baktı. Bazı insanlar, bu bakışla karşılarındakini yola getirebileceklerini sanırlar.

Taş kesilmiş gibi kılım bile kıpırdamadan ifadesiz bakışlarımı ona dikmiştim. "Şahıs" sözcüğü içimi öfkeyle doldurmuştu. "Bu uyuşturucu kullandığı anlamına gelmez. Bütün bunlar tehlikede olduğu anlamına gelir."

"Ama size ya da ailesine bu tehlikeden hiç bahsetmedi, değil mi? Hem de aylardır. Birbirine ne kadar yakın ve bağlı bir aile olduğunuzu kendiniz söylediniz. Hayatı tehlikede olsaydı kardeşiniz size söylemez miydi? Üzgünüm Bayan Lane, ama uyuşturucu kullandığını gizlemiş olması, hayatının tehlikede olmasından çok daha kuvvetli bir ihtimal. Ayrıca hiç kimseye tek kelime etmemiş. Bu tür davranış şekline şehirli gençlerde sık sık rastlıyoruz."

"Beni korumaya çalıştığını söyledi," diye gergin bir ifadeyle hatırlattım. "Bu yüzden hiçbir şey söyleyememiştir."

"Sizi neye karşı koruyordu?"

"Bilmiyorum! İşte bunu bulmamız gerekiyor. Soruşturma dosyasını tekrar açıp şu erkek arkadaşın kim olduğunu bulmaya çalışamaz mısın? Bu adamı bir yerlerde gören birileri mutlaka vardır! Mesajında, birinden saklanıyor gibi konuşuyordu. Onun geldiğini söyledi. Bu ülkeden ayrılmasına izin vermeyeceğini söyledi. Birinin onu tehdit ettiği çok açık!"

Kısa bir süre beni inceledikten sonra derin bir iç çekti. "Bayan Lane, kardeşinizin kollarında delikler vardı. Bunlar şırınga iğnelerinin bıraktığı türden deliklerdi."

O anda mosmor kesilerek ayağa fırlamıştım. "Kardeşimin *biiriin vücudu* delikler içindeydi Müfettiş! Sadece kolları değil! Adli tabip diş izlerine benzediğini söyledi!" Ancak bu diş izlerinin hangi canlıya ait olabileceğini tanımla-

yamamıştı. İnsan ya da hayvanlardan herhangi birininkine benzemiyorlardı. "Ayrıca uzuvları parçalanmıştı!" Titriyordum. Belleğimde canlanan görüntüden nefret ediyordum. Beni hasta ediyordu. Vücuduna bunlar yapılmadan önce ölmüş olmasını dilerdim. Ölmemiş olduğunu adım gibi biliyordum. Ne hale geldiğini gördüklerinde annemle babam sinir krizi geçirmişlerdi. Ben de aynı durumdaydım ama o cehennemden çıkıp kendimi toparladım çünkü birinin bunu yapması gerekiyordu.

"Onu bizzat inceledik Bayan Lane. Bu izleri ne hayvan ne de insan dişleri yaptı."

"Şırınga iğneleri de yapmadı," dedim öfkeyle.

"Yerinize oturursanız.

"Soruşturmayı tekrar açacak mısınız, açmayacak mısınız?"

Avuçlarını yukarı açarak ellerini kaldırdı. "Bakın, boğazımıza kadar çözülmeyi bekleyen soruşturmalara gömülmüşken hiçbir delil bulunmayan bir vakanın araştırılması işine memur ayıramam. Son zamanlarda cinayet ve kayıp kişi vakalarında daha önce görmediğimiz büyük bir artış oldu." Bıkkın bir ifadeyle devam etti. "Lanet olası şehrin yarısı çıldırmış gibi görünüyor. Bununla başa çıkabilecek kadar personelimiz yok. Elimizde devam etmemizi sağlayacak hiçbir delil yokken kardeşinizin davasına memur göndermek için haklı bir sebep gösteremem. Kaybınız için çok üzgünüm Bayan Lane. Sevdiğiniz birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Ama sizin için yapabileceğim başka bir şey yok. Evinize dönmenizi ve ailenize destek olmanızı öneririm."

Bu da görüşmemizin sonu oldu.

Kendimi aciz hissediyordum, işe yarar bir şeyler yap-

ma ihtiyacıyla zar zor otele dönüp çöp torbaları, kutular ve süpürgemi alıp bir taksiye atladım. Bu kadar malzemeyi Alina'nın dairesine başka türlü taşıyamazdım. Başka hiçbir şeyi doğru yapamıyorsam da en azından çöpleri temizleyebilirdim. Brickyard'da çalışırken barı kapatma sırasının bana geldiği akşamlarda bunu yapardım ve bu kahrolası işte iyiydim.

Temizlik yaptığım süre boyunca ağladım. Alina için üzülüyordum, kendim için üzülüyordum, dünyanın kardeşim gibi bir insanın böylesine canice katlcdilebildiği bir yer haline gelmesine üzülüyordum.

Temizlik ve ağlama faslı sona erdiğinde yere bağdaş kurup paketleme işine giriştim. Yırtık giysiler, kırık biblolar gibi atılması gereken eşyalardan bile vazgeçemiyordum. Her parçayı itinayla kutulara koyup eve yolladım. Yıllar sonra bir gün, Georgia'daki evin tavan arasında duran kutuları açıp adamakıllı tasnif edebilirdim. Şu an her şeyin uzakta olması iyi olacaktı.

Öğleden sonrayı orada geçirmiş ve işleri biraz kolaylamıştım. Eşyaları toparlayıp, evi temizlemek ve depozitosunun karşılayamayacağı hasar olup olmadığını tespit edebilmek için birkaç gün daha gerekecekti. Evden çıktığımda, gökyüzü kara bulutlarla kaplanmıştı ve yağmur yağıyordu. Görünürde hiç taksi yoktu. Şemsiyem olmadığı ve açlıktan midem kazındığı için su birikintilerine bata çıka gördüğüm ilk bara daldım.

Henüz bilmiyordum ama o anda hayatımın son normal saatlerini yazdığım defteri kapatmıştım.

Oturduğum köşenin yaklaşık üç buçuk metre ötesindeki bir masada, otuzlu yaşlarının başında, donuk kahve-

rengi saçları yakasına kadar gelen ufak tefek bir kadınla bir adam karşılıklı oturuyordu.

Kadın çekicilikten pek nasibini almamıştı. Zaten dikkatimi çekmelerinin sebebi buydu. Çünkü adam tek kelimeyle muhteşemdi. Yani gözlerini-yum-ve-böyle-seksi-bir-erkeğin-bir-kez-olsun-sana-bakmasını-dile türünden muhteşemdi. Çoğu zaman bunun tersi bir durumla karşılaşılır; yani ateşli bir Betty Boop ile bir Jack Nicholson gibi. Ama bir Fabio'nun bir Safınaz ile birlikte görüldüğü pek enderdir.

Beyaz tişört ve rengi solmuş kot pantolonunun altındaki bronz tenli bedeni uzun ve güçlüydü. Uzun sarı saçları altın gibi parlıyordu. Seksi kahverengi gözleri, dolgun ve duyarlı dudaklarıyla yüzü, egzotik fotomodellerde rastlanılan güzellikteydi. Her şeyi muhteşemdi. Zarif ama erkeksi, nazik ama güçlü ve kot pantolonun içinde bile Karun kadar zengin görünmeyi başaran bir adamdı.

Büyülendiğimi kabul ediyorum. Kadın, mini etek, ipek bluz giymiş, seçkin aksesuarlar takmış ve Fransız manikürlü ayak tırnaklarına kadar cilalanmış olsa da en kibar tabirle alımsızdı ama erkek onun üzerine titriyordu. Kadına dokunmadan duramıyordu.

Ardından, şu saçma ikili görüntülerden birinin başlayacağı tuttu.

Yemeğimi yeni bitirmiş ve arkama yaslanıp kızartılmış patateslerimin tadını çıkarıyordum ki (bu arada, patates kızartmasına bayılırım ya da bir zamanlar bayılırdım, her neyse... Ketçapa bol tuz ve karabiber serpip patatesleri buna bıılayarak yavaş yavaş yerim; her seferinde bir tane ve de özellikle yemeğin sonunda) birden hareketleri çekici olmaktan çok riyakâr, yüzü ise heykelden ziyade sıska görünmüştü.

Sonra, beklenmedik bir şekilde, o erkek gitti ve göz açıp

kapayıncaya kadar geçen bir süre yerine başka bir şey geldi. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki neler döndüğünü anlayamamıştım. Sadece bir an için oradaki o değildi.

Gözlerimi kapatıp ovuşturduktan sonra tekrar açtım. Sarışın seks tanrısı geri gelmiş, karşısındaki kadının çenesini okşuyor, parmaklarının ucuyla dudaklarına dokunuyordu; *bir cesedin kemikleri üzerine ince bir kat gri çürük deri tabakası geçirilmiş gibi görünen elinin sarı simi tırnaklarıyla!*

Kafamı sertçe sallayıp bu sefer gözlerimi rimelimi etraflarına bulaştırıncaya kadar adamakıllı ovuşturmuştum. Yemekle birlikte iki şişe bira içmiştim. Kafayı bulmam için genellikle üç dört biradan fazlası gerekirdi ama Guinness marka siyah bira ülkemde içtiklerimden daha sertti. İçimden, "Gözlerimi açtığımda orada gerçekten ne olduğunu göreceğim," dedim. Bir haliisinasyon değil, bir erkeği kastediyorum.

Son cümleyi sesli söylemiş olmalıyım ki gözlerimi açtığımda neredeyse çığlık atacaktım. Seks tanrısı gitmişti ve kadının ağzı korku filminden fırlamış bir canavarın avucundaydı ve onu öpüyordu.

Sıska, hatta bir deri bir kemikten ibaret canavar oldukça uzun boyluydu. Yaklaşık üç metrelik bir boydan bahsediyorum. Gri renkli cüzamlı vücudu baştan ayağa cerahat sızdıran açık yaralarla kaplıydı. İnsanlarda olduğu gibi kollar, bacaklar ve kafa gibi temel uzuvları vardı. Ama insanla benzerliği bununla bitiyordu. Başı insan kafasının iki katı uzunluğundaydı ve yanlardan ezilmişçesine inceydi; avucumdan daha geniş değildi. Simsiyah gözlerinde iris ya da beyaz kısım yoktu. Konuşmaya başladığında, iğrenç suratının alt yarısını kaplayan ağzının içinde dili ve diş etlerinin de tıpkı çürümüş vücudu gibi gri renkli ve cılk yaralarla kaplı olduğunu gördüm. Dudakları yoktu ve köpekbalığı

gibi iki sıra dişi vardı. Tek kelimeyle, kokuşmuş bir yaratıktı.

Sarışın seks tanrısı geri gelmişti ve bana bakıyordu. Ayvayı yemiştim. Kadınla konuşmayı bırakmış, doğrudan bana bakıyordu. Hiç de mutlu değildi.

Gözlerimi kırpıştırdım. O anda bildiğimi nasıl bildiğimi bilmiyorum; her nasılsa, hücre düzeyinde programlanmış gibiydim. Zihnim farklı görüşlerdeki taraflara ayrılmış gibiydi. Bir taraf, gördüklerimin gerçek olmadığı konusunda ısrar ediyordu. Diğer bir taraf, yerimden fırlamamı, çantamı kaptığım gibi, yediklerimin ücretini masaya fırlattıktan sonra elimden geldiğince hızlı koşarak oradan kaçmamı söylüyordu. Bu iki taraf, bana bile biraz histerik görünmüştü.

Üçüncü taraf ise sakın, soğukkanlı, kendi halindeydi. Soğuk bir tavırla, o masada insan kılığında oturan şeyi, sergilediği görüntünün altındakini gerçekten göremediğime inandırmak için elimden geleni yapmamın en iyisi olduğunda ısrar ediyordu. Yoksa ölecektim.

Tereddüt etmeksizin bu sese uymayı seçmiştim. Kendimi zorlayarak ona/o şeye gülümsedim ve böyle bir seks tanrısının dikkatini çekmekten duyduğum aşırı heyecanla utanmışım gibi başımı önüme eğdim.

Başımı kaldırıp tekrar baktığımda, yine gri cüzamlı yaratık olmuştu. Kafası, seks tanrısının başının bulunması gereken yerden çok daha yüksekteydi. Bu yüzden, hâlâ seks tanrısını görüyormuş gibi bakışlarımı onun başının olması gereken yerde, yani yaratığın göbek deliği (bir göbek deliği yoktu ama neyse...) hizasında tutmaya çalıştım. Kuşkulu bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Göbek deliği bölgesine, heyecanlı ve utangaç olduğunu umduğum bir gülümseme daha gönderdikten sonra dikkatimi kızarmış patateslerime çevirdim.

O günden sonra, bir daha hiç patates kızartması yemedim. Kendimi orada oturup tabağımdakilerin kalanını teker teker yemeye ve o kokuşmuş yaratık, muhteşem bir erkekmiş gibi davranmaya zorladım. Bugün bile, blöfüme inanmasının sebebinin kaçmayıp orada kalmam olduğuna inanıyorum. Hâlâ ne zaman bir tabak patates kızartması görsem kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kadına her dokunuşunda onunla besleniyordu. Ellerindeki açık yaralardan kadının güzelliğinden her seferinde biraz daha çalıp götürüyordu. Patateslerimi yerken, yaratık dokundukça kadının saçlarının gittikçe donuklaşmasını, teninin solmasını, çirkinleşmesini, silikleşmesini, *grileşmesini* izledim. Daha önce, çarpıcı güzellikte bir kadın olmalıydı. Yaratığın onunla işi bittiğinde geriye ne kalacağını merak ediyordum. Ertesi sabah kalkıp aynaya bakabilecek ve çığlık atabilecek hali kalacak mı diye merak ediyordum. Acaba önceki halini bilen arkadaşları ve ailesi onu tanıyabilecekler miydi?

Oradan benden önce ayrıldılar; kısa boylu çirkin kadın ve üç buçuk metrelik canavar. Onlar gittikten sonra, uzun bir süre üçüncü birama bakarak oturdum.

Nihayet hesabı ödeyip masadan kalktım. Jericho Barrons'a gidecektim.

SEKIZ

Henüz akşam saat yedi buçuk olmasına rağmen, barda oturduğum sırada başlayan yağmur geceye öncülük ediyordu. Sokaklar karanlık ve otellerinin bekleme salonundaki servis dururken bir bardak bira için sağanağa cesaretle karşı koyacak kadar susamış az sayıda turist dışında boştu. Bu gece barmenler için bahşiş açısından verimsiz geçecekti.

Yağmurdan sırılsıklam olan gazeteyi başımın üzerinde tutarak gölcüklerin oluştuğu yollarda sulara batıp çıkarak yürüyordum. Alina'nın evini temizlemeye giderken, müfettişle olan görüşme için giydiğim yarı keten elbisemi değiştirip kot pantolon, misket limonu yeşili V yakalı tişört ve kauçuk sandaletlerimi giydiğime seviniyordum ama keşke bir de ceket alacak kadar aklım olsaydı. Yağmurla birlikte hava sıcaklığı da önemli ölçüde düşmüştü. Güney Georgia'nın nemli yazlarına alışkın bir kız için İrlanda'nın bu bölgesinde temmuz ayı yaz mevsimi sayılacak kadar sıcak değildi. Dublin'de yaz aylarında hava sıcaklığı on ile en yüksek on dokuz derece arasında oluyordu. Bu akşam sıcaklık on derecenin de altına düşmüştü.

Kitabcvinin ışıklarının yandığını görünce rahatlamıştım. Henüz bilmiyordum ama hayatımın dönüm noktalarından birine daha gelmiştim. Uyuyabilmem için odamın tamamen karanlık olmasına ihtiyaç duyardım. Ortamda müzik setimin ya da dizüstii bilgisayarımın neon mavisi ışıkları bile olmamalıydı. Bir daha hiç karanlıkta uyuyamayacaktım.

Barrons yoktu ama Fiona oradaydı. Kasanın önündeki müşteri kuyruğunun ardından bakıp beni neşeyle karşılamıştı. "Tekrar hoş geldin, tatlım. Yağmur seni ne hale getirmiş böyle! Kendine çeki düzen vermek ister misin?" Müşterilerine, "göz açıp kapayıncaya kadar dönerim," deyip yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan dirseğimden tuttu ve beni dükkânın arka tarafındaki banyoya sürükledi.

Lavabonun üzerindeki aynada aksimi gördüğümde Fiona'nın tepkisinin nedenini anlamıştım. Ben de olsam kendimi oradan tutup çıkarırdım. Korkunç göriinüyordum. Kocaman açılmış gözlerimle yüzümde ruhsal çöküntü ifadesi vardı. Rimelimle göz kalemimin boyası etrafına kalın bir halka halinde bulaştığından gözlerim rakun gözlerine benzemişti. Suratım bembeyazdı. Rujum silinmiş ve çenemin sağ tarafına ketçap bulaşmıştı. Baştan aşağı sırılsıklamdım ve sabah başımın tepesinde topladığım atkuyruğum sol kulağımın arkasına sarkmıştı. İğrenç durumdaydım.

Acele etmeden kendime çeki düzen vermeye çalıştım. Tişörtümü çıkarıp lavabonun üzerinde sıktım. Kâğıt havluyla sutyenimin ıslaklığını elimden geldiğince gidermeye çalışıp tişörtümü tekrar giydim. Kaburgalarımın üzerinde hâlâ çürükler vardı ama artık daha az acı veriyorlardı. Saçlarımı açıp yeniden topladım. Biraz daha kâğıt havlu alıp azıcık ıslattıktan sonra gözlerimin etrafındaki narin böl-

geden boyaları nazikçe temizledim. Çantamdan seyahat tipi kozmetik çantamı aldım. Annemin, saygın bir güneyli kızda mutlaka bulunması gerektiği inancıyla Alina ve bana önceki yılbaşında hediye ettiği dikiş seti büyüklüğündeki pakette gerekli her şeyden küçük miktarlarda bulunuyordu. Nemlendirici krem sürüp yüzümü pudraladım. Biraz allık ile suratımı renklendirdikten sonra göz kalemiyle gözlerimi belirginleştirip dudaklarıma uçuk pembe parlatıcı sürdüm.

Kapıyı açıp dışarı adımımı atar atmaz Jericho Barrons'un göğsüne çarpınca çığlığı basıvermiştim. Elimde değildi. Barda o çirkin şeyi gördüğümden beri bastırmaya çalıştığım çığlık, içimde yeterince kalmıştı.

Beni omuzlarımdan kavramıştı. Sanırım bunu düşmemem için yapmıştı. Ama ben onu yumrukladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki sinir krizi geçiriyordum. Belki de sadece kendimle ilgili yanlış giden bir şeylerin olduğunu anlamaya başlamış ve öyle olmasını istemediğim için kızmıştım. Etrafınızdaki makul düzende, delice şeyler dönmeye başladığında sorunlarınız olduğunu anlarsınız. Olanlar *onun* suçuydu. Bana gerçek olması mümkün olmayan şeyler söyleyip her şeyi başlatan *oydu.* Göğsünü yumruklamaya devam ediyordum. O ise omuzlarımdan tutmuş, kapkara gözlerini yüzüme dikerek öylece durmuştu. Yanlış anlamayın, yumruklarıma nezaketinden katlanıyor değildi. Aksine son derece öfkeli görünüyordu. Ama ona vurmama izin verdi ve karşılığında o da bana vurmadı. Bu, Jericho Barrons tarafından karşısındakine verilen en büyük taviz olmalıydı.

"Ne gördün?" diye nihayet durduğumda sordu. Bunu nasıl anladığını sormaya zahmet etmedim. Oraya son gidişimde almayı reddettiğim cevaplar gibi başka bir yerde bulamayacağım bir şeye ihtiyacım olmadığı takdirde ona

gitmcycccğimi ikimizde biliyorduk. Bu da bir şeylerin fikrimi değiştirmeme sebep olduğu anlamına gelirdi.

Omuzlarımı hâlâ bırakmamıştı. O gece, yakınlığı farklıydı ama daha az rahatsız edici değildi. Siz hiç fırtına sırasında yola düşen elektrik hatlarının yanında arabanızdan indiniz mi bilmem ama ben bunu yapmıştım. Elektrik telleri yerde zıplayıp döndükçe enerjinin havada cızırdayıp çatırdadığını hissedebilir ve her an ölümünüze neden olabilecek kontrolsüz bir gücün yakınında olduğunuzu anlardınız. "Bırak beni."

Ellerini üzerimden çekti. "Sen bana geldin. Bunu unutma.

Bunu hiç unutturmadı. *Senin seçimin,* diye sonraları sık sık hatırlattı. *Evine dönebilirdin.* "Sanırım, kusacağım," dedim.

"Hayır, kusmayacaksın. Kusmayı istiyorsun ama kusmayacaksın. Zamanla bu duyguya alışacaksın."

Haklıydı. O gece kusmadım ama ketçapa bulanmış patateslerin her an dışarı fırlayabileceği hissi hiç geçmedi.

"Gel." Beni mağazanın arka bölümüne yöneltip iki gece önce oturduğum devetüyii rengi kanepeye götürdü. Kot pantolonumun ıslaklığından korumak için deri döşemenin üzerine bir battaniye serdi. Güneyde, bir kanepe asla üzerinde oturan kişiden daha önemli değildir. Bu, misafirperverlik dediğimiz küçük bir detaydı. Ne kadar şiddetle titrediğimi görmemek imkânsızdı ve küçük 'ıslak bir tişört ile donmuş meme ucu' sorunum vardı. Ona ters ters baktıktan sonra battaniyeyi kapıp sarındım. Şimşek hızındaki refleksleri sayesinde, daha popom kanepeye değmeden altıma başka bir yün battaniye atmayı başarmıştı. Bir sandalye alıp karşıma oturdu. Fiona gitmişti ve penceredeki tabelanın ışığı söndürülmüştü. Barrons Kitap ve Süs Eşyaları, bu akşamlık artık kapanmıştı. "Anlat," dedi.

Gördüklerimi olduğu gibi anlattım. Daha öncekinde olduğu gibi, bir sürü soru sormuştu. En küçük detayı bile öğrenmek istiyordu. Bu kez gözlem yeteneğimden daha memnun kalmıştı. Ben bile iyi olduğunu düşünüyordum ama sonuçta, ölümü ilk kez görmek insanda yoğun bir etki yaratıyordu.

"Ölüm değil," dedi. "Gri Adam."

"Gri Adam mı?"

"Burada olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı. "İşlerin bu kadar ileri gittiğinden haberim yoktu." Olayların gidişatından hoşnutsuz bir şekilde çenesini ovuşturuyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Elinin üzerindeki ne Barrons? Kan mı?"

Şaşırmıştı. Önce bana sonra eline baktı. "Ah evet," dedi yeni hatırlamış gibi. "Yürüyüşe çıkmıştım. Sokakta çok kötü bir şekilde yaralanmış bir köpek vardı. Ölmeden önce sahibinin dükkânına götürdüm."

"Oh." Mucizeler hiç bitmeyecekti. Hâlbuki işin insani yönünü düşünmeden, yattığı yerde köpeğin ıstırabına boynunu tek hareketle kırarak ya da sıkı bir tekmeyle son verecek bir tipe daha çok benziyordu. Onunla ilgili içgüdülerimin yanılmadığını sonraları anlayacaktım. O gece ortada bir köpek yoktu. Elindeki kan, insan kanıydı. "Peki, bu Gri Adam nedir?"

"Olduğunu düşündüğün şeydir. Bulabildiği en güzel insanları seçer ve güzelliklerini geriye bir şey kalmayıncaya kadar azar azar çalar."

"Neden?"

Umursamaz bir tavırla, "Neden olmasın? O bir Melun. Onların işinde mantık aranmaz. Onlar Karanlık olanlar. Efsanelere göre, Gri Adam öyle çirkindir ki kendi ırkı bile onunla alay eder. Başkalarının güzelliğini, yıkıcı bir kıs-

kançlık ve nefretle çalar. Karanlık Fae'nin büyük çoğunluğu gibi, yok ediyor çünkü bunu yapabiliyor."

"Onlarla işini bitirdiğinde kadınlara ne oluyor?"

"Çoğu intihar ediyor. Güzel kadınların pek azı çekiciliği olmaksızın yaşamını sürdürmeye katlanabilecek güçte bir kişiliğe sahiptir. Parlak tüylerini yolup attığında yıkılıp paramparça olurlar." Bakışlarında yargıç, jüri ve cellâdı görebiliyordum.

Sesimdeki iğneleyici ifadeyi yumuşatmaya uğraşmadım. "Beni güzel kadınlar kategorisine sokman doğrusu göğsümü kabarttı Barrons, ama hâlâ hayatta olduğumu hatırlatmama izin ver. Gri Adam ile karşılaştım ve işte buradayım. Hem de her zamanki güzelliğimle, seni kaz kafalı."

Tek kaşını kaldırdı. "Görüntüde öyle..."

Mahcup olmuştum. Daha önce hiç kimseye "kaz kafalı" dememiştim. Oh, her neyse... Kötü bir gün geçirmiştim. *Özür dilerini, anne.* "Benim sorunum ne? Tabii bu, kişiliğimde sezinlediğin bir sürü kusuru sayıp dökmen için bir davet değil."

Giilümsemişti. "Önceki gece söylemiştim. Siz bir*sidhe*-kâhinisiniz Bayan Lane. Fae'yi görüyorsunuz. Hem Işık olanların hem de Karanlık olanların hepsini görebilme yeteneğiniz olduğu halde, şu ana kadar ırklarının sadece sevimsiz olanlarıyla karşılaştınız. En azından ben sizi eğitinceye kadar bu kadarla kalmasını umalım. Mukaddes ya da Işık Fae, karanlık kardeşlerinin acıklı çirkinliğine mukabil şaşırtıcı ölçüde güzeldir."

Hayretler içinde başımı iki yana sallıyordum. "Bu imkânsız."

"Siz bana geldiniz Bayan Lane, çünkü imkânsız olmadığını biliyorsunuz. Tozpembe hayal dünyanızın repertuarını didik didik edip bu gece gördüğünüz şeyi inkâr etmenin bir yolunu bulmaya çalışabilirsiniz ya da bununla

yaşamayı öğrenirsiniz. Kurbanlar hakkında söylediklerimi hatırlayın. Bu gece bir tanesini avının üzerindeyken izlediniz. Hangisi olmak istiyorsunuz, Bayan Lane? Hayatta kalan mı, kurban mı? Dürüst olmam gerekirse, üzerinde çalışmak zorunda kalacağım hammadde ile hayatta kalanlardan olmanızı *benini* bile sağlayabileceğimden emin değilim. Ancak görünen odur ki bunu denemeye gönüllü olan tek kişi de benim."

"Oh, berbat birisin."

"Gördüğümü söylüyorum. Buna alış. Yeterince uzun süre hayatta kalabilirsen takdir etmeyi öğrenebilirsin." Yerinden kalkıp mağazanın arka tarafına doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Banyoya. Ellerimi yıkayacağım. Yalnız kalmaya korkuyor musunuz Bayan Lane?"

"Hayır." Yalandı.

Gidişinin üzerinden, bütün gölgelerin bilinen fizik yasalarına uyan eşyalara ait olduğundan emin olmak için odanın kıyısını köşesini gözetlemeye başlamama yetecek kadar uzun bir süre geçmişti.

"Tamam," dedim odaya döndüğünde, "birkaç dakikalığına küçük hikâyene inandığımı farz edelim. Bu canavarlar daha önce nerelerdeydi? Nasıl oldu da şimdiye kadar hiçbirinin farkına varmadan gezip tozabildim?"

Üstüme bir tomar giysi fırlatıverdi. Giyecekler doğruca göğsüme çarpmıştı. "Şu ıslak kıyafetlerden kurtul. Ben hastabakıcı değilim. Hastalanırsan başının çaresine kendin bakarsın."

Giysiler için müteşekkir olmakla birlikte, gerçekten bir iki nezaket dersi alması gerektiğini düşünüyordum. "Doğ-

rusu, ilgin çok dokunaklı Barrons." Üzerimi değiştirmek için hemen banyoya koşmuştum. Üşümüştüm, tir tir titriyordum ve Dublin'de küçücük odada annemin tavuklu şehriye çorbası ve şefkati olmadan hasta yatma düşüncesine dayanamıyordum.

Verdiği fildişi rengi ipek ve yün karışımı örgü süveter kalçamın altına kadar iniyordu. Kollarını tam dört kez kıvırmam gerekmişti. Siyah keten pantolon ise şaka gibiydi. Benim belimin ölçüsü altmış bir santimetreydi. Onun beli ise doksan bir santimdi ve bacakları da benimkilerden on beş yirmi santimetre kadar uzundu. Pantolonun paçalarını kıvırdım. Kendi pantolonumun belindeki kemeri çıkardım ve onunkine takıp pantolonu belimin etrafında topladım. Nasıl göründüğüm umurumda değildi. Islaklıktan kurtulmuş ve ısınmaya başlamıştım bile.

"Cevabın ne?" Islak battaniyeyi kaldırıp kanepenin üzerini kurulamıştı. Bağdaş kurup minder yığınına yaslanarak oturdum ve herhangi bir girişe gerek görmeden konuşmamıza kaldığımız yerden devam ettim.

"Önceki gece sana açıklamıştım. Herhangi bir Fae'nin hiçbir zaman ziyaret etmeyeceği kadar küçük ve sıkıcı bir yerde büyümüş olmalısın. Fazla seyahat etmediniz, değil mi Bayan Lane?"

Başımı sallayarak onayladım. Taşrada büyümüştüm ve alnımda büyük harflerle taşralı yazıyordu.

"Bunun yanı sıra, senin tabirinle bu canavarlar, yeni bir gelişme. Daha önce, yalnızca Mukaddesler, âlemler arasında geçiş yapabilirdi. Bu gezegene gelen Melunlar yakalanıp hapsedilmişti. Oldukça azı, kısa süreliğine şartlı olarak tahliye edilme şansına sahip olabilmişlerdi ve bu da ancak Mukaddes Kraliçe'nin ya da onun Yüce Konseyi'nin emriyle olabilirdi."

Bir kelimeye takılıp kalmıştım. "Bu gezegene gelenler mi?" Bir süre bu konuyu düşündüm. "Anlıyorum. Öyleyse bu canavarlar gerçekte seyahat eden uzaylı yaratıklar. Bunu daha önce düşünmemekle amma da aptallık etmişim. Zamanda yolculuk da yapabiliyorlar mı Barrons?"

"Buralı olduklarını zannetmiyordun değil mi?" Böyle bir şeyin mümkün olabileceğine ihtimal vermezdim ama benimkinden daha sıkıntılı bir ses tonuyla konuşmayı başarmıştı. "Zamanda yolculuk konusuna gelince, Bayan Lane, cevabım 'şimdilik hayır' olacaktır. Ama Mukaddeslerin dört kraliyet hanedanına mensup bazıları bunu yapardı. Yakın zaman önce bazı şeyler oldu. Açıklanamaz şeyler... Hiç kimse neler olduğunu, hatta şu anda gücün kimin elinde olduğunu tam olarak bilemiyor. Bu konudaki tek gizli söylenti, Fae'nin artık zamanda süzülemediğidir. Çağlar boyu ilk kez, tıpkı seninle benim gibi, günümüze saplanıp kaldılar."

Ona bakakalmıştım. Zamanda yolculuk konusunu sadece espri olsun diye ortaya atmıştım. Kahkahamı tutamadım. "Aman Tanrım, söylediklerinde ciddisin, değil mi? Yani bunlara gerçekten inanıyorsun..."

Tek hareketle ayağa fırlamıştı. "Daha bir iki saat önce o barda gördüğünüz neydi Bayan Lane?" diye sordu. "Ne kadar çabuk unuttunuz. Yoksa bu, kendinizi kandırmak için küçük beyaz yalanlar uydurma konusundaki hızınızın bir göstergesi mi?"

Ben de ayağa fırlayıp ellerim belimde, başım dimdik, karşısına dikilmiştim. "Belki bir halüsinasyoıidu Barrons. Belki gerçekten soğuk algınlığına yakalandım ve otel odasında ateşler içinde hasta yatıyor ve hayal görüyorum. Belki de ÇILDIRDIM!" Son kelimeyi bağırırken şiddetinden bütün vücudum titremişti.

Aramızdaki sehpayı bir tekmeyle üzerindeki kitaplarla

birlikte kenara fırlatmış ve bir adım atmasıyla burun buruna gelmiştik, "inanmak için kaç tanesini görmeye ihtiyacınız var Bayan Lane? Her gün bir tane mi? Bu ayarlanabilir. Belki tam şu anda bir hatırlatmaya ihtiyacınız vardır. Gelin. Sizi bir yürüyüşe çıkarayım." Kolumdan yakalayıp beni kapıya doğru sürüklemeye başlamıştı. Ona direnmeye çalışıyordum ama ayakkabılarımı banyoda bırakmıştım ve cilalı zeminde çıplak ayaklarım kayıyordu.

"Hayır! Bırak beni! Gitmek istemiyorum!" Koluna ve omzuna vuruyordum. Oraya tekrar *çıkmayacaktım.*

"Neden olmasın? Onlar yalnızca gölge Bayan Lane. Hatırladınız mı? Siz böyle demiştiniz. Sizi terk edilmiş mahalleye götürüp bir süre o gölgelerle baş başa bırakmamı ister misiniz? O zaman bana inanacak mısınız?"

Kapıya varmıştık. Kapının üzerindeki sürgüleri birer birer çekerek açmaya başlamıştı. "Bunu bana neden yapıyorsun," diye feryat ettim.

Eli üçüncü sürgünün üzerinde durmuştu. "Çünkü hayatta kalmak için tek umudun var Bayan Lane. *inanmalı* ve *korkmalısın.* Aksi takdirde, zamanımı boşa harcarsın. Senin de, 'küçük hikâyene inandığımı farz edelim' laflarının da cehenneme kadar yolu var. Anlat, bana her şeyi öğret, yaşamak istiyorum,' diycmcycceksen, buradan defolup git!"

Ağlamak istiyordum, içimden kendimi kapının önündeki su birikintilerine atıp, *lütfen, biitiin bunların bitmesini sağla. Kardeşimi geri istiyorum ve eve dönüp buraya geldiğimi bile unutmak istiyorum. Seninle hiç karşılaşmamış olmayı istiyorum. Hayatımı, eskiden olduğu şekliyle geri istiyorum*, diye sızlanarak ağlamak geliyordu.

"Bazen, Bayan Lane," dedi, "insan geleceğini kucaklayabilmek için geçmişiyle bağlarını koparmalıdır. Bunu yapmak hiçbir zaman kolay değildir. Bu, hayatta kalmayı başaranlarla kurbanlar arasındaki ayırt edici özelliklerden

biridir; geçmişi geride bırakmak, bugünü yaşayıp ayakta kalmak." Son sürgüyü de çekip kapıyı hızla aıdma kadar açtı.

Gözlerimi yumdum. O gece gördüğüm şeyi gerçekten gördüğümü *bildiğim* halde, bir parçam bunu inkâr etmeye devam ediyordu. Zihin, temel inançlarına ters düşeni var gücüyle reddetmeye çalışır. Uzaydan gelen canavar periler de benimkine şiddetle ters düşüyordu. Her şeyin bir anlamı olduğuna inanarak büyürsünüz. Evreni yöneten yasaları anlamamanızın önemi yoktur. Nasılsa bir yerlerde çılgın bir bilim insanı evrenin yasalarını anlıyordur ve bunun insanı rahatlatan bir yanı vardır.

Dünyada, benim hikâyeme inanacak bir bilim insanının olmadığını biliyordum ve bunun rahatlatıcı hiçbir yanı yoktu. Üstelik Alina gibi ölmenin rahatlatıcı bir tarafının olmayacağı da kesindi.

Tek yapmak istediğim, kulaklarımı kapatıp çocuklar gibi, *seni duyamıyoruuuum,* diye tempo tutmak iken, dürüstçe, *anlat, bana her şeyi öğret,* diyemezdim.

Ama yaşamak istediğimi büyük bir içtenlikle söyleyebilirdim.

"Tamam Barrons," dedim yavaşça. "Kapıyı kapat. Seni dinleyeceğim."

DOKUZ

Fae: (Nam-ı diğer, Tıatha De Danaaıı) iki krallığa ayrılır: Mukaddes ya da Işık Krallığı ve Melıuı ya da Karanlık Krallığı. Her iki krallıkta da farklı Fae zümreleri (kastlar) vardır. Her ikisinin de en yüksek zümrelerini oluşturan dörder tane Kraliyet Hanedanı bulumu: Mukaddes Kraliçe ve onun seçilmiş kocası Işık Krallığı'm, Melıuı Kral ve onun hâlihazırdaki gözdesi ise Karanlık Krallığı'nı yönetir.

Günlüğüme yazdıklarımı gözden geçirip çaresizce başımı salladım. O gün, daha doğrusu öğleden beri gezdiğim on dördüncü barda oturuyordum. Bütün günü bar bar gezip insanları izleyerek ve bir şeyler görmeye çalışarak geçirmiş ama başaramamıştım. Hiçbir şey elde edemeden geçen her dakika, önceki gece olanlar daha uzak ve inanılmaz görünmeye başlıyordu. Tıpkı kâğıda döktüğüm şu deli saçmaları gibi...

Gölgeler: Melunların en diişiik sınıflarından biridir. Sezgileri yeterincegüçlıı değildir. Acıkırlar ve beslenirler. Direkt ışığa daya-

namadıkları için yalnızca gece avlanırlar. Gri Adam'm güzellik çalmasına benzer şekilde can alırlar. Vampir çevikliğiyle kurbanlarının vücudundaki biitün sıvıyı emer ve geriye kıyafet öbeğiyle içi boş bir kılıfa dönmüş insan artığı bırakırlar. Tehlike derecesi: Öldürür.

Jericho Barrons, önceki gece beni bir taksiyle Clarin House Oteli'ne yollamadan önce pek çok şey anlatmıştı. Okumaya kalktığımda gece yarısı gösterilen bilimkurgu ve gerilim filmlerinin kötü yazılmış senaryolarına benzeyeceğinin tamamen bilincinde olmakla birlikte, anlattıklarını yazmaya karar vermiştim.

Kraliyet Avcıları: Melunların orta düzey bir zümresidiı: Saldırgan ve sezgileri güçlü Fae'diı: Şeytanın klasik betimlemesini andırırlar. Ayrık toynakları, boynuzları, yan insan, yarı keçi şeklindeki yarı-tanrılara benzer uzun yüzleri, tüylü kanatları, alev alev parlayan turuncu rengi gözleri ve kuyrukları vardır. Boyları iki ile üç metre arasında değişir. Gerek toynakları üzerinde gerekse kanatlarıyla olağanüstü hızlara ulaşabilirler. Öncelikli görevi: Sidhe-kâhinleriııi imha etmek. Tehlike derecesi: Öldürür.

Bu da bizi gerçek golcüye (nam-ı diğer, arka taraf tekmeleyicisi) götürüyordu:

Sidhe-Kâhini: Fae büyüsünün işlemediği, Fae'itin illüzyonunun ya da "cazibesinin" arkasında yatan gerçek doğasını görebilen kişidir. Bazıları âlemler arasındaki Tabh'rs denilen gizli geçitleri de görebilir. Bazıları ise Mukaddeslerin ve Melunların güç objelerini hissedebilir. Her Sidlıe-kâhini, Fae'ye karşt değişik direnç derecelerine sahip olduklarından birbirinden farklıdır. Bazıları sınırlı, bazıları ise daha çok sayıda ve ileri seviyede "özel güçlere" sahiptir.

Özel giiçler, diye alaycı bir ifadeyle burnumdan soludum. Birisi çok fazla Warner Bros filmi seyretmişti ve bunun bir golcü olduğu kesindi. Ama o kişi kesinlikle ben değildim. Görünüşe bakılırsa, ben de golcülerden biriydim. Barrons'a göre, şu "Gerçek Görüş", kalıtım yoluyla geçiyordu. Bu genetik mirasın Alina'da da olduğunu ve gördüğü Fae türlerinden biri tarafından öldürüldüğünü düşünüyordu.

Günlüğümü kapattım. Neredeyse üçte ikisi dolmuştu. Yakında yeni bir tane edinmem gerekecekti. Günlüğün ilk yarısına kederimi dökmüş ve aralarda bölük pörçük bir şekilde Alina ile ilgili anılarımı yazmıştım. Sonraki yaklaşık otuz sayfaya, listeler ve Alina'nın katilinin izini nasıl süreceğime dair fikirler karalamıştım.

Son olarak ise sayfaları katıksız saçmalıklarla doldurmaya başlamıştım. Günlük, annemle babamın eline geçse beni tedavi görmem için bir yere kapatırlardı. Babamın günlüğü uzatıp, "*Ne olduğunu biliniyoruz doktor,"* dediğini duyar gibiydim. *Dublin'e gitti ve birden delirdi.* O anda, Alina'nın niçin kendi günlüğünü sürekli sakladığını anlamıştım.

Şaşkın bir vaziyette gözlerimi kırpıştırarak son düşüncemi zihnimde tarttım. *Alina, giinlüğiinii daima saklardı.*

Elbette... Bunu nasıl unutabildim?

Alina, bütün hayatı boyunca günlük tutmuştu. Çocukluğumuzdan itibaren günlüğüne yazmadığı bir gün olmamıştı. Her gece uyumak için odalarımızın kapılarını kapatmadan önce, koridorun diğer tarafından, yatağına uzanıp günlüğüne yazmasını seyrederdim. *Bir gün okumana izin vereceğim, Jr,* derdi. İkimiz de küçükken Big Mac hamburgerinden esinlenerek bana Küçük Mac adını takmıştı. Biraz daha büyüdüğümüzde kısaltarak küçük anlamındaki Junior'u kullanmaya başlamıştı. *Mesela her ikimiz de seksenli yaşlarımıza gelip de benden kötü huylar öğrenmen için artık*

çok geç olduğunda bunları okuyabilirsin. Sonra da gülmüştü. Ben de gülmüştüm çünkü ikimiz de Alina'nın kötü huyları olmadığını biliyorduk. Günlüğü, onun sırdaşıydı, en iyi arkadaşıydı. Bana hiçbir zaman söylemeyeceği her şeyi ona anlatırdı. Biliyordum çünkü birkaç taneden fazlasını sakladığı yerden bulup çıkarmıştım. Olgunlaştıkça günlüklerinin peşinde koşmayı bırakmıştım. Ama Alina onları saklamaktan hiç vazgeçmedi.

Eski günlüklerinin hepsini bir sandığa kilitleyip tavan arasına kaldırmıştı. Ama en son ve en önemli saklama yerini hiçbir zaman bulamayacağımı söyleyip bana takılmaktan hiç bıkmamıştı.

"Evet, bulacağım," diye yemin ettim. Bütün daireyi parça parça yıkmam gerekse bile onu bulacaktım. Bunun daha önce aklıma gelmemesine inanamıyordum. Ablamın Dublin'e geldikten sonra, görüştüğü gizemli erkek dahil olmak üzere başından geçen her şeyin kayıtlı olduğu defter orada bir yerlerde olmalıydı. Ama bütün dikkatimi polis kayıtları, Alina'nın eşyalarının toplanması ve gördüğüm tuhaf şeylere verdiğimden bunu ancak hatırlayabilmişim.

Ani bir korkuyla vurgun yemiş gibi oldum. Alina'nın dairesinin altüst edilmesinin nedeni bu muydu? İlişkide olduğu adam onun günlük tuttuğunu bildiğinden günlüğü aramış olabilir miydi? Öyle ise çok geç kalmış olabilir miydim?

Alina'nın dairesinin günlüğü yüzünden yağma edilmiş olabileceğini akıl etmekte oldukça geç kalmıştım. Bir saniye daha kaybetmeye tahammülüm yoktu. İçtiklerimin ücretini masaya bırakıp günlüğümle çantamı kaptım ve aceleyle oradan çıktım.

Köşeyi lızla döndüğümde oradaydı. Orada karanlığın içinde öylece dikildiğini nasıl bilebilirdim?

Alina'nın evine bir an önce varıp günlüğünü bulmak ve onu öldürenin efsanevi bir canavar değil, her ne kadar katil ruhlu bir manyak olsa da, gerçek bir insan olduğunu kendime kanıtlamanın telaşıyla son sürat koşuyordum. Köşeyi dönüp birine çarpınca insan irkilip sıçrar. Bu kez de öyle olmuştu. Ama çarptığım şeyle karşılaştırıldığında, Gri Adam mezuniyet balosuna götürülebilecek kadar iyi görünümlü kalırdı. Çifte görüntü, onu görmemle ona çarpmam arasındaki kısacık anda görünüp kaybolmuştu.

Yana doğru kaçmaya çalışmış ama yeterince çabuk hareket edememiştim. Omzumla ona şiddetle bindirip geri sekerek binanın yan duvarına çarpmıştım. Sersemleyerek kaldırıma düştüm. Başımı kaldırıp korkuyla ona bakarken olduğum yerde kalmıştım. Yaratığın büründüğü cazibeli görüntü o kadar silikti ki ardmdakini görmek için fazla çaba göstermeme hiç gerek yoktu. Bu şekilde birilerini nasıl kandıracağını anlayamıyordum.

Gri Adam gibi, doğru uzuvların *çoğuna* sahipti. Ama Gri Adam'ın aksine, birkaç tane fazladan organa sahipti. Vücudunun bazı bölümleıi kanlı kanlı, bazı bölümleri ise dehşet verici şekilde çok pişmişti. Tamamen kel olan kocaman kafası düzinelerce gözle kaplıydı. Sayabileceğimden fazla ağzı vardı. Elbette, şekilsiz kafasının ve midesinin üzerindeki sülük benzeri pembe vantuzların ağız olduğunu varsayıyordum. Gri renkli kırışık etin üzerindeki nemli buruşukluklar açılıp kapandıkça keskin dişlerin parladığını görebiliyordum. Bana oldukça aç görünmüştü. Dört tane yapış yapış kol, fıçı gibi vücuduna asılmıştı ve sıska olan iki tanesi gevşek bir şekilde iki yanından sarkıyordu. Bacakları ağaç gövdeleri gibiydi, erkeklik organı ise şiş ve acayip bir şekilde büyüktü. Yani beyzbol sopası kadar büyük ve dizlerinin altına kadar uzundu.

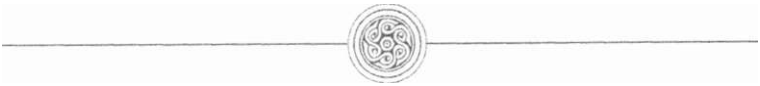
Umutsuzluk içinde, bana pis pis sırıtarak yiyecek gibi

baktığını fark ettim; hem de ağızlarının hepsi ve gözlerinin her biriyle. Eğilip kendini çirkin bir şekilde sıvazlamaya başladığında dehşete kapılmıştım.

Kıpırdayamıyordum. O anı hâlâ utançla anımsarım. Bir kriz anını nasıl idare edeceğinizden, mücadele etmek için gereken güce ve iradeye sahip olup olmadığınızdan, diğer bir deyişle, manolyanın altında içinizde bir yerlerde çelik olup olmadığından tehlikeyle burun buruna gelmeden emin olamazsınız. Ben artık gerçeği görmüştüm. Çelik yoktu. Yalnızca taç yapraklar ve polen vardı. Bunlar, türümüzün devamını sağlayabilecek baba adaylarını hayran bırakmak açısından iyi olabilirdi ama o anda beni kurtaramazdı. Sonuçta, ben bir Barbie bebektim.

Bana uzandığı sırada, ciyaklamamı güçlükle zapt edebildim.

ON

Bu alışkanlık haline gelmeye başladı Bayan Lane," dedi Barrons sıkıntılı bir ifadeyle. Kitabevinin kapısından hışımla içeri daldığımda incelemekte olduğu kitaptan başını kaldırıp baktı sonra tekrar işine dönmüştü.

Kapıyı çarparak kapatıp kilitlemeye başladım.

Kapıdaki sürgülerin yuvalarına girerken çıkardıkları sesi duyunca elindeki kitabı masaya bıraktı. "Sorun nedir?"

"Galiba kusacağım." Yıkanmaya ihtiyacım vardı; hem de kaynar su ve ağartıcıyla. Belki yüz kere duş almak da yeterli olurdu.

"Hayır, bunu yapmayacaksın. Kendini toparla. Bu dürtü geçecek."

Bunu, gerçekten inandığı için mi, yoksa sadece kıymetli kanepesine ya da paha biçilmez halılarından birine kusmayayım diye beni şartlandırmaya çalıştığı için mi söylediğini anlayamamıştım.

"Neler oldu? Yüzün bembeyaz."

Kasanın arkasındaki Fiona'ya göz attım.

"Onun yanında rahatça konuşabilirsin," dedi.

Doğruca gidip kasa tezgâhının arkasına çökerek saklandım. Dizlerim kesilmiş, bacaklarım titriyordu. "Onlardan başka bir tane daha gördüm," dedim.

Beni izlerken olduğu yerde hafifçe dönmüştü. Artık sırtı ağır ve gösterişli bir kütüphanenin kapıdan tarafa bakan kenarına dönük vaziyette duruyordu. "Ne olmuş? Görebileceğini sana söylemiştim. O kadar korkunç muydu? Bunların sebebi bu mu? Seni korkuttuğu için mi?"

Derin bir nefes alıp gözyaşlarırrıa hâkim olmaya çalıştım. "Onu gördüğümü biliyor."

Barrons, ağzı açık kalakalmıştı. Uzun bir süre bana hayretle baktı. Ardından, dönüp kütüphanenin yan duvarına öyle şiddetli vurdu ki raflardakı kitaplar yere saçıldı. Hızla bana döndüğünde yüzü öfkeyle gerilmişti. "Lanet olsun," diye gürledi. "İnanılır şey değil! Siz Bayan Lane, diğerleri için bir tehditsiniz! Yürüyen ve konuşan, pembeler içinde bir felaketsiniz!" Bakışların yakma özelliği olsaydı, onunkiler beni olduğum yerde yakıp kül edebilirdi. "Geçen gece size anlattıklarımı duymadınız mı? Beni hiç dinlemediniz mi?"

"Söylediğin her kelimeyi duydum," dedim ters bir ifadeyle. "Ayrıca her zaman pembe renk giyinmediğimi belirteyim. Genellikle şeftali veya eflatun rengi giyinirim. Beni Gri Adam, Avcı ya da Gölgeyle karşılaşmaya hazırladın. Ama bunun için hazırlamamıştın."

"Bunlardan da kötü müydü?" diye inanamayaıak sordu.

"Çok daha kötü," dedim. "Tahmin bile edemezsin."

"Tarif et."

Orantıları konusunda ufak bir yanılgı payıyla elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde tarifettim. Acayip görüntüsünü anlatırken bile midem bulanıyordu. Tarifi bitirdikten sonra, "Bu neydi?" diye sordum. Aslında öğrenmek

istediğim nasıl öldürdüğüydü. İsimleri umurumda bile değildi. Onları görmek de istemiyordum. Ama başıma gelebilecek farklı ölüm şekilleri bende dallanıp budaklanan bir saplantı haline gelmişti. Özellikle, o şeyin niyetinin neler olabileceğini gördükten sonra, beni Gri Adam ya da Gölge'nin yakalamasını tercih ederdim. Gerçekten de beni Kraliyet Avcıları'na verin, lütfen. Barrons'un Kraliyet Avcıları'nın bir zamanlar yaptıkları hakkında anlattıklarındaki gibi derimi soyup kazığa bağlamaları daha iyiydi.

"Bilmiyorum. Yalnız mıydı, yoksa yanında başkaları da var mıydı?"

'Yalnızdı."

"Onu görebildiğini anladığından kesinlikle emin misin? Yanılmış olamaz mısın?"

"Hayır. Anladığından hiç şüphem yok. Bana dokundu." O anı hatırlayınca tüylerim ürpermişti.

Mağazanın içinde yankılanan kahkahasında neşeden eser yoktu. "Komik, Bayan Lane. Şimdi, gerçekten neler olduğunu anlatın."

"Anlattım ya. Bana dokundu."

"İmkânsız," dedi. "Dokunmuş olsaydı, burada olamazdın."

"Sana doğruyu söylüyorum Barrons. Hem yalan söylemekle elime ne geçecek? O şey beni tuttu." Ler yerimi, özellikle de ellerimi fırçalayarak yıkamak istiyordum; çünkü kendimi korumak için ben de onu tutmuştum. Sürüngen derisine benzeyen cildi incecikti. Üstelik o bir sürü emme hareketiyle kasılan, iğrenç ağızlara fazlasıyla yakından bakmak zorunda kalmıştım.

"Peki sonra ne oldu? 'Oh, özür dilerim, Bayan Lane, güzel bluzunuzu kırıştırmak istemezdim. Sizin için onu ütülememe izin verin' mi dedi? Belki de sevimli pembe tırnaklarınızdan biriyle onun gözlerini oymuşsunuzdur."

Bu adamın pembeyle ilgili sorununun ne olduğunu gerçekten merak etmeye başlamıştım ama sesindeki alaycılığa kızmadım. Ne de olsa yaratığa dokunduktan sonra olanlara ben de bir anlam veremiyordum. Neredeyse yarım saattir bu konuyu düşünüyordum. Sonradan olanları kesinlikle beklemiyordum. "Açıkçası," dedim, "...bana da oldukça garip göründü. Beni yakaladı ve sonra öylece durup baktı... Şey... İnsan olsaydı, sersemlediğini söyleyebilirdim."

"Sersemledi mi?" diye sordu. "Bir melun öylece durup sersemlemiş bir halde baktı, öyle mi? Aklı karışmış, şaşkına dönmüş, pusulayı şaşırmış, serseme dönmüş anlamında mı?"

Başımla onayladım.

"Jericho, bu hiç mantıklı değil," dedi arkamda duran Fiona.

"Biliyorum, Fio." Ona hitap ederken Barrons'un sesi fark edilir derecede yumuşamıştı. Dönüp kaldığı yerden beni sorgulamaya devam ederken ise sesi bıçak kadar keskinlcşmişti. "Demek, sersemlemiş görünüyordu. Sonra ne oldu Bayan Lane?"

Umursamaz bir ifadeyle omzumu silktim. "Yaratık öylece durup felce uğramış gibi bakarken, nihayet, *nihayet* vücuduma bir güç gelmişti; çelik gibi bir güç. Midesine bir yumruk atıp kaçmaya başladım. Peşimden gelmeye başladı ama hemen değil. Sanırım bir dakika kadar olduğu yerde kalmıştı. Geçmekte olan bir taksiye atlayıp oradan uzaklaşmama yetecek kadar bir süreydi. Onu atlattığıma emin oluncaya kadar taksiyle şehrin içinde turladım." Böylece, olanların şaşkınlığından sıyrılıp aklımı başıma toplama fırsatı da bulmuştum. Ölüm Mcleği'nin eline düşmüştüm ama infazım tehir edilmişti ve sebebi hakkında en ufak bir

fikrim yoktu. Aklıma bu konuda fıkıi olabilecek bir tek kişi geliyordu. Sonra sana geldim."

"Hiç olmazsa bir konuda doğru davranıp buraya gelirken izinizi kaybettirmişsiniz," diye söylendi. Bana yaklaşıp eğildi ve hayatında ilk defa gördüğü tuhaf görünüşlü yeni bir türmüşüm gibi beni dikkatle süzdü. "Siz lanet olası neyin nesisiniz, Bayan Lane?"

"Ne demek istediğini anlamadım." *Ne olduğunu bile biliniyorsun, demişti* Alina mesajında. *Başını önünde tutup atalarını oıurlandıramayacaksan... Gidip başka yerde öl,* diye söylenmişti bardaki yaşlı kadın. Barrons ise karşıma geçmiş, neyin nesi olduğumu bilmek istiyordu. "Barmenlik yaparım. Müzik dinlemeyi severim. Kız kardeşim geçenlerde öldürüldü. Ondan sonra delirmeye başladığım açıkça ortada." Son cümleyi sohbet havasında söylemiştim.

Fiona'ya baktı. "Bu türde başka bir vaka kaydının olup olmadığına bakar mısın?"

"Bunu yapmama gerek yok, Jericho," dedi Fiona. "Olduğunu biliyorsun."

Barrons başını olumsuz anlamda salladı. "Onun bir Nıill olması mümkün değil Fio. Onlar efsanevi varlıklardır."

Fiona'nın ahenkli kahkahası neşeliydi. "Dediğin gibi... Zaten çoğu şey öyle... Değil mi Jericho?"

"Nıill nedir?" diye sordum.

Barrons, sorumu duymazdan gelmişti. "Şu Melun'u Fiona'ya olabildiğince detaylı bir şekilde tekrar tarif edin Bayan Lane. Belki türünü tespit etmeyi başarabilir." Fiona'ya dönüp, "İşiniz bitince Bayan Lanc'e bir oda ayarlayın. Yarın, makas ve aralarından seçmesi için farklı renklerde saç boyası satın al."

"Oda mı?" diye Fiona hayretle sordu.

"Makas mı? Saç boyası mı?" diye hayretle sordum. El-

lerimi saçlarıma götürmüştüm. Oda konusuna sonra geçebilirdik. Saçlarım öncelikliydi.

"Sevimli tüylerinizin kırpılmasına dayanamıyor musunuz Bayan Lane? Ne bekliyordunuz? Onu gördüğünüzü biliyor, ikinizden biri ölünceye kadar peşinizi bırakmayacaktır. Ayrıca kolay kolay ölmediklerinden emin olabilirsiniz. Tabii, öldürülmelerinin bir yolu varsa... Asıl sorun, bundan sonra ne yapacağıdır; ya Avcıları harekete geçirecek ya da peşinize kendisi düşecek. Şansınız varsa, Gri Adam gibi bir türdür. Alt sınıflardan olanları, yalnız avlanmayı tercih eder."

"Yani, başka bir Melun'a haber vermeyebileceğini mi söylemek istiyorsun?" İçime küçücük bir ümit ışığı doğmuştu. Bir Melıın'dan kurtulma şansım olabilirdi ama yığınla canavarın peşime düştüğünü düşünmek bile pes etmem için yeterliydi. Zaten kurtulmaya çalışmak, nafile bir çaba olurdu. Korkunç yaratıklardan oluşan bir güruhun Dublin gecesinde beni kovaladığını gözümde canlandıiabiliyordum. Yere yığılıp daha onlar beni yakalamadan kalp krizi geçirip ölürdüm.

"İnsanlar gibi, onlar da kendi aralarında pek çok sınıfa ayrılmışlardır," dedi Barrons. "Fae, özellikle Melun olanları birbirlerine, kafesinizi paylaşmak için aç bir aslana ne kadar güvenebilirseniz o kadar güvenirler."

Ya da bir Jericho Barrons'a güvenebileceğiniz kadar... On beş dakika sonra Fiona beni kalacağım odaya götürürken böyle düşünüyordum. Geceyi Barrons Kitap ve Süs Eşyaları mağazasında geçirmek, aslanın ininde konaklamak gibiydi. *Yağmurdan kaçarken doluya yakalanmıştım.* Ama bir kere daha düşününce, bu benzetmenin uygun olmadığına karar vermiştim. Çünkü otelde tek başıma kalmakla orada kalmak arasında hır seçim yapmam gerekse, kardeşim gibi yapayalnız ölüp cesedimin günler sonra bulunması riskini en aza indirmek için Barrons'un yerini tercih ederdim.

Kitabevi zannettiğimden daha büyüktü. Mağaza, binanın uzunluğunun yarısına kadardı. Binanın ön yarısı mağaza, arka yarısı ikametgâh olarak kullanılıyordu. Fiona, kapılardan birinin kilidini çabucak açıp beni bir koridordan geçirdi. Ardından başka bir kapının kilidini açtı ve oradan Barrons'un özel ikametgâhına girdik. Fiona'nın peşinde, büyük bir kabul salonu ve giriş holünden hızla geçip merdivenlere giderken Barrons'un gösterdiğinden daha zengin olduğu izlenimine kapılmıştım.

"Onları sen de görüyor musun?" diye sordum. En üst kata doğru merdivenleri tırmanıyorduk.

"Her efsane, içerisinde bir nebze olsun gerçek barındırır, Bayan Lane. Elimden, hiçbir müze ya da kütüphanede rastlanmayacak kitaplar ve tarihi kalıntılar, hiçbir arkeolog veya tarihçinin anlayıp yorumlayamayacağı şeyler geçti. Kendimize ait olduğunu sandığımız şeylerde bile bizden gizlenen birçok gerçek vardır. İnsanların büyük çoğunluğu, burunlarının ucundan ötesini görmeden yaşayıp giderler. Bazılarımız ise görür."

Gerçekte, kendisi hakkında hiçbir şey anlatmamıştı ama benden tarafa sıcak ve dostça titreşimler gönderdiği de söylenemezdi. Bu yüzden, üzerine gitmedim. Barrons gittikten sonra, canavarı tekrar tarifetmiştim. Fiona ise nazik olmakla vakit kaybetmeden, becerikli ama soğuk bir tavırla gerekli bilgileri not almıştı. Doğrudan bana baktığı nadir anlarda gözlerinde, bir şeyi tasvip etmediğinde annemin bakışlarında beliren ketum ifadenin aynısı vardı. Tasvip etmediği şeyin ben olduğumdan kesinlikle emindim ama nedenini anlayamamıştım.

Holün sonundaki bir kapının önünde durduk. "Burası." Fiona elime bir anahtar tutuşturduktan sonra arkasını dönüp merdivenlere yönelmişti. "Bayan Lane," diye om-

zunun üzerinden seslendi. "Yerinizde olsam, kapımı kilitlerdim."

Bu tavsiyeye ihtiyacım yoktu. Odaya girdikten sonra kapıyı kilitlemekle kalmamış, kapı kolunun altına da bir sandalye dayamıştım. Gardırobu da çekip kapıya dayayacaktım ama kıpırdatamayacağım kadar ağırdı.

Yatak odasının pencereleri dört kat yukarıdan kitabevinin arka sokağına bakıyordu. Binanın iki yanından uzanan kaldırımı ikiye bölen sokağın sol tarafı karanlığın içinde kayboluyor, sağ tarafı ise yarı aydınlıkta kalıyordu. Yolun karşı tarafında, antrepo ya da büyük bir garaja benzeyen tek katlı bir yapı vardı. Pencerelerindeki camlar, içerisinin görünmesini imkânsız kılacak şekilde siyaha boyanmıştı. Projektörlerin beyaz ışıkları, binaların arasında aydınlık bir koridor oluşturuyordu. Gözlerimin önünde sere serpe yatan Dublin, çatılardan oluşmuş bir deniz misali uzanarak gökyüzünün karanlığına karışıyordu. Sol tarafımda, karanlığı delen birkaç ışık huzmesi, şehrin o bölümünün ölü gibi görünmesine sebep oluyordu. Binanın arka tarafında yangın merdiveni olmadığını görünce rahatlamıştım. Herhangi bir Melun'un dümdüz tuğla yüzeye tırmanabileceğine ihtimal vermiyordum. Tabii, Kanatlı Avcıları düşünmek istemiyordum.

Pencerelerdeki bütün kilitleri ikişer kez kontrol ettikten sonra perdeleri kapattım.

Sonra, çantamdan saç fırçamı çıkarıp yatağa oturdum ve saçlarımı taramaya başladım. Saçlarımı sarı ipek bir çile gibi parlamaya başlayıncaya kadar uzun bir süre fırçalanıştım.

Bunu özleyecektim.

Ben dönünceye kadar buradan ayrılma, diye yazan not, kapımın altından gece atılmış olmalıydı.

Kâğıdı sinirle buruşturdum. Ne yiyecektim? Saat on olmuştu. Geç saatte uyanmıştım ve açlıktan ölüyordum. Sabah kalkar kalkmaz bir şeyler yemeğe ihtiyacı olan insanlaıdanımdır.

Kapı kolunun altındaki sandalyeyi çekip kapının kilidini açtım. Mutfağını aramaya çıkmak bir yana, kendimi evimdeymiş gibi hissetmemi sağlamak için kılını bile kıpırdatmamış birinin evine davetsiz misafir olarak gitmek bile görgü kurallarına sıkı sıkıya bağlı güneyli yetiştiriliş tarzıma uymuyordu. Ama başka çare bulamamıştım. Uzun süre aç kalırsam başıma şiddetli bir ağrı saplanacaktı. Annem, bunun metabolizmamın hızlı çalışmasından kaynaklandığını söylerdi.

Kapıyı açtığımda, ben uyurken birilerinin boş durmadığını anlamıştım, içerisinde kruvasanlar ve bir termos sütlü kahve olan bir sepet ile valizim kapının önünde duruyordu. Bizim oralarda, marketten alınıp yatak odasının önüne bırakılan yiyecek ikram değil, resmen hakarettir. Kişisel eşyalarımı getirmiş olsa da Barrons, kendimi evimde farz etmememi bundan daha açık anlatamazdı. Sepet, *mutfağımdan uzak dır ve etrafta dolaşma,* diyordu. Güneyde bu, *öğle yemeğinden önce, hatta tercihen hemen git,* anlamına gelirdi.

İki adet kı uvasan yiyip kahveyi içtikten sonra giyindim ve önceki gece geldiğim yoldan kitap mağazasına döndüm. Yolda etrafıma bakınmamıştım bile. Barrons hakkındaki en küçük bir şeye merak duymayı bile gururuma yediremiyordum. Beni orada istemiyordu. Harika. Ben de orada olmak istemiyordum. Aslında, neden orada *olduğumdan* bile emin değildim. Yani neden orada kaldığımı biliyordum ama onun neden buna izin verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jericho Barrons'ta bir nebze olsun şövalye

ruhu olduğunu zanncdecek kadar aptal değildim. Tehlikedeki genç hanımları kurtarmakla ilgilenmediği açıktı.

"Bana niçin yardım ediyorsun?" diye o akşam döndüğünde sordum. Nereye gittiğini merak ediyordum. Mağazanın arka tarafında, banyo ve Barrons'un özel dairesine açılan kapıların önündeki gözlerden uzak bir fiskos köşesinde oturuyordum. Aslında bütün gün oradan başka bir yere kıpırdamamıştım. Öğle vaktinde Fiona mağazayı açmaya geldiğinde yanında çeşitli saç boyaları da getirmişti. Bütün günü kitap okuyormuş ve saç boyalarını inccliyormuş gibi yaparak geçirmiştim. Gerçekte ise yaşamımın gidişatını düşünüp başıma gelenleri anlamaya çalışıyordum. Fiona, onunla sohbet etme çabalarımı görmezden gelip öğle yemeği olarak sandviç ikram etmek dışında benimle hiç konuşmamıştı. Akşam saat sekizi on geçe mağazayı kilitleyip gitmişti. Birkaç dakika sonra da Barrons gelmişti.

Karşımda duran koltuğa rahatça kurulmuştu. Özel diktirilmiş siyah pantolonu, siyah botları ve pantolonunun içine sokmaya tenezzül etmediği beyaz ipekli gömleğiylc zarafet timsaliydi. Kar beyazı kumaş, onun renkleriyle çekici bir zıtlık yaratarak, geriye taranmış saçlarının gece rengini, siyah obsidyen gibi parlayan gözlerini ve teninin koyu bal rengini daha da vurguluyordu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Güçlü kollarından birinin bileğinde platin ve elmas kaplı bir saat diğerinde ise Keklere ait ve çok eski olduğu belli olan kabartmalı kalın gümüş bir bileklik takılıydı. Bazı kadınlara karşı konulmaz derecede çekici gelebilecek, uzun boylu, esmer ve seksi Barrons, her zamanki gibi etrafına tedirgin edici bir güç ve canlılık yayıyordu. "Size yardım etmiyorum Bayan Lane. İşime yarayabileceğiniz ihtimalini dikkate alıyorum. Bu durumda, size canlı olarak ihtiyacım var."

"Hangi konuda işine yarayabilirim acaba?"

"Sinsar Dubh'yu istiyorum."

Ben de istiyordum. Ama nasıl olup da o kitabı bulma olasılığımın onunkinden daha fazla olabileceğini anlamamıştım. İşin doğrusu, son olanlar ışığında, lanet olası şeyi elde etmek konusunda hiç şansımın olmadığını görebiliyordum. Bana neden ihtiyacı olacaktı? "Bir şekilde onu bulmanda yardımcı olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Belki. Neden hâlâ görüntünüzü değiştirmediniz Bayan Lane? Fiona gerekli malzemeleri getirmedi mi?"

"Bir kasket takabileceğimi düşünüyordum."

Bakışlarında, sanki zekâmı tartmış da bunu eksik bulmuş gibi bir ifadeyle beni baştan ayağa süzmüştü.

"Saçlarımı kıvırıp kasketin içine sokar, güneşliğini de iyice indiririm," dedim. "Bunu daha önce de yaptım. Saçlarımın kötü göründüğü günlerde kep, bere gibi şeyler takardım. Gözüme gözlük de takınca beni görmekte bile zorlanırsın."

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İşe yarayabilir," diye savunmaya geçtim.

Duruşu fikrime katılmadığını belli etmeye yetmişti. "Saçınızı kesme ve boyama işini bitirdiğinizde yanıma dönün. Kısa ve koyu renk olsun Bayan Lane. Barbie bebek görüntüsünden kurtulun."

Söylediklerini yaparken ağlamadım. Ama aşağı döndüğümde, kitabevmin arka tarafında serili duran İran halısına kusunca ağlamaya başladım. Arkamdan bana ne yaptıysa, o yaptığından dolayı Jericho Barrons'a lanet okuyordum.

Geriye dönüp düşündüğümde, bunu daha yukarıda odamın bitişiğindeki banyoda saçlarımı yıkarken hissetmeye başladığımı anlamıştım. Aniden bir mide bulantısı başlamıştı. Ama ben görüntümdeki büyük değişiklik yii-

zünden duygusal bir tepki gösterdiğimi sanmıştım. Zaten kim olduğumdan ve bende bir terslik olduğundan şüphe etmeye başlamıştım; bütün tersliklere artık *görünüşüm* de eklenmişti.

Merdivenlerden indikçe o his şiddetleniyordu. Mağazaya yaklaştığımda ise iyice güçlenmişti. Bu duruma daha fazla dikkat etmeliydim ama başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar üzgündüm.

Barrons'un evini işyerinden ayıran kapıların ilkini geçtiğimde, aynı anda hem titremeye, hem de terlemeye başlamıştım. Ellerim terden sırılsıklam olmuş, midem ağzıma gelmeye başlamıştı. Daha önce hiç böylesine hızlı bir şekilde hastalanmamıştım.

Barrons, benim kalktığım kanepeye geçmişti. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş ve bacaklarını öne uzatmıştı. Bu rahat haliyle, avını yedikten sonra dinlenen bir aslan gibi görünüyordu. Bununla birlikte, bakışı bir kartalmki kadar keskindi. Kapıdan içeri adımımı atarken büyük bir ilgiyle beni inceliyordu. Kanepenin üzerinde yanında, henüz önemini anlamadığım birkaç kâğıt duruyordu.

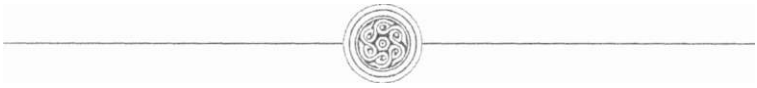
Kapıyı arkamdan kapattığım anda iki büklüm olup midemde öğle yemeğinden ne kaldıysa çıkarmaya başlamıştım. Kıymetli halısına çıkardığımın büyük çoğunluğu içtiğim suydu. Bol bol su içme alışkanlığım vardır. Cildi içerden dışarı doğru nemlendirmek, yüzeye nemlendirici sürmekten çok daha önemlidir. Midemde hiçbir şey kalmayıncaya kadar kustuktan sonra birkaç kere de öğürmüştüm. Bir kez daha yerde dört ayak üzerine çökmüş vaziyetteydim ve bundan hiç hoşlanmıyordum. Kolumla ağzımı silip ona baktım. Saçımdan nefret ediyordum, hayatımdan nefret ediyordum ve bakışlarımın nefretle yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordum.

Öte yandan, o halinden memnun görünüyordu.

"Biraz önce olan neydi, Barrons? Bana ne yaptın?" diye suçlayan bir tavırla sordum. Mümkün görünmese de ani rahatsızlığıma bir şekilde onun sebep olduğundan emindim.

Gülerek ayağa kalkıp tepeme dikildi. "Siz, Bayan Lane, *Sinscır Dubh'yu* hissedebiliyorsunuz ve az önce işime çok hem de pek çok yarayacağınız belli oldu."

ON

Onu *istemiyorum*," diye geriye çekilip tekrar ettim. "Onu benden uzak tut!"

"Sana zarar vermeyecek Lane. En azından bu haliyle," diye üsteledi.

Beşinci kez söylediğinde de tıpkı ilkinde olduğu gibi inanmamıştım. Temizlemeye uğraşırken ıslaklığın iyice yayıldığı halının üzerinde bir kolumu arkaya atarak biraz daha geriye çekildim. "Sen bunu nasıl adlandırıyorsun? Midemde çıkaracak bir şey kalmış olsaydı, hâlâ dört ayağımın üzerinde olurdum. Seni bilmem ama ben buna sebepsiz kusma zararı diyorum." Henüz etkisini üzerimden atamadığım korku hissi de cabasıydı. Yüksek voltajlı elektrik çarpmış gibi vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu. "Onun" benden mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyordum.

"Buna alışacaksın..."

"Böyle söyleyip duruyorsun," diye homurdandım.

"...ve zamanla tesirleri azalacak."

"Onun civarında o kadar zaman geçirmeye hiç niyetim yok."

"O" dediğim şey, *Sıusar Dıbh'*dan koparıldığı iddia edilen iki sayfanın fotokopisiydi. Bana uzattığı sadece fotokopiydi... Gerçeği bile değildi... Ondan kaçınmak için gösterdiğim çabanın sonucunda duvara yapışmama neden olan şey alt tarafı bir kopyaydı. Kötü bir şeylerin Örümcek Adam'm duvara tırmanışı gibi yaklaştığını hissedebiliyordum. Barrons geri çekilmediği takdirde, Erkeklcr-Sarışınları-Sever-Pcmbcsi'ne boyalı tırnaklarımı dağcı çivileri gibi kullanarak duvarlara tırmanacaktım ve bunun bile işe yarayacağından da şüpheliydim.

"Yavaşça derin nefes al," dedi Barrons. "Üstesinden gelebilirsin. Zihninizi buna yoğunlaştırın Bayan Lane."

Aceleyle biraz hava yuttum. Hiçbir faydası olmamıştı.

"Nefes alın, dedim. Sudan çıkmış balık taklidi yapın, demedim."

Ona ters ters bakıp derin bir nefes aldım ve nefesimi tuttum. Uzunca bir süre sonra Barrons başıyla onayladığında nefesimi yavaşça verdim.

"Daha iyi," dedi.

"Bana neden böyle oluyor?" diye sordum.

"Bu, olduğunuz şey olmanın bir parçası Bayan Laıic. Binlerce yıl önce, Fae, yollarına çıkan her şeyi mahvederek Vahşi Avı sürdürürken bir Sidhe-kâhini, Tuatha De süvarilerinin kitle halinde yaklaştığını böyle hissederdi. Bu, onun halkını güvenli bir yere yönlendirmesi için bir uyarı sistemiydi."

"Ama ben Melunlar'la karşılaşmalarımın hiçbirinde böyle hissetmedim," diye özellikle belirttim. Ama daha sözümü bitirdiğim anda, her iki seferde de midemin bulanmış olduğunu ve o "görüntülerin" öncesinde açıklanamayan bir korku hissettiğimi anımsadım. O sıralarda bu belirtilere itibar etmemiştim çünkü bunların nedenini herhangi bir şeye bağlayamamıştım. Son canavarla karşı-

taşmamda, Alina'nın evine bir an önce varma telaşı içindeyken ona o kadar hızlı çarpmıştım ki öncesinde herhangi bir şey hissedip hissetmediğimi anlayabilecek durumda değildim.

"Kitle halinde dedim," dedi. "Yalnız ya da çift olarak, etkileri bu kadar büyük olmaz. Muhtemelen, yalnızca *Sinsar Dubh* sizi bu kadar hasta edebilir ya da belki bin tane Melun üzerine gelirse... Kara Kitap, bütün Fae Kutsal Emanetleri'nin en güçlüsüdür; aynı zamanda, en ölümcül olanıdır."

"Geri çekil," diye bağırdım. Elinde o korkunç sayfalarla bir metreden daha yakınıma gelmişti. Bana doğru bir adım daha attığında neredeyse duvar kâğıdına dönüşecektim; hem de çok sarı ve çok korkak bir duvar kâğıdına.

"Korkunuza hâkim olun, Bayan Lane. Bunlar, gerçek sayfaların yalnızca kopyası. Ancak Kara Kitabın kendisinin sayfaları size kalıcı bir zarar verebilir."

"Verebilir mi?" Bu, her şeyi tepetaklak eden önemli bir sorundu. "Bu kitabı bulmayı başarsak bile, ona dokunamayacağımı mı söylemek istiyorsun?"

Dudaklarını büktü ama bakışlarındaki soğuk ifade değişmemişti. "Dokunabilirsin. Ama sonrasında kendinden hoşlanacağından emin değilim."

"Neden hoşlanmayacakmışım..." Birden susup başımı salladım. "Unut gitsin, bilmek istemiyorum. Sadece şu sayfaları benden uzak tut."

"Bu, kardeşinizin katilini bulma amacınızdan vazgeçtiğiniz anlamına mı geliyor? Oysa ben onun Sinsar Dubh'yu bulmanız için yakardığını sanıyordum. Her şeyin ona bağlı olduğunu söylediğini anımsıyorum."

Gözlerimi kapatıp sırtımı duvara yasladım. Birkaç dakika için Alina'ya olanları tamamen unutmuştum. "Neden?" Alina hâlâ oradaymış ve beni duyabilecekmiş gibi fı-

sıldamıştım. "Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın? Birbirimize yardım edebilirdik. Belki birbirimizin hayatta kalmasını sağlayabilirdik." Bütün bunların en acı tarafı ise bana güvenmiş olsaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceğiydi.

"Anlatmış olsaydı bile inanacağınızdan şüpheliyim. Sizi ikna etmek çok zordu, Bayan Lane. Gördükleriniz ve duyduklarınıza rağmen hâlâ inkâr etmeye çalışıyorsunuz."

Sesi fazlasıyla yakından geliyordu. Barrons yaklaşmıştı. Gözlerimi açtım. Gelip tam önümde durmuştu ama rahatsızlığım ağırlaşmamıştı. Çünkü geldiğini görmemiştim. Haklıydı; tepkim fiziksel olduğu kadar zihinseldi ve bu da en azından bir kısmının kontrol edilebilir olduğu anlamına geliyordu. Ya geri çekilip eve dönecek ve Dublin'e vardığım andan itibaren başımdan geçen her şeyi unutmaya çalışacaktım ya da bundan sonra nasıl ilerleyeceğime karar verecektim. Kısa koyu renk buklelerime dokundum. Güzeller güzeli sarı saçlarımı bir hiç uğruna katletmemiştim. "Sen de Fae'yi görüyorsun Barrons, ama o sayfaları tutarken bir sorun yaşamıyorsun."

"Tekerrür, en keskin duyguları bile köreltir Bayan Lane. Başlamaya hazır mısınız?"

İki saat sonra Barrons, yeterince alıştırma yaptığıma karar vermişti. Fotokopilere dokunmaya cesaret edememiştim ama en azından artık onların yakınındayken öğürmüyordum. İstemsiz öğürmelere karşı gırtlağımı kapatmanın bir yolunu bulmuştum. O sayfalara yakın olmak hâlâ kendimi perişan hissetmeme sebep oluyordu ama yüzüme gerçek hislerimi maskeleyen sakin ve sevimli bir ifade verip bunu koruyabilir hale gelmiştim.

"İdare edersin," dedi. "Gidip giyin. Dışarı çıkıyoruz."

"Ben giyiniğim."

Mağazanın ön tarafına gidip pencereden dışarıya, geceye baktı. "Gidip üzerinize daha... Yetişkin tarzı bir şeyler giyin... Bayan Lane."

"Ha?" Üzerimde beyaz kapıi pantolon, zarif sandaletler ve kolsuz pembe bir bluz vardı. Tam anlamıyla yetişkin bir görüntüm olduğuna inanıyordum. Önünde bir tur döndüm. "Üzerimdekilerin nesi var?"

Bana baktı. "Git üzerine daha... Kadınsı bir kıyafet g[55]y-

Görüntüm söz konusu olduğunda, hiç kimse beni kadınsı olmamakla itham edemezdi. İdrak etme yeteneğim bazen gecikebilir ama mutlaka gelir. Erkekler! Onları şık bir iç çamaşırı mağazasına soksanız bile, gidip oradaki tek ucuz ve uyduruk şeyi bulurlar; muhtemelen de siyah deri ve zincirden yapılmış olur. Gözlerimi kısarak baktım. "Galiba pespaye demek istiyorsun," dedim.

"Başkalarının beni birlikte görmeye alışkın olduğu türde bir kadın gibi demek istiyorum; yani yetişkin bir kadın. Tabii, bunu becerebileceğinize inanıyorsanız Bayan Lane. Siyah bir kıyafet, yaşınızı idare edecek kadar büyük gösterebilir. Yeni saç şekliniz... Daha iyi. Ama o konuda da bir şey yapmanız gerek. Sizi uyandırdığım gece olduğu gibi, görünmesini sağlayın."

"Kasıtlı olarak yatak saçı mı yapmamı istiyorsun?"

"Adına her ne diyorsanız... Bir saat yeterli mi?"

Bir saat derken, istediği gibi görünmek için *çok* uğraş vermem gerektiğini kastediyordu herhalde. "Ne yapabileceğime bakarım," dedim soğukkanlı bir ifadeyle.

Yirmi dakika sonra hazırdım.

Kitabevinin arkasındaki yapıyla ilgili şüphelerim doğ-

rulanmıştı. Bina bir garajdı ve Jericho Barrons çok zengin bir adamdı. Galiba kitap ve hediyelik eşya ticareti oldukça kazançlı bir işti.

Garajındaki gözleri yuvalarından fırlatan araba koleksiyonunun içinden en mütevazılarından biri olan siyah Porsche 911 Turbo model olanı seçmişti. Direksiyonun yanlış tarafına konulmuş kontak kilidine anahtarı sokup çevirdiğinde, mühendislik harikası beş yüz on beş beygir gücündeki motor kükreyerek çalışmıştı. Evet, arabalardan anlarım. Hızlı ve şık olanları severim ve pahalı Porsche'nin zarif mükemmelliği, yirmi iki yaşındaki vücudumun her zerresine hitap ediyordu.

Arabanın tavanını kapatıp yola çıktı. Arabayı oldukça hızlı ama sıfırdan saatte yüz kilometre hıza üç nokta altı saniyede ulaşabilen yüksek performanslı bir aracın hakkını veren soğukkanlı bir ustalıkla sürüyordu. Şehrin sıkışık trafiğinin içinde, diğer arabaların arasından seri bir şekilde kayarcasına geçerken sokaklar birbiri ardından yanımızdan akıp gidiyordu. Motorun vites küçiiliip büyüdükçe değişen sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Dublin'in varoşlarını geçtikten sonra arabanın tavanını açtı. Şişkin ayın altında rüzgârla yarışıyorduk. Hava ılık, gökyüzü yıldızlarla ışıl ışıldı. Başka şartlar altında olsa, bu yolculuğun tadını büyük bir keyifle çıkarabilirdim.

Başımı hafifçe çevirip Barrons'a baktım. Kendisinin de bir Sidhe-kâhini ve çoğu zaman büyük bir petu...şey, baş belası olduğu açıkça belli olan adam gitmiş, yerine yalnızca ellerinin altındaki mükemmel arabanın, bomboş yolun ve sonsuz gibi görünen gecenin keyfini yaşayan bir erkek gelmişti.

"Nereye gidiyoruz?" Rüzgâr ve motorun gürültüsünü bastırıp sesimi duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştım.

Arabayı saatte yüz seksen kilometre hızla sürerken gözlerini yoldan ayırmadığı için minnettardım. "Şehirde, kitabı arayan üç büyük oyuncu daha var. Herhangi bir şey bulup bulamadıklarını anlamak istiyorum. Siz, Bayan Lane, benim avcı köpeğimsiniz," diye bağırarak cevap verdi.

Kontrol panelinin üzerindeki saate baktım. "Saat sabahın ikisi oldu, Barrons. Bu saatte ne yapacağız? Onlar uyurken gizlice evlerine girip sürünerek etrafı mı arayacağız?" Hayatımın ne kadar gerçeküstü bir hale geldiğini göstermek açısından, olumlu cevap verdiği takdirde buna karşı çıkmaya değil de, hırsızlık için hiç de uygun olmayan kıyafetimden şikâyet etmeye hazırlandığımı belirtmem gerek. Ne de olsa, yüksek topuklar ve mini etek, polis ya da öfkeli ve de silahlı ev sahiplerinden kaçmayı oldukça güçleştirecektir.

Arabanın hızını biraz düşürmüştü. Böylece, onu daha iyi duyabiliyordum. "Hayır, onlar gece insanlarıdır, Bayan Lane. Uyanık ve benim onları görmeye istekli olduğum kadar beni görmeye istekli olacaklar. Birbirimizi gözden kaçırmamaya çalışırız. Ne var ki onlar size sahip değiller." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Yeni gizli silahından fazlasıyla keyif alıyordu. Birden gözlerimin önünde, etrafta gezdirilip sürekli olarak, "Kendini şimdi hasta hissediyor musun?" diye sorguya çekildiğim bir geleceğin kasvetli görüntüsü canlandı.

Arabayı tekrar hızlandırdı ve on dakika kadar daha sessizlik içinde yola devam ettik. Sonra, ana yoldan ayrılıp etrafı duvarlarla çevrili bir yerin girişine geldik. Girişte, beyaz üniformalı işinin ehli iki güvenlik görevlisi kimlik kontrolü yapıp sessizce telefonla birilerine haber verdikten sonra geçmemiz için devasa boyuttaki demir kapıyı açtılar. Kapıdan geçer geçmez kocaman asırlık ağaçların arasından kıvrılarak giden uzun bir yola girip yavaşça ilerledik.

Yolun sonundaki ev, içinde bulunduğu dekorla kesinlikle aynı çağa ait değildi. Sanki bir zamanlar burada yükselen büyük tarihi şatoyu yıkıp yerine bu biçimsiz, tüyler ürpertici, spot ışıklarıyla pırıl pırıl aydınlatılmış Jetgiller tarzı çelik ve cam yığınını dikmişlerdi. Yukarı doğru hafif açılarla yükselen beş katın her biri, içi görünebilen tüp geçitlerle metal iskeletli teraslara bağlanıyordu. Teraslarda sırıtan Yeni Çağ tarzı mobilyalar kesinlikle üzerlerine oturulamayacak kadar berbattı. Kabul ediyorum; eski moda biriyim. Manolya ağaçlarının gölgesinde, evi çepeçevre saran bir teras hayal ediyorum. Böyle bir terasım olsa, beyaz hasır mobilyalar, iki ucunda salıncak, yavaşça dönen tavan vantilatörleri, sarmaşık kaplı parmaklıklar, eğrelti otu sepetleriyle döşerdim. Gittiğimiz yer ise fazlasıyla iddialı ve bir evin rahatlığından yoksundu.

"Tetikte olun ve insan gibi görünmeyen şeylere dokunmamaya çalışın Bayan Lane," dedi Barrons arabadan indiğimizde.

Asabi bir şekilde gülerken az kalsın boğulacaktım. Şu eski, güzel ve yararlı, "birbirinizden ayrılmayın, el ele tutuşun ve karşıdan karşıya geçmeden önce her iki tarafa da bakın," tavsiyesi nereye uçup gitmişti? Başımı kaldırıp Barrons'a baktım. "Bunu yapmak istediğimden değil ama neden dokunmamam gerekiyor?"

"Fiona'nın haklı olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Sen bir Null'sın. Bu durumda, ellerinle bir Fae'ye dokunursan bizi ele verirsin."

Ellerime, yeni görüntümü pek de tamamlamayan zarif pembe tırnaklarıma baktım. Biraz daha cesur tonda oje, koyu renk kıyafetimle daha uyumlu olurdu. Gardırobumda ve aksesuarlarımda bazı değişiklikler yapmam gerekecekti. "Bir Null mu?" Beyaz kuvarslı taş kaplı yolu hızla

geçerken onunla yan yana yürüyebilmek için yüksek topukların üzerinde koşturmak zorunda kalıyordum.

"Eski efsaneler, Fae'ye elleriyle dokunarak onları dondurma, dakikalarca oldukları yerde hareketsiz kılma, hatta ışınlanmalarını önleme yeteneğine sahip Sidhe-kâhinlerinden bahseder."

"Işınlanma mı?"

"Sonra. Ne yapacağınızı hatırlıyorsunuz, değil mi, Bayan Lane?"

Eve göz attım. İçeride bir davet veriliyor gibi görünüyordu. insanlar teraslara doluşmuştu. Kahkaha, müzik ve kadeh sesleri durduğumuz yere kadar geliyordu. "Evet. Kendimi kötü hissedersem, tuvaleti kullanmak istediğimi söyleyeceğim. Sen de tuvalete kadar bana eşlik edeceksın.[55]

"Çok iyi. Bir de... Bayan Lane?"

Merakla ona döndüm.

"Benden hoşlanıyormuş gibi davranmaya çalışın."

Kolunu belime sarıp beni kendisine çektiğinde bütün vücudumdan bir titreme geçmişti.

Evin dekorasyonu, rahatsız edici derecede monoton bir tarzda, tamamen siyah ve beyaz renkteydi. insanlar da öyleydi. Bana kalsa, elimde kocaman bir boya fırçasıyla gezip her yeri rengârenk boyar, bütün dünyayı şeftali ve leylak, pembe ve eflatun, portakal ve akuamarin renkleriyle döşerdim. Bu insanların ise dünyayı renklerden arındırmanın modernlik olduğunu düşündükleri belliydi. Hepsinin bunalımlı ya da karamsar olduğuna kanaat getirmiştim.

"Jericho," diye boğuk bir sesle mırıldanan kadın, beyaz dekolte kıyafeti ve elmas takıları içinde, kuzguni siyah saçlarıyla enfesti. Ama yüzündeki kötü niyetli sırıtışın hedefi

bendim; Barrons değil. "Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Daha önce birbirimizi giyinik gördüğümüzü hiç hatırlamıyorum."

"Marilyn." Kibar bir şekilde, bas git, derccsinc kadını başının küçük bir hareketiyle selamlayıp yoluna devam etmişti.

"Küçük arkadaşın kim Barrons?" Adam, uzun boylu ve anoreksi hastası denilecek kadar zayıftı. İnsanı korkutacak kadar beyaz saçları vardı, içimden, adamı bir kenara çekip kibarca onu daha ince ve hastalıklı gösterdiği için baştan aşağı siyah renk giyinmemesini tavsiye etmek geçmişti. Ama o an bunun için doğru bir zaman değildi.

"Senin üzerine vazife değil," dedi Barrons.

"Ah, her zamanki gibi formumuzdayız, öyle değil mi?" diye alay etti.

"'Biz' ifadesi, aynı genetik faktörlerden meydana geldiğimiz çağrışımı yapıyor, Ellis. Oysa bu doğru değil."

"Kibirli serseri," diye arkamızdan homurdandı.

"Burada bir sürü dostun olduğunu görüyorum," dedim alaycı bir tavırla.

"Bu evde hiç kimsenin dostu yoktur Bayan Lane. *Casa Blatıc'*ta yalnızca kullananlar ve kullanılanlar vardır."

"Ben hariç," dedim. Fazlasıyla tuhaf bir ev için tuhaf bir isimdi.

Bana gelişigüzel bir şekilde baktı. "Öğreneceksin. Tabii, yeterince uzun yaşarsan..."

Doksan yaşına kadar yaşasam da bu evdeki insanlar gibi olmayacaktım. Kadınların aç, erkeklerin ise lanet okuyan ifadeyle mırıldandıkları selamlaşmaların arasından bir salondan diğerine ilerliyorduk. Birbirinden berbat insanlar bir araya toplanmıştı. Birden, yuva özlemi yüreğime bir hançer gibi saplanmıştı. Annemle babamı çok özlemiştim.

Beşinci katın cn ucundaki salona varıncaya kadar etrafta insan olmayan bir canlı görmemiştim. O salona girebilmek için üç ayrı silahlı koruma ekibinin kontrolünden geçmek zorunda kalmıştık.

Durum değerlendirmesi: Silahlı koruma görevlilerinin bulunduğu bir davetteydim ve baştan ayağa siyah renk giyinmiştim. Bu durum gerçek olamazdı. Ben bu tür bir insan değildim. Bıonzlaşmış bacaklarımı açıkta bırakacak şekilde boyu kalçalarımın bir karış altına gelen mini etek, vücuduma sıkıca oturup göğüslerimi daha da belirginleşmen biistiyer ve yüksek topuklara rağmen, Casa Blanc'taki diğer kadınlarla karşılaştırıldığında, on beş yaşında bir kız gibi görüntiyordum. Omuzlarıma gelen koyu renk saçlarımı vahşi ve seksi bir hale soktuğumu sanıyordum ama bu kelimelerin anlamını bile bilmediğim açıkça ortadaydı. Makyajın sanatsal uygulamasından hiçbir şey anlamadığım da belli olmuştu.

"Kıpırdanıp durma," dedi Barrons.

Derin bir nefes alıp içimden üçe kadar saydıktan sonra bıraktım. "Bir dahaki sefer, gideceğimiz yer hakkında biraz daha detaylı bilgi işe yarayabilir."

"Etrafa iyi bakın Bayan Lane. Böylece bir dahaki sefer, önceden bilgilendirilmeye ihtiyaç duymazsınız."

Devasa beyaz kapılardan geçip geniş ve bembeyaz bir salona girdik. Duvarlar ve hah beyazdı. Salonun değişik yerlerine serpiştirilmiş beyaz kolonlar üzerine yerleştirilmiş beyaz camekânların içinde paha biçilmez sanat eserleri sergileniyordu. Çift çift görüntülerle karşı karşıya kaldığımda bütün vücudum gerilip kaskatı kesilmişti. Artık böyle canavarların gerçekten var olduğunu öğrendiğime göre onları ayırt etmek kolaylaşmıştı. Ya orada bulunan iki tanesi yansıttıkları cazibeli görüntü için fazla emek harcamıyorlardı ya da ben bu görüntülerin içine sızmak koııu-

sunda ilerleme kaydediyordum. Çünkü bir kere o iriyarı sarışın fedai izdüşümünün gerisindekini gördükten sonra, iki görüntü arasında gidip gelmeler olmamış ve kendi Melun görünüşlerinde kalmışlardı.

"Sakin ol," diye fısıldadı Barrons. Gerginliğimi hissetmişti. Ardından, karşımızda beyaz renkte taht benzeri gülünç bir koltukta, tebaasını huzuruna kabul eden bir kral edasıyla oturan adamı sıkıntılı bir sesle selamladı. "McCabc."

"Barrons."

Genellikle, iri kemikli, sert vücutlu, kızıl kahve saçlı erkeklerden hoşlanmam ama edinmeyi başardığı servet ya da etrafına doldurduğu hazinelerin bile cilalayamayacağı kaba saba İrlanda tarzıyla McCabe'yi çekici bulduğumu anlamak beni şaşkınlık içinde bırakmıştı. Ancak iki yanında dikilen Melunlar hiçbir şekilde çekici değildi. İri, çirkin, derileri gri renk olan bu yaratıklar, eğri büğrü kafalarında normalden daha geniş alınları, küçücük gözleri, çıkık alt çeneleri ve dudaksız ağızlarıyla gergedanları andırıyorlardı. Geniş, bodur, fıçıya benzeyen vücutlarını zorla sığıştırdıkları beyaz kıyafetleri dikiş yerlerinden patlayacak gibi duruyordu. Kollarıyla bacakları kısa ve kalındı. Bıırunlarıyla çamuru eşeleyen domuzlar gibi sürekli olarak genizlerinden kesik kesik soluma sesi çıkarıyorlardı. Ürkütücü değil, yalnızca çirkindiler. Bütün gücümle dikkatimi onlara vermemeye çalışıyordum. Midemdekı hafif yanma ve onları gördüğüm anda artan huzursuzluk hissi dışında beni rahatsız etmemişlerdi. Tabii, hiçbir Fae'nin etkisi, *Sinsar Dubh'nun* etkisinin karanlık gölgesini aşamazdı; asla da aşamayacaktı.

"Seni *Casa Blanc'a* getiren sebep nedir?" diye McCabe sordu. Bir yandan da beyaz ceketinin altındaki beyaz gömleğin üzerine taktığı beyaz kravatını düzeltmişti. *Bu zah-*

ınete negerek vardı? Bunu düşünmeden edememiştim. Kravatlar aksesuar sınıfına girerlerdi ve aksesuar kullanmanın temel tanımı da renk, doku ve stilin akıllıca kullanımıyla güzellik vc değeri arttırıp vurgulamaktı. Merhaba... Orada hiç "renk" kelimesini duyan birileri var mı? Kendini de beyaza *boyasa* tam olacaktı doğrusu.

"Arabayla gezmek için güzel bir gece," diye Barrons umursamaz bir tavırla cevapladı.

"Dolunay olmak üzere Barrons. Dışarısı tehlikeli olabilir."

"Her yer tehlikeli olabilir McCabe."

McCabc, film yıldızlarınınki kadar beyaz dişlerini göstererek gülmüştü. Sonra beni baştan aşağı süzdü. "Hele yanında birazcık farklı bir şey varken, değil mi, Barrons? Küçük kız kim?"

Sakın konuşma, demişti Barrons yolda gelirken. *Kiın ne derse desin, konuşma. Ne kadar sinirlenmiş olabileceğin umurumda bile değil. Biıtiin lajları yut.* "Küçük kız" diyen alaycı sesi kulaklarımda çınlıyordu. Dilimi ısırıp tek kelime etmedim.

"Sadece yeni bir parça kıç McCabe."

Artık dilimi ısırmak zorunda değildim. Nutkum tutulmuştu.

McCabe güldü. "Konuşuyor mu?"

"Ben istemedikçe konuşmaz. Ağzı genellikle fazlasıyla dolu oluyor."

Yanaklarımdan ateş fışkırdığını hissedebiliyordum.

McCabe yine güldü. "Büyüdüğü zaman bana gönder, olur mu?" Beni baştan aşağı alıcı gözüyle incelerken, buz mavisi gözleri göğüslerimde ve kalçalarımda daha uzun şiire oyalanmıştı. İncelemesini bitirdiğinde, beni gözleriyle çırılçıplak soymakla kalmayıp, her nasılsa, sol kalçamın üzerindeki kalp şeklindeki minicik lekeyle sağ göğüs ucu-

mun hemen sağ yanındaki diğer lekeyi gördüğü hissine kapıldım. İfadesi değişmiş, burun delikleri genişleyip gözleri kısılmıştı. "Bir daha düşündüm de," diye mırıldandı, "fazla büyümesine fırsat verme. Onu şimdi vermenin karşılığında ne istersin?"

Barrons alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "İlgimi çekebilecek bir kitap var."

McCabe homurdanarak işaret parmağıyla başparmağını birleştirip kolunun üzerindeki hayali bir toz zerresine fiske attı. "Hiçbir kaltak o kadar iyi değildir. Kadınlar bir yana, güç bir yana... Bunlardan yalnızca biri değerini hiç kaybetmez." Yüzünün ifadesi yine değişmişti. Dudakları gerilmiş, gözleri insanın kanını donduracak kadar ifadesizleşmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar McCabe bana olan ilgisini kaybetmişti. Birden, ürkütücü gerçeği görmüştüm; ona göre ben, insan bile değildim. Onun için ben... Şey, bir prezervatiftim... Kullandıktan sonra kirlendiği için üzerinden çıkarıp attığı bir şeydim ve bunu yaparken otobanda lızla giden bir arabada ya da Atlantik Okyanusu'nun üzerinden uçan birjette olmamız hiç fark etmezdi.

Alina da bu dünyaya girmiş miydi? Beyazlar içindeki bu takıntılı adamla tanışmış mıydı? Bu adamı, onu ya da başka birini öldürürken gözümde canlandırabiliyordum. Ama Alina'nın böyle bir adama âşık olabileceğine inanamıyordum. Zengin, dünyevi zevklere düşkün, hayvani ve güçlü bir çekiciliğe sahip bir erkek olduğunu kabul etmeliydim. Ancak müfettiş ve üniversitede görüştüğüm iki kız, Alina'nın erkek arkadaşının İrlandalı olmadığından kesinlikle emindiler ve de muazzam gösterişine rağmen McCabe sapına kadar İrlandalıydı.

"Onun hakkında bir şeyler duydun mu?" Barrons da ilgisini başka bir konuya yöneltmişti. İki adam, yanlarında

yürüyen, konuşan, daha doğrusu konuşmayan bir seks objesi dururken basbayağı iş konularına dalmışlardı. Canı çeken olursa diye tabağın üzerinde üst kabuğu açık vaziyette her an yenmeye hazır bir istiridyeden farksızdım.

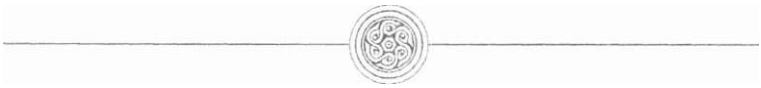
"Hayır," dedi McCabe açıkça. "Sen[5]"

"Hayır," diye Barrons da aynı açıklıkla cevaplamıştı.

McCabe başını hafifçe öne eğerek cevabı kabullenmişti. "Tamam öyleyse. Kızı bırak ve dışarı çık. Ya da burayı terk edin." Barrons'un hangi şıkkı tercih edeceğine zerre kadar aldırmadığı aşikârdı. Aslında, orada bırakılmış olsaydım bile, McCabe'nin beni tekrar fark etmesinin günler alacağından neredeyse emindim.

Beyaz Kral bizi huzurundan defetmişti.

ON IKL

Cazibeli Görüntü: Fae'nin gerçek görüntülerini gizlemek için büründiikleri hayali görüntü. Fae ne kadar güçlüyse kılık değişikliğini anlamak da o kadar zor olur. Sıradan bir insan sadece Fae'nin görmesini istediği şeyi görür. Fae cazibesinin bir parçası olan ızaysal çarpıklığın dış çeperi, esrarengiz bir şekilde, insanların ona çarpmasını ya da sürtünmesini engeller.

Demek sokakta karşılaştığım eşek kadar üreme organı ve siilük gibi vantuz ağızları olan canavarın anında ne olduğumu anlamasının sebebi buydu. Kaçmayı başaramayıp ona biiidirmiştim.

Herhangi başka bir insan olsa, köşeyi döndüğü anda bir güç tarafından geri püskürtülmüş gibi hafifçe sarsılıp tökezler ama hemen toparlanıp göremediği şeyin yanından geçip gidebilirdi. Böyle zamanlarda, "ay, bana ne oldu anlayamadım... Ayaklarım birbirine dolandı," dediğinizi anımsıyorsunuz, değil mi? Bence durup tekrar düşünün.

Barrons'a göre, McCabe korumalarının Melun olduğundan kesinlikle habersizdi. Barrons ile ikimiz, Taht

Odası'ndan dışarı çıkarken bize eşlik ettikleri sırada birbirlerine Ob ve Yrg diye hitap eden Mclunlar'ın gırtlaktan gelen bir sesle aralarında fısıldaştıklarını duymuyormuş gibi davranmıştık.

McCabc'nin normal koruma ekibi üç ay önce ortadan kaybolmuş, yerine Rhino Çetesi geçmişti. Barrons, Rhino Çetesi denilen bu Mclunlar'ın, esas olarak yüksek sınıftan Melunlar için bekçi köpekliği yapmak üzere gönderilen, orta sınıfın altındaki bir kasta mensup katiller olduğuna inanıyordu.

Bu konuyu bir dakika düşünüp mantıklı bir sonuca vardıktan sonra, *bu, bir Melının da* Sinsar Dubh'yu *aradığı anlamına mı geliyor?* diye sormuştum.

Öyle görünüyor, demişti Barrons. *Hem de çok güçlü bir Melun arıyor. Melımlar'm "Loıd Efendimiz" diye bahsettikleri biri hakkında söylentiler dolaşıp duruyor. Ama henüz bu Lord Efendinin kim ya da ne olduğunu öğrenme şansı yakalayamadım. Size neye bulaştığınız hakkında hiçbir fikriniz olmadığını söylemiştim, Bayan Lane.*

Melun Fae yeterince korkutucuydu. Bir de efendileri olarak adlandırdıkları şeyle yüz yüze gelmeye hiç meraklı değildim. *Doğru, belki de benim için bu işten vazgeçip gitmenin tam zamanıdır,* diye karşılık verdim.

Bana bakışı, *dene bakalım,* der gibiydi. Yüreğime taş basıp kardeşimin cinayetine sırtımı dönmeyi başarsam bile, Jericho Barrons gitmeme müsaade etmeyecekti.

İşin acıklı tarafı ise birbirimize ihtiyacımız olmasıydı. Ben *Sinsar Dıbh'yu* hissedebiliyordum. Barrons ise onunla ilgili, nerede olabileceği ve başka kimlerin onu aradığı hakkındaki birkaç fikir dahil olmak üzere, bütün bilgiye sahipti. O olmasa ben, *Casa Blanc'tdkme* benzer partileri bulmayı ve kendimi onlara davet ettirmeyi beceremezdim. Ben olmasam Barrons, kitabın yakınında, hatta belki de

onunla aynı odada olup olmadığını kesinlikle anlayamazdı. Bütün bilgisine rağmen onu fark etmeden yanından geçip gidebilirdi.

Önceki gece, onun için ne kadar önemli olduğumu anlamıştım. Kitap metal ise ben de Jericho Barrons'un özel ve ileri teknoloji ürünü metal detektörüydüm. Ob ile Yrg, McCabe'nin yanına döndükten sonra, Barrons bana, sade bir şekilde döşenmiş evin bütün katlarını tek tek gezdirmişti. Ben hiçbir şey hissetmeyince de, bahçeye çıkarıp bakımlı arazinin, müştemilatlar dahil olmak üzere her yerinde yürütmüştü. Arazinin her karışını gezmemizde ısrar ettiğinden, uyumak için ödünç odama girdiğimde gün ağarmak üzereydi. Beni hasta eden o korkunç hissi tekrar yaşamak konusunda gönülsüz olsam da, yeni keşfedilen Örümcek Adam duyularım en küçük bir kıpırdanma algılamayınca biraz düş kırıklığına uğramıştım.

Ama benim asıl hedefim Karanlık Kitap değildi. Benim için önemli olan, kardeşimin gizli hayatının ayrıntılarını öğrenmekti. O tüyler ürpertici şeyi istemiyordum. Sadece Alina'yı kimin ya da neyin öldürdüğünü öğrenmek ve o kişi veya şeyin öldüğünü görmek istiyordum. Ondan sonra, nemli Güney Georgia'daki mutlu küçük taşra kasabama dönecek ve de Dublin'deyken başıma gelen her şeyi unutacaktım. Fae, Ashford'a gelmiyordu, değil mi? İyi. Krikonun üzerinde kaldırdığı Chevrolet pikap aracının radyosunda Toby Kcith'in "Baban kim?" şarkısı çalan ve soy ağacında sekiz gururlu nesil dürüst ve çalışkan Ashfordlu ataları olan yerli bir delikanlıyla evlenebilirdim. Atlanta'ya zorunlu alışveriş seyahatleri dışında evimden bir daha hiç ayrılmayacaktım.

Ama şu an için Barrons ile işbirliği yapmaktan başka çarem yoktu. Araştırmamız esnasında karşılaştığım insanlarla Alina da karşılaşmış olabilirdi. Tuhaf siyah-beyaz fıl-

mc benzeyen bu dünyada onun ayak izlerini bulup takip edebilirsem, onun katiline ulaşabilirdim.

Bunun akla uygunluğunu geç olmadan ciddi bir şekilde bir kez daha düşünmeliydim.

Kalemimi aldım. Pazar gününün öğle sonrasıydı ve Barrons Kitap ve Süs Eşyaları mağazası kapalıydı. Sabah aklım karışık bir halde uyanmıştım ve annemi çok özliiyordum. Ama aradığımda telefona babam çıkıp annemin uyuduğunu ve onu uyandırmak istemediğini söyledi. Babamın dediğine göre, annem, uyumasına yardımcı olması için ilaç kullandığı halde uyumakta zorlanıyordu. Birkaç dakika boyunca tek taraflı konuşmayı sürdürmeye çalıştım. Ancak babamın konuşmak için gösterdiği gönülsüz çaba öyle üzücü bir hal almıştı ki bu görüşmeyi devam ettirmekten vazgeçtim. Bir süre ne yapacağımı bilmez halde etrafıma bakındıktan sonra nihayet, günlüğümü kapıp mağazaya indim.

Mağazanın arka tarafında yer alan oturma grubunun rahat kanepesinde, günlüğüm önümdeki yastığın üzerinde açık bir vaziyette, yüzüstü uzanıyordum.

Işınlanma: Fae'nin, düşünce luzmda gerçekleştirdiği yer değiştirme yöntemidir, diye yazdım.

Bu hareket hakkında öğrendiklerimi yazıya nasıl aktaracağımı düşünürken fuşya renkli ince keçe uçlu kalemimin tepesini kemirip duruyordum. Barrons, bu yöntemi açıklarken dehşete düşmüştüm.

Yani sadece kendilerini bir yerde düşünüyorlar ve bu o anda gerçekleşiyor mu? Bir yerde olmayı yalnızca istiyorlar ve işte oradalar öyle mi?

Barrons başıyla onaylamıştı.

Bu, sokakta yürürken bir tanesi birden yanımda beliiip beui yakalayabilir anlamına ını geliyor?

Ah, ama sizin büyük bir avantajınız var, Bayan Laıe. Siz de

oıuı yakalayıp sokaktakiıue yaptığınız gibi onu dotıdurabilirsiniz. Ama sizi olmayı hiç istemeyeceğiniz bir yere ışınlamasına fırsat uermedeıı elinizi çabuk tutmalısınız.

Pekii, sonra ne yapmam gerekiyor? Donmuş haldeyken onları öldiirebilmek için üzerimde silahlarla dolaşmaya mı başlayacağını? Melun Fae ne kadar korkunç olursa olsun, birini böyle hareket bile edemez haldeyken öldürmeye kalkmak vicdanıma ters düşüyordu.

Yapabileceğinden şüpheliyim, diye karşılık vcıdi Barrons. *Hem Mukaddes, hem de Melun Fae'nin tümü heınen hemen yok edilemezdir. Mensubu oldukları zümre yükseldikçe öldürülmeleri de zorlaşır.*

Harika, dedim. *Onları fazlasıyla geçici heykellere dönüştürür dönüştürmez ne yapmam gerektiği hakkında herhangi bir önerin var mı?*

Evet, Bayan Lane, diye alaycı bir gülümsemeyle cevaplamıştı. *Çılgınlar gibi kaçın.*

Kirpiklerime samur fırçasıyla rimelimi sürerken, bir vampiri ziyaret etmeye giderken ne giyilcbilcceğini düşünüyordum.

Evden gelirken yanımda getirdiğim şık kırmızı hırka takımım hem koyu renk saçlarımla pek gitmiyordu, hem de kendimi kaıı rengine boyamak baştan çıkarıcı bir davet olarak yorumlanabilirdi. Suc teyzemin doğum günümde hediye ettiği haç şeklindeki zarif gümüş küpeler de, hiç şüphesiz, aynı şekilde kışkırtıcı bulunacaktı. Saatime göz attım. Giysi seçmek konusundaki kararsızlığım yüzünden Barrons ile olan gece yarısı randevuma ucu ucuna yetişebilecektim. Sokağın alt tarafındaki kiliseye bir koşu gidip bileklerimle kulaklarımın arkasına kutsal su sürünmeye

vaktim kalmayacaktı; benim tabirimle, Eau de Beni ısırma.

Aynadaki aksime baktım. İstesem bile *Cosa Blanc'*taki kadınlar gibi görünemezdim. Zaten bunu istemiyordum. Kendimi olduğum gibi seviyordum. Renklerimden hoşnuttum. Saçlarımı o kadar özlüyordum ki neredeyse acı çekiyordum.

İç çekip başımı eğdim ve saçlarımı öne sarkıttım. Her tarafına saç spreyi sıkıp briyantin sürdükten sonra saç kurutma makinesiyle kuruttum. Saçlarımı geriye atıp parmaklarımla taradıktan sonra, Bayan Clairol'un da orta ton renk takviycsiyle Arap Gccclcri'ndcn fırlamış gibi görünmeyi başarmıştım. Omuz hizasındaki saçlarım karışık buklelerle yüzümü baştan çıkarıcı bir şekilde çevreleyip yeşil gözlerimi daha da dikkat çekici bir hale getirmişti. Dış köşelerde hafifçe yukarı kıvrılan uzun siyah kirpiklerin çevrelediği, taze çimenler gibi berrak yeşil renkteki gözlerim, en güzel yerlerimden biridir. Güneşte düzgün bir şekilde bronzlaşmış olan pürüzsüz tenime hemen hemen her renk makyaj yakışır. Koyu renk saçlarla hiç de kötü görünmüyordum. Sadece kendim gibi görünmüyordum. Buna, dudaklarıma sürdüğüm elma şekeri kırmızısı ruj da eklendiğinde, yaşça olduğumdan daha büyük göstermeye başlamıştım. Barrons, bununla yetinmek zorundaydı. Çünkü seçtiğim kıyafeti beğenmeyeceğinden emindim.

Giyinirken, Alina ile birlikte vampir filmleri ve romanlarıyla ve de merdiven altında yaşayan küçük, solgun, gözlüklü oğlan tiplemesinin yaratılmasıyla başlayan bütün o paranormal çılgınlıkla nasıl eğlendiğimizi hatırladım.

Bunlar, gecenin içinde bir yerlerde böyle yaratıkların gerçekten *var olduğunu* öğrenmeden önceydi.

"Üzerinizdeki bu lanet olasıca şeyler de ne Bayan Lane?" diye sordu Barrons.

Üzerimdeki şeyler, kalçalarımı sıkıca sararak ayak bileklerime kadar inen vc üzerinde neredeyse bütün pastel renklerin kullanıldığı seksi tiril tiril bir etek, omuzlarımdan geçip derin göğüs dekoltesinin kenarını süsleyen ipek şeridiylc tozpembe renkte kolsuz dar bir merserize bluz ve bilekten bağcıklı şık pembe yüksek topuklu ayakkabılardı. Renkler, bronz rengi tenim vc koyu renk buklelerimle çarpıcı bir uyum sağlamıştı. Dişi, yumuşak ve seksi göriinüyordum; hem de sağlıklı genç bir kadının sahip olacağı tarzda, *Casa Blaıc* tarzında değil. Kitap raflarının arasındaki koridoru hızla geçip ön kapının orada sabırsızlıkla bekleyen Barrons'un tam karşısında durdum vc işaret parmağımı ona doğru uzattım. "Bu gece de bana kaltaklarından biriymişim gibi davranmaya kalkarsan Barrons, küçük anlaşmamızı unutabilirsin. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var. Benim kitabıma göre, bu bizi eşit ortak kılar."

"Ne yazık ki senin kitabın yanılıyor," dedi sert bir ifadeyle.

"Hayır, seninki yanılıyor," dedim aynı sertlikle. "Beni tanıtmak için başka bir yol bul. Ne bulup söyleyeceğin umurumda değil. Ama bir kere daha beni yeni petunya parçan olarak adlandırır ya da ağzım vc seninle oral seks yapması hakkında yakışıksız imalarda bulunursan, seninle yollarımız ayrılır."

Tek kaşını kaldırdı. "Petunya mı, Bayan Lane?"

Kaşlarımı çatıp surat astım. "Kıç, Barrons."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup dudaklarıma baktı. "Ağzınız ve benimle oral seks yapması hakkında yakışıksız imalarda mı bulunmuşum, Bayan Lane? Bunları duymak isterim doğrusu."

Gözlerimi kısıp baktım. Ama budalaca alaylarına cevap vermeyip konuyu değiştirmeyi tercih etmiştim. "Malluce denen adam gerçekten bir vampir mi Barrons?"

Umursamaz bir tavırla hafifçe omuz silkti. "Öyle olduğunu iddia ediyor. Etrafı, öyle olduğuna inanan kişilerle çevrili," deyip beni baştan ayağa süzdü. "Dün gece, daha uygun kılık kıyafet seçimi yapabilmek için neyle karşılaşacağınızı önceden bilmek istemiştiniz. Bu gece Gotlı inlerinden birinde bir vampiri ziyaret edeceğimizi söylemiştim. Peki, söyler misiniz Bayan Lane, neden canlı bir gökkuşağı gibi görünüyorsunuz?"

Aynen onun gibi umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Ya yanında götürür ya da bırakırsın, Barrons."

Yanında götürdü. Zaten böyle yapacağından emindim.

Sürek avına çıkan bir erkeğin yanında bulundurmadan edemeyeceği bazı şeyler vardır. Bunlardan biri de iz süren tazı köpeğidir.

McCabe'nin bana göre modernist bir kâbus olan evi, şehrin kuzeyine doğru yirmi dakikalık yoldaydı.

Mallucc ise Dublin'in güneyine doğru on dakikalık yolda, geçmişin gösterişli paçavralarına gömülmüş bir yerde oturuyordu. Açıkçası, Viktoıya Dönemi -kendisini Hindistan Imparatoriçesi ilan eden Kraliçe Victoria'nın Büyük Britanya tahtını elinde tuttuğu, 1837 ile 1901 yılları arasındaki şu altmış üç yıllık dönem- tamamen doğru bir şekilde olmasa da kadife döşcmeleriyle şaşalı ve şehvet düşkünü ama ekseri karmaşa içinde bir ev dekorunda öliimsiizleştirilmişti.

Malluce'nin evindeki gecenin ana teması Steampunk'tı. Viktorya tarzı kıyafetler alınıp üzerlerinde haşin bir tavırla bazı değişiklikler yapılmış vc anladığım kadarıyla, Goth,

Rivct ve Punk tarzlarıyla harmanlanmak suretiyle tahrif edilmişti. Karanlık dünyanın moda akımları arasındaki ince farkları bazen ayırt edemediğimi kabul ediyorum. Zaten farkı anlayabilmek için bu akımların içinde yer almak gerektiğini düşünüyorum. Kısacası, bunlar anlatılmaz yaşanır.

Kapının önünde Porsche'yi su katılmamış deatlıpunk görünümüne bürünmüş bir Melun Rhino valeye teslim ettik. Onun yanında ben gerçekten de canlı bir gökkuşağını andırıyordum.

Malluce'nin ini, Viktorya mimarisinin çeşitli özelliklerinin karmaşıklığı içinde, taşve tuğladan bir canavarı andırıyordu. Addams Ailesi'nin Gotik evindekilere benzeyen biçimsiz kule ve kemerleri, dövme demir tırabzan ve mazgalları, çapraz kirişli cumbalı pencereleri, insanın gözlerini bozacak kadar süslü saçak vc pervazlarıyla akıllara durgunluk veren bir yapıydı.

Bazı yerlerde düz, bazı yerlerde ise kobalt rengi geceye doğru tehlikeli şekilde dıkleşip inen siyah renkli tuhaf bir çatının altında, yüksek tavanlı dört kat birbirinin üzerine gelişigüzel yığılmış gibi duruyordu. Acilen bakıma ihtiyaç duyan ağaçların çıplak dalları, tabut kapağının üzerini tırmalayan meşe ağacından tırnaklar gibi binanın taş yüzeyine sürtünüyordu.

Ev, neredeyse yarım hektarlık bir araziyi kaplıyordu. Altmış, hatta yetmişten fazla odası olduğu söylense kesinlikle şaşırmazdım. En üst katın yüksek ve dar pencerelerinden gürültülü kötü bir müzikle aynı tempoda yanıp sönen ışıklar görünüyordu. Alt katlardaki atmosfer ise farklıydı. Aydınlatma için siyah ve kırmızı mumlar tercih edilmişti. Yumuşak tonlardaki müzik ise insanı arzulu hülyalara sevk edecek türdendi.

Yoldayken Barrons, evine konuk olacağımız kişinin geçmişi hakkında oldukça açıklayıcı bilgiler vermişti. Mallucc, otuz yıl önce köklü ve zengin bir ingiliz ailenin oğlu olarak dünyaya gelmişti. Gerçek adı, John Johnstone Jr.'dı. Anne vc baba Johnstonelar şüpheli bir araba kazası sonucu öldüklerinde, tek varisleri olan yirmi dört yaşındaki oğullarına yüzlerce milyon dolarlık bir miras kalmıştı. Ancak, J.J.Jr. babasının devasa fınans imparatorluğuna sırt çevirmiş vc şirketleri birbiri ardından satıp mal varlığının tümünü tasfiye etmişti. Lüzumsuz tekrardan ibaret ismini yasal olarak tek isimle değiştirip romantik Malluce ismini almıştı. Halis steampunk tarzı giyimi benimseyip Gotlı cemiyetine kendini yeni ölümsüzlerden biri olarak tanıtmıştı.

Aradan geçen yıllar içerisinde yüzlerce milyon dolar, ona gerçek inananlardan oluşan kalabalık bir tarikat ve ateşli mürit kızlar sağlamıştı. Hatta bazı çevrelerde Mallucc ismi neredeyse Vampir Lestat adıyla eşanlamlıydı.

Barrons, onunla hiç yüz yüze gelmemişti. Ama son moda gece kulüplerindeki birçok davette görmüştü. Malluce'nin ilgilendiği ve satın aldığı her şeyi takip etmeye başlamıştı. "O da benimle aynı tarihi eserlerin peşinde," demişti Barrons. "Londralı varlıklı bir münzevi olan Lucan Trevayne'nin ortadan kaybolmasından birkaç gün sonra koleksiyonunun büyük bir kısmı kara borsada satışa sunulmuştu. Son seferinde, bu koleksiyon için düzenlenen özel bir İnternet müzayedesinde teklifimin üzerine çıkıp beni saf dışı bırakmaya çalıştı. Hâlihazırda, en kritik anda Malluce'nin bütün bilgisayar ağını indirebilecek bir bilgisayar korsanım var." Barrons, siyah gözlerinde keyifli bir pırıltıyla hafifçe gülümsedi; tatminkâr bir avın anısının tadını çıkaran bir yırtıcı gibi.

Ama sözlerine devam ederken gülümsemesi silinmişti. "Maalesef, Trevayne'nin koleksiyonunda bulmayı umdu-

ğum şey artık orada değildi. Birileri beni atlatmayı başarmıştı. Durum ne olursa olsun, Malluce babasının ölümünden sonraki yıllarda *Sinsar Dıbh* hakkında bir şeyler öğrenmiş olmalı. Baba Johnstone, tarihi eser vc antikalarla amatör olarak ilgilenirdi. Eski uygarlıkların, efsanevi olduğuna inanılan, hatta bir ikonıın şakası olduğu düşünülen bir şeye ait birkaç sayfanın fotokopilerinin kara borsaya düşmesinden önce de yeterince meraklısı vardı. O fotokopilerden piyasada kaç set olduğunu bilmiyorum ama Malluce'nin o sayfaları bir yerlerde gördüğünden eminim. Ölümsüz hınzır, o zamandan beri yoluma çıkıp duruyor." Barrons, "ölümsüz hınzır" tabirini, onun ölümsüzlüğüne inandığını değil, Malluce'nin ölmesini can-ı gönülden istediğini belirten bir tavırla söylemişti.

"Onun bir vampir olduğuna inanmıyorsun," diye fısıldadım. Alçak arkalıklı kadife divanlara kurulmuş taş kesilmiş gibi oturan, brokar koltuklarda kendinden geçmiş ve soyunmanın değişik aşamalarında yerlere sere serpe uzanmış yatan insanlarla dolu odalardan geçerek ilerliyorduk. Bodrum katına açılan girişi arıyorduk. Uyuşmuş gibi bir uysallık içindeki çakalcriği gözlü bir Goth kızı, "Efendi'yi orada bulabileceğimizi söylemişti. Birbirine dolanmış yarı çıplakların arasından dikkatli bir şekilde yürürken ritmik darbeleri, hırıltı ve iniltileri umursamamaya çalışıyordum.

Barrons, boğuk ve neşesiz bir sesle güldü. "Gerçekten öyle ise onu vampir yapanın kafasının kutsal suya sokulup dişlerinin sökülmesi, iğdiş edildikten sonra derisinin yüzülüp kazığa oturtulması ve güneşte can çekişmeye bırakılması gerekir." Kısa bir süre ikimiz de konuşmadık. Ardından, "Bir şey hissediyor musunuz Bayan Lane?" diye sordu.

Az önce üzerinden atladığım şey yüzünden duyduğum

utancı kastetmediğini bildiğimden başımı olumsuz anlamda salladım.

Bodrum katının girişini buluncaya kadar yarım düzine Melun'un daha yanından geçmiştik. Beyaz yüzlü, deldirebildiklcri her yerlerine metal takılar vc zincirlcr takmış, siyah tırnaklı, siyah dudaklı Gotik gençlerin arasına benzer siyah beyaz görüntüleriyle karışmış bu Karanlık Fae, onların gerçek yüzlerinden habersiz kurbanlarına görmeye dahi katlanamayacağını şeyler yapıyorlardı. Aralarında, Gri Adam ya da Çok Ağızlı Yaratık kadar dehşet vericisini görmemiş olsam da, çekici Melun diye bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Bunu Barrons'a da söylediğimde, "Bu doğru değil," diye cevapladı. "Melun kraliyet mensupları ile dört kraliyet hanedanlığının prens ve prensesleri de en az Mukaddes asilleri kadar insanüstü bir güzelliğe sahiptir. Nitekim onları birbirinden ayırt etmek hemen hemen imkânsızdır."

"Neden burada bu kadar çok Melun var?"

"Hastalıklı, ahlaken çürümüş ortamlar onların oksijenidir, Bayan Lane. Böyle yerlerde rahatça soluk alıp verirler."

Yer altındaki koridorların oluşturduğu labirentte bir süre yolumuzu bulmaya çalıştık. Nihayet girdiğimiz uzun loş geçidin sonunda kare şeklinde büyük siyah bir kapı vardı. Kapının ortasından kemer gibi uzun çelik bir sürgü geçiyordu. Mallucc ile fazla coşkulu müritleri arasında otomatik silahlı ve omuzları cephane askısına dönmüş bir düzine nöbetçi vardı.

Kafası tıraşlı, iri yarı, boğa gibi bir adam yolumuzu kesti. Beni rahatsız eden, kulaklarındaki çengelli iğneler değildi; göz kapaklarındakilerdi.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz bakalım?" diye gürledi. Bir elindeki tüfeğin namlusunu Barrons'un göğsüne

dayamıştı. Diğer eli de siyah deri pantolonunun belinden içeri sokulmuş duran silahın kabzasının üzerindeydi.

"Malluce'yc Jericho Barrons'un burada olduğunu bildir."

"Bu Efendi'nin ne işine yarayacak?"

"Bende istediği bir şey var."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Barrons gülümsedi. Kara gözlerinde ilk defa hakiki bir neşe pırıltısı görmüştüm. "Banka hesaplarından herhangi birisine giriş yapmayı denemesini söyle."

On dakika sonra Malluce'nin kutsal sığınağının kapısı hızla açıldı. Kafası tıraşlı müstahdem, içeriden suratı kül rengine dönmüş ve gömleği kana bulanmış halde tökezleyerek çıkmıştı.

Arkasından Rhino Çetesi'ndcıı iki Melun takip ediyordu. Silahlarıyla kaburgalarımızı dürterek bizi vampii'in inine soktular. İçimden kabaran kusma isteğini bastırmaya çalışıp çirkin refakatçilerimizden herhangi birine kazara dokunmamak için iki elimle çantamı sımsıkı kavradım.

Çelik kemerli kapının ardındaki oda, kadife, saten, tül vc brokar kumaşlarla öyle tantanalı bir şekilde vc Neo-Viktoryen tarzda o kadar çok eşya ile döşenmişti ki bu karmaşanın içerisinde ev sahibi ilk bakışta fark edilmiyordu. Kıyafeti bile çevresindeki bu kusursuz Romantik Gotik tarzla uyum içerisinde olmalıydı ki ayırt edilebilmesine yardımcı olmuyordu.

Sonunda onu görmüştüm. Üzerine serpiştirilmiş yaldızlı yastıklar ve püsküllü örtülerle şaşalı bir şekilde süslenmiş düşük arkalıklı bir kanepede kımıldamadan oturuyordu. Kahverengi vc siyah çizgili kumaş pantolon ve el yapımı İtalyan pabuçlar giyinmişti. Fildişi rengindeki keten

gömleğinin kol manşetleri vc yakasında dantel işler, gömleğin göğüs kısmındaki fırfırlı dantelin üzerinde de kan vardı. Ben onu izlemeye devam ederken, kehribar, kızıl kahverengi, vişne vc altın rengi desenleri olan yeleğinin iç cebinden kar beyazı bir mendil çekip çıkardı. Çencsindeki kanı kibarca sildikten sonra dudaklarında kalmış birkaç damlayı emmişti. Adaleli vücudu bir kedinin zarafetine sahipti. Beyaz ve pürüzsüz mermer bir büste benziyordu. Cansız sarı renkli gözleri, keskin hatlı bembeyaz yüzüne vahşi bir ifade veriyordu. Eski moda, amber boncuklu bir örgü halinde arkada toplanmış olan uzun sarı saçları, anormal solgunluğunu iyice güçlendiriyordu.

Vampir, elinde dekora tamamen aykırı modern bir dizüstü bilgisayar olduğu halde kıvrak bir hareketle kanepeden kalktı. Parmaklarının zarif bir hareketiyle bilgisayarın krom kapağını kapatıp kadife örtülü masanın üzerine umursamazca fırlattı. Sonra da süzüliircesinc yürüyüp tam önümüzde durdu.

Malluce bütün ölümsüz sakinliğiyle,Jericho Barrons'un çekici erkekliği ve rahatsız edici canlılığıyla yüz yiizc dururken, ona tapınanlar ve canavar dalkavuklarıyla çevrili bir halde bir vampirin ininin en dibinde olmamıza rağmen karşımdaki erkeklerden hangisinin daha tehlikeli olduğuna karar vermem gerekse seçeceğim kişinin kesinlikle Mallucc olmayacağını şaşkınlıkla fark ettim. İkisine bakıp durdum. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey içimi kemiriyordıı. Aptalca bir şekilde, iş işten geçinceye kadar ne olduğunu saptamayı başaramayacağım bir şeydi. Çok geçmeden, o gecc hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını ve Barrons'un kan emici Efendi ile o kadar soğukkanlılıkla yüzleşmesinin nedenini anlayacaktım. Malluce'nin meşhur mali toplarını elinde tuttuğu için değil, ne olursa olsun oradan canlı çıkacağına duyduğu güvenin verdiği rahatlıkla oraya gitmişti.

"Paramı ne yaptın?" diye vampir sordu. İpeksi ses tonu, tuhaf görünüşlü kavuniçi rengi gözlerindeki sert ifadeyle çelişiyordu.

Barrons güldü. Bembeyaz dişleri esmer yüzünde ışıldamıştı. "Sigorta poliçesi olduğunu farz edelim. Seninle işim bittiğinde geri vereceğim, Johnstone."

Vampir'in gerilen dudaklarının arasından uzun, keskin, sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Üzerlerinde hâlâ kan vardı. Soğuk ifadeli yüzünde delice bir hiddet belirmişti. "İsmim Mallucc, orospu çocuğu," dedi.

Skor, 1-0 Barrons lehine, diye düşündüm. J.J.Jr. isminden hâlâ nefret ediyordu. Büyük bir servetin kontrolünü kaybetmekten bile, vaftiz edildiği isimle çağrılmak kadar rahatsız olmamıştı.

Barrons'un hor gören bakışları, fırfırlı, kanlı göğüs dantelinden sivri burunlu, ipek süslü deri pabuçlarına kadar vampirin üzerinde gezindi. "Mallucc orospu çocuğu," diye tekrarladı. "Bu durumda, soyadın da 'kâbus modası' olmalı."

Malluce'nin acımasız sarı renkli gözleri kısılmıştı. "Ölmeden önce son bir dileğin var mı insan?" Doğrusu kendini çabuk toparlamıştı. Yüzü yine ifadesizleşmiş ve sesi, neredeyse sözlü bir okşayışı andıran hafif vc melodik haline dönmüştü.

Barrons yine gülmüştü. "Olabilir. Her ne kadar bu konuda bana yardımcı olacağından şüpheli olsam da... *Sinsar Dubh* hakkında ne biliyorsun Jr.?"

Mallucc ürkmüştü. Açıkça belli etmemişti ama ürktüğünü anlamıştım. Onu öyle yakından ve dikkatle izlemiyor olsaydım, kesinlikle fark edemezdim. İkinci kez duygularına gafil avlanmıştı vc durumun oldukça nadir olduğu üzerine her iddiaya girmeye hazırdım. Önce ko-

Turnalarına, ardından kapıya göz attı. "Dışarı. Sen hariç," dedi. Barrons'u işaret etmişti.

Barrons bir kolunu omzuma doladığında, tıpkı önceki gece bana dokunduğunda olduğu gibi, anında titremiştim. Adam gerçekten de olağanüstü bir fiziksel etkiye sahipti.

"Kız benimle kalıyor," dedi Barrons.

Malilice, tepeden bakan bir ifadeyle beni süzdü. Giilümscmişti, insanın kanını donduran, ölü bakışlı, hayvanlarınkinc benzer gözlerine yansımıştı bu. "Eski Rolling Stoncs şarkısının birilerinin içine işlediği besbelli, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

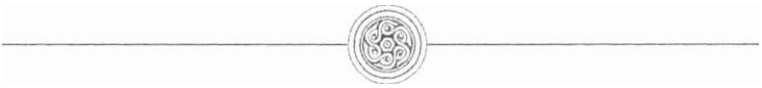
Herkes de moda eleştirmeni kesilmişti. Hangi şarkıyı kastettiğini biliyordum: "O bir gökkuşağı." Ne zaman iPodumda bu şarkıyı dinlesem, gözlerimi kapatıp güneş ışığıyla yıkanan bir meydanda kollarım iki yana açık, başım geride, kendi etrafımda dönerken, bütün renklerin parmak uçlarımdan püskürerek ağaçları, kuşları, çiçek ve böcekleri, hatta gökyüzündeki güneşi muhteşem tonlara boyadığını hayal ederdim. O şarkıyı *sev'erdim.* Ben ona karşılık vermeyince Mallucc yerlerinden bir milim kıpırdamamış olan korumalarına dönüp yılan gibi tısladı: "Dışarı dedim."

İki Melun birbirlerine baktılar. Ardından, biri kulak tırmalayıcı bir sesle konuştu. "Ama Ey Ulu Ölümsüz Kişi..."

Barrons, başını sallarken, "Şaka ediyor olmalısın, Jı\," diye söylendi. "Biraz daha özgün bir şey bulamaz miydin?"

"Hemen." Malluce onlara dişlerini gösterince Rhino korumalar odadan çıktı. Ancak bu durumdan pek de memnun görünmüyorlardı.

ON ÜÇ

4 "Noğrusu, tam anlamıyla vakit kaybıydı," diye ho-
_I__Omurdandı Barrons. Malluce'nin evinin antika mobilyaları ve aşırı modern ahlakı içinden geri gidiyorduk.

Tek söz etmedim. Melun Rhino serserileri, gittiğimizden emin olmak için tam aıkamızdaydı. "Efendi", varlığımızdan pek memnun olmamıştı.

Korumalarını sepetledikten sonra Mallucc, Barrons'un neden bahsettiğini bilmezlikten gelip sanki hayatında *Sinsar Dubh* hakkında hiçbir şey duymamış gibi davranmıştı. Kör biri bile bunun doğru olmadığını, hatta onu çok rahatsız eden bir şey bildiğini anlayabilirdi. Birkaç dakika içinde Barrons ile ikisi sidik yarışına girip birbirlerini iğnelemeye ve aşağılamaya o kadar dalmışlardı ki benim varlığımı tamamen unutmuşlardı.

Küçük testosteron savaşları başlayalı heniiz on dakika olmuştu ki Malluce'nin korumalarından biri -insan olanlarından biri -odaya girme gafletine düşmüştü. Sonrasında şahit olduğum olay, J.J.Jr.'ın taklit bir tür olmadığını ya da

cn azından doğaüstü bir *şey* olduğuna beni inandırmıştı. Vampir, neredeyse iki yüz on santimlik iriyarı adatnı tek eliyle boğazından yakalayıp havaya kaldırdıktan sonra odanın diğer ucuna öyle bir hızla fırlatmıştı ki koruma duvara çarpıp kafası olmayacak bir açıyla göğsünün üzerinde sallanır vaziyette yere yığılmıştı. Burnundan ve kulaklarından kan geliyordu. Vampir, sapsarı gözleri anormal şekilde parlayarak öylece duruyordu. Bir an için, kanlı yığıntının üzerine iştahla çöküp ziyafet çekeceğinden korkmuştum.

Gitme vakti, diye düşündüm. Histeri krizinin eşiğindeydim. Ama Barrons, nahoş bir laf etmiş vc Mallucc ile ikisi tekrar ağız dalaşına girmişti. Bana da yaşadığım en korkunç ürpertiyi bastırmak istercesine kollarımı kavuşturup tek ayağımı yere vurarak vc kusmamaya çalışarak beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Rhino serserileri bizi kapıya kadar geçirmekle yetinmeyip Porsche'ye kadar eşlik ettiler vc biz arabaya bininceye kadar beklediler. Biz arabayla uzaklaşırken onlar hâlâ vale dostlarının yanında dikiliyorlardı. Onları gözden kaybedinceye kadar arabanın yan dikiz aynasından izledim. Ancak ondan sonra rahat bir nefes alabilmiştim. Bu, o iğrenç Çok Ağızlı Yaratık ile karşılaşmamı bile gölgede bırakarak istisnasız hayatımın cn sinir bozucu deneyimi olmuştu. "Oraya bir daha asla gitmeyeceğimizi söyle bana," dedim Barrons'a, terli ellerimi eteğime silerken.

"Ama gidcccğiz, Bayan Lane. Evin etrafını araştırma şansı bulamadık. Daha detaylı bir araştırma için bir iki güne kadar oraya dönmek zorundayız."

"Bahçede hiçbir şey yok."

Dönüp bana baktı. "Bunu bilemezsin. Malluce'nin arazisi binlerce metrekare alanı kapsar."

Derin bir iç geçirdim. Barrons'un eline fırsat geçse, beni yorulmak bilmez psişik kumaş fırçası gibi arazinin her bir

lanet olası karışına bir ileri bir geri sürteceğine emindim. "Arazide hiçbir şey yok Barrons," diye tekrarladım.

"Tekrar ediyorum Bayan Lane, bunu bilemezsiniz. Ben onları garajın üç kat altındaki mahzenden çıkarıp kitabevine getirinceye kadar *Sinsar Dıubh*'nun fotokopilerini hissetmediniz."

Gözlerimi şaşkınlıkla kapatıp açtım. "Garajın altında üç kat daha var, öyle mi? Tanrı aşkına, niçin?"

Barrons, itirafından pişman olmuş gibi çenesini kapatmıştı. Ondan bu konuyla ilgili daha fazla bilgi alamayacağımı anladığımdan önceki konuya döndüm. Vampirin mağarasına tekrar gitmeye hiç niyetim yoktu. Ne ertesi gün, ne ertesi günden sonra ne de gelecek hafta giderdim. Beni yakalasalardı, kesinlikle öldürürlerdi. Tam olarak ihtiyatlı biri değildim.

"Aynı fikirde değilim," dedim. "Bence Malluce değer verdiği her şeyi yakınında tutar. Sırf arada sırada çıkarıp şeytanca bir zevkle seyretmek için bile olsa onun elinin altında olmasını isteyecektir."

Barrons başını hafifçe eğip yan gözle bir bakış daha atmıştı. "Şimdi de Malluce hakkında uzman kesildin galiba?"

"Uzman değilim ama bir iki şey bildiğime eminim," diye kendimi savundum.

"Peki neden böyle isteyecekmiş, Bayan Gökkuşağı?"

Bazen gerçekten eşek herifin teki oluyordu. Alaycı tavrını umursamaz bir ifadeyle omuz silkip geçiştirdim. Çünkü böylece ikinci kısım benim için daha keyifli olacaktı. Çantamdan mineli siyah kutuyu çıkarıp burnuna soktuğumda Barrons'un yüzünün alacağı şekli görmek, annemin bana hediye ettiği seyahat tipi makyaj çantamı, saç fırçamı, en sevdiğim pembe ojemi ve iki adet gofreti vampirin ininde bıraktığıma değecekti. "Çünkü bu şey

her zaman tek bir yerde bulundurulur," dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. "El altında."

Barrons aniden frenlere öyle asılmıştı ki lastikler cıyaklayıp balatalardan duman çıkmıştı.

"İyi iş bccerdim. Haydi, söyle, Barrons," diye zorladım. "İyi iş başardım, değil mi?" Anlaşılan, sadece *Sinsar Dubti*yu değil, Fae Güç Objeleri'nin hepsini hissedebiliyordum. Kısa bir süre sonra Güç Objeleri'ne kısaca GO'lar diye isim takacaktım. İlkini başarıyla aşırdığım için kendimle gurur duyuyordum doğrusu.

Kitabevine neredeyse ışık hızında dönmüş, arka taraftaki oturma grubunda acemi avımın ganimetini inceliyorduk.

"Kartvizitinizi herkesin görebileceği şekilde masaya bırakmış olmanızı saymazsak, Bayan Lane," diye konuştu şık kutuyu elinde evirip çevirirken "ki bu ahmaklığın ötesinde bir durum, hiç olmazsa kendinizi öldürtmediniz. Henüz."

Burnumdan soluyordum. Ama küfürle karışık alelade bir şükür duası, herhalde birinin Jericho Barrons'dan görüp görebileceği en iyi karşılık olmalıydı. Malluce'nin ininden fazla uzak olmayan bir yerde tozu dumana katarak durduktan sonra ben birkaç kişisel eşyamı orada bıraktığımı itiraf edince eteklerimiz tutuşmuş gibi şehre dönmüştük.

"Başka şansım yoktu," dedim kim bilir kaçıncı kez. "Daha önce de söylediğim gibi, başka türlü kutuyu çantama sığdıramayacaktım." Bir süre cevap bekleyerek baktım ama o nasıl açılacağını anlamaya çalıştığı GO'dan gözlerini ayırmamıştı. "Bir daha böyle bir şey görürsem, doğru durup olduğu yerde bırakırım," dedim öfkeyle. "Bu daha çok hoşuna gider mi?"

Bakışlarını bana kaldırdı. Kapkara gözlerinden buz gibi Eski Kıta kibri akıyordu. "Kastettiğim bu değildi, Bayan Lane ve bunun farkındasınız."

Ben de onun ifadesini taklit ederek ona karşılık verdim. "O zaman, yapılabilecek tek şeyi yaptığım için beni azarlamayı kes, Barrons. Onu oradan eteğimin altında kaçıramazdım. Ayrıca sutyenimin içine de sığdırmam mümkün değildi."

Bakışları göğsüme yönelip bir an için orada kalmıştı.

Dikkatini tekrar kutuya çevirdiğinde bir an için nefesimi tutup boş bakışlarımı siyah saçlı başına dikerek sakinleşmeye çalışmıştım. Barrons'un o anki bakışı, hayatımda gördüğüm en şehvetli, cinsellik yüklü, *aç* bakıştı ve kendisinin bunun kırkında bile olmadığından emindim. Göğüslerim arzuyla gerilip uçları kabarmıştı vc ağzımın içi sinir bozucu şekilde aniden kurumuştu. Jcricho Barrons, benden alt tarafı yedi, sekiz yaş büyüktü ve kadınların büyük çoğunluğunun karanlık ve haşin havasını fazlasıyla çekici bulacağı bir erkek olabilirdi ama o vc ben ayrı dünyalardan geliyorduk. Hayata bakışımız farklıydı. Ceylanlar, aslanlarla beraber yatmazdı; en azından canlı olarak. Çok uzun sürmüş gibi gelen bir an sonra başımı sallayıp o nedeni anlaşılmaz bakışı zihnimden kovdum. Ne de olsa benim gerçeğimde onun yeri yoktu. Ardından, çabucak konuyu değiştirdim.

"Pekâlâ, bu kutu nedir? Bir fikrin var mı?" Kutunun bana hissettirdikleri *Sinsar Dubh*'nun fotokopilerinin yaşattığıyla aynı değildi. Odaya girdiğim anda midem bulanmaya başlamış olsa da sebebinin o kutu olduğunu anlayıp tam yanında durduğum zaman bile beni yere yıkacak kadar şiddetli değildi. Barrons ile Malluce'nin gülünç poz atmalarını fırsat bilip fark edilmeden değiş tokuşu gerçekleş-

tirmiştim. Kutuyu ellemek hiç de hoş bir his değildi ama midemin bulantısıyla baş etmeyi başarabilmiştim.

"Şayet bu tahmin ettiğim şeyse," diye cevapladı Barrons, "neredeyse Karanlık Kitap'ın kendisi kadar önemli ve bizim için kesinlikle elzem bir şey. Ah," dedi keyifli bir ifadeyle, "İşte buradasın." Hafif metalik bir klik sesiyle kutu açıldı.

Eğilip kutunun içine göz attım. Siyah kadifenin üzerinde yarı saydam mavi-siyah renkte bir taş duruyordu. Çok daha büyük bir taşın keskin ve temiz bir darbeyle kesilip ayrılmış bir parçası gibi görünüyordu. Hem pürüzsüz dış yüzeyi, hem de pürüzlü iç yüzleri Germen alfabesindckilere benzer harf rölyefleriyle kaplıydı. Taşın yaydığı ürkütücü mavi parlaklık, dış kenarlarına doğru kömür rengine dönüp kayboluyordu. Ona bakmak bile buz kesmiş gibi titrememe yetmişti.

"Ah evet, Bayan Lane," diye Barrons mırıldandı. "Gerçekten övgüyü hak ediyorsunuz. Beceriksiz yöntemleriniz bir yana, artık *Sinsar Dıbium*un sırlarını çözmek için gerekli olan dört kutsal taştan ikisine sahibiz."

"Ben sadece bir tane görüyorum."

"İkinci eşi mahzenimde duruyor." Parmaklarını nazik dokunuşlarla, mırıldanmaya benzer hafif bir ses çıkaran taşın kabartmalı yüzeyinde gezdirdi.

"Neden bu sesi çıkarıyor?" Barrons'un garajında daha başka neler sakladığını çok merak etmeye başlamıştım.

"Diğer eşinin yakınlığını algılamış olmalı. Dördü tekrar bir araya getirildiğinde Yapmanın Şarkısını söyleyecekleri rivayet edilir."

'Yani bir şey yaratacaklar, öyle mi?"

Barrons omuz silkti. "Fae dilinde, 'yaratmak' ya da 'yok etmek' gibi fiillere karşılık gelen kelime yoktur. Sadece

Yapmak vardır. Tabii bu aynı zamanda bir şeyin değiştirilmesi anlamını da içerir."

"Bu oldukça garip," dedim. "Fazlasıyla sınırlı bir lisanları olmalı."

"Lisanları, Bayan Lane, sınırlı ama kusursuzdur. Biraz düşünürseniz anlarsınız. Örnek vermek gerekirse, bir şeyi anlıyorsanız, kafa karışıklığından kurtulmuşsunuz demektir."

"Ha?" Kafamın karışıklığı geçmemişti. Aslında, aklımın her geçen dakika daha da karıştığını hissediyordum.

"Bir şeyi yapmak için, Bayan Lane, önce mevcut olanı değiştirmelisiniz. Boşluğu ele alarak başlayalım. Yerine bir şey konulduğunda boşluk bile değişmiş olur. Tuatha De'ye göre, yaratmakla yok etmek arasında hiç fark yoktur. Yalnızca durağanlık ve değişim vardır."

Vasat bir öğrenciydim. Yüksek okuldaki felsefe derslerinden geçer not almayı bile zar zor başarırdım. Jean-Paul Sartre'nin *Varlık ve Hiçlik* isimli eserini okumaya çalışırken, her iki üç paragrafta bir atağa geçip derin, koma benzeri bir uykuyla sonuçlanan uyuklama hastalığına yakalanmıştım. Kafka'nın *Metamorfoz*'undan anımsadığım tek şey ise, rezil bir elmanın böceğin sırtına çarpıp orada kalmasıydı. Ayrıca, Borges'in avatar ve kaplumbağa hakkındaki saçma hikâyesinin, Küçük Tavşan Foo Foo'yu daha çok sevdiğimi anlamak dışında eğitimime hiçbir katkısı olmamıştı. Küçük Tavşan Foo Foo kafiyeli bir çocuk şarkısıydı ve onun ritmi eşliğinde ip atlayabilirdiniz.

Benim görüşüme göre, Barrons'un anlatmak istediği şuydu: Fae yaşadığımı ya da öldüğümü umursamamakla kalmayacak, üstelik öldüğümü anlamayacaktı da... Yani onlara göre, bir dakika önce yürüyebilir, konuşabilir ve giysilerimi kendi başıma değiştirebilirken, bir dakika sonra

sanki birileri pillerimi çıkarmış gibi bunları yapamaz olacaktım.

Fae'den nefret etmeyi gerçekten öğrenmem gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Yapmak üzere olduğum hareket için anneme bir özür fısıldayıp lime lime edilmiş yastığı kaptığım gibi yağmalanmış odanın karşı tarafına fırlatırken bağırıyordum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Nereye *koydun* şunu, Alina?"

Yastığın tüyleri havada uçuşmuştu. Yırtık yastık artığı, yatak başlığının üzerinde duran, çatısı sazdan yapılmış bir sahil kulübesinin çerçeveli resmini duvara çarpıp düşürmüştü. Bu resim evdeki dokunulmamış birkaç eşyadan biriydi. Neyse ki resim yatağın üzerine düşmüştü de camı kırılmamıştı. Ne yazık ki ortaya münasip bir saklama deliği çıkarmamıştı.

Yere çöküp sırtımı duvara yasladım. Bir süre tavana bakarak ilham gelmesini bekledim. Gelmedi. Aklıma hiç fikir gelmiyordu. Alina'nın ailemizin evindeyken günlüğünü sakladığı bütün saklama yerlerine bu evde de bakmıştım. Aklıma gelen her yeri kontrol etmiştim ama şansım yaver gitmemişti. Bulamadığım tek eşya günlüğü değildi. Fotoğraf albümleri vc sayfaları çiçekli Franklin ajandası da kayıptı. Alina, ajandasına günlüğüne gösterdiği sadakati gösterir vc hiç yanından ayırmazdı. Ayrıca Dublin'e gelirken yanında iki tane fotoğraf albümü getirdiğini biliyordum; içinde yeni arkadaşlarına göstermek için ailemizin ve Ashford'daki evimizin resimlerinin bulunduğu bir albüm, bir tane de buradayken doldurulmak üzere boş olan albüm.

Hiçbirini bulamamıştım. Üstelik son derecc titiz bir arama yapmıştım.

Yatak odasındaki gömme dolabın iç duvarının süpürgeliğini sökebilmek için yol üzerindeki bir nalbur dükkânına girip çekiç bile almıştım. Sonunda, çekicin çatal tarafıyla evdeki bütün pervaz ve kaplamaları yoklayıp gevşek bir parça arama işini bitirmiştim. Şöminenin ahşap ön cephesinin köşe bucağına hafifçe vurarak kontrol etmiştim. Yer döşemesinin tahtalarını çekiçleyip çıkan sesten arkalarında boşluk olup olmadığını anlamaya çalışmıştım. Evdeki her mobilyanın altını, yanını, üstünü, hatta içini bile dikkatle incelemiştim. Tuvaletin giderine dahi bakmıştım.

Hiçbir şey bulamamıştım.

Günlüğü gerçekten dairenin içinde bir yerde saklıysa, bu sefer Alina beni atlatmayı başarmış demekti. Geriye tek çarem kalmıştı. O da, duvarları parçalayıp dolapları söküp parke döşemeyi kırıp evi tamamen yıkmaktı. Bu durumda, zararı karşılayabilmek için lanet olasıca binanın tümünü satın almak zorunda kalırdım ki bende o kadar para yoktu.

Aklıma gelen fikirle bir an nefesimi tuttum. Ama o para Barrons'ta vardı. Alina'nın defterini bulmayı istemeye onu teşvik edecek bir öneride bulunabilirdim. Alina'nın günlüğünü bulmak istememin nedeni katilinin kimliğine dair ipucu içerme olasılığıydı ama *Sinsar Dublı* nun yeri hakkında bilgi içerme olasılığı da pekâlâ vardı. Ne de olsa, kardeşimin mesajında konuşması aniden kesilmeden önccki son cümlesi bu konu hakkındaydı: *artık ne olduğunu biliyorum ve nerede olduğunu da...* Günlüğüne bu konuyla ilgili notlar almış olması oldukça yüksek bir ihtimaldi.

Asıl sorun, Jericho Barrons'a güvenip giivcnemeycceğim ya da ne kadar güvenebileccğimdi.

Gözlerim boşluğa dikili vaziyette onu gerçekten ne kadar tanıdığımı düşündüm. Pek fazla tanımıyordum. Barrons, esmer, egzotik, yarım kan Bask yarım kan Pict

olan kendi kendine yeterli bir muammaydı. Hiç kimseyi gizemini çözdürecek kadar kendine yaklaştırmadığı üzerine her bahse girerdim. Fiona, onun hakkında bir iki şey biliyor olabilirdi ama Fiona'nın kendisi de başlı başına bir gizemdi.

Kesin olarak emin olduğum tek şey şuydu: Beni gördüğü an, o azametli tavrıyla azarlayacaktı. Çünkü sabaha karşı tükenmiş bir halde sendeleyerek yatağıma gitmeden önce, tipik diktatör tavrıyla söylediği son sözler şunlardı: "Yarın yapılacak işlerim var, Bayan Lane. Ben dönünceye kadar kitabevinde kalacaksınız. İhtiyaç duyabileceğiniz her şeyi Fiona temin edecektir."

Emirlerine uymadım ve öğleden sonra saat iki buçukta uyandıktan hemen sonra binanın arka tarafından gizlice çıktım. Hayır, aptallık etmiyordum ve de son duamı etmeye niyetim yoktu. Bir amacım vardı ve korkunun beni yolumdan döndürmesine ya da kuyruğumu sıkıştırıp Geoıgia'ya kalkan ilk uçakla annemle babamın güvenli kollarına koşmama sebep olmasına fırsat veremezdim.

Evet, Çok Ağızlı Yaratık dışarıda bir yerde benim daha sarışın, daha sevimli nüshamı arıyordu. Evet, Malluce gündüz vakitlerini gösterişli Romantık-Gotık tabutunda danteline kan damlatıp pinekleyerek geçirirken adamları hırsız Bayan Gökkuşağı'nı bulmak için Dublin'in altını üstüne getiriyordu.

Ama hiç kimse *bu* haldeki beni aramıyordu. Kılık değiştirmiştim.

Koyu renk saçlarımı kısa bir atkuyruğu şeklinde sımsıkı toplayıp başıma bir kasket geçirmiştim. Üzerime en sevdiğim soluk kot pantolonumu, babamdan aşırdığım büyük beden ve yüz yıkama önce siyah olan yıpranmış tişört ile tenis ayakkabılarımı giymiştim. FIiç takı takmamıştım ve çanta olarak da yanıma kese kâğıdından bir torba almış-

tim. Makyaj yapmamıştım; hem de hiç, zerre kadar makyajım yoktu. Ruj bile sürmemiştim ve onsuz dudaklarımı biraz tuhaf hissediyordum. Nemlendiricilere oldukça düşküniimdür. Bu, Güneyin sıcak ikliminde yaşamaktan kaynaklanıyor. Orada en güzel cilt bile fazladan bakıma ihtiyaç duyar. Ama kılık değiştirmemin en önemli başarısı kesinlikle, tam anlamıyla çirkin dev güneş gözlüğüne aitti. O sırada salaş tişörtümün yakasına takılı duran gözlüğü, eve gelirken yolumun üzerindeki bir marketten satın almıştım.

Size tam olarak kılık değiştirme gibi gelmeyebilir ama insanlar hakkında az çok bir şeyler bilirim. Dünya, güzel ve iyi giyimli genç kadınları hemen fark eder ama çekicilikten nasibini almamış, salaş olanları görmemek için elinden geleni yapar. Yeterince kötü görüniiyorsanız, bir kilometre yarıçap içerisinde hiçbir gözün size bakmadığını görürsünüz. Hayatımda hiç olmadığım kadar kötü göründüğüm kesindi. Bundan gurur duymuyordum ama memnundum. Çirkin olmayabilirdim ama en azından görünmez olmayı başarabilirdim.

Saatime bakar bakmaz ayağa fırladım. Alina'nın evinde araştırma yaparken zaman akıp gitmiş, saat neredeyse yedi olmuştu. Barrons'un saat sekizi biraz geçe mağazada boy gösterme âdeti vardı ve bu akşam o varmadan dönmüş olmak istiyordum. Ne olursa olsun Fiona'nın beni ispiyonlayacağını biliyordum. Ama Barrons'un, özel FGO detektörünü sağ salim karşısında bulursa, onu kaybetme endişesiyle beklerken olacağı kadar huysuzluk etmeyeceğini düşünüyordum.

Kese kâğıdından torbamı toparladım, tuhaf gözlüğümü taktım, kasketimin siperliğini mümkün olduğunca indirdim, ışıkları söndürdüm ve çıkıp dairenin kapısını kilitledim.

Binadan çıktığımda hava ılık, gökyüzü muhteşem gün katımının turuncu ve kırmızı renkleriyle kaplıydı. Dublin'de güzel bir yaz dönümü gecesi olacağa benziyordu. Alina'nın evi ile Barrons'un yeri, Tcmple Bar semtinin iki ayrı uçundaydı. Kıtabevine varmak için barlara giden neşeli kalabalığın içine girmek zorunda kalmak benim için dert değildi. Kendim mutlu olmayabilirdim ama mutlu olan birilerini görmek bana iyi geliyordu. Kendi kaderime daha iyimser bakmamı sağlıyordu.

Arnavut kaldırımlı sokaklarda aceleyle yürürken bir kişi bile dönüp bana bakmamıştı. Görünmezliğimdcn memnun bir şekilde, bana giderek yabancılaşan ve sinir bozucu hale gelen dünyayı dışlayıp iPod'umdan seçtiğim şarkıları dinliyordum. En sevdiğim liste başı şarkılardan birini dinleyerek yürüyordum; James'in "Yatakta" isimli şarkısı. *Bu yatak tutkulu aşkla alev alev yanarken, komşular yukarıdan gelen seslerden şikâyet ediyor, ama o sadece üstte olduğunda gelir...* Birden onu gördüm.

Ona baktığım anda becermek istemiştim.

Argo kelimeleri, özellikle de malum eylemi belirten kelimeyi kullanmakta zorluk çektiğimi söylemiştim. O halde, kelimenin hızla zihnime dalıp anında cn ön sırayı işgal etmesinden Fae'nin etkisinin gücünü tahmin edebilirsiniz. Ego ve süper egom, ani ve öldürücü bir darbeyle saf dışı kalmış ve yerlerini yeni yöneticime bırakmıştı; hani şu id denilen ilkel, küçük, zevk düşkünü hergeleye.

Pantolonumun içinde anında ıslak, ateşli ve kaygan bir hale gelmiştim. Her hücrem ihtiyaçla kabarmış ve hazırdı. Yalnızca ona bakmak bile göğüslerimin ve göbeğimin patlayacak duruma gelmesine yetmişti. Her yerim yumuşuyor, dolgunlaşıyor ve ağırlaşıyordu. Göğüs uçlarımın sutyenime sürtünmesi aniden akla hayale gelmez bir cinsel işkence haline gelmişti. Pantolonum, sanki iplerden ve

zincirlerden daha bağlayıcıydı vc bir şeyin bacaklarımın arasında olmasına, sert darbelerle içime girmesine, içimi tamamen doldurmasına ümitsizce ihtiyaç duyuyordum. Sürtünmeye ihtiyacım vardı. Kalın, sıcak, uzun, sert bir şekilde abanıp çekilen bir sürtünme istiyordum. Tekrar tekrar içeri bastıran ve dışarı çekilen, oh Tanrım, lütfen, *o şeye* ihtiyacım vardı! Başka hiçbir şey içimdeki sancıyı dindiremezdi. Başka hiçbir şey bu hayattaki tek gayemi tatmin edemezdi; sevişmek.

Giysilerim tenime yapılan bir saldırı gibiydi. Onlardan kurtulmam gerekiyordu. Tişörtümün eteğini kavrayıp yukarı doğru sıyırmaya başladım.

Çıplak tenime çarpan serin hava beni şaşırtmıştı. Tişörtümün eteği yüzümün yarısına gelmişken donup kaldım.

Tanrı aşkına ben ne yapıyordum?

Kardeşim ölmüştü. Çocukluğumuzdan beri gittiğimiz kilisenin dışındaki bir mezara gömülmüş çürüyordu. İkimiz de bir gün o kilisede evleneceğimizi hayal ederdik. O bunu asla yaşayamayacaktı.

Bir Fae yüzündendi... Bundan hiç şüphem yoktu. Son birkaç gündür yaşadıklarımdan sonra, vahşi cinayetinden bir ya da birkaç Fae'nin sorumlu olduğundan emin olmuştum. Dişleri ve pençeleriyle vücudunu yırtıp parçalamışlardı vc ona daha neler yaptıklarını yalnız Tanrı bilirdi. Hayır, adli tabip meni bulmamıştı ama bulduğu şeyi tanımlamayı başaramamıştı. Genellikle bunu düşünmemeyc çalışıyordum.

"Hiç sanmıyorum," diye kızdım tişörtümü indirirken. Bu arada, kıılağımdaki kulaklıkları da çıkarmıştım. James'in obscsif-kompiilsif seks hakkındaki şarkısını dinlemek, ateşe körükle gitmekten farksızdı. "Bana yaptığın her neyse hemen kesebilirsin. Vaktini boşa harcamaktan başka işe yaramaz."

"Bu benim yaptığım bir şey değil, *Sidhe*-kâhini," dedi. "Bu *neysem* odur. Ben, gördüğün her erotik rüya ve hiç aklına gelmeyen daha binlercesiyim. Seni alt üst edecek ve yakıp küle döndürecek seksim." Gülümsedi. "Tabii istersem, seni yine bütün hale getirebilirim.'"

Kalın, gür ve melodik sesi, kabarmış göğüs uçlarımda yumuşak, şehvetli bir emilmenin bütün çarpıcı etkisine sahipti. Erotik cehennem içimi tekrar kasıp kavurmaya başlamıştı. Geri geri giderken arkamdaki barın camına yaslanıp kalmıştım. Titreyerek sırtımı cama daha da yapıştırdım.

Alina, bu yaratıklardan biri yüzünden öldü. Bu düşünceye can simidi gibi sarılmıştım.

Fac, beş altı metre ötemde Arnavut kaldırımı sokağın ortasında, yaklaşmak için en ufak bir harekette bulunmaksızın duruyordu. Semtin bu bölümünde araç girişi yasaktı ve sokaktan geçen yayalar onun farkına varmaksızın uysal uysal etrafından dolaşıp gidiyorlardı.

Bana bakan da yoktu. Tabii, tişörtümü tekrar yukarı kaldırıp cn sevdiğim destekli pembe dantel sutyenimi vc dolayısıyla göğüslerimin büyük kısmını gözler önüne sermemiş olsaydım bu durumu bilhassa ilginç bulmazdım. Derin derin soluyarak tişörtümü tekrar indirdim.

Bugün bile, başımdan onca şey geçtikten sonra, Tıatha De Danaan prensi V'lanc'i tarif cdecck kelime bulmakta güçlük çekiyorum. Bazı şeyler öyle muhteşem, her açıdan öyle zengindir ki, onları anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalır. Onu elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım. Ürkütücü derecede erkeksi, insanı tir tir titretecek kadar güzel, uzun boylu, güçlü ve kudretli bir baş melek tasavvur edin. Sonra onu, kestane, bronz ve altının hayal edebileceğiniz cn enfes tonlarına boyayın. Günışığının altın pırıltılar kattığı uzun tarçın rengi parlak saçlar, bronz rengi

kadife gibi bir ten, altın benekli sıvı kehribar rengi gözler ekleyin.

Fae, sözle anlatılamaz güzellikteydi.

Onunla tekrar tekrar hatta, ölünceye kadar sevişmek istiyordum.

O zaman anladım. O ana kadar karşılaştığım her bir Fae'nin kendine has bir "özelliği", özel bir kartviziti vardı. Gri Adam, güzellik çalıyordu. Gölgeler, can emiyorlardı. Çok Ağızlı Yaratık, büyük ihtimalle et yutuyordu.

Bu ise ölümcül seksti. Orgazm ile kurban edilmek... En kötüsü de kurbanın, beyninin uzak bir köşesinde ölmekte olduğunun tamamen farkında olmasına rağmen kendisini öldürmekte olan şey için yalvarıp yakarmasıydı. Birden gözlerimin önünde korkunç bir sahne canlanmıştı. Hayalimde, orada, sokağın ortasında, çıplak vc acıklı bir halde, gelip geçenler için görünmez olan bu varlığın ayaklarının dibinde doymak bilmez bir açlıkla kıvranarak ölüyordum.

Asla.

Kurtulmak için tek umudum vardı. Yctcrince yaklaşabilirsem, onu dondurup kaçabilirdim. Alina'nın cesedini teşhis ettiğim günün korkunç anısının daha da biledi̇ği irade gücüyle kendimi camdan ayırıp ona doğru bir adım attım.

Fae geri çekildi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ha?"

"Geri çekilme değil insan," dedi soğuk bir tavırla. "Sabırsızlık. Ne olduğunu biliyorum, *Sidhe-kâhini.* Senin gülünç elim sende oyununu oynamamıza gerek yok."

"Oh, elbette," diye atıldım. "Ama senin ölümcül seks oyununu oynayacaktık, öyle değil mi?"

Umursamaz bir tavırla hafifçe omuz silkti. "Seni öldürmezdim. Bizim için bir değerin var." Bana giilümsediğinde bir an için aklım başımdan gitmişti. Sanki güneş, yalnızca

benim üzerime parlamak için bulutların arkasından sıyrılmıştı. Ama o kadar sıcaktı ki bütün sistemimi kavurmuştu. "Sana ihtişamımın sadece zevkini tattırırdım," dedi, "... acısını değil. Bunu yapabiliriz, biliyorsun."

Bu düşünceyle iirpcrmiştim; baştan ayağa sıcaklık, hem de üşüyen tek nokta kalmamacasına ve baştan ayağa seks, sonunda ölüm olmadan. Birden, gecenin serin havasının göğüslerimin alev alev yanan teninde, göğüs uçlarımın ateşini söndürerek buz gibi dolaştığını hissettim. Aşağıya baktım. Tişörtümle sutyenim, şehrin pisliğine karışmış halde ayaklarımın dibindeydi.

Dişlerimi sıkıp eğildim ve titreyen ellerimle yerdeki eşyalarımı topladım. Yüzüm kıpkırmızıyken sutyenimi takıp tişörtümü tekrar üzerime geçirdim. Kâğıt torbamla iPodumu da yerden alıp kasketimi tekrar kafama geçirdim. Bu varlığın gözüme olduğundan daha iri görünmesini istemediğimden, çirkin gözlüğümü aramakla uğraşmamıştım. Ardından doğrulup hiç duraksamadan Fae'ye doğru atıldım. Onu dondurmak *zorundaydım.* Tek umudum buydu. Başka ne yapabileceğimi sadecc Tanrı bilirdi.

Ancak daha ben ona ulaşamadan yok olmuştu. Bir saniye önce oradaydı, o saniyenin içinde gitmişti. Fae "ışınlanma" olayına ilk elden şahit olmuştum. Ama nereye gitmişti?

"Arkandayım, insan," dedi.

Plızla döndüğümde yaklaşık dört metre uzağımda kaldırımın üzerinde durduğunu gördüm. Kaldırımda yürüyen yaya kalabalığı, Musa'nın önünde açılan Kızıl Deniz misali onun etrafında açılarak gittikçe genişleyen bir manevra alanı sağlayarak yanından akıp gidiyor. Aslında, sokaktaki yaya trafiği adamakıllı seyrelmiş ve şuraya buraya dağılmış birkaç yaya kalmıştı. Birden bir bar kapısı temmuz ayının

yaz mevsimine hiç benzemeyen soğuğunu protesto edercesine çarpılarak kapandı.

"Aptalca oyunlar oynamaya vaktimiz yok, MacKayla Lane."

İrkildim. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Hakkında çok şey biliyoruz, Null," dedi. "Şimdiye kadar karşılaştığımız cn güçlü S/rf/îe-kâhinlerinden birisin. Üstelik gerçek potansiyelini henüz keşfetmediğine inanıyoruz."

"Bu 'biz' kim?"

"Dünyalarımızın geleceğiyle ilgilenenlerimiz."

"Peki bu 'ilgilenenleriniz' kimler oluyor?"

"Ben V'lane, Tuatha De Danaan prensi ve ırkımızın Yiicc Kraliçesi Aoibheal adına burada bulunuyorum. Sana bir görev öneriyor, 5/d/ze-kâhini."

Kahkaha atma isteğimi zorlukla bastırmıştım. Herhangi bir Fae'den duymayı beklediğim en son laf buydu: Kabul etmeyi düşünürsen, işte görevin... "Ah, belki unutmuşsundur, yani hatırlatmaya falan çalıştığımdan değil ama Fae, *Sidhe-kâhinlerine* faydalı küçük görevler vermekten ziyade, onları öldürmeye eğilimli değil mi?"

"Bir süredir türünüzü cezalandırmıyoruz," dedi. "İyi niyetimizin bir ifadesi vc kraliçenin itibarının bir nişanı olarak, sana bir hediyemiz var."

"Hayır." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hediye istemem, teşekkür ederim." Truva Atı ve "hediye veren Yunanlardan sakının" bozgununu biliyordum ve "hediye veren Fae"nin daha da kötü olduğundan en ufak bir şüphem yoktu.

"Bir ya da daha fazla Melun'a kendini açık ettiğini biliyorum," dedi sakin bir ifadeyle.

Kaskatı kesilmiştim. Nereden biliyordu? Ayrıca "ya da daha fazla" derken neyi kastediyordu? Kraliyet Avcıları da

haberdar mıydı? "Öyleyse ne olur?" Umursamaz bir tavırla omuz silkip en iyi son savunmamın ardına sığındım: blöf yapmak.

"Hediyemiz, sana zarar vereceklere karşı hiç de azımsanamayacak bir koruma sağlar."

"Sen dahil mi?" diye anında lafı yapıştırdım. Onunla konuşurken kendimi tutmaya çalışsam da -ve inanın, o anda hissettiklerimle zekice laflar etmeyi bir yana bırakın iki kelimeyi yan yana getirmek bile zordu- ikinci kez kendimi tişörtümü çıkarıp atmış, pantolonumun fermuarını açarken bulmuştum.

"Benim gibi olanlara karşı hiçbir koruma yoktur, Sidhekâhini. Kraliyet hanedanlarından olan bizler, insanlar üzerinde böyle bir etkiye sahibiz. Bunu engellemek için yapılabilecek hiçbir şey yok."

Bir gün, bunun yalan olduğunu öğrcnccckti m; tabii içindeki gerçek beni yaktıktan sonra... "Pckii can sıkıcı hediyeniz ne işe yarayacak?" Öfkeyle sutyenimi tekrar taktım. Göğüslerim öyle hassas vc gergindi ki canım yanıyordu. Her birini bir avcuma alıp sıkıştırıp ezdim. Ama umutsuz masajım derdime derman olmamıştı.

"Hediyemiz, seni öldürmeye kalkışacakların büyük çoğunluğuna karşı korunmanı sağlayacaktır," dedi. "Tabii, seni öldürme hakkı olanlar hariç.

Gözlerimi kısıp iki yanıma düşen ellerimi yumruk yapmıştım. Sıkılı yumruklarımın içinde tırnaklarım avuçlarıma gömülmüştü. "Beni öldürme *hakkı* mı?" Sesim sanki havada şaklamıştı. Kardeşimi öldürenler de böyle mi düşünmüştü? Onu öldürmeye *haklan* olduğunu mu?

Beni dikkatle süzmüştü. "Bizden hiç kimse bunu kullanmayacak."

Evet, elbette... Piranalar da vejetaryendi zaten... "Bu hediye nedir?"

Fac, üzerindeki yakutun ateşiyle ışıldayan gümüş işlemeli altın bir bileklik uzattı. "Cruce Bileziği... Uzun zaman önce, değer verdiği insan cariyelerinden biri için yapılmıştı. Melunların büyük çoğunluğuna karşı özel bir kalkan vazifesi görüyor. Tabii başka nahoş şeylere karşı da..."

"Peki ya Mukaddesler? Onlara karşı da işe yarıyor mur[55]

Hayret verici güzellikteki başını salladı.

Biraz düşündüm. "Beni Kraliyet Avcıları'ndan da koruyacak mı?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Gerçekten mi?" Yalnızca bu bile bileziği istememe yeterdi! Şeytana benzeyen avcıları öğrendiğimden beri, onları yalnızca düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Melunların bu zümresine olan özel korkum, bütün diğerlerine karşı olanın ötesinde sanki genlerime işlenmişti. "Bunun ardında bir hile olmasın?" Aptalca bir soru olduğunun farkındayım. Hile olsa söyleyecekti sanki. Zaten tek sözüne bile güvenemezdim. Barrons'un, Mukaddes ve Melun asillerini birbirlerinden ayırt etmenin neredeyse imkânsız olduğu hakkındaki sözlerini unutmamıştım. Bu Tuatlıa De Danaan Prensi V'lanc, Mukaddes Kraliçe adına orada bulunduğunu iddia etse de elimde bir kanıt yoktu. Hatta onun söyledikleri dışında, kim ya da ne olduğunun da kanıtı yoktu.

"Hile yok," dedi.

Dediğim gibi, soru aptalcaydı. "İlk mevziimde kalacağım," diye bildirdim. "Hayır, teşekkür ederim. Al bunu. Bu kadarı yeter. Şimdi sadede gelelim. Benden ne istiyorsun?" Tişörtümü tekrar indirdim. Küçük iş teklifi görüşmemizin bir an önce bitmesini istiyordum. Ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

Fae'nin tavrımdan duyduğu memnuniyetsizlikle etrafımızda buz gibi bir hava esmişti. "Fae âleminde sorun var, Sidhe-kâhini," dedi. "Tabii gördüğün gibi sizin dünyanızda da... Oldukça uzun süreli bir esaretten sonra, düşük sınıftan Melunların bir kısmı hapishanelerinden kaçmaya başladı. Krallıklarımızın düzenindeki zayıflıkları giderme çabalarımıza rağmen nasıl kaçtıklarını tespit edemedik."

Omzumu silktim. "İyi de bu konu hakkında benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Kraliçe Aoibheal, *Sinsar Dubh'yu* istiyor, 5/V//;e-kâhini."

Dublin'de *Sinsar Dubh'yu istemeyenleri* saymanın daha kolay olacağını düşünmeye başlamıştım. Nasılsa sayılacak kimse olmayacaktı. "Öyleyse, onu engelleyen ne? Bütün Fae'nin içinde en güçlü olan kendisi değil mi?" Barrons'un böyle söylediğinden emindim. Melun Kıal'a gelince, bazıları onun hepsinden üstün olduğunu iddia ederken, bazıları da kukladan başka bir şey olmadığını, "Tanrıça Danu'nun Çocukları"nın anaerkil bir nesil olduğunu ileri sürüyorlardı. Barrons'a göre, Melun Kral hakkında hiç kimse kesin bilgiye sahip değildi.

"Küçük bir engelimiz var. Kendi kutsal nesnelerimizi algılayamıyoruz. Bunu sadece ender bulunan bir sidhe-kâhini türü yapabilir. *Sinsar Dublin*un nerede olduğunu bilmiyoruz." Fae, bundan daha fâzla onuru zedelenmiş görünemezdi. Dünya ne cüretle önünde eğilip ayaklarına kapanmazdı? Kâinat hangi cesaretle her şeyi onun çıkarı doğrultusunda düzenleyecek şekilde hareket etmezdi bakalım? Alelade bir insan nasıl olurdu da onların sahip olduklarının ötesinde bir yeteneğe sahip olabilirdi ki? "Diğerleri de kayıp. Onları da geri almayı istiyoruz."

"Peki ama bu konuda *benim* ne yapmamı istiyor?" İşin gidişatından hoşlanmamıştım. Bu işten kurtulabileceğimden emin değildim.

"Sadece şimdiye kadar olduğu gibi aramaya devam etmeni rica ediyor. Kaydettiğin ilerlemeyi belirli aralıklarla tetkik edeceğiz. Kutsal emanetlerimizden herhangi biri, özellikle de *Sinsar Dıubh* hakkında, ufacık bir bilgi dahi olsa, bir şey öğrendiğinde beni hemen haberdar edcceksin."

Rahat bir nefes almıştım. Ben ararken civarımda olmayı planladığından korkmuştum. Tanrıya şükür, etrafımda dolaşmayacaktı. "Bunu nasıl yapacağım?"

Cruce Bileziği'ni tekrar uzattı. "Bununla. Nasıl kullanıldığını sana göstereceğim."

Başımı sallayarak reddettim. "Onu almayacağım."

"Aptallık etme. Senin dünyan da acı çekiyor."

"Bunlar yalnızca senin sözlerin," dedim. "Bütün bildiğim ise her şey hakkında yalan söylüyor olabileceğin vc o bileziğin de taktığım anda beni öldürebileceğidir."

"Seni tatmin cdccck kanıtı bulduğunda, *Sidhe*-kâhini," diye konuştu soğuk bir tavırla. "...ırkın için çok geç kalınmış olabilir."

"Bu benim sorunum değil," diye atıldım. "Bir *Sidhe*-kâlıini olmayı hiçbir zaman istemedim vc şimdi de öyle olduğumu kabul dahi etmiyorum." Yüksek okuldayken, süper kahraman düşleri olan birkaç kişi tanımıştım. Bir fark yaratmak istiyorlardı. Barış Topluluğu'na katılıyor ya da doktor olup insanları kesip içlerini açıyorlar ve onları düzeltip tekrar dikiyorlardı. Ama şahsen, benim dünyayı kurtarmak gibi bir isteğim hiç olmadı. Dekore etmek mi? Evet... Kurtarmak mı? Hayır... Kısa süre öncesine kadar, hayatta payına düşenlerden fazlasıyla memnun, küçük kasaba hayalleri olan bir küçük kasaba kızıydım. Sonra, biri gelip dünyamın içine etti ve beni mutlu küçük deliğimden dışarı çıkmaya zorladı. Dublin'e yüreğimde tek amaçla gelmiştim: kardeşimin öcünü almak. Ancak ondan sonra, annemle babam için davayı bir şekilde sonuçlandırmış olarak

Ashford'a dönebilirdim. Ondan sonra, belki iyileşebilir vc tekrar bir aile olmaya çalışabilirdik. Kurtarmayı istediğim tek dünya buydu: Benim dünyam.

"Fikrini değiştireceksin," dedi.

Fae gitmişti.

Fae'nin aniden kaybolmadan önce kaplamakta olduğu boşluğa birkaç dakika şaşkınlıkla bakakalmıştım. Yakın zamanda dehşet verici şeylere şahit olmama rağmen, böyle olayları bir nebze olsun kanıksamış değildim. Üstelik bir şeyin gözlerinizin önünde ortadan yok olmasını izlemek son derece sinir bozucuydu.

Üzerime atlamak ya da buna benzer bir şey yapmak üzere tekrar arkamda belirip belirmediğini kontrol etmek için etrafıma baktım. Ama sokakta yalnızdım. Hemen çevremdeki hava sıcaklığının hissedilir ölçüde düştüğünü fark ettiğimde hayrete düşmüştüm. Havada soluğumu görebiliyordum. Beş altı metre uzağımda, soğuk havanın tekrar sıcak havayla buluştuğu yerde, incc bir sis tabakası etrafı kaplamıştı. Kısa süre sonra, bunun asillerin özelliklerinden biri olduğunu öğrenecektim. Memnuniyet ya da hoşnutsuzlukları, çoğu zaman etraflarındaki atmosferi az da olsa yeniden şekillendiriyordu.

Çevreme tekrar göz attım. Evet, sokak boş, bütün kapılar kapalıydı ve ortalıkta tek bir ruhani yaratık dolaşmıyordu.

Tahrik olduğum şiddette kendimden utanarak, elimi kot pantolonuma götürdüm.

Kendime dokunduğum anda gelmiştim.

ON DÖRT

Kitabcvinc döndüğümde, saat sekizi çeyrek geçiyordu. Sokağın köşesini döndüğüm anda Barrons'un orada olduğunu anlamıştım. Büyük siyah ve krom canavarı, binanın ışıl ışıl aydınlatılmış olan ön tarafında Fiona'nın ağırbaşlı Sedan arabasıyla öpüşen kuzenleri oynayacak şekilde park edilmişti.

Günüm ters gitmeye devam ediyordu. Fiona'nın her zamanki gibi Barrons gelmeden ve dolayısıyla da beni ona ispiyonlayamadan ayrılmış olmasını ümit ediyordum.

Şansım yaver gitmemişti.

Dönüp binanın arkasına dolaştım. Arka taraftan gizlice girip bütün gün odamdan çıkmamış gibi davranarak işin içinden sıyrılıp sıyrılamayacağımı görmeye karar vermiştim. Kapımı çaldıklarını iddia ederlerse diye iPod'umun kulaklıklarını da takmayı ihmal etmedim. Deneyinccye kadar neler olacağını bilemezdiniz. Belki de hiç kimse zahmet edip beni aramamıştı.

Binanın arkasına döndüğümde bakışlarım otomatik olarak, ışıldaklarla aydınlanan sokağın sonundaki terk cdıl-

miş mahallenin karanlık sınırına gitmişti. Orada olmaması gereken gölgeleri fark ettiğimde duraksadım. Keyifsiz bir şekilde gülümsedim, garip şeyler içgüdüsel olmaya başlamıştı.

Tuhaf görünen dört tane karanlık küme tespit etmiştim. Uç tanesi, sağ taraftan iki kapı aşağıdaki binanın saçaklarından sarkıyor, dördüncüsü ise sol tarafımda çok daha cesur bir tavır sergiliyordu. Barrons'un binasının bitişiğindeki binanın taş duvarı boyunca bir ileri bir geri yavaşça hareket ediyordu. Sarmaşık dalına benzeyen karanlık uzuvlarını uzatıp çekerek arka girişi aydınlatan ışık demetinin kenarlarını yokluyordu.

Dördü dc aç bir şekilde, yaklaşmamı bekliyordu.

Işıkta kal, demişti Barrons, *güvende olursun. Gölgeler seni sadece zifiri karanlıkta yakalayabilir. En zayıf ışığa bile tahammülleri yoktur. Terk edilmiş mahalleye, Bayan Lane, asla gece girmeyin.*

iyi de, neden birileri gündüz gidip sokak lambalarını tamir etmiyor, diye sormuştum. *Bu onlardan kurtulmaya yetmez mi? Ya da en azından faydası olurdu.*

Şehir, o bölgenin varlığını bile unuttu, diye cevaplamıştı. *Polis teşkilatının oraya bakan bir birimini bulamazsın. Elektrik ya da su şebekelerini araştırsatı, o bölge sınırlan içinde yer alan adreslerin hiçbir hizmet kaydının bulunmadığını görürsün.*

Hayretle solumuştum. *Şehirler koskoca mahalleleri kaybetmez. Bu imkânsız.*

Belli belirsiz gülümsemişti. *Zamanla, Bayan Lane, bu kelimeyi kullanmayı bırakacaksınız.*

Arka kapının merdivenlerini tırmanırken, yumruğumu havaya kaldırıp gölgelere doğru kızgınlıkla salladım. Bu gece için canavar hakkımı doldurmuştum. Bitişikteki binanın önünde ileri geri sürünen gölge bana doğru gö-

rüniir şekilde kabarınca şaşkınlıkla irkildim. E3ilinçli düşmanlık gösterisini tüyler ürpertici bulmuştum.

Arka kapı kilitliydi ama zorladığım üçüncü pcncere kolayca yukarı kaymıştı. Kendimi yukarı çekip pencere kenarının üzerinden içeri atarken Barrons'un güvenlik bilincindeki kötü noksanlık hakkında mırıldanıp duruyordum. Kısa süreli bir banyo ziyaretinden sonra Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nm ön bölümüne yöneldim.

Konutu mağazadan ayıran ikinci kapıyı açmak üzereyken beni neyin duraksattığını bilmiyorum ama bir şey beni durdurmuştu. Belki, kapının tokmağına uzandığım sırada adımın söylendiğini duymuş olmamdan, belki de kelimeleri anlaşılmamakla birlikte Fiona'nın kapının arkasından gelen sesinin ısrarlı tonunun merakımı uyandırmış olmasındandı. Sebep her neyse, varlığımı açık etmektense, yavaşça kapıyı azıcık aralayıp kulağımı aralığa dayadım. Ailemin son on nesil bütün kadınlarını dehşete düşürecek bir görgüsüzlükle kapının ardındaki konuşmaya kulak misafiri oluyordum.

"Buna hiç hakkın yok Barrons, biliyorsun," diye bağırdı Fiona.

"Ne zaman öğreneceksin Fiona?" diye Barrons konuştu. "Güç, haktır. İhtiyacım olan tek hak budur."

"O buraya ait değil. Burada kalmasına müsaade edemezsin. Buna katlanmayacağım!"

"Seıı mi katlanmayacaksın? Ne zaman benim muhafızım oldun Fio?" Barrons'un sorusunda saklı aşırı nezaketinde tehlikeli bir yan vardı. Ama Fiona ya bunu anlamamıştı ya da önemsememeyi tercih etmişti.

"Muhafıza ihtiyaç duymaya başladığında! Onun burada olması güvenli değil, Jericho. Mümkünse bu gecc gitmeli ya da en geç yarın! Kötü bir şeyler olmasın diye sürekli burada olamam!"

"Hiç kimse senden öyle yapmanı istemedi," dedi Barrons soğuk bir tavırla.

"Ama birisi için gerekiyor," diye bağırdı.

"Kıskandın mı, Fio? Sana yakışmıyor."

Fiona, sesli bir şekilde nefes aldı. Onu gözümde canlandırabiliyordum: gözleri tutkuyla parlıyor, yaşı geçkin film yıldızlarını andıran yüzünün yanakları kızarmış. "Madem bunu kişisel düzeye çekeceksin, o halde evet, Jericho, kıskanıyorum. Onu burada istemediğimi biliyorsun. Ama bu, sadecc benimle vc nc istediğimle ilgili değil. O çocuk, fazlasıyla cahil vc masum!"

Tamam, buna gerçekten içerlemiştim.

"Onun ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri yok. içinde bulunduğu tehlikeyi anlamaktan bile aciz ve senin de onu tehlikeye atmaya hakkın yok."

"Hak değil, Fio, güç. Hatırladın mı? Haklarla ilgilenmiyorum. Hiç umurumda olmadı."

"Buna inanmıyorum, Jericho. Seni tanıyorum."

"Hayır, Fio, sadece beni tanıdığını sanıyorsun. Gerçekte beni hiç tanımıyorsun. Bu işin dışında kal ya da buradan git." Tam olarak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibi duraksadıktan sonra, "İhtiyaçlarımı görmesi için başka birini bulabileceğimden eminim," diye ekledi.

"Off! İhtiyaçlarını gör... Off! Yaptığım bu mu? İhtiyaçlarını karşılamak mı? Bunu da yaparsın, değil mi? Başka birini bul. Beni de sepetle gitsin. Veda bile etmeyeceğine iddiaya girerim. Muhtemelen beni bir daha aklına bile getirmezsin!"

Barrons, güldü. Onları göremediğim halde, gözümde Barrons'un onu omuzlarından kavradığını, belki de parmaklarının tersiyle yumuşak solgun yanaklarının kıvrımlarını okşadığını canlandırıyordum. "Fio," dedi. "Benim aptal, tatlı, sadık Fiom, düşüncelerimde sana daima yer

olacaktır. Ama ben, olduğuma inandığın erkek değilim. Beni affedilmez şekilde abartıyorsun."

"Sende istediğinde olabileceğinden fazlasını görmedim, Jericho," diye karşılık verdi Fiona sıcak bir tonla ve cahil, masum bir çocuk olan ben bile, sesindeki aşkın körü körüne inancını algılayabilirdim.

Barrons yine güldü. "İşte, sevgili Fiom, kadın cinsinin en büyük hatalarından birini işliyorsun: Bir erkeğin potansiyeline âşık olmak. Bu konuda siz kadınlarla nadiren aynı görüşü paylaşırız vc daha da nadiren bunu umursarız. Olabileceğimi sandığın erkeğin hasretini çekmeyi bırak ve olduğum kişiye *bak,* hem de uzun uzun, dikkatle, iyice bir bak." Hayalimde, Barrons, vurgulu "bak" kelimesini söylediği anda onu yakalamıştı ve o anda da pek nazik olmayan bir şekilde sarsıyordu.

Bir sessizlik daha oldu. Sonra, sert, acı çeken dişi bir soluma sesi duyuldu ve ardından daha uzun bir sessizlik geldi.

"O İçiliyor, Fio," diye mırıldandı Barrons bir süre sonra. "Sen de bu konudaki sessizliğini koruyacaksın, öyle değil mi?"

Barrons'un bu kez haşin bir ifadeyle tekrar konuştuğunu duyuncaya kadar Fiona'nın cevabını kaçırdığımı sanmıştım. "Öyle değil mi, diye sordum, Fio?"

"Elbette, Jericho," diye yumuşacık bir ifadeyle Fiona cevapladı. "Nasıl istersen." Sesi, hülyalı, birçocuğunki kadar kaygısızdı.

Hislerindekı ani ve kökten değişimden dolayı şaşkına dönmüştüm. Kapıyı dikkatlice kapattım.

Sonra dönüp ödünç odamın tartışmalı güvenliğine koştum.

O akşam, Barrons'un gelip kapalı kapımın ardından o

gün dışarı çıktığım vc özel GO detektörünün güvenliğini tehlikeye attığım için bana bağırıp çağırıp gitmesinden -evet, Fiona beni ispiyonlamıştı- saatler sonra odamın penceresinin önünde durmuş geceyi seyrediyordum. Düşüncelerim karmakarışıktı. Rüzgârda savrulan sonbahar yaprakları gibi dönüp duruyorlardı.

Alina'nın günlüğü neredeydi? Mutlaka bir günlük tutuyor olmalıydı. Aşık olduğuna inandığına vc özellikle de o adam hakkında benimle ya da başkasıyla konuşmadığına göre, mutlaka günlüğüne hem de her gece sayfalar boyunca yeni sevgilisi hakkında yazmış olmalıydı. Barrons'tan günlüğü aramamda yardımcı olmasını istemeyi düşünmüş olmama rağmen, kulak misafiri olduğum sohbetten sonra bu konudaki fikrim artık kocaman, dolu dolu bir hayırdı. Ona, Ölümcül Seks Fae'nin küçük ziyaretinden bahsetmeye de niyetim yoktu.

V'lane, gerçekten Mukaddes Prensi miydi? Başka bir deyişle "iyi adam" mıydı? Kesinlikle öyle görünmüyordu. Zaten, bir Sıd/ze-kâhinine iyi görünecek bir Fae var mıydı? Bu, bir *Sidhe*-kâhini ya da öyle bir şey olduğumu kabul ettiğim anlamına gelmez tabii. Hâlâ olanların başka bir açıklaması olabileceği umuduna tutunuyordum. Mesela, belki uyuyordum ve uyanabilsem sona crccek, uzun, korkunç bir kâbusa takılıp kalmıştım. Ya da belki bana bir araba çarpmıştı vc Ashford'da bir hastane yatağında komaya girmiş yatarken sanrılar görüyordum.

Başka her şey, *Sidhe*-kâhini olmaktan iyiydi. *Sidhe*-kâhini olduğumu kabul etmek, yenilgiyi kabullenmek, İrlanda'ya ayak bastığım anda yakalandığım tuhaf karanlık ateşi kendi isteğimle kucaklamak gibiydi. Bu çılgınlık, bardaki Fae ve kaçık yaşlı kadınla karşılaştığım o gece başlamıştı.

Geçmişe dönüp baktığımda, yaşlı kadının bir deli olmadığını anlayabiliyordum. O bir *Sidhe*-kâhiniydi ve o gece

hakikaten hayatımı kurtarmıştı. Kendimi ele vermekten beni alıkoymasaydı neler olabileceğini kim bilebilirdi ki? *Atalarını onurlandır,* demişti.

Hangi atalarım? *Sidhe*-kâhini atalar mı? Aklıma gelen her soru başka soruları beraberinde getiriyordu. Bu, annemin de *Sidhe*-kâhini olduğu anlamına gelmez miydi? Bıı düşünce resmen komikti. Raincy Lane'in, bir elinde spatula diğerinde kurulama beziyle, Fae'yi görmüyormuş gibi davranması, Malluce'nin, taşını çaldığım için beni affedip en son pejmürde-şık Gotik modasını takip etmek üzere alışverişe davet etmesi kadar imkânsızdı. Ayrıca, vergi avukatı babamı da Fae-körü numarası yaparken düşünemiyordum.

Düşüncelerim tekrar V'lane'e kaymıştı. Ya bu Fae yalan söylüyorsa vc aslında dünyamı soyup soğana çevirmek üzere daha fazla soydaşını serbest bırakmaya çalışıyorsa? Ayrıca, doğru söylüyorsa, neden Mukaddes Kraliçe, "büyülerin en ölümcülü"nü içeren bu kitabı istiyordu? Aoibheal, onunla ne yapmayı düşünüyordu? Evvela, bu peşinden koşulan kitap nasıl olup da kaybolmuştu?

Kime güvenebilirdim? Hangi yöne dönecektim?

Öğrendiklerimi Alina da biliyor muydu? McCabe'ın ve Malluce'nin yerlerine o da gitmiş miydi? Dublin'e geldikten sonra geçen onca ay içinde başına neler gelmişti? Bunlar her neyse, başlarda heyecan verici bulmuştu. Tıpkı bana olduğu gibi, bu karanlık yer altı dünyasına onu çeken de tanıştığı bir erkek miydi? Yoksa onu ayartan bir Fae miydi? *Başından beri bana yalan söylüyordu,* demişti. O *da* onlardan *biri.* "Onlar" derken kastettiği "Fae" miydi? "Tanrım!" diye bu düşünceyle afallamış bir halde fısıldadım. Alina'nın âşık olduğu bir Fae miydi? Bu Fae ona kur yapıp, onu kullanmış mıydı? Alina da GO-detektörü müydü? O da benim gibi bir Null muydu?

Ben dc bilmeden, aynı yoldan onun adımlarını takip ederek aynı akıbete, ölüme doğru yürüyor olabilir miydim?

içimden *Sinsar Dıtbh'yu* arayan kişileri saydım: Barrons, McCabe, Malluce, V'lane ile V'lane'in dediğine göre, Mukaddes Kraliçe ve dc McCabc ve Malluce'nin etrafında Melun bekçi köpekleri bulunduğuna bakılırsa, Lord Efendi ya da değil, en azında bir büyük, kötü Melun. Neden? Bütün bu, şey... Kişiler neyin peşindeydi? Hepsi onu aynı sebeple mi istiyordu? Öyleyse, bu sebep neydi?

Ona sahip olmalarına fırsat vermemeliyiz. Alina, *Sinsar Dıtbh* için böyle demişti. "Ah, kardeşim, biraz daha açık anlatamaz miydin?" diye söylendim. "Ona sahip olması gereken *kim?"* Şans eseri, o lanet olası kitabı bulsam bile, muhtemelen ona dokunamamakla kalmayıp, yine Barrons'a göre, onunla ne yapacağımı da bilemeyecektim.

Derin bir iç geçirdim. Zihnim bir sürü soruyla doluydu ve bunları soracak kimsem yoktu. Sırlarla dolu ve gizli işler peşinde koşmayı, yaşamak, soluk almak, hatta bu uğurda öldürülmek kadar doğal karşılayan kişilerin arasında sıkışıp kalmıştım. Önceki hafta karşılaştığım "erkckler"e bir bakın: McCabc, Malluce, V'lane, Barrons. Aralarında normal olan yoktu. Grubun içinde bir tanesi bile güvenilir değildi. *Kurtlar şehrinde bir kızı...* İlk karşılaştığımız gün, Barrons beni böyle tarif etmişti. *Seni hangisinin avlayacağım merak ediyorum doğrusu.*

Sırlar... Herkesin sırları vardı. Alina, kendisininkileri mezara götürmüştü. V'lane ile tekrar karşılaştığımızda -Fae'nin benimle işinin bittiğini düşünecek kadar aptal değildim- bütün bunları ona sormak, abesle iştigal olurdu. Söziimona Prens, sorularımı ccvaplayabilirdi ama ne dc olsa ben sadece GO-detektörüydüm; yalan makinesi değil. Barrons da ondan daha iyi değildi. Fiona'nın onunla

yaptığı küçük münakaşa, Barrons'un da sakladığı bazı şeyler olduğunu ve fark ettiğimden çok daha büyük bir tehlikenin içinde bulunduğumu açıkça ortaya koyuyordu.

Amma da keyifli bir düşünceydi. O sabah itibarıyla, dışarı çıktığım her an hayatımın kontrolünün kendi ellerime gcçcceğini anlamıştım ama dışarıda olduğum süre zarfında tehlikede olacağım da belliydi.

Tanrım, evimi özlemiştim! Hayatımı özlemiştim. Brickyard'ı özlemiştim. Bardaki iş arkadaşlarımla yaptığımız Cumartesi gecesi kapanışlarını özlemiştim. Gün ağarmadan uyuyabilecek kadar kendimize gelebilmek için sabahın üçünde Huddlc Housc kreplerine yaptığımız zorunlu ziyaretleri özlemiştim. Hele yaz mevsimi geldiğinde, ertesi gün hangi göle gideceğimizi planlardık.

Yarın, Roark O'Bantıion'u görmeye gideceğiz, Bayan Lane, demişti Barrons, başımın etini yemek için dört kat tırmanıp da karşısında bulduğu kilitli vc arkası barikatlı kapımın ardından. *Sahadaki iiçiincii büyük oyuncudur. Başka şeylerin yanında, Dublin'in merkezinde lüks bir bar olan O'Bannioti'un Yeri'nin de sahibidir. Zengin müşterilerin gittiği, Eski Dünya tarzı olan bir yerdir. Giyim konusunda sorun yaşayacağınız kesin olduğundan, Fiona size uygun bir kıyafet ayarlayacak. Kitabevindeıı bir daha betisiz ayrılmayın, Bayan Lane.*

Uyumadan önce son baktığımda saat sabahın üçüydü. Gardırobun kapağı ardına kadar açık vc yatak odasıyla bitişikteki banyonun bütün ışıkları yanıktı.

ON BEŞ

Roark "Rocky" O'Bannion, ona güç, dayanıklılık ve daha on sekiz yaşını doldurmadan ödül kazanan bir dövüşçünün vücudunu sağlayan genlere sahip, fakir bir İrlandalı Katolik olarak dünyaya gelmişti.

Görünüşünden Siyahı İrlandalı olduğu düşünülebilirdi ama damarlarındaki İspanyol ya da Mcluncan kanı değil, O'Bannion soyuna şiddetli, karanlık ve acımasız bir şeyler miras bırakan, adı kesinlikle zikredilmeyen, Suudi bir atanın kanıydı.

Aralarında kan davası giiden iki ailenin -Halloranlar ve O'Kierneyler- hakimiyetindeki bir şehirde doğan O'Bannion, ringlerde zirveye oturan bir dövüşçü olmuştu. Ancak, hırslı şampiyon bununla yetinmemiş, hep daha fazlasına açlık duymuştu. Rocky yirmi sekiz yaşındayken, bir gece, Halloran ve O'Kierney ailelerinin önde gelenleri, bütün oğulları, torunları ve hamile kadınları öldürülmüştü. O gece, yirmi yedi kişi, kurşunlanmış, havaya uçurulmuş, zehirlenmiş, bıçaklanmış ya da boğazlanmıştı. O zamana kadar şehirde böyle bir olay hiç görülmemişti.

Katiller, kusursuz bir koreografı ile şehrin her yanında restoranlar, evler, oteller ve gece kulüplerini basıp aynı anda saldırmışlardı.

Dehşet verici, demişti bazıları. Müthiş zekice, demişti bir kısmı. İyi bir kurtuluş, demişti neredeyse hepsi; polisler dahil. Hemen ertesi gün, şampiyon boksör, delikanlıların kahramanı, yeni zengin O'Bannion, ringlere veda edip Dublin'in içinde ve çevresinde daha önce Halloranlar vc O'Kicrneylcr tarafından yürütülen çeşitli işlerin kontrolünü ele geçirmişti. Umutları ve banka hesapları televizyonları kadar küçük ama hayalleri büyük olan fakir işçi sınıfı tarafından kahraman olarak karşılanmıştı; hem de ellerindeki henüz kuramamış kan ve yanında getirdiği boksör eskileri ve katiller sürüsüne rağmen.

O, artık başkalarını incitmeyen bir "kahrolası yakışıklı herifti. Rocky, çekici ve kadınların bayıldığı çapkın bir erkekti. Ama sadık adamlarına onu daha da sevdiren onurlu bir yanı vardı; başka erkeklerin kanlarıyla yatmıyordu. Hem de hiç... Hayata, cana ya da kanuna karşı hiçbir saygısı olmayan adam, evlilik yeminine saygı duyuyordu.

İrlandalı bir Katolik olduğunu söylemiş miydim? Şehirde ağızdan ağza dolaşan bir espriye göre, genç O'Bannion, rahibin On Emir konusunu işlediği gün dersi kaçırmış, telafi dersinde ise küçük Rocky listenin yalnızca özetini alabilmişti: Komşunun karısına göz dikmemelisin -ama başka her şey mubahtır.

Barrons'un, konuğu olacağımız bu üçüncü kişi -onları "saf kurbanlar" olarak düşünmeye başlamıştım- hakkında verdiği renkli bilgilere rağmen, kendimi birbirine zıt iki Rocky O'Bannion ile karşılaşmaya hâlâ hazır hissetmiyordum.

"Hımm, Barrons," diye konuşmaya başladım, "...bu adamdan bir şey çalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmı-

yorum." Yeterince mafya filmi izlemiştim. Baha'nın yerine girip onu kazıkladıktan sonra uzun bir ömür sürmeyi bekleyemezdiniz. Zaten peşimde fazla miktarda ürkütücü yaratık vardı.

"Hele bir köprüye gelelim, Bayan Lane, nasıl yakacağımızı sonra düşünürüz," diye cevapladı.

Onu baştan aşağı süzdüm. Hayatım öylesine gerçeküstüydü ki... O gece Barrons, yolculuk için saçma koleksiyonundan 1975 model Lamborghini Countach'ı seçmişti. Bu araba, yalnızca üç tane üretilmiş olan "Wolf" Countach'lardan biriydi.

"Sanırım o tabir, köprüyü geçmek olacaktı, Barrons, onu ateşe vermek değil. İstediğin nedir? Şehirdeki bütün ucube, vampir, Fac ve mafya babalarının peşime düşmesi mi? Saçımı kaç farklı şekle sokabileceğimi sanıyorsun? Kızıl saçlı olmayı reddediyorum. Bu konuda kesin kararlıyım. Çok sevmeme rağmen kafamı turuncuya boyamaya da niyetim yok."

Güldü. O yontulmuşçasma ifadesiz suratta böylesine rahat bir neşe ifadesi o kadar ender görülen bir şeydi ki gözlerime inanamamıştım.

"Komik, Bayan Lane," dedi ve ardından ekledi. "Arabayı sürmek ister miydiniz?"

"Ha?" Ağzım bir karış açık kalmıştı. Bu adamın nesi vardı? Fiona'nm rahatsız elbisesini giyip -elbiseyi başımdan geçirdiğimde üzerine kaşıntıdan cildimi tırnaklamama sebep olacak iğrenç bir zehir sürülüp sürülmediğini anlamak için birkaç saniye beklemiştim- saat on biri biraz geçe mağazaya indiğimden beri böyle davranıyordu ve ben nedenini anlayamamıştım. Başka türlü nasıl adlandırılır bilmiyorum ama... Şey... Neşeli görünüyordu. Keyfi yerindeydi. Zihni açık olmakla birlikte sanki çakır keyif gibiydi. Başka bir erkek olsaydı, uyuşturucu madde aldığını ya da

kokain çektiğini filan düşünürdüm. Ama Barrons bunlar için fazla seçici, hatta şekilci biriydi. Onun bağımlısı olduğu şeyler, para, güç vc kontroldü.

Yine de, o gcce öylesine elektrikli bir canlılığı vardı ki sanki çevresine kıvılcımlar saçıyordu.

'Yalnızca şakaydı," dedi.

Bu da karakterine aykırıydı. Jericho Barrons, espri yapmaya meraklı biri değildi. "Hiç hoş değildi. Hep bir Co... Coun... Lamborghini kullanmayı hayal etmişimdir."

"Countach diyemiyor musunuz, Bayan Lane?" Benzersiz aksanıyla Kun-tah dediğinde yabancı kelime iyice yabancı bir hale gelmişti.

"Diyebilirim," dedim kızgınlıkla. "Ama demeyeceğim. Annem bana terbiyeli olmayı öğretti."

Bana yan yan baktı. "Bununla ne ilgisi var, Bayan Lane?"

"Hangi dilde olursa olsun, küfür küfürdür," dedim ciddi bir tavırla. Coıntach'ın anlamını biliyordum. Hızlı arabalara meraklı olmamın sebebi babamdı. Beni bu tutkusunu paylaşacak bir oğul yerine koyup Egzotik Araba Sergilerine götürmeye başladığında yedi yaşındaydım. Yıllar geçtikçe, hızlı vc parlak şeylere duyduğumuz ortak tutku sayesinde aramızdaki bağ güçlenmişti. İtalyancada Countach kelimesi, "kutsal ineği beceren" gibi bir anlama geliyordu ki bu arabalardan birini her gördüğümde hissettiklerime tam olarak uyuyordu ama bunu yüksek sesle söylemenin gereği yoktu. Çılgınca bir hale gelen hayatımın içinde tutunacak dalım kalmasa bile, hiç olmazsa vakar vc terbiyemi her zaman koruyabilirdim.

"Arabaları tanıyor gibi görünüyorsunuz, Bayan Lane," diye mırıldandı Barrons.

"Bazılarını," diye mütevazı bir tavırla cevapladım. O anda mütevazı olduğum tek şey buydu. Çift demiryolu

geçidinin ilkinden geçmeye başladığımızda göğüslerim yakası açık elbisenin içinde -daha doğrusu elbisenin yakasından dışarı doğru- kabın içindeki jöle gibi sallanmaya başlamıştı. Tamam, terbiyeli görüntümü bazen koruyabiliyordum. Diğer zamanlarda ise Dublin'in yarısı göğüslerimi şahsen ve yakından görecek gibi görünüyordu. Neyse ki önceki gün Ölümcül Seks Fac için striptiz gösterisi yaparken etrafını saran cazibe sayesinde başka kimsenin beni görmediğine emindim. Bu düşünce, yüreğime biraz olsun su serpiyordu.

ikinci geçide yaklaştığımızda, sallantıdan etkilenmemek için kollarımı kavuşturdum. Rayların üzerinden geçerken, Barrons'un bakışlarının ağırlığını, ateşini göğüslerimde hissedebiliyordum. Yüzünde yine o ilkel, aç ifadenin belirdiğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Ondan tarafa bakma isteğime inatla karşı koydum. Birkaç kilometre boyunca sessizlik içinde yola devam ettik. Yanımdaki varlığı, sanki arabanın tamamını kaplıyordu. Tuhaf bir gerilim aramızdaki kısacık mesafeyi kemirip yutar gibiydi.

"Yeni Gallardo Spyder modelini gördün mü?" Sessizliğe daha fazla dayanamayıp aklıma ilk geleni pat diye sormuştum.

"Hayır," dedi anında. "Anlatmak ister misiniz, Bayan Lane?" Sesindeki neşeli tını gitmiş, yerine gırtlaktan gelen gergin bir ton gelmişti.

Bu değişikliği anlamazlıktan gelip şairane bir anlatımla süsleyerek on valfli modelin keskin hatlarını ve 512 beygir gücündeki motorunu anlatmaya başladım. Porsche 911 Turbo'nun sıfır-altmış hız testini yakalayamasa da çarpıcı, güçlü bir itişi olduğundan bahsederken, O'Bannion'un Yeri'ne nasıl vardığımızı anlamamıştım. Valelerin bizim için bir Maybach sedan ile limuzin arasında yer açmalarını

bekliyorduk. Valeler insandı. Rhino serserilerinden olmamaları hoş bir değişiklikti.

Maybach'ta parmak izimi bıraktığımı itiraf ediyorum. Yanından geçerken dokunmadan edememiştim. Keşke bir Maybach'a dokunduğumu babama da söyleyebilseydim. Alina'nın öldürülmediği ve boğazıma kadar kabuslara gömülmedığim başka bir yaşam sürüyor olsaydım, o an cep telefonumdan babamı arardım. Hemen oracıkta, "kendilerine özel Maybach'larını kullanmak isteyenler için" üretilen ikız-turbo, on iki valfli, 57S model Sedan'ı, krem rengi derinin hakimiyetine zarif bir zıtlık yaratan siyah pıyanovernikli konsol ve diğer aksamlarına kadar tarif ederdim. O da heyecanla daha detaylı anlatmamı ya da en iyisi en yakın markete gidip on tane kullan-at fotoğraf makinesi alıp fotoğraflarını çekmemi isterdi.

Ama Alina öldürülmüştü. Annemle babam korkunç bir ruhsal çöküntü içindeydiler ve o an babamı aramanın hiçbir amaca hizmet edeceği yoktu. Biliyordum çünkü o akşam için hazırlandıktan sonra onları aramıştım. Dublin saatiyle on kırk beş, Georgia'da henüz öğleden sonraya denk geliyordu. Ödünç yatağımın kenarına ilişmiştim. Bakışlarımı indirip jartiyere asılmış çoraplarıma, incecik yüksek topuklu ayakkabılarıma, göğüslerimin arasında duran yumurta büyüklüğündeki kan kırmızısı yakuta bakarken ne hale geldiğime şaşmadan edememiştim.

Babam telefona cevap verdiğinde sarhoştu. Yıllardır onun sarhoş olduğuna şahit olmamıştım. Tam olarak altı buçuk yıl önce erkek kardeşi kendi düğününe giderken yolda kaza geçirip müstakbel gelinini hamile bir dul ve düğünde sağdıcı olacak olan babamı da cenaze sahibi olarak bırakıp öldüğünden beri... Babamın peltek çıkan sesini duyunca, buna dayanamayıp telefonu kapatmıştım.

R

Şefkate ihtiyacım vardı. Başkalarını teselli edecek durumda değildim.

"Derinlere daldınız, Bayan Lane." Barrons'un kulağıma fısıldadığı uyarıyla içinde yitip gitmek üzere olduğum karanlık düşüncelerden sıyrılıvermiştim. "Aklınıza ihtiyacınız olacak." Beni girişe doğru yönlendirirken sol kolunu belime dolamıştı ve omzumu tutan sağ elinin parmakları hafifçe göğsümün kabarıklığını okşuyordu. Bakışlarını gözlerimden aşağı indirmek cesaretini ya da aptallığını gösteren erkekler, onun sabit bakışları karşısında gözlerini kaçırmak zorunda kalıyorlardı. Onun malı olduğumu bundan daha açık anlatamazdı.

Bunun nedenini, bara girdiğimiz anda anlamıştım. Buradaki kadınların hepsi öyleydi: Güzellikleri, kusursuz cilaları, kuaför elinden çıkmış saçları, şık tuvaletleri, yumuşak kahkahalarıyla göz kamaştırıcı mallar... Ödüller... Kendi kişilikleri olan, kendilerine ait bireyler değillerdi. Sadece erkeklerini temsil eden birer yansımaydılar. Sıkı sıkı korunup cömcrtçc şımartıldıkça kocalarının ne kadar başarılı ve büyük adamlar olduğunu göstermek istercesine ışıltılar saçarak elmaslar gibi parlıyorlardı.

Gökkuşağı Mac, burada, evcil hayvanların arasındaki kirpi gibi kalırdı. Sırtımı ve başımı dikleştirip sanki kısa, dar, sırtı açık, göğüs dekoltesi tehlikeli derinlikteki siyah elbisenin, incc, kıvrak vc genç vücudumun iiçte ikisini açıkta bıraktığının farkında değilmiş gibi davranmaya başladım.

Barrons, burada tanınıyordu. Karşılıklı baş eğmeler ve mırıltılı selamlamalar arasında masamıza ilerliyorduk. O'Bannion'un Yeri'nde her şey yumuşak ve kibardı. Tabii, salondaki her erkeğin derilerinin altındaki çeliği fark edecek kadar dikkatli değilseniz...

Sıradaki sorumu fısıldayabilmek için Barrons'un ku-

lağım doğru başımı kaldırdım. O kadar yüksek topuklu ayakkabı giymiş olmama rağmen, hâlâ benden bir kafa boyu uzundu. "Silahın var mı?" Olmasını gerçekten istiyordum.

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. Sorumu cevaplarken bir yandan da saçlarımı okşuyordu. "Böyle bir yerde silah, ancak daha çabuk öldürülmenizi sağlar, Bayan Lane. Endişelenmeyin, kimseyi tepelemeyi planlamıyorum." Bu arada, kısa boylu, ağzında bir puro ve kütük gibi kollarının her birinin altına bir güzel almış oturan fazlasıyla kilolu bir adama selam vermişti. "Yani henüz..." diye mırıldandı yanlarından geçtikten sonra.

Arka tarafta bir masaya oturduktan sonra ikimiz için dc yemek ve içki siparişi vermişti.

"Bifteğimi orta pişmiş sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye sordum. 'Ya da Sezar salatası istediğimi? Bana sormadın bile."

"Çevrenize bakıp anlayın, Bayan Lane. Burada,birkadından sipariş alacak tek garson bulamazsınız. O'Bannion'un Yeri'ndc, sevseniz dc sevmeseniz de sizin için seçileni yersiniz. Erkeklerin sağlayıp kadınların yalnızca kabul ettikleri ve beğenmeseler de beğenmiş gibi davrandıkları eski devirlere hoş geldiniz, Bayan Lane."

Vay! Ben de Giiney'in kötü olduğunu sanırdım. Neyse ki, bifteği orta-pişmiş severdim ve neredeyse her çeşit salatayı yiyebilirdim. Ayrıca, pahalı bir yemek sürprizinden o kadar heyecanlanmışken bu konuya takılmamayı tercih etmiştim. O gün, yalnızca iki kâse tahıl gevreği yemiştim ve açlıktan ölmek üzereydim. Tabağımda ne varsa silip süpürmüştüm. Ama Barrons'un tabağındakilerin neredeyse olduğu gibi durduğunu görünce tek kaşımı havaya kaldırıp ona baktım.

Tabağını bana doğru itip, "daha önce yemiştim," dedi.

"Öyleyse neden ısmarladın?" Ender lezzetteki fıleminyondan bir parça alırken elimden geldiğince nazik bir şekilde sormuştum.

"O'Bannion'a ait bir yere gidilip para harcamadan çıkılmaz."

"Bu adamın bir sürü aptalca kuralı var anlaşılan," diye söylendim.

Lafımı yeni bitirmiştim ki dolma parmaklı, yassı burunlu, karnabahar kulaklı fıçı gibi bir adam masamıza geldi. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay Barrons. Bay O'Bannion, sizi ve arkadaşınızı merhaba demek için arka tarafa davet ediyor."

Bu gerçek anlamda bir davet değildi ve kimse de öylcymiş gibi davranmamıştı. Barrons, hemen yerinden kalkıp beni dc kaldırdıktan sonra vücudumu kendininkine yapıştırıp sanki kısa devre yapmış bir Stepford kadınıymışım da onun yardımı olmasa duvarlara çarpmadan yürüyemezmişim gibi, hasarlı boksör eskisinin peşinden götürmeye başlamıştı.

Bu yerden çıktığımda gerçekten çok mutlu olacaktım.

"Arka taraf" derken kastedilen yer, barın arka tarafında başka bir binaydı ve aralarında da hatırı sayılır bir mesafe vardı. Oraya yeraltından gidiyorduk. O'Bannion'un adamının peşinde mutfaklardan geçip uzun bir merdivenden indikten sonra iyi aydınlatılmış rutubetli taş bir tünele girdik. Taşla ve betonla kapatılmış ya da ağır çelikten kilitli kapıları olan başka tünel girişlerinin önünden hızla yürüyerek geçerken, Barrons kulağıma eğilip, "Dublin'in bazı bölgelerinde şehrin altında başka bir şehir daha vardır," diye fısıldadı.

"Tüyler ürpertici," diye mırıldandım başka bir uzun merdivenden inerken.

Sanırım, filmlerdekinc benzer bir yer bekliyordum. Duvarlarında çıplak kadın resimleri olan, sigara dumanı kaplı bir odada, masa etrafına toplanmış, ter lekeli gömlek giyen ve tabanca kılıfı takan, ağızlarındaki puroları çiğneyerek yüksek balı isli poker oynayan bir grup kalın enseli, sefih adam göreceğimi sanıyordum.

Oysa bir düzine kadar şık giyimli adamın kısık sesle konuştuğu, maun ve deri mobilyalarla şık vc erkeksi bir tarzda döşenmiş ferah odanın duvarlarında kadın bulunan tek resim *Meryem Ana vc Çocuk* tablosuydu. Ama Meryem Ana yalnız değildi. Asil odanın duvarları, dini simgelerle hemen hemen kaplanmış durumdaydı. Gömme kütüphanedeki İncil koleksiyonunun Papa'yı bile kendinden geçirebileceğinden emindim. Odanın çeşitli yerlerine gümüş, altın, ahşap haçlar asılmıştı. Hatta aralarında, karanlıkta parlayan plastik olanlarından bir tane bile vardı. Görkemli bir masanın arkasındaki duvarda, İsa'nın son anlarını tasvir eden on iki tane tablo bulunuyordu. Şöminenin üzerinde *Son Yemek* tablosunun bir reprodüksiyonu asılıydı. Odanın cn sonunda, mumların yandığı iki mihrabın ortasındaki daha büyük mihrabın önünde süslü antika bir kutsal emanet kutusu duruyordu. İçinde ne olduğunu Tanrı bilirdi; Belki de meçhul bir ermişin dişi ya da kemik parçası vardı. Güçlü yapılı, siyah saçlı bir adam eski çağlardan kalma dini emanet kutusunun önünde arkası bize dönük duruyordu.

Kapının eşiğinde ayağım takılmış gibi yaptım. Barrons beni tutmuştu. "Off," dedim manalı bir şekilde. Herhangi bir şifre belirlememiş olsak da, ne demek istediğimi anladığını umuyordum. Bir Güç Objesinin yakınlarda bir yerlerde saklı olduğunu anlatmaya çalışıyordum. O odada değil ama yakınında... Ayak tabanlarımdan doğru yukarı

çıkıp midemdcki asidi kaynatan histen anladığım kadarıyla o nesne her neyse tam olarak altımızdaydı. Barrons'un "şehir altında şehir" dediği yerde...

Barrons, pek dc zekice olmayan mesajımı aldıysa bile hiçbir tepki vermemişti. Çenesi kasılmış, bakışları mihrabın önünde duran adama odaklanmıştı.

Adam kutuyu bırakıp arkasına döndüğünde, iki yanında duran Melunlar da dönmüştü. *Sinsar Dublı* nun peşindeki hangi büyük, kötü Melun ise buraya da bekçi köpekleri yerleştirmişti. Bilinmeyen rakibimiz, Barrons ile aynı adamları izliyordu: McCabc, Malluce ve O'Bannion. McCabc ve Malluce'nin yanındakilcrin aksine buradaki Melunlar'ın insana ya da başka şeye benzer hiçbir cazibcli görüntüye bürünmediğini görmek aklımı karıştırmıştı. Ama sonra aslında buna ihtiyaçları olmadığını anladım. Doğal hallerindeykcn, Barrons ve benim gibi Sidhc-kahini olanlar dışındaki herkes için görünmezdiler. Biz de zaten fazlasıyla nadir bir türdük. Bu Rhino serserilerinin, McCabc ve Malluce'nin yanındakilcrin yaptığı gibi O'Bannion'un maddi gerçekliğine girmektense neden görünmez kalmayı tercih ettikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama böylesini tercih ettiklerine göre, onlara kesinlikle bakmamam gerekiyordu. İnsan görünümüne bürünmüş Melun Fac karşısında, cn azından yansıttıkları aldatıcı görüntüye göre davranıp kendimi ele vermekten kurtuluyordum. Ama bu durumda, bulundukları yere bakmaya kalkışamazdım. Tabii bunu söylemesi kolaydı... Bakışlarınızı, ortamda fazlasıyla yabancı görünen bir şeyin üzerinden görmüyormuş gibi geçirmek biraz ustalık istiyordu.

Barrons beni hafifçe dürtünce, bütün dikkatimi ikisinin arasında duran adama yönelttim. Hiç şüphesiz ki bu Rocky O'Bannion idi.

Bulunduğu yere nasıl ulaştığını o anda anlamıştım. Hangi yüzyılda dünyaya gelirse gelsin, bu adam mutlaka bir dövüşçü, bir lider olurdu. Siyah pantolon, beyaz gömlek ve siyah italyan deri ceketi içinde, esmer, güçlü, bir seksen üç boyunda, mevzun, parlak kaslarıyla istediği anda bütün dünyanın emrine amade olacağından emin bir erkeğin kendine güvenli tavrıyla hareket ediyordu. Kısa siyah saçları gürdü. Zengin bir boksör eskisinin mükemmel beyazlıktaki dişlerine sahipti. Gülümsemesi ise, o sırada Barrons'a gülümserken olduğu gibi, yıldırım kadar hızlı ve karanlık İrlandalı şeytanlığıyla doluydu.

"Seni tekrar görmek güzel, Barrons."

Barıons başıyla selamladı. "O'Bannion."

"Bu gece seni buraya getiren nedir?"

Barrons, baıia ilgili övgü dolu sözler mırıldandıktan sonra iki erkek sohbeti çabucak O'Bannion'un geçenlerde gemi taşımacılığı şirketinin işlerinden biriyle ilgili rıhtımda yaşadığı soruna getirmişlerdi. Belki Barrons çevreden işe yarayacak bazı şeyler duymuştur diye düşünmüştü.

Onlar konuşurken ben de onları seyrediyordum. Rocky O'Bannıon mıknatıs gibiydi. Bir seksen üç boyunda kas yığını bir karizmaydı. Erkeklerin olmak istediği, kadınların ise onun tarafından yatağa sürüklenmek isteyecekleri türde bir erkekti. Gerçekten sürüklenmeyi kastediyorum çünkü hiçbir kadın bu adama hükmedemezdi. Güçlü ve haşin bir çekiciliğe ve taştan yontulmuş gibi hatlara sahip bu İrlandalının, aynı zamanda taş kalpli bir katil olduğundan hiç kuşkum yoktu. Bunun yanı sıra, günahlarının üzerini dini sembol ve eşyalara duyduğu düşkünlükle örtmeye çalışıp bu şekilde cennete giden yolun önünde açılacağına inanan gerçek bir psikopattı.

Bununla birlikte, bunların hiçbiri ona duyduğum çekim hissini bir nebze olsun azaltmaya yetmemişti; işte, erkeğin

mevcudiyetinin temeli buydu. Ondan tiksiniyordum ama aynı zamanda, o şeytansı İrlandalı çekiciliğini bana yöneltmeye kalkarsa, o düşük göz kapaklarının ardındaki kapkara gözlerini beğeniyle bana çevirirse, olabildiğince hızla kaçmam gerektiğini bilmeme rağmen maalesef hoşnutlukla kızaracağımdan emindim. Sırf bu bile, ondan korkmam için yeterliydi.

Barrons'un benden daha rahat durumda olmadığını fark ettiğimde şaşırmıştım ve bu daha çok endişelenmeme sebep olmuştu. Hiçbir şey Jericho Barrons'u huzursuz edemezdi. Oysa vücudundaki gerilimi ve yüzünün, ağzının ve gözlerinin çizgilerindeki gerginliği görebiliyordum. Önceki keyifli tavrından eser kalmamıştı. Acımasız, kötü ve yeniden sert biri olmuştu. Teninin egzotik bal rengi biraz solmuş gibiydi. Ev sahibimizden neredeyse on santim uzun ve daha güçlü bir yapıya sahip olmasına, genellikle etrafına diğerlerini gölgede bırakan bir canlılık ve güç yaymasına rağmen, o sırada sanki.. .eksilmişti. Birden, tuhaf bir lıisle, Jericho Barrons'un yüzde doksan dokuzunun başka bir yere odaklandığı, tamamına yakınını başka bir amaçla kullandığı ve o anda O'Bannion ile ilgilenmek üzere yalnızca yüzde birini orada bıraktığı izlenimine kapılmıştım.

"Güzel kadın, Jericho," dedi ardından O'Bannion. Bakışlarını -korktuğum başıma gelmişti- bana yöneltmişti. Tabii, tam tahmin ettiğim gibi, kızarmıştım. Boksör yaklaşıp etrafımda dönerken beni baştan ayağa süzdükten sonra gırtlaktan erkeksi beğenisini ifade eden pürüzlü bir ses çıkarmıştı.

"Gerçekten de öyle, değil mi?"

"İrlandalı değil."

"Amerikalı."

"Katolik mi?"

"Protestan," diye Barrons cevapladı.

Bu yalan üzerine kılım bile kıpırdamamıştı.

"Çok kötü." Rocky, dikkatini tekrar Barrons'a çevirdiğinde rahat bir nefes almıştım. "Seni görmek güzeldi, Jericho. Rıhtımdaki sorunlarımla ilgili başka bir şeyler daha duyarsan..."

"Sana bildiririm," dedi Barrons.

"Ondan hoşlanıyorsun," dedim. Sabahın dördünde yine yola koyulmuş Dublin'in bomboş sokaklarında gidiyorduk. Barrons'un ona verdiği bilgi oldukça işe yarayacaktı. O'Bannion'un eline batan dikenlerin yerel gangster çeteleri olduğunu belirtmiş ve onların pek çok üyesinin isimlerini saymıştı.

"Hayır, Bayan Lane," diye cevapladı.

"Tamam, belki hoşlanmak değil," diye düzelttim. "... saygı. O'Bannion'a saygı duyuyorsun."

Barrons başını olumsuz anlamda sallamıştı.

"İyi de, ne o halde?" Barrons, O'Bannion ile resmi bir uzlaşma yoluna gitmişti. Diğerlerine göstermediği bu tavrının sebebini merak ediyordum.

Konuşmadan önce kısa bir süre düşünmüştü. "Afganistan dağlarının ortasında olsaydım ve yanımda çıplak elle dövüşecek bir adam ile teknolojik mühimmat arasında tercih yapmam gerekseydi, O'Bannion'u seçerdim. Ne ondan hoşlanıyorum, ne de ona saygı duyuyorum, sadece onun ne olduğunu biliyorum."

Birkaç bloğu sessizlik içinde hızla geçtik.

O gece giydiğim yüksek sivri topuklulardan kurtulup ayaklarıma tekrar rahat ayakkabılar giydiğim için şükrediyordum. O'Bannion'un Yeri'nden ayrıldıktan sonra, Barrons bizi büyükbir hızla kitabevine götürüp O'Bannion'un

yarımdayken algıladıklarımın ayrıntılı bir raporunu istemişti. Anlattıklarımı dinledikten sonra beni kitabevinde bir süreliğine yalnız bırakıp tek başına, "şehrin kanalizasyon sisteminin bazı hassas noktalarıyla tekrar haşır neşir olacağı" bir yerlere gitmişti.

Onun yokluğunda, ben de odama çıkıp üzerimi değiştirmiştim. Kanalizasyonda emeklemeye uygun bir kıyafeti kendi başıma da seçebilirdim; şöyle eski, siyah ve kirli bir şey.

O'Bannion'un restoranının bulunduğu semte siyah, alelade bir Sedan arabayla dönmüştük. Araba, Barrons'un büyüleyici garajının karanlık arka tarafında park edilmiş dururken kesinlikle fark edilmiyordu. Arabayı hedefimizden birkaç blok uzakta kaldırım kenarına park edip oradan tabana kuvvet yürümüştük.

"Bir dakika burada bekle." Barrons elini omzuma koyup beni kaldırımın üzerinde durdurduktan sonra kendisi uzun adımlarla yolun ortasına doğru yürümüştü. Her zamanki gibi, yine etrafına öyle bir enerji yayıyordu ki uzayda istihkakından fazla yer kaplar gibiydi. O da üzerindeki kıyafeti değiştirip solmuş bir kot pantolon, siyah tişört ve eski siyah botlar giymişti. Onu ilk defa böyle... Nasıl desem? ...onun için avam sayılacak bir kılıkta görüyordum ve bu giysilerin sergilediği sert kaslı vücut inanılmazdı; yani öylesinden hoşlananlar için. Neyse ki benim tipim değildi. Bana, avına sessizce yaklaşan güçlü, siyah ve kot pantolonlu bir panter gibi görünüyordu -amma acayip.

"Şaka ediyor olmalısın," dedim baş işaretiyle beni çağırdığında. Harcadığı kuvvetle omuz ve kol kasları toplanıp şişerken rögar kapağını kaldırıp kenara itmiş beni bekliyordu.

"Kanalizasyon sistemine nasıl gireceğimizi düşünüyor-

dunuz, Bayan Lanc?" diye sordu sabırsızlığını belli eden bir tavırla.

"Düşünmüyordum. Bu düşünceyi kasten atlamış olmalıyım." Yanına gittim, "inişe daha müsait, merdiveni olan bir yerler olmadığına emin misin?"

Omzunu silkti. "Öyle bir yer var ama giriş için en iyi nokta orası değil." Gökyüzüne göz attı. "Olabildiğince çabuk hareket etmeliyiz, Bayan Lane."

Bunun farkındaydım. Kısa bir süre sonra tan yeri ağaracaktı ve Dublin'de insanlar gün doğarken sokaklara dökülmeye başlıyorlardı. Onların önünde ya da daha kötüsü, bir arabanın tamponunun önünde rögar kapağından çıkmak hiç de kolay olmasa gerekti.

Sokağın ortasındaki deliğin yanında durup aşağıya göz attım. "Fare var mıdır?" diye sordum gereksiz bir şekilde.

"Muhakkak."

"Doğru ya." Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Ya gölgeler?"

"Aşağıda onlar için yeterli besin kaynağı yok. Sokakları tercih ederler. Elimi tutun da sizi aşağı indireyim, Bayan Lane."

"Yukarı nasıl çıkacağız?" Bu konuda oldukça endişeliydim.

"Dönüş yolculuğumuz için aklımda farklı bir güzergâh var."

"Merdivenleri de var mı?" diye umutla sormuştum.

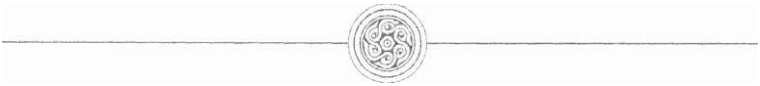
"Hayır."

"Elbette. Ne kadar aptalım. Dönüş maceramız olarak," diye en iyi yarışma programı sunucusu sesimle konuşmaya devam ettim, "...güvenilir sponsorumuz Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın bizler için temin ettiği dağcı botlarımızla Everest Tepesi'ne tırmanacağız."

"Eğlenceli Bayan Lane." Barrons bundan daha eğlenmemiş göriincmezdi. "Şimdi kımıldayın."

Uzattığı eli tuttum. O da beni kenardan sarkıtarak aşağı bıraktı. Hedef: Yeraltının derinliklerinde, daha karanlık, hatta daha ürkütücü bir Dublin.

ON ALTİ

Aslında beklediğim kadar ürkütücü değildi.

Doğrusu, son zamanlarda yukarısı buradan kat kat daha korkunçtu.

Şehrin altındaki o kasvetli ve pis kanalizasyonun içinde, hayatımın, hem de öylesine kısa sürede, nasıl olup da tamamen değiştiğine şaşıp kalmıştım.

Boncuk gözlü, burnu seğiren bir fare ya da birkaç yüz fare, Gri Adam'la karşılaştırılabilir miydi? Çok Ağızlı Yaratığın ellerinde yaşanacak kaderin yanında, soğuk ve pis kokunun ne önemi vardı? Pişkin pişkin işlemek üzere olduğum hırsızlık suçunun yanında mahvolmuş ayakkabılar ya da şehrin alt kısmındaki çökmüş yerlerde taşları eşelerken kırılan tırnakların hiç lafı olur muydu? Hem de sırf parlak geleceğinin yoluna çıktılar diye yirmi yedi kişiyi bir gecede saf dışı bırakan bir adama karşı...

Açık geçitlerden önce bir yöne sonra diğer yöne dönüp bomboş tünellerde ilerledik ve ağır ağır akan çamurlu suyla kaplı tünellere vardık. Yokuş aşağı daha da derinlere iniyor, sonra yön değiştirip tekrar inişe geçiyorduk.

"Bu da ne?" Duvardaki demir mazgaldan görünen geniş yatağında hızla akan suyu işaret etmiştim. Buna benzer birçok mazgalın yanından geçmiştik. Onlar daha küçük ve daha alçaktaydı. Büyük çoğunluğu, simsiyah suların toplandığı havuzlara bakıyordu. Ama böyle bir şeyi ilk defa görüyordum. Bir nehre benziyordu.

Öyleydi de. "Poddlc Nehri," diye Barrons açıkladı. "Yerin altından akar. Millennium Köprüsii'ntin oradaki bunun benzeri bir mazgaldan Liffey Nehriyle birleştiği yeri görebilirsin. On sekizinci yüzyılın sonlarında, asilerin iki lideri Dublin Kalesı'nden kanalizasyon sisteminden bu nehre ulaşarak kaçtılar. Bağlantıların nereye açıldığını bilen biri şehrin altında rahatlıkla yolunu bulabilir..."

"...ve sen biliyorsun."

"Evet."

"Bilmediğin bir şey var mı?" Tarihi eserler, büyük banka hesaplarının nasıl ahlaksızca dondurulacağı, şehrin pejmürde alt kültürleri ve tabii karanlık ve pis yeraltının ayrıntılı krokisi...

"Pek yok." Cevabında en ufak bir ukalalık sezinlememiştim. Sadece gerçeği belirtiyordu.

"Hepsini nasıl öğrendin?"

"Ne zaman gevezenin teki oldunuz, Bayan Lane?"

Çenemi kapattım. Gururun, benim özel, küçük meydan okumam olduğunu söylemiştim. Demek konuşmamı istemiyordu, öyle mi? Tamam. Ben de nefesimi ona harcamak istemiyordum zaten. "Nerede doğdun?" diye sordum.

Barrons bir an donup kaldıktan sonra dönüp ani konuşkanlığımdan şaşkına dönmüş gibi bakmıştı.

Ben de şaşkın bir halde ellerimi havaya kaldırmıştım. "Bunu niçin sorduğumu bilmiyorum. Çenemi kapalı tutmak için elimden geleni yaptım ama sonra senin hakkın-

da hiçbir şey bilmediğimi düşünmeye başladım. Nerede doğduğunu, anne baban, kardeşlerin, bir eşin, çocukların olup olmadığını, hatta tam olarak ne iş yaptığını bile bilmiyorum."

"Hakkımda bilmeniz gerektiği kadarını biliyorsunuz, Bayan Lane. Tıpkı benim sizin hakkınızda bildiğim gibi. Şimdi kıpırdayın. Fazla zamanımız kalmadı."

Yaklaşık on iki metre sonra beni duvara monte edilmiş demir bir merdivenin basamaklarına yöneltmişti. Basamakların tepesine vardığım anda şiddetli bir mide bulantısı başlamıştı.

Yakınlarda bir yerde son derece güçlü bir GO vardı; hem de tam karşımızda.

"Bunun arkasında, Barrons," dedim özür dileyen bir tavırla. "Galiba yolumuz buraya kadarmış, hım?"

"Bu", gemi bölmelerinin su geçirmez kapaklarına benzeyen bir kapıydı. Hani, banka kasalarında kullanılan santimetrelerce kalınlıkta, delinmez maden alaşımdan imal edilmişlere benzeyen ve denizaltı kapılarındaki gibi, büyük bir tekerlek kulpun döndürülmesiyle açılan türde bir kapıydı. Maalesef "kulp" bizim bulunduğumuz tarafta değildi. "Sanırım üzerinde küçük bir patlayıcı deposu saklamıyorsundur, değil mi?" diye ona takıldım. Yorgundum ve korkmuştum ve de biraz zırzopluk etmeye başlamıştım. Belki de hayatımın genel ve giderek artan gülünç saçmalığı, olayları ciddiye almamı zorlaştırıyordu.

Barrons, ağır yekpare kapıyı bir süre inceledikten sonra gözlerini kapamıştı.

içinden yaptığı analizi resmen görebiliyordum. Kapalı göz kapaklarının ardında gözleri hızla hareket ediyordu. Sanki gözleri, Terminator stilinde, Dublin'in kanalizasyon

sisteminin planını tarayıp hedef koordinatlarını tam olarak belirledikten sonra giriş yolunu arıyordu. Birden gözlerini açtı. "Bu kapının ardında olduğundan emin misin?"

Başımla onayladım. "Kesinlikle. Şuracığa kusabilirim."

"Kendinizi tutmaya çalışın, Bayan Lane." Dönüp uzaklaşmaya başladı. "Burada kaim."

Birden gerginleştim. "Nereye gidiyorsun?" Elimdeki fener fazlasıyla yetersiz bir refakatçiydi.

"Onu korumak için doğal bariyerlere güveniyor," dedi Barrons omzunun üzerinden. "Bense güçlü bir yüzücüyüm dür."

Sol tarafımdaki tünelden aşağı hızla giderken fenerinin ışığı görülebiliyordu. Aşağıda köşeyi dönünce o da kaybolmuştu. Artık zifiri karanlıkta tek başımaydım. Ağır bir korku nöbetiyle aramdaki tek engel, çift pilli bir fenerdi. Karanlıktan nefret ediyorum. Eskiden severdim ama artık kesinlikle nefret ediyorum.

Saatler geçmiş gibi hissediyordum. Oysa saatime bakılırsa, üzerinden sular sızan Barrons ağır kapıyı açtığında daha sadece yedi buçuk dakika geçmişti.

"Aman Tanrım, burası nasıl bir yer böyle?" Yavaşça kendi etrafımda dönerken çevreme hayretler içinde bakakalmıştım. Kayanın içine kaba şekilde yontularak oyulmuş bir odanın içindeydik. İçerisi yan yana dizilmiş dini eserler ve eski çağlardan kalma silahlarla tıka basa doluydu. Taş duvarların üzerindeki izlerden orayı arada sırada su bastığı belli oluyordu. Ama O'Bannion'un bütün hazinesi, bu izlerin üzerinde duvara monte edilmiş dirseklere takılmış ya da yüksek taş kaideler üzerine yerleştirilmişti.

Esmer, yakışıklı, psikopat boksör eskisini, düşük göz kapaklarının altından dini fanatikliğinin ürkütücü pırıl-

tılarını saçan bakışlarla burada durmuş hazinesini zevkle seyrederken hayal edebiliyordum.

Islak ayak izleri, duvarın alt kısmındaki demir kafesten doğruca kapıya gidiyordu. Kafesin ardında ise derin simsiyah suyla dolu bir gölet görünüyordu. Barrons içeri girdiğinde etrafına bakmak için durmamıştı bile.

"Şunu bulup al da gidelim," diye böğürdü.

Aradığımızın hangi parça olduğunu anlayamayacağını unutmuştum. Yalnızca ben anlayabilirdim. Yeni keşfettiğim Örümcek Adam duyularımı açıp bir daire çizecek şekilde yavaşça yürüdüm.

Birden öğürdüm. Kuru bir öğürtüydü. Neyse kı mide bulantımı kontrol etmek konusunda gittikçe daha başarılı olmaya başlamıştım. Akşam yemeği midemde kalmıştı. Birden gözümün önünde O'Bannion'un aşağı gelip odanın her tarafını küçük kusmuk öbekleriyle kaplanmış halde bulduğu ve antik eserin ortadan yok olduğunu anladığı andaki görüntüsü canlanmıştı. Acaba ne yapardı? Kıs kıs gülmüştüm. Bu da nasıl bir çılgına dönüştüğümün göstergesi olabilirdi. "İşte bu." Tam başımın üzerinde, etrafı ona benzer çeşitli eserlerle çevrili bir parçayı işaret etmiştim. Arkama dönüp kapının hemen dışında duran Barrons'a baktım. Oradan koridoru gözetliyordu. Yavaşça dönüp içeriye baktı.

"Hassiktir," diye patladı. Bu arada, kapıyı da yumruklamıştı. "Onu görmedim bile." Ardından daha yüksek sesle bir daha küfretti. "*Hassiktir*." Dönüp birkaç adım ilerledikten sonra arkası bana dönük olarak, "O olduğuna emin misiniz?" diye atıldı.

"Kesinlikle."

"O halde, alın onu, Bayan Lane. Orada dikilip durmayın.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ben mi?"

"Tam dibinde duruyorsunuz."

"Ama beni hasta ediyor," diye karşı çıktım.

"Bu küçük sorununuz üzerinde çalışmaya başlamanın tam vaktidir. *Alın onu."*

Midem kaynayıp dururken, nesneyi duvardan biraz kaldırdım. Yerinden çıkardığımda ağırlığından kurtulan metal kancalar keskin bir klik sesiyle yukarı fırlamıştı. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Barrons güldü. Kahkahası odanın duvarlarında yankılanmıştı. "Şimdi, Bayan Lane, çılgınlar gibi kaçacağız çünkü bir düzine alarmı harekete geçirmiş bulunuyorsunuz."

Korkuyla yerimden sıçramıştım. "Sen neden bahsediyorsun? Ben hiçbir ses duymadım."

"Sessiz. Sahip olduğu bütün evlere giden gizli alarm hatları var. Şu anda nerede olduğuna bağlı olarak, az hatta çok az vaktimiz kaldı."

Barrons, kesinlikle bana iyi tesir etmiyordu. Bir gece içerisinde beni önce fahişe gibi giydirmiş, ardından adi bir hırsız gibi soygun yaptırmış, son olarak da ona uyup denizciler gibi küfretmeme sebep olmuştu. "*Hassiktir."*

Kolumun altına sıkıştırdığım boyumdan uzun mızrakla Dublin'in şafak öncesi karanlık sokaklarında koşarken aklımdan, bu gidişle fazla uzun yaşamayacağım geçiyordu.

"Karamsarlığı bırakın, Bayan Lane," dedi Barrons düşüncelerimi ona açtığımda. "Bu kendini doğrulayan bir kehanet olur."

"Ha?" dedim nefes nefese. Kendimi bir an önce arabaya atmaya çalışıyordum ama mızrak yüzünden ancak açık kapıda sıkışıp kalmayı başarabilmiştim.

"Koltuğun üzerinden arka tarafa doğru itsene," diye bağırdı.

Kendimi kurtarmayı başarıp dediğini aynen yaptım. Mızrak sığmadığı için arabanın camını indirip sapını dışarı doğru uzatmak zorunda kalmıştım. Ben yolcu koltuğuna çöktüğüm anda Barrons da direksiyonun başına geçmişti, ikimiz de kapılarımızı çarparak kapattık.

"Ölmeyi beklersen," dedi. "...ölürsün. Düşüncenin gücü, insanların sandığından çok daha büyüktür." Kontağı çalıştırıp arabayı yola çıkardığı anda yine "*hassiktir*," dedi. Bu küfür de gecenin lafı haline gelmişti.

Yanımızdan, yavaş seyreden bir *Garâai* arabası geçmişti. Neyse ki Barrons'un tarafından gidiyorlardı da yanımdaki camdan dışarı taşan mızrak sapını görememişlerdi.

"Yanlış bir şey yapmıyoruz," dedim hemen. "Şey, yani onun bildiği kadarıyla, haksız mıyım? Alarm henüz polise bildirilmemiştir, değil mi?"

"Bildirilmiş olsun ya da olmasın, bize dikkatlice baktı, Bayan Lane. O'Bannion'un çöpliiğündeyiz. Bu saatte sokaklarında devriye gezilmesi için kim para ödüyor sanıyorsunuz?"

Gerçeği kavramam vakit almıştı. 'Yani polisin henüz haberi yoksa bile, O'Bannion'un soyulduğunu öğrendiğinde..."

"Eşkalimizi bildirecek," diye cümlemi tamamladı.

"Artık birer ölüyüz," dedim gerçekçi bir ifadeyle.

"İşte yine o karamsarlık," dedi Barrons.

"Gerçekçilik. Burada gerçeklerden bahsediyorum, Barrons. Kafanı kumdan çıkar. Öğrendiğinde, O'Bannion'un bize ne yapacağını zannediyorsun? Elimize şaplak atacağını mır

"Tutum, gerçeği şekillendirir, Bayan Lane ve sizin tutumunuz, Amerikalıların fazlasıyla kullandığı tabirle, berbat."

O gece ne demek istediğini anlamamıştım ama sonradan

anımsayıp anlayacaktım. İnsanın savaşa giderken yanında götüreceklerinin arasında en yararlı yegâne şey, umuttur. Umudu kalmamış, hayatta kalmak için sarsılmaz bir kararlılığı olmayan bir *Sidhe*-kâhini, ölü bir S/Y//fe-kâhinidir. Düşmanın gücü altında ezildiğine ve insanlıktan çıktığına inanan bir *Sidlıe*-kâhini, silahını şakağına doğrultup tetiği çekip kendi beynini patlatmış demekti. Gerçekten de insanın hayattaki her şeyin karşısında, durabileceği yalnızca iki mevzi vardır: Umut ve korku. Umut güçlendirir, korku öldürür.

Ancak o gece bunu anlayamamıştım. Dublin'in ıssız sokaklarını hızla geçip Barrons'un garajıyla konutu arasındaki pırıl pırıl aydınlatılmış sokağa girinceye kadar gergin bir sessizlikle öylece oturmuştum. "Bu çaldığımız şey neyin nesi, Barrons?"

Garaj kapısı açılırken gülümsedi. Otomobil koleksiyonu farların ışığı altında pırıltılar saçarak uzanıyordu. İçeri girip eski sedan arabayı en arkaya park ettik. "Pek çok ismi vardır ama belki siz onu Longinus Mızrağı olarak biliyorsunuzdur."

"Hiç duymadım," dedim.

"Peki Kader Mızrağı'nı duydunuz mu?" diye sordu. "Ya da Kutsal Mızrak?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Herhangi bir dine inanıyor musunuz Bayan Lane?"

Arabadan çıkıp mızrağı almak için arkaya uzandım. "Bazen kiliseye giderim."

"Şu anda, İsa çarmıha geriliyken vücuduna saplanan mızrağı tutuyorsunuz."

Az kalsın mızrağı düşürecektim. "Bu şey İsa'yı öldürdü, öyle mi?" diye korkuyla bağırdım. Ben de onu *tutuyor* muydum? Açık garaj kapısına doğru Barrons'un arkasından koşturdum. Kendimi dinine bağlı biri olarak düşün-

mezdim ama aniden ortaya çıkan şiddetli bir dürtüyle onu fırlatıp atmak, ellerimi ovuşturarak yıkadıktan sonra da en yakın kiliseye gidip dua etmek istiyordum.

Garaj kapısı sessizce kayarak kapanırken altından geçip sokağa çıktık. Gölgeler, sağ tarafta, arka girişi aydınlatan ışıldakların menzilinin hemen dışında pusuya yatmış bekliyorlardı ama onlara dönüp bakmadım bile. Gecenin her an bir cinayet lordunun korumasının ustaca nişanladığı kurşunla yere scrilcbileccğim korunaksızlığından kurtulup içeri girmekten başka bir isteğim yoktu.

"Bu olduğunda zaten ölüydü, Bayan Lane. Bunu, Romalı bir asker olan Gaius Cassiıis Longinus yaptı. Ertesi gün Yahudilerin Hamursuz Bayramı başlayacaktı ve Yahudi yöneticiler kutsal günleri boyunca kurbanların çarmıhlarda asılı kalmasını istememişlerdi. Pilate'den bir an önce indirilcbilmelcri için ölümlerinin hızlandırılmasını istediler. Çarmıha germe yöntemiyle idam," diye açıkladı Barrons, "...yavaş bir süreçtir. Asılı kişinin ölmesi günler alabilir. Askerler, İsa'nın yanındaki iki kişinin bacaklarını kırdılar. Kendilerini yukarı kaldırıp nefes almak için bacaklarından destek alamayınca bu iki adam boğularak hemen öldü. Ancak, İsa çoktan ölmüştü. Bu yüzden, bacaklarını kırmak yerine, öldüğünden emin olmak için askerlerden biri kaburgasına mızrak sapladı. Düşünülenin aksine, o zamandan beri söziimona efsanevi güçleri için sözde Longinus Mızrağı'na göz diken çok kişi olmuştur. Bu kutsal kalıntıya sahip olduklarını iddia edenler oldu. Bunların arasında Constantine, Charlemagne, Büyük Otto ve Adolph Mitler de vardı. Hepsi de onun, güçlerinin gerçek kaynağı olduğuna inanıyorlardı."

Barrons'un konutunun giriş holüne girer girmez kapıyı hızla kapayıp döndüm ve inanamayan bakışlarımı ona çevirdim. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bir gangsterin

özel koleksiyonunu sakladığı yere zorla girdik ve gücünün gerçek kaynağı olduğuna inandığı şeyi çaldık, öyle mi? Peki bunu *niçin* yaptık?"

"Çünkü Bayan Lane, Kader Mızrağı'nın başka bir adı da *Luiıı* ya da *Lıuisne* Mızrağı, yani Alevli Mızrak'tır. O da hiçbir surette bir Roma silahı olmayıp Tuatha De Danaan tarafından bu dünyaya getirilen mızraktır. Bir Mukaddes kutsal emanetidir ve bir Fac'yi öldürebilecek, bilinen yegâne iki silahtan biridir. Hem de zümre ayırt etmeksizin her Fae'yi öldürebilir. Kraliçe'nin kendisinin bile bu mızraktan korktuğu söylenir. Ama istersen, O'Bannion'u telefonla arayıp onu geri götiirürsek bizi affedebilir mi diye sorarım. Ne dersiniz, Bayan Lane?"

Mızrağı daha sıkı kavradım. "Bu, Çok Ağızlı Yaratığı öldürebilir mi?"

Başıyla onayladı.

"Gri Adamı da mı?"

Yine başıyla onaylamıştı.

"Ya Avcılar?"

Üçüncü onay da geldi.

"Hatta Fac asillerini de öldürüyor, öyle mi?" Bu konuyu tam olarak açıklığa kavuşturmak istiyordum.

"Evet, Bayan Lane."

"Gerçekten mi?" Derin bir soluk almıştım.

"Gerçekten."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "O'Bannion ile başa çıkmak konusunda bir planın var mı?"

Barrons arkama doğru uzanıp giriş holünün lambasını yaktıktan sonra dışarıdaki ışıldakları kapattı. Pencerenin ardında, arka sokak karanlığa gömülmüştü. "Odanıza gidin, Bayan Lane ve ben sizi almaya gelinceye kadar, hiçbir sebeple, dışarı çıkmayın. Beni anlıyor musunuz?"

Elim kolum bağlı oturup ölümü beklemeye hiç niyetim

yoktu ve bunu ona da söyledim. "Odama çıkıp korkuyla sinmeye..."

"Hemen."

Bakışlarım ona kenetlenmişti. Tek kelimelik emirlerinden biriyle sözümü kesmesinden nefret ediyordum. Onun için bazı sürprizlerim olacaktı. Ben, Fiona gibi onda duygu kırıntıları arayıp belki biraz sevgi gösterir diye bütün isteklerine boyun eğecek biri değildim. "Bana emir veremezsin. Ben F..." Bıı kez, lafımı kesmesine memnun olmuştum. Yoksa gizlice kapı dinlediğim ortaya çıkacaktı.

"Gidecek başka bir yeriniz var mı, Bayan Lane?" diye sordu soğuk bir tavırla. "Demek öyle?" Gülümsemesi kanımı donduruyordu. Bu, kadını tam olarak olmasını istediği konuma düşürdüğünü bilen bir erkeğin kendini beğenmiş giilümsemesiydi. "Clarin Flouse Otcli'ne geri gidip Malluce'nin sizi aramadığını mı umacaksınız? O halde size verecek bir haberim var, Bayan Lane. Kutsal su dolu bir gölde yüzebilir, üzerinize sarımsaklardan yapılmış bir elbise giyebilir ve avazınız çıktığı kadar bağırarak inkâr edebilirsiniz ama bunların hiçbiri son zamanlarda iyice besili hale gelmiş bir vampiri durdurmaya yetmeyecektir. Yoksa başka bir otele yerleşip orada O'Bannion'un maaşa bağladığı kimse olmamasını mı umacaksınız? Hayır, şimdi anladım; Gcorgia'daki yuvanıza döneceksiniz. Öyle mi? Hayallerinizi yıkmak istemezdim, Bayan Lane ama sanırım bunun için çok geç kaldınız."

Bunun için neden çok geç olduğunu öğrenmek istemiyordum. O'Bannion'un peşime düşeceğini mi, beni Efendilerine getirmek için sersem bakışlı Gotik kölelerin okyanusu aşabileceğini mi, yoksa Barrons'un beni bizzat avlayacağını mı kastettiğini bilmek istemiyordum.

"Seni gidi piç kurusu," diye fısıldadım. Beni acayip bir "oyuncu"nun evinden diğerine sürüklemeden ve bana

hem bir vampiri, hem de bir gangsteri soydurmadan önce bir şansım vardı. Zayıf bir şans olsa da hiç olmazsa vardı. Artık oyun tamamen değişmişti. Artık karanlıkta oynuyordum ve benim dışımda herkes gece görüş gözlüğü takıyor ve oyunun kurallarını biliyordu. Bunların hepsinin Barrons'un planının bir parçası olduğunu anlamıştım. Seçeneklerimi bir bir yok edip tercih hakkımı elimden almış ve bana tek şık bırakmıştı: Hayatta kalmak için ona muhtaç olmak.

Ona kızıyordum. Kendime kızıyordum. Aptallık etmiştim. Artık kurtuluş yolum kalmamıştı. Yine de tamamen çaresiz değildim. Demek ona muhtaçtım? Mecbursam bunu içime sindirebilirdim çünkü onun da bana ihtiyacı vardı ve bunu unutmasına *asla* fırsat vermeyecektim. "Tamam, Barrons," dedim, "...ama bu kesinlikle bende kalacak." Elimdeki mızrağı hafifçe kaldırmıştım. Vampir ve gangsterle dövüşemeyebilirdim ama en azından Fae'ye karşı iyi bir mücadele verebilirdim.

Kapkara, anlaşılmaz gözleriyle bir süre mızrağa baktıktan sonra konuştu. "O başından beri sizin içindi, Bayan Lane. Sapını kısaltıp taşınabilir hale getirmenizi öneririm. Zaten bu orijinal sapı değil ve önemli olan da mızrağın ucudur."

Şaşırmıştım. Mızrak, benim için miydi? Karaborsada bir servet fiyatına satabilecek olması bir yana, Barrons kendisi de bir Sidhe-kâhini olduğundan onu kendini korumak için de kullanabilirdi. Ama onu bana bırakıyordu. "Gerçekten mi?"

Başını sallayarak sessizce onayladı. "Bana itaat edin, Bayan Lane," dedi. "...ben de hayatta kalmanızı sağlayayım."

"Öncelikle, sen beni bu karmaşaya sokmamış olsaydın," diye atıldım, "...hayatta kalmamın sağlanmasına gerek olmayacaktı."

"Bu karmaşayı kendiniz arandınız, Bayan Lane. Havai bir şekilde buraya girip *Sinsar Dıbh* hakkında sorular sordunuz. Üzerinizden masumiyet ve aptallık akıyordu. Hatırladınız mı? Size evinize dönmenizi söylemiştim."

"Evet, iyi de bu senin için bazı nesneleri bulabileceğimi anlamandan önceydi. Şimdi ise beni burada tutmak için muhtemelen ellerimle ayaklarımı bağlayıp bana ilaç bile verirsin," diye suçlayıcı bir ifadeyle karşılık verdim.

"Muhtemelen," diye onaylamıştı. "Bununla birlikte, daha etkili yöntemler bulabileceğimden de eminim."

Öfke taşan gözlerle ona bakıyordum. Şaka yapmıyordu. Ayrıca, şu "daha etkili yöntemlerin" neler olduğunu öğrenmeyi hiç istemiyordum.

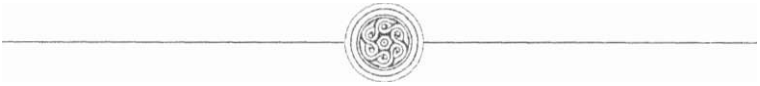
"Ancak peşinizde olanlara bakılırsa, benim bir şey yapmama gerek yok, öyle değil mi. Bayan Lane? Tabii bu da bizi başladığımız yere getiriyor: Odanıza gidin ve ben sizi almaya gelinceye kadar *hiçbir sebeple* dışarı çıkmayın. Anlaşıldı mı?"

Annem, tevazünün güçlü yanlarımdan biri olmadığını söyler ve haklıdır da. Karşılık vermek, teslim olmak ya da en azından kabullenmek anlamına gelecekti. Oysa bu sefer savaşı o kazanmış olsa da bunu kabul etmek zorunda değildim. Bu yüzden, sesimi çıkarmadan gözlerimi elimdeki mızrağa indirip bir taş gibi durdum. Mızrağın ucu holün parlak ışığı altında gümüşi bir su mermeri gibi parlıyordu. Sapını çıkartırsam boyu yaklaşık otuz santimetreye inecekti. Mızrağın kafası jilet kadar keskindi ve alt kısmı yaklaşık on santimetre kalınlığındaydı. Ölümcül ucunun kenarına dayanıp yırtmasını engellemenin bir yolunu bulabilirsem en büyük çantama rahatlıkla sığabilirdi.

Başımı kaldırdığımda yalnızdım.

Barrons gitmişti.

ON YEDI

Ailemin komik vecizeleri vardır. Onlar farklı bir zamanda doğmuş farklı bir nesildendiler. Onlarınki "çok çalışmanın ödülü kendisidir" diyen bir nesildi. Herkesin kabul ettiği gibi, hayat onlar için zordu. Benimki ise "Hak Çağı Nesli" olup o da kendi payına düşeni fazlasıyla almıştır.

Hak Çağı Nesli, sırf doğmuş olma meziyetine sahip oldukları için her şeyin en iyisini hak ettiklerine ve ailelerinin mümkün olan her türlü avantajı onlara sunmaları gerektiğine, aksi takdirde kendi elleriyle çocuklarını toplum dışı kalmaya ve başarısızlığa mahkûm etmiş olacaklarına inanan çocuklardan oluşur. Bilgisayar oyunları, uydu televizyon, Internet ve son çıkan ileri teknoloji ürünü cihazlarla büyüyen -elbette, ebeveynleri bütün bunları onlara sağlamak için köleler gibi çalışırken- HÇN çocuklarının büyük çoğunluğu, bir yanlış yaptılarsa da, bunun kendi suçları olmadığına inanırlar. Hatalı olan -büyük ihtimalle çalışıyor olduğu için- onları ihmal eden anne babalarıdır. Hangi açıdan bakarsanız bakın bu, ebeveynler için içinden çıkılmaz küçük bir kısırdöngüdür.

Ailem beni ihmal etmedi. Ortada bir hata varsa da bunu kendi başıma yaptım. Bu kadar dolambaçlı yoldan anlatmaya çalıştığım şey, babamın, "Bana bunu *kasten* yapmadığını söylemeye kalkma, Mac. İster ihmalden olsun ister kasten, sonuç değişmiyor," derken ne demek istediğini anlamaya başladığımdı.

Artık anlıyordum. Bu, ölüme sebebiyet vermekle cinayet arasındaki farktı. Ölen öldüğüyle kalıyordu ve cesedin, hukuki ayırımları takdir edeceğini hiç sanmıyordum.

İster ihmalden olsun ister kasten, bir portakal, iki gofret, bir torba tuzlu kraker ve yirmi altı saat sonra, elimi kana bulamıştım.

Gündoğumunun ilk ışıklarını görmekten daha önce hiç o günün ertesi sabahındaki kadar mutlu olmamıştım. Sonuçta, tam da yapmamaya ant içtiğim şeyi yapıyordum. Bütün ışıkları açık ödünç odamda korkuyla sinmiş, az miktardaki atıştırmalık yiyeceklerimi idareli kullanmaya çalışıyor ve Barrons'un, Rocky O'Bannion'dan kurtulmamızı sağlayabilecek nasıl bir plan yapmış olabileceğini merak ederek bir şafaktan diğerine bekliyordum. Fazlasıyla karamsar olmakla birlikte, O'Bannion'dan kurtulmanın bir yolu olmadığından emindim. O'Bannion'un birkaç adamını korkutup kaçırmış olsa bile bu, üzerimize daha fazla adam salınmasından başka bir işe yaramazdı. Yani, gerçekten de, tek başına bir adam nasıl olur da, bir zamanlar bir gece içinde yirmi yedi kişiyi öldürmüş acımasız bir gangster ve boksör eskileriyle katillerden oluşan sadık çetesine karşı koyabileceğini umabilirdi ki?

Pespembe gün doğumunun ilk ışıkları perdelerin arasından sızdığında pencereye koşup perdeleri açtım. Bir Dublin gecesi daha geçmişti ve ben hala hayattaydım.

Kötü bir şekilde yoldan çıkmış küçük dünyamda bu bile bir kutlama sayılırdı. Arka sokağa aptallaşmış bir halde bakakalmıştım. Aşağıdaki manzaranın zihnime ulaşması birkaç uzun saniye sürmüştü.

Ya da sürmemişti, sanırım, çünkü daha ne yaptığımın farkına varamadan, dördüncü kattaki sığınağımdan fırlamış, daha yakından bakabilmek için merdivenlerden aşağı çıplak ayaklarla koşturmaya başlamıştım. Arka kapıyı hızla açıp soğuk irlanda sabahına çıktım. Çiy yüzünden ıslanmış beton merdivenlerin soğuğuna aldırmadan aceleyle arka sokağa indim.

Yaklaşık dört metre ötede, sabahın ilk ışıkları altında pırıl pırıl parlayan bir Maybach, dört kapısı da ardına kadar açık bir halde duruyordu. Çıkardığı sinir bozucu uyarı sesinden, anahtarın hâlâ kontağın üzerinde olduğu ve henüz aküsünün bitmediği anlaşılıyordu. Onun gerisinde, terk edilmiş mahallenin içine doğru arka arkaya dizilmiş üç siyah araba daha vardı. Onların da bütün kapıları ardına kadar açıktı ve etrafa koro halinde ikaz sesleri yaymaktaydılar. Her arabanın dışında, kapılarına yakın yerlerde, giysi yığınları duruyordu. Birden, terk edilmiş mahallede kaybolduğum gün, sürücü kapısının yanında giysi öbeği duran terk edilmiş arabayı anımsamıştım. Olanları kavradığım anda beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Dehşetle ürperdim.

Orada neler olduğunu bir aptal bile kolayca anlardı.

Yani, en azından, şehrin o tarafında geceleri ne tür yaratıkların dolaştığını bilen *Sidhe*-kâhini bir aptal bile anlayabilirdi.

Önceki sabah bizi gören polisin O'Bannion'a haber verdiği belliydi. Hava karardıktan sonra bilinmeyen bir saatte, adamlarının eşliğinde bizi aramaya gelen mafya ba-

basının gizlice arka kapıya yanaşması, oraya iade-i ziyaret için gelmediğini kanıtlıyordu.

Barrons'un planının basitliği, beni hem hayrete düşürmüş hem de kanımı dondurmuştu. Sadece binanın dışındaki ışıkları söndürmüştü. Binanın önündeki ve arkasındaki bütün ışıkları söndürüp karanlığın binanın bütün çevresini yutmasına izin vermişti. O'Bannion ve adamları, araçlarından çıkıp doğruca katliam için bekleyen Melunlar'ın ortasına düşmüşlerdi.

Barrons, geleceklerini biliyordu. Hem de kalabalık geleceklerini bildiği üzerine bahse bile girerdim. Ayrıca arabalarının civarından daha öteye gitmeyi başaramayacaklarını da biliyordu. Tabii ki binanın içinde güvende olacaktım. içerdeki ışıklar ışıl ışıl yanarken ve dışarıdakiler de söndürülmüşken, önceki gece bana ne insan ne de canavar ulaşabilirdi.

Barrons, bir ölüm tuzağı kurmuştu. Hem de yaptığım hırsızlığın gerekli kıldığı bir tuzak... Duvarda asılı duran silahı kaygısızca uzanıp aldığımda, on altı adamın ölüm emrim imzalamıştım.

Dönüp kitabevine baktım. Onu artık tamamen farklı bir gözle görüyordum. O bir bina değildi; bir *silahtı.* Daha geçen hafta ön kapısında durmuş, şehrin iyi kısmıyla kötü kısmı arasında bir kale burcu gibi durduğunu düşünmüştüm. Artık gerçekten bir kale olduğunu anlamıştım -burası sınır çizgisi, son savunma hattıydı- ve Barrons, dışarıya özenle yerleştirilmiş ışıldaklarla terk edilmiş bölgenin istilasını uzak tutuyordu. Geceleri mülkünü saldırıdan korumak için yapması gereken tek şey, onları söndürüp gölgelerin yaklaşmasına izin vermekti; cehennemden gelen aç koruma köpeklerinin...

Acımasız bir büyü ya da belki de Fac hakkında her şeyi öğrenmeye duyduğum genetik ihtiyacın uzun süreli uy-

kuşundan uyanmasının etkisiyle Maybach'a yaklaştım. Sürücü kapısının hemen dışındaki giysi yığınının tepesinde duran kaliteli siyah deri ceket, önceki gece O'Bannion'un üzerinde gördüğüm cekete tıpatıp benziyordu.

Ürpertimi güçlükle bastırarak eğilip ceketi aldım. Yumuşacık italyan deriyi kaldırınca arasından, sararmış, gözenekli parşömene benzer kalın bir kabuk düştü.

Şiddetle irkilip ceketi elimden bırakmıştım. Bu tür "parşömen"i daha önce de görmüştüm. Siste kaybolduğum o gün, terk edilmiş mahallenin ıssız sokaklarında bunlardan farklı şekil ve ebatta düzinelcrcesini rüzgârda savrulurken görmüştüm. Yakınlarda bir yerlerde tasfiye edilmiş, camları kırık bir kâğıt fabrikası olmalı, diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Ama önümden savrulup geçenler kâğıt değildi; insanlardı. Ya da onlardan arta kalanlardı işte. O gün hava kararmadan önce oradan çıkamamış olsaydım, ben de bu... bu...kurutulmuş insan derilerinden biri haline gelecektim.

Geri çekildim. Rocky O'Bannion ve on beş adamından geriye bu deri parçalarından başka bir şey kalmadığını anlamak için diğer giysilere de bakmama gerek yoktu ama baktım. Üç yığından daha giysi parçalarını kaldırdım ama karşıma yalnızca başka deri parçaları çıktı. Adamlar, onları neyin öldürdüğünü görememişti bile. Acaba gölgeler, hepsinin arabalarından çıkmasını bekleyip aynı anda mı saldırıya geçmişlerdi? Yoksa önce öndekiler arabadan inmişti de arkada oturanlar onların öldürülüp gölgelerin damak zevklerine uygun bulmadıkları posalarının atıldığını görünce ellerinde silahlarla arabalardan fırlayıp aynı görünmez düşmana kurban olmuşlardı? Gölgelerin beklemeyi bilecek kadar akıllı olup olmadıklarını merak ediyordum.

Belki de bilinçsizce doymak bilmez bir açlık güdüsüyle saldırıyorlardı.

O ilk gece kaybolduğum sırada beni yakalamış olsalardı, bana neyin saldırdığını görebilecektim -kocaman, zifte benzer karartılar- ama bir Null olduğumu bilmiyordum. Hatta bir *Sicihe*-kâhini olduğumdan bile haberim yoktu. Büyük ihtimalle kendimi müdafaa etmek için ellerimi kaldırırdım ama onları dokunarak dondurabilir miydim, bilemiyordum. Gölgelerin dokunabileceğim bir madde formuna sahip olup olmadıklarını bilmiyordum.

Barrons'a sormak üzere bunu aklımın bir köşesine yazmıştım.

Dört arabaya, on altı adamdan geriye kalan giysi, ayakkabı, mücevher ve silahlara baktım; bir sürü silah vardı. Her biri en az iki silah taşıyor olmalıydı. Arabaların çevresi çelik çöplüğüne dönmüştü. Ya gölgeler çok hızlı öldürüyordu ya da tabancalarda susturucu vardı çünkü önceki gece tek bir el silah patlaması duymamıştım.

O adamların suçlu ve katil olmaları, hatta bir zamanlar iki aileyi topyekûn yok etmiş olmaları bile öldürülmelerini mazur gösterecek bir gerekçe olamazdı. Bilerek ya da bilmeyerek, bu cinayete karışmıştım ve hayatım boyunca bu gerçeği içimde bir yerde taşıyacaktım. Öyle bir yer ki onunla yaşamayı öğrenecektim ama onu sevmeyi asla...

Fiona, saat on ikiye on kala mağazayı açmak üzere gelmişti. Öğleden sonra gökyüzü bulutlanıp yağmur çiselemeye başlamıştı. Hava çok soğuyunca mağazanın arka tarafında yer alan şöminedeki kütükleri tutuşturduktan sonra birkaç tane moda dergisi alıp hemen önündeki oturma grubundaki koltuklardan birine kıvrılıp oturdum. Mağazaya gelip giden müşterileri seyrederken hayatlarının nasıl

olabileceğini ve neden benim de onlarınki gibi bir hayatım olamayacağını düşünüp duruyordum.

Fiona, akşam saat tam sekizde mağazayı kilitleyip gidinceye kadar benim dışımda herkesle neşeyle sohbet edip siparişleri yerine getirmişti.

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları, medeni sahibinin on altı kişiyi öldürmesinden sonraki saatlerde, her zaman olduğu gibi yalnızca bir işyeriydi. Bu da akla şu soruyu getiriyordu: En soğukkanlı katil kim - boksör eskisinden dönme gayretkeş gangster mi, yoksa araba koleksiyoncusu kitabevi sahibi mi?

Gangster ölmüştü. Fazlasıyla canlı kitabevi sahibi ise, kendisini özletecek kadar olmasa da her zamankinden biraz daha geç bir saatte, akşam dokuz buçukta mağazanın ön kapısından girdi. On kapıyı tekrar kilitleyip kasa tezgâhına yürüdü ve Fiona'nın o gün verilen iki özel sipariş hakkında ona bıraktığı notları okuduktan sonra yanıma geldi. Tünediğim kanepenin tam karşısına bir sandalye çekip oturdu. Kan kırmızısı ipek gömleği yağmurdan ıslanıp sert vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Siyah pantolonu uzun kaslı bacaklarını sarıyordu. Kötü görünümlü gümüş burun ve topukları olan siyah botlar giymişti. Kolunda yine o ağır gümüş Kclt bilekliği vardı. Boynundaki siyah ve gümüş renkli kolyeyle bütünlük içindeki bu bileklik bana esrarlı ilahileri ve tarih öncesi devirleri çağrıştırıyordu. Her zamanki gibi etrafına abartılı bir enerji ve şehvetli bir sıcaklık yayıyordu.

Bakışlarımı doğruca gözlerine diktim. O da aynı şekilde karşılık vermişti, ikimiz de bakışlarımız kenetlenmiş halde tek kelime etmeden oturuyorduk. O, *arka sokaktaki arabaları gördüğünüze eminim, Bayan Lane*, demedi. Ben de, *seni soğukkanlı piç, buuıı nasıl yaparsın*? diye sormadım. Sonra da o, *yaşıyorsun, değil mi?* diye karşı atağa geçmedi. Dolayısıy-

la, başlangıç olarak hayatımı tehlikeye atanın kendisi olduğunu hatırlatmadım. Bu şekilde otururken ne kadar süre geçtiğini fark etmemiştim ama tam anlamıyla bakışlarımız konuşmuştu. Jericho Barrons'un dipsiz kuyuya benzeyen bakışlarından tecrübe ve zekâ taşıyordu. Aslında, bir an için, o bakışların derinliklerinde, dalları yenilmek için yalvaran lezzetli kırmızı elmalarla dolu o Ağacı gördüğüme yemin edebilirdim. Ama siyah aynaları andıran irislerinden yansıyan sadece şöminedeki alevlerin ve ipek gömleğinin kızıllığıydı.

Sözsüz iletişimimizin içermediği ve benim öğrenmem gereken tek konu kalmıştı. "Durup bir kez olsun daha düşündün mü, Barrons? Hiç tereddüt etmedin mi?" Cevap vermeyince daha da üzerine gittim. "Bir an için olsun, onların ailelerini düşündün mü? Ya da içlerinden birinin, son dakikada başkasının yerine geçmiş ve dördüncü sınıftayken başka bir çocuğun yemeğini çalmak dışında hayatında hiç suç işlememiş biri olabileceği hiç aklına geldi mi?" Gözler bıçak olabilseydi, benimkiler onu deşerek öldürmüş olurdu. Koskoca bir gün boyunca, dışarıda bir yerlerde kocalarının ve babalarının eve dönmesini bekleyen eşler ve çocuklar olduğunu düşünüp durmuştum. Onların başına neler geldiğini hiç öğrenemeyeceklerdi. Acaba kişisel eşyalarını -feci artıkları hariç- toplayıp kimliğimi belirtmeden polise gönderse miydim? Alina'nın öldüğü gerçeğini bilmek, cesedini görmüş ve onu gömebilmiş olmak bana acı bir teselli veriyordu. Öylece ortadan kaybolmuş olsaydı, hayatımın kalanının her gününü, söndürülemez, çaresiz bir umutla onu arayarak, kalabalıktaki her yüzü belki odur diye inceleyerek, hayatta olup olmadığını merak edip bir sapığın eline düşmemiş olması için dua ederek yaşayacaktım.

"Yarın," dedi Barrons. "...Ulusal Müzeye gideceksin."

Ciğerlerimdeki hava, alaycı bir homurtuyla ağzımdan boşalıvermişti. O ana kadar, içimde kaynayıp duran suçluluk hissini biraz olsun hafifletebilecek bir karşılık beklentisiyle nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. İşte tipik Barrons yaklaşımı... Soruna cevap vermesini beklerken, emir alırsın. "Hani şu 'ben dönünceye kadar burada kalacaksınız, Bayan Lane' lafına ne oldu?" diye alaycı bir tavırla sordum. "Malluce ile adamlarından ne haber? Yoksa bu küçük sorunu unuttun mu?" O'Bannion ölmüştü ve kendimi Fac'den korumanın bir yolunu bulabilirdim ama dışarıda hala zincirinden boşanmış çok kızgın bir vampir vardı.

"Malluce, emirlerini reddedemeyeceği ya da reddetmek istemeyeceği biri tarafından dün gece başka bir yere çağrıldı. Müritleri, onun birkaç gün, belki bir haftadan önce dönmesini beklemiyor," dedi Barrons.

Bozuk olan moralim biraz yerine gelmişti. Bu demektir ki, hiç olmazsa birkaç gün, şehre inip normal insanlar gibi dolaşabilecektim. Endişe yaratabilecek sadece Fae kalıyordu. Alina'nın dairesine tekrar gidip günlüğü bulabilmek için daha ne kadar hasara yol açmayı göze alabileceğime bakmak istiyordum. Ayrıca, yine kitabevinde tıkılıp kalmam durumunda gerekli olabilecek atıştırmalık erzak almak istiyordum. Ayrıca, iPodum için ucuz bir SoundDock hoparlör almayı arzu ediyordum. Benim için kulaklıklar artık geçmişe gömülmüştü. Sırada hayatımı tehlikeye sokacak her ne bekliyorsa onun yaklaştığını duymama engel olabilecek hiçbir şeye tahammülü olmayan fazlasıyla paranoyak biri haline gelmiştim. Ama bir SoundDock'ım olursa, hiç olmazsa odamda müzik dinleyebilirdim. Ayrıca, otele para vermekten kurtulduğuma göre, onun için ayırdığım parayı bu alışveriş için harcayabilirdim. "Neden müzeye gidecekmişim?"

"Etrafı dolaşıp, senin tabirinle GO taraması yapmanı istiyorum. Fae eserlerinin farklı bir sınıfta sergileniyor ve gözler önünde fark edilmeden duruyor olabileceğinden şüpheleniyordum. Artık sen olduğuna göre, bu teoriyi test edebilirim."

"GO'ların neler olduğunu ve neye benzediklerini bilmiyor muydun?"

Başını salladı. "Keşke o kadar kolay olsaydı. Fae'nin kendisi bile kendi kutsal emanetlerini anımsamıyor." Kısa, alaycı bir kahkaha attı. "Bunun fazla uzun yaşamaktan kaynaklandığına inanıyorum. Neden bir şeyleri hatırlamak ya da onların izini sürmekle uğraşacaksın ki? Niçin umursayacaksın? Bugün yaşıyorsun. Yarın da yaşayacaksın. İnsanlar ölür. Dünya değişir. Sen değil. Detaylar, Bayan Lane," dedi. "...duygular gibi zamanla silinip giderler."

Şaşkınlıkla bakakalmıştım. "Hı?"

"Fae, Bayan Lane," dedi. "İnsanlara benzemezler. Olağandışı uzun ömürlülük onları başka bir şeye dönüştürmüştür. Bunu sakın unutmayın."

"İnan bana," dedim, "...bir an bile onları insan olarak düşünmedim. Onların canavar olduğunu biliyorum; hatta güzel olanlarının bile."

Gözlerini kısarak baktı. "Güzel olanları mı, Bayan Lane? Şimdiye kadar gördüklerinizin hepsinin çirkin olduğunu sanıyordum. Bana söylemediğiniz bir şey mi var?"

Az kalsın ağzımdan V'lane hakkında bir şeyler kaçıracaktım. Hâlbuki Barrons'a bu konudan bahsetmek istemiyordum. Kime güveneceğime karar verip -tabii güvenebileceğim biri varsa- ve bazı konularda sessizliğimi nereye kadar korumam gerektiğini anlayıncaya kadar bu konu hakkında konuşmayacaktım. "*Senin bana* söylemediğin bir şey mi var?" diye soğuk bir tavırla karşılık verdim. Kendisi tıka basa sırla doluyken, ne cüretle sır saklıyorum

diye bana çıkışmaya kalkardı? Bir şey gizlemeye çalıştığımı gizlemeye çalışmak umurumda değildi. Sadece onun yöntemlerinden birini ona karşı kullanmıştım; karşı soruyla kaçamak yanıt.

Şu sözsüz iletişimlerden birini daha gerçekleştirmeye başlamıştık. Ama bu kez sohbetimiz, doğrular ve aldatmacalar ve blöfler ve de bunların karşılığını almak hakkındaydı. Yüzündeki ifadeleri, beden dilini okumak konusunda gittikçe daha başarılı oluyordum. Çünkü Barrons'un beni zorlamanın kendisinden bir şeyler vermeye değmeyeceğine karar verdiği anı kaçırmamıştım.

"Müzeyi mümkün olduğunca çabuk dolaşıp bitirmeye çalış. Orada işin bittikten sonra, diğer taşlar ve *Sinsar Dubh'yu* arayacağımız İrlanda içi ve civarındaki yerlerin listesi kolundan uzun."

"Tanrım, artık benim hayatım bu, öyle değil mi?" diye bağırdım. "Burnumu yere dayayıp senin için GO'ların kokusunu almaya uğraşarak seçtiğin yerlerin etrafında oradan oraya dolaşmamı bekliyorsun, değil mi?"

"Sinsar Dubh'yu bulmaya çalışmak konusunda fikrinizi değiştirdiniz mi, Bayan Lane?"

"Tabii ki değiştirmedim."

"Nerede arayacağınızı biliyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım. İkimiz de bilmediğimi biliyorduk.

"Hem Karanlık Kitabı, hem de kız kardeşinizin katilini bulmanın en kesin yolunun, onu öldüren dünyanın içine girmek olduğunu düşünmüyor musunuz?"

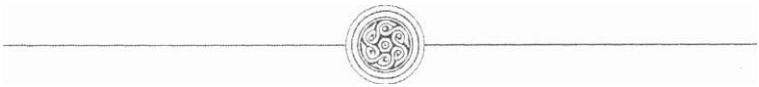
Elbette öyle düşünüyordum. Önceki hafta kendi kendime de bunu düşünmüştüm. "Önce bu dünya beni öldürmediği takdirde," dedim. "Bu konuda elinden geleni ardına koymadığı açıkça ortada..."

Belli belirsiz gülümsedi. "Anladığınızı sanmıyorum, Bayan Lane. Sizi öldürmesine *izin vermeyeceğini.* Ne olır-

sa olsun." Kalkıp mağazanın diğer ucuna gitti. Kapıyı açıp omzunun üzerinden bana baktı. "Bir gün, bunun için bana teşekkür edeceksiniz."

Şaka mı yapıyordu? Ellerime kan bulaştırdığı için bir de teşekkür edecektim, öyle mi? "Hiç sanmıyorum, Barrons," dedim ama kapı çoktan kapanmış ve Barrons, yağmurlu Dublin gecesine karışıp gitmişti.

ON SEKIZ

Gölgeler: Fae arasındaki belki de en büyük düşmanım, diye günlüğüme yazdım.

Kalemimi defterin ortasına bırakıp saatime tekrar baktım. Müze açılıncaya kadar geçirilecek on dakika daha vardı. Önceki gece kötü rüyalar görmüştüm ve kitabevinden güneşli sabaha çıkıp beni canlandıracak turistik ve normal bir şeyler yapmak için öyle sabırsızlanıyordum ki müzenin açılış saatini öğrenmeyi akıl edememiştim. Bir kafede oturup kahvaltı etmiştim. Yine de, Kildare Caddesi'ndeki Ulusal Arkeoloji ve Tarih Müzesi'ne gittiğimde açılmasına hâlâ yarım saat vardı. Müzenin önü kalabalıktı, insanlar gruplar halinde ayakta ya da kubbeli girişinin yanındaki banklarda oturmuş bekliyorlardı.

Banklardan birinde kendime bir yer bulmayı başarmış, bekleme süresini fırsat bilip defterime son olayları yazıp öğrendiklerimi özetliyordum. Alina'nın günlüğünü bulma takıntım, kendi günlüğüme neyi nasıl yazacağımı da şekillendirmeme sebep oluyordu; olabildiğince detaylı bir şekilde her şeyi. Her şey olup bittikten sonra olayları de-

ğerlendirip anlamak çok daha kolaydı. Başka biri hayatınızda, onu yaşayan olarak içeriden göremediğiniz bir sürü ipucu bulabilirdi. Başıma kötü bir şey gelirse, davamla ilgilenecek birileri çıkması durumunda -dürüst olmam gerekirse böyle birilerinin çıkacağına pek ihtimal vermiyordum- arkamda mümkün olan en iyi kaydı bırakmış olmak istiyordum ve Alina'nın da aynı şeyi yapmış olmasını umuyordum.

Kalemimi tekrar alıp yazmaya devam ettim.

Barrons'a göre, gölgeler cismi varlıklar değiller. Yani onları ne dondırabilirim ne de bıçaklayabilirim. Kısacası, bu düşük sınıf Melunlara karşı hiçbir savunmam yok.

Kaderin cilvesi bitmek bilmiyordu. Gölgeler, türlerinin en alt sınıfıydı. Kavrayış ve zekâları zayıftı. Ama çantamda, bir tomar kâğıda sarılmış vaziyette, sözümona Fae denizindeki en güçlü köpekbalığını bile öldürebilen bir mızrak ucu taşıdığım halde, bu denizin dibinde beslenenlere karşı çaresizdim.

Bu durumda, dibe yakın yerlerden uzak durup dişimle tırnağımla onlara karşı işe yarar ne varsa onunla silahlanmaya çalışacaktım. Hazırladığım alışveriş listesine çabucak bir madde daha çiziktiıdim: farklı ebatlarda birkaç düzine ışıldak. Bir iki tanesini sürekli yanımda taşıyacaktım. Kalanını ise kitabevinin muhtelif yerlerine dağıtacaktım. Bir gece aniden elektriğin kesilmesi ihtimaline karşı her odanın dört bir köşesine ışıldak koymakta fayda vardı. Parlak sabah güneşine rağmen, bu dehşet verici ihtimali düşünmek bile tüylerimi ürpertmişti. Önceki gün ince kâğıtlara benzer artıkların etrafına saçılmış giysi öbeklerini gördüğümden beri, gölgeleri aklımdan atamıyordum.

Neden giysileri geride bırakıyorlar, diye Barrons'a sormuştum. Önceki gece geç vakit uyumaya giderken arka koridorda karşılaşmıştık. Bu adam gerçek bir gece kuşuydu.

Bu genç yaşımda -son zamanlarda oldukça gerilimli bir hayatım olduğuna dikkat çekmek isterim- sabahın birinde ben gözlerim uykulu, yorgunluktan bitap düşmüş durumdayken o, sinir bozucu şekilde enerjik, uyanık ve yine neşeliydi. Durumumun geneline baktığımızda, sorumun pek de önemli olmadığını farkındaydım ama bazen merakımı en çok uyandıranlar, minicik, önemsiz ayrıntılar oluyordu.

Gri Adanı 'tu asla kendisinin olmayacak güzelliğe duyduğu açlıkla ayıu sebepten, Bayan Lane, demişti Barrons, *gölgeler de asla sahip olamayacakları şeyi çalmak isterler: Hayatın fiziksel tecellisini. Böylece, bizimkini alır ve cansız olanları bırakırlar. Giysiler cansızdır.*

Peki, o incecik kâğıda benzeyen şeyler nedir, diye sordum. Hâlâ gözlerimin önünde canlanan iğrenç görüntünün tesiri altındaydım. *Iıısan parçaları olduğunu tahinin ediyorum ama hangi parçalar olabilir?*

Bu akşam dehşetli ayrıntılara merak sardık, öyle ini, Bayan Lane? Nereden bileyim? Barrons, omuz silktiğindc kırmızı ipeğin altında kasları belirginleşmişti. *Belki, canlı kısımlar emildikten sonra kalan deri, kemik, diş, tırnak ve bunun gibi artıkların sıkışıp kalmış halidir. Belki de beyinlerimiz onlara tatsız geliyordur. Tadı kurbağa etine benziyor olabilir, Bayan Laıie ve belki Gölgeler kurbağadan nefret ediyorlardır.*

"Oöö..." Gece sohbetimizi yeni bir sayfaya özetlerken tiksintimi dile getirmeden duramamıştım.

Son cümlemi yazarken kalabalığın birden hareketlendiğini hissedip başımı kaldırınca müzenin kapılarının açıldığını gördüm. Günlüğümü, mızrak ucunun çıkışını engellemeyecek şekilde dikkatle içine yerleştirdikten sonra çantamı omzuma asıp kalktım. GO'ya bu kadar yakın temasın verdiği hafif bulantının pek de rahatsızlık verici olmamasına seviniyordum. Onu her yere yanımda taşı-

makta kararlıydım. Bu yüzden, önceki gece onunla birlikte uyumuştum. Sürekli yakınımda olursa verdiği rahatsızlığın zamanla azalacağını umuyordum. İşe yaramış gibi görünüyordu.

Müzenin kocaman kubbeli girişine adım attığımda keyfim yerine gelmişti. Müzeleri daima sevmişimdir. İlim irfan sahibi, bilime ve öğrenmeye meraklı biri olduğumu söyleyebilirdim ama işin doğrusu sadece parlak ve güzel şeylerden hoşlanıyorum. Bu müze hakkında duyduğuma göre, içerisi böyle şeylerle dolup taşıyordu. Onları görmek için sabırsızlanıyordum.

Maalesef daha ileriye gidemeyecektim.

Bir gün, V'lanc'in her ortaya çıkışında soyunmaya başlamayı bırakacaktım ama bu direncin bedeli ruhumun bir kısmına mal olacaktı.

O gün ise, orada ve o anda, Ulusal Arkeoloji ve Tarih Müzesi'nde gezinip ortaya çıkarılan sahipsiz bir İrlanda altın definesi olan Ör sergisini gözlerim kamaşmış bir halde seyrederken, insanın ruhunun bir parçasını kaybedebileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

O zamanlar, etrafımda olup bitenleri göremeyecek kadar kördüm. Yirmi iki yaşında, cici bici bir kız: Bir ay öncesine kadar tek derdi, Revlon'un o gün giydiğim inci rengi dar bluz, pembe ipek mini etek ve bronz rengi bacaklarımı vurgulayan parlak dorc topuklu sandaletlerimle destansı bir uyum sağlayan uçuk pembe tırnak cilasını üretimden kaldırması olan sevimli bir kızcağızdım. Dolgun göğüslerimin üzerinde salınan damla şeklindeki inci kolye, buna uygun küpeler ve incili bileziğim, gençliğimi zengin bir şekilde tamamlıyordu. Saçlarımın Arap Geceleri bukleleri yüzümün etrafında yumuşacık dalgalanırken birkaç tane-

den fazla erkeğin bakışlarını üzerime çekiyordum. Başımı dikleştii ip içimden güldüm. Ah, hayatın küçük zevkleri...

Birkaç sergi camekânı ileride merdivenlerin üzerinde duran oldukça çekici genç bir adam bana bakıyordu. Uzun boylu, atletik yapılı, kısa siyah saçlı bir erkekti. Pürüzsüz bir ten ve gördüğüm en muhteşem mavi gözlere sahipti. Benim yaşlarımda ya da eıı fazla birkaç yaş büyük görünüyordu. Üniversite öğrencisi olduğuna iddiaya girerdim. Ülkemde olsak kesinlikle çıkmak isteyeceğim tipte biriydi. İlgisini belli eder tarzda beni başıyla selamlayıp beğeniyle gülümsemişti. *Farklı ve seçkin olun,* demişti annem Alina ile ikimize. *Kızların oğlanların üzerine fazla düştüğü bu devirde, bırakın oğlanlar sizin dikkatinizi çekmek için uğraşsın. Bunu başardıklarında ödül kazanmış gibi hissederler. Sonra bu ödiilü korumak için daha da çok uğraş verirler. Oğlanlar erkek olurlar ve erkekler elde edilmesi zor şeylere daha çok değer verii:*

Annemin ne kadar bilge bir kadın olduğunu söylemiş miydim? Otuz yıldan sonra bile babam hâlâ anneme tapıyor. Hâlâ güneşin Rainey Lane'in başının üzerinde doğup battığına ve onun uyanmadığı gün, sabahın da doğmayacağına inanıyor; tabii kendisinin de yaşayamayacağına... Alina ile ikimiz hiç sevgi eksikliği çekmedik. Ama onların birbirlerini biraz daha fazla sevdiğinin daima farkındaydık. Günün garip vakitlerinde, hatta bazen günde iki kere odalarına kapanıp kapıyı yüzümüze kilitlemekten vazgeçmemelerini iğrenç bulmakla birlikte, sevgilerini tazelediğini de biliyorduk. Birbirimize bakıp gözlerimizi devirirdik ama boşanma oranının petrol fiyatlarından daha fazla yükseldiği bir dünyada, onların tükenmeyen aşkları bizim için Herkül'ün Sütunları olan Cebelitarık Kayalıkları gibiydi.

Genç adama ölçülü bir gülümseme göndermeye hazırlandım ama dudaklarım daha kıvrılmaya başladığı anda donup kalmıştı. Niçin zahmet ediyordum ki? Sanki vam-

pirler, can emen Fae, gangsterler ve GO-detektörlüğünden fırsat bulup da onunla bir buluşma ayarlayabilecekmişim gibi... Beni yemeğe çıkarmak için Barrons'un yerine gelebilir miydi? Tanrı esirgesin, ya gizemli ve soğukkanlı ev sahibim o gece de dışarıdaki ışıkları kapatmaya kalkarsa?

Elveda yakışıklı çocuk, merhaba giysi öbeği...

Bu düşünce kanımı dondurmuştu. Yolumu değiştirip genç adamdan hızla uzaklaştım. Müzeyi gezmeye devam edip yeni keşfettiğim varoluş nedenime, Örümcek Adam antenlerimi açmaya odaklandım.

En ufak bir kıpırtı hissetmiyordum.

Salondan salona dolaşıp sergi sergi bir tarihi eserden diğerine dolaştım ama en ufak bir mide bulantısı hissetmemiştim. Ne var ki içimde başka tür kıpırtılar hissetmeye başlamıştım. Yakışıklı çocuğun hormonlarımı ayaklandırdığı belli oluyordu. Çünkü aniden onunla ilgili acayip düşüncelere kapılmaya başlamıştım; mesela, bir erkek kardeşi olup olmadığını merak etmek gibi ya da iki erkek kardeşi... Hatta belki üç tane...

Bu, *kesinlikle* ben değildim. Ben tek eşli bir kadınım. Fantezilerimde bile eski moda, ateşli seksi hayal ederim, çok eşli pornoyu değil. Yakışıklı çocuk ve erkek kardeşlerin canlı tasviri zihnimde belirdiğinde, bu görüntüdeki vahşi cinselliğin sarsıntısıyla sendeledim. Kafamı sertçe silkip kendime orada bulunma nedenimi hatırlattım: GO aramak için oradaydım, heyecanlı, çılgınca seks değil.

Herhangi bir GO ile karşılaşmaktan umudumu kesmek üzereyken gözüme, bir iki metre sol tarafımda, geldiğim yöne doğru yerde uzanan pembe ipek ve dantel karışımı bir şey ilişmişti.

Elimde olmadan ne kadar güzel olduğunu düşünüp yakından bakmaya gitmiştim.

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Elbette onu beğenirdim.

Bu benim külotumdu.

Onu yerden kapıp hemen üzerimdekileri kontrol ettim.

Etek, tamam... Bluz, yerinde... Sutyen de duruyor, iyi... Şükürler olsun, Tanrım. Alttaki çıplaklığıma değen hava ve dayanılmaz şekilde azap verici cinsel uyarılma dışında her şey yolunda görünüyordu. Göründüğü kadarıyla, ellerimi doğrudan eteğimin altına, külotuma götürüp onu çıkardıktan sonra, bunun farkına bile varmayıp yürümeye devam etmiştim. Pembeyi bu kadar sevmeseydim ve kıyafetlere bu kadar düşkün olmasaydım, mutlu ve ateşli hayaller içinde keyifle soyunmaya devam edip müzeden çırılçıplak çıkabilirdim. Neyse kı kendi zevkim olan şeyin yerdeki görüntüsü dikkatimi çekmişti. Bu kadar yüzeysel biri olduğum için rahatlamalı mıydım, yoksa kahrolmak mıydım bilemiyordum.

"Neredesin?" diye hırsla söylendim. Bir yandan da külotumu giyip eteğimi düzeltmiştim. Çeşitli hazineleri inceleyerek gezinen insanlarla dolu büyük bir salonun ortasında dikildiğim halde hiç kimse benimle ilgilenmiyordu. Yoğun ve ilkel bir şekilde beni tahrik edip bilinçsizce soyunmaya başlamama sebep olanın kim olduğu hakkında zihnimde en ufak bir şüphe yoktu.

Orada bir yerlerde etrafımı cazibesiyle kaplayan bir Fae olmalıydı; üstelik de ölümcül seks olanlarından biri. Bunun V'lane olduğunu varsayıyordum. Zaten hayatımda, büyüleyici güzellikte, insanın aklını başından alıp libidosunu azdıran birden fazla Fae olmasının düşüncesini bile kaldıramazdım.

Arkamda bir yerden, sanki klitorisimin üzerinden yavaşça pürüzsüz, yuvarlak inciler yuvarlanarak geçiyormuş

gibi beni okşayan yumuşak bir kahkaha duyduğumda kendimi azap verici cinsel ihtiyacın büyük dipsiz girdabının içinde bulmuştum. Dizlerim titriyordu. Külotum yine çıkmıştı ve bacaklarımın arası sırılsıklam olmuştu. Oyle bir cinsel açlığın pençesine düşmüştüm ki, orada ve hemen seks yapmazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

Bir tıkırtı sesi dikkatimi zemine çekti. Külotumun yanında bileziğim duruyordu. Az önce bacaklarımın arasında hissettiğim şeyi gerçekten yapmış mıydım, yoksa o mu yapmıştı? "V'lane," diye fısıldadım şişip daha da dolgunlaşan dudaklarımın arasından. Göğüslerim de dolgunlaşmış, uçları kabarıp sızlamaya başlamıştı. Vücudum değişiyor, Efendisine hazır hale gelmek üzere gittikçe yumuşuyor, ıslanıyor, şişip dolgıınlaşıyordu.

"Yere çök insan," dedi.

"Cesedimi çiğnemen gerek, Fae," diye bağırdım.

Yine güldü. O anda göğüs uçlarım alev alev yanmaya başlamıştı. "Henüz değil, *Sidhe*-kâhini ama bir gün, ölmek için yalvarabilirsin."

Öfke. İşte buydu. Öfke, daha önce işe yaramıştı. Öfke ve A harfi ile başlayan başka bir şey daha... Ama neydi o kelime? Daha önce beni kurtaran neydi? İçimi soğutan, kendimi ölü gibi hissetmeme sebep olan o mutsuz düşünce, o acı verici düşünce neydi?

"Armut," diye mırıldandım. Hayır, bu değildi. Araba? Adam? Aldatmaca? Açlık? Hissettiğim bu değil miydi? Açık? Orası, o anda sekse açık mıydı? 'Yere çök insan" dememiş miydi? Ben kim oluyordum da itaat etmeyecektim?

Müzenin soğuk mermer zeminine diz çöktüm. Eteğimi yukarı sıyırıp çıplaklığımı gözler önüne sermiştim. İşte buradayım. Al beni.

"Dört ayak üzerine," dedi arkamdan ve tekrar güldü. Bir

kez daha incilerin serin temasını, bacaklarımın arasından, kabarmış göğüs uçlarımdan, kabarmış ıslak dudaklarımın arasından yavaşça sürtünerek kaydığını hissettim. Sırtım yay gibi bükülüp kalçalarım yükselmişti. Hiç de insan sesine benzemeyen bir sesle inledim.

Zihnim bulanıyordu. Onu hissedebiliyordum ama arkamda durmuş beni yere çivileyip öldüriinceyc kadar yavaş yavaş ırzıma geçecek olanın V'lane mi, yoksa başka bir Fae mi olduğunu bilmiyordum. Sonra, elleri kalçalarımı kavradı. Konumumu ayarlıyordu. Bir Null olsaydım, ellerim olduğunu unuturdum ve yakınımda bir mızrak olsaydı, bir çantam olduğunu unuturdum ve de bir zamanlar bir kız kardeşim olsaydı, Dublin'in bir köşesinde öldürülmüş. ..

"Alitta\" Kelime içimden öyle bir şiddet ve çaresizlikle patlayarak çıkmıştı ki ağzımdan tükürükler saçılmıştı.

Aniden kıvrılarak kalçalarımı çekip elinden kurtuldum ve hızla arkaya dönüp iki avucumla birden V'lanc'in göğsüne vurdum. "Seni domuz!" Altı çıplak bir yengeç gibi yerde yan yan emekleyerek birkaç metre ötede bıraktığım bluz ve ayakkabılarımla çantama ulaşmaya çalıştım.

Atılıp bırakılmış eşyalarımın oluşturduğu küçük yığına ulaştığım anda Fae yine kendine gelmişti. Barrons haklıydı; Fae ne kadar yüksek zümreden geliyorsa o kadar güçlüydü. Asil olanlarını sadece birkaç saniye için dondurabilcceğim belli olmuştu. Yeterli bir süre değildi. Yeterli sürenin yakınından bile geçmiyordu.

"Biz domuz değiliz," dedi buz gibi bir tavırla, ayağa kalkarken. "Hayvan olanlar, insanlardır."

"Evet, doğru. Irza geçmek üzere olan ben değildim!"

"Sen istedin ve hala da istiyorsun," dedi açık açık. "Vücudun benim için yanıp tutuşuyor, insan. Bana tapınmayı *istiyorsun.* Dizlerinin üzerine çömelmeyi *istiyorsun."*

En korkunç tarafı, haklı olmasıydı. İstiyordum. O anda bile, sırtım davetkâr bir ifadeyle bükülmüş, alt tarafım kızışmış bir kedi gibi ona doğru çekiliyordu ve her hareketim esnek ve kıvraktı. Vücudumun her yeri onu çağırıyordu. İçimde, ölmesinin kaç orgazm alacağını umursamayan akılsız bir nemfomanyak vardı. Titreyen ellerle çantamı kaptım. "Benden uzak dur," diye uyardım.

Yüzündeki ifade, o anda bana yaklaşmak için hiç acelesi olmadığını söylüyordu. Yüz ifadesi, üzerindeki fazlasıyla kısa ömürlü gücümden, alelade bir insanın kendisi gibi muhteşem bir şeyin üzerinde herhangi bir şekilde hâkimiyet kurabilmiş olmasından tiksindiğini anlatıyordu. "Neden buraya geldin? Burada bize ait olan ne var, *sidhe*-kâhini?"

Çantamın fermuarını açtım. Etrafındaki kâğıt paketi itip mızrak ucunu kavradım. Ama elimi çantadan çıkarmamıştım. Sürprizi bozmak istemiyordum. "Hiçbir şey."

'Yalan söylüyorsun."

"Hayır, gerçekten, burada bir şey yok," dedim dürüstçe. Olsa sanki söyleyecekmişim gibi...

"Beş gün oldu, *Sidhe*-kâhini. O'Bannion'dan ne aldınızr

Şaşkınlıkla bakakalmıştım. Bunu nereden biliyordu?

"Onu geri almaya çalışırken öldü de oradan. Nerede kaldığını biliyorum," dedi. "Nereye gideceğini biliyorum. Bana yalan söylemen faydasız."

Fae'nin düşüncelerimi, zihnimin içinden tek tek topladığına değil, yüzümdeki ifadelerden okuduğuna inanmayı tercih ediyordum. İnlememek için dudaklarımı ısırdım. Bana yine bir şeyler yapıyordu. İncilerim yine elindeydi. Onları bacaklarımın arasında kaydırıyordu; bir sert, serin yuvarlaktan diğerine...

"Konuş, *Sidhe*-kâhini."

"Nc aldığımızı öğrenmek mi istiyorsun? Ne aldığımızı sana göstereceğim!" Mızrak ucunun alt kısmını sımsıkı kavrayıp çantamdan hızla çıkarttım ve tehditkâr bir tavırla ona doğru ittim. "İşte bunu!"

Bir Fae'nin yüzünde böyle bir ifadeyi ilk defa görüyordum ve bu son olmayacaktı. Onun bu hali, damarlarımı öyle coşkun bir güç hissiyle doldurmuştu ki, o anda hissettiğim çılgın şehvetle neredeyse eşitti.

V'lane, Tuatha De Danaan Prensi, bir şeyden *korkuyordu.*

O şey de *benim* elimdeydi.

Buyurgan Fae gitmişti. Birdenbire. Göz açıp kapayıncaya kadar, tabii gözümü kırptıysam... Kırpmamıştım. O yok olup gitmişti.

Olduğum yere çöktüm. Mızrak ucunu sımsıkı tutup derin derin soluyarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Salon yavaşça bilincime sızmaya başladı: Vızıldayan sesler, bulanık renkler ve nihayet etrafımdaki konuşmalar.

"Sence ne yapıyor?"

"Hiç fikrim yok adamım, ama harika bir poposu var. Hele göğüsleri, nefes kesici!"

"Gözlerini kapat, Danny. Hemen." Zor durumdaki bir annenin gergin sesiydi. "O terbiyeli biri değil."

"Bana terbiyeliden daha iyi görünüyor." Hafif bir ıslık ve fotoğraf makinesinin patlayan flaşı da bu sözlere eşlik etmişti.

"Elindeki de neyin nesi acaba? Birileri polis çağırsa mı?"

"Bilmiyorum, belki de sağlık görevlilerine haber vermek gerek. Hiç iyi görünmüyor."

Vahşi bakışlarla etrafıma bakındım. Yerde oturuyordum. İnsanlar toplanıp etrafımı çevirmiş, aç ve meraklı gözlerle tepemden bakıyorlardı.

Perişan bir halde güçlükle içime çektiğim nefes, neredeyse ağlamaklı bir hıçkırık şekline dönüşmüştü. Mızrak ucunu çantama geri tıktım -onu nereden bulduğumu nasıl açıklayabilirdim ki?- eteğimi indirip düzelttim, sutyenimi taktım, bluzumu zar zor başımdan geçirip ayakkabılarımı aldım ve ayağa fırladım.

"Yolumdan çekilin," diye bağırdım. Kalabalığın içine dalıp insanları iteleyerek kendime yol açmaya çalışıyordum. Hepsi birer akbabaydı.

Kendimi daha fazla tutamamıştım. Gözyaşlarına boğulup salondan koşarak kaçtım.

Öylesine yaşlı bir kadın için oldukça hızlı koşuyordu.

Müzeden henüz bir blok bile uzaklaşamadan önüme geçip yolumu kesmişti.

Hızla sol tarafa kaçıp durmadan yanından geçip koşmaya devam ettim.

"Dur," diye bağırmıştı.

"Cehenneme git," diye bağırdım. Gözlerimden yaşlar akıyordu. V'lane'e karşı mızrakla kazandığım zafer, topluluk içinde küçük düşmemin yanında tamamen gölgede kalmıştı. O ana kadar Tıp diploması ve vajinal spekulumla silahlanmamış hiçbir erkeğin günışığında çıplak görme fırsatına bile sahip olamadığı yerlerim gözler önüne serilmiş vaziyette nc kadar zamandır oturuyordum acaba? Ne kadar süredir beni seyrediyorlardı? *Neden* biri üzerimi örtmeye çalışmamıştı? Güney Amerika'da olsak erkeklerden biri mutlaka gömleğini çıkarıp üstüme sarardı. Bunu yaparken şöyle bir göz atmayı da ihmal etmezdi ama olsun. Demek istediğim, gerçekten de göğüsler her yerde göğüstü, erkekler de her yerde erkek ama benim geldiğim yerde şövalyelik henüz ölmemişti.

"Röntgenciler," dedim acı dolu bir sesle. "Skandal düşkünü hasta insanlar." Televizyondaki realite programları sağ olsun, insanlar, başkalarının en özel anlarının doğrudan gözleri önüne serilmesine ve onların hayatlarının en sefil ayrıntılarını izlemeye o kadar alışmışlardı ki artık zor durumdaki birine yardımcı olmak yerine, arkalarına yaslanıp gösterinin tadını çıkarıyorlardı.

Yaşlı kadın yine önüme geçmişti. Bu sefer sağ tarafa kaçmayı denedim ama o da benimle aynı tarafa çekilince ona çarptım. O kadar yaşlı, zayıf ve narin görünüyordu ki düşecek diye ödüm kopmuştu. Onun yaşında biri için düşmek, kırık kemikler ve uzun sürecek bir iyileşme dönemi anlamına gelebilirdi. Nezaket kuralları -müzedeki sürüngenlerin aksine bazılarımız hala bunları unutmadı- geçici olarak ıstırabımı bastırmıştı. Dirseklerinden tutup dengesini bulmasına yardım ettim. "Ne?" diye sordum. "Nc istiyorsun? Yine kafama vurmak mı istiyorsun? Öyleyse, durma! Vur da kurtulalım! Ama bu seferkini görmezden gelmemin mümkün olmadığını bilmelisin ve bu durum, şey, oldukça karışık."

Beni durduran, Dublin'deki ilk gecemde, barda bana elinin tersiyle vurup Fae'ye bakmaktan vazgeçmemi ve gidip başka yerde ölmemi söyleyen kadındı ve -o gece hayatımı kurtarmış olsa da, bunu daha kibarca yapabilirdi- o esnada ona teşekkür edecek ruh haleti içinde değildim.

Gümüşsü beyazlıktaki başını geriye atıp buruşuk yüzünde afallamış bir ifadeyle bana baktı. "*Kimsin* sen?"

"Nc demek istiyorsun? Ben kim miyim?" diye terslendim. "Kim olduğumu bilmiyorsan niçin peşimden geliyorsun? Yabancıları takip etmek alışkanlığın mıdır?

"Müzedeydim," dedi. "Yaptıklarını gördüm! Ulu İsa, kutsal Meryem Ana ve bütün azizler aşkına, sen kimsin kızım?"

İnsanların hepsine birden duyduğum iğrenmeyle dayanamayıp feryadı bastım. "O şeyin bana nc yapmaya çalıştığını *gördiin* ve bana *yardım* etmek için kılını bile kıpırdatmadın, öyle mi? Irzıma geçseydi, öylece durup bakacak miydin? Çok teşekkür ederim! Seni takdir ettim doğrusu. Tanrım, en büyük canavarların biz mi, yoksa onlar mı olduğundan artık emin değilim." Dönüp gitmeye kalktığımda şaşırtıcı derecede güçlü bir kavrayışla kolumdan yakalamıştı.

"Sana yardım edemezdim, sen de biliyorsun," diye atıldı. "Kuralları biliyorsun."

Kolumu elinden kurtardım. "Aslında, bilmiyorum. Gördüğüm kadarıyla herkes biliyor. Bir tek ben bilmiyorum."

"İfşa olan bir kişi, bir ölüdür," dedi yaşlı kadın sertçe. "İki kişi ise iki ölü... Her bir türümüz öyle nadir ki şimdiye kadar hiç bu kadar kıymetli olmamıştı. Aramızdan daha fazla kişinin kendini ele vermesi, özellikle de benim ifşa olmam tehlikesini göze alamayız. Ayrıca, daha önce eşine rastlamadığım bir şekilde direnip kendini korumayı başardın. Hem de bir prense karşı! Onun prensten aşağı olmadığına eminim. Ulu İsa aşkına, bunu nasıl yaptın? Sen nesin böyle?" Keskin mavi bakışları sol gözümden sağ gözüme gidip gelerek dikkatle incelemeye başlamıştı. "Başlangıçta saçın beni yanılttı ama sonra bardaki kız olduğunu anladım. Bu ten, bu gözler ve yürüyüşün, oh, tıpkı Patrona! Ama Patrona'nın kızı olamazsın, olsan bilirdim. O'Connor soyunun hangi kolundansın? Annen kim?"

Sabırsızca kafamı salladım. "Dinle, yaşlı bayan, o gece barda da sana bir O'Connor *olmadığımı* söylemiştim, ismim Lane. Gcorgia'dan MacKayla Lane. Annem ise Rainey Lane ve babamla evlenmeden önce de Rainey Frye

idi. İşte öğrendin. Seni diişkırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama aile ağacımda bir tek O'Connor bile yok."

"O halde evlat edinildin," dedi yaşlı kadın sakin sakin.

Bıkkınlığımı ifade edecek şekilde derin bir soluk aldım. "Evlat edinilmedim!"

"Saçmalık!" diye atıldı yaşlı kadın. "Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum ama sen kesinlikle bir O'Connor'sın."

"Asabımı bozma!" diye bağırdım. "Hangi cüretle gelip de bana kim olduğumu bilmediğimi söylersin? Ben MacKayla Lane'im ve ablam gibi, ben de Christ Hastanesi'ndc dünyaya geldim ve annem beni doğururken babam da yanındaydı. Ben evlatlık değilim ve sen ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Göründüğü kadarıyla," diye yaşlı kadın sert bir şekilde karşılık verdi, "...sen de bilmiyorsun."

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra fikrimi değiştirip sustum ve dönüp yürümeye başladım. Bu yaşlı kadının rahatlıkla çürütebileceğim iddialarına inanacak değildim. Evlat edinilmemiştim ve bundan, onun çılgın yaşlı bir kadın olduğundan emin olduğum kadar emindim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Öğrenmem gereken şeyler var. Kimsin, sana güvenebilir miyiz ve bütün kutsal şeyler aşkına, onların Kutsal Emanctleri'nden birine dokunmayı *nasıl* başaıdın? Bardaki o gece, ona çarpılmış gibi baktığın için senin bir Pri-ya" -kelimeyi lakapların en kötüsüymiiş gibi tükürürcesine söylemişti- "...olduğunu sanmıştım. Artık ne olduğundan emin değilim. Hemen benimle gelmelisin. Olduğun yerde kal, O'Connor." Sesindeki o tonlama, kısa süre öncesine kadar, hiç olmazsa yaşlılara saygımdan, beni yerime çivileyip dönüp bakmamı sağlayabilirdi ama ben artık o kız değildim. Aslında o kızın gerçekte kim olduğundan da artık emin değildim. Sanki TÇÖ Mac -o gün havuz kenarında Telefon Çalma-

dan Önccki- hiç gerçek olmamış, moda kıyafetler, neşeli müzik ve çocukça hayallerin hoş ve de boş bir birleşimi gibiydi.

"Beni böyle çağırmayı bırak," diye omzumun üstünden geriye doğru tısladım. ".. .ve benden uzak dur, yaşlı kadın." Sonra da koşmaya başlamıştım ama arkamdan seslendiği sözleri yine de duymuştum. O sözler sürekli beynimde yankılanıp beni rahatsız edecekti.

"O halde sor ona," diye çınlamıştı yaşlı kadının sesi. "Evlat cdinilmcdiğinden o kadar eminsen, MacKayla *Lane,* annenle konuş ve ona sor."

ON DOKUZ

Bu gcccki gündemimizde nc var?" diye Barrons kitabevine adım atar atmaz sordum. Ön taraftaki pencerelerin önünde içerideki ve dışarıdaki bütün ışıkları ışıl ışıl yanan kalenin ötesine çöken geceyi izleyerek sabırsızlıkla volta atıp duruyordum.

Galiba ses tonum biraz gergin çıkmıştı çünkü tek kaşını kaldırıp bana dikkatlice bakmıştı. "Ters giden bir şey mi var, Bayan Lane?"

"Hayır. Hiçbir terslik yok. Ben iyiyim. Sadece bu gece neyle karşı karşıya olacağımı öğrenmek istedim; soyulup bırakılacak birileriyle mi, yoksa öldürmek zorunda kalacağımız birileriyle mi?" Ses tonum bana bile fazlasıyla kırılgan gelmişti ama ertesi sabah o an olduğumdan ne kadar daha kötü bir insan olarak kalkacağımı öğrenmek istiyordum. Her geçen gün aynada gördüğüm kadını tanımakta daha da zorlanıyordum.

Barrons, yavaşça etrafımda dönerek konuşmaya başlamıştı. "İyi olduğunuza emin misiniz, Bayan Lane? Biraz gergin görünüyorsunuz."

Ben de onu takip ederek kendi eksenimde dönmeye başladım. "Çok iyiyim."

Gözlerini kısarak baktı. "Müzede bir şey buldunuz mu?"

"Hayır."

"Her yerini araştırdınız mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Canım istemedi," dedim.

"Canınız istemedi mi?" Bir an için bomboş bakışlarla kalakalmıştı. Sanki birinin canı istemediği için emirlerine uymaması düşüncesi onun için, Mars'ta yaşam olması ihtimalinden daha akıl almazdı.

"Ben senin yük beygirin değilim," dedim ona. "Benim de bir hayatım var. En azından bir zamanlar vardı. Bir zamanlar, bir erkekle çıkmak, yemeğe gitmek, sinemaya gitmek, arkadaşlarla gezmek ve bir an için bile vampirler veya canavarlar ya da gangsterleri aklıma getirmemek gibi tamamen normal şeyler yapardım. Sırf senin yüksek standartlarına uymuyorum diye beni ezip geçmeye kalkma. Günlerini senin için planlayan ben değilim, değil mi? Bir GO-detektörünün bile arada sırada mola vermeye ihtiyacı vardır." Bezgin bir ifadeyle bakıp ekledim. "Sonuçta sana yardım ettiğim için şanslısın Barrons."

Üzerime doğru yürümeye başladı, iri, sert vücudundan yayılan sıcaklığı tenimde hissedebileceğim kadar yaklaşıncaya kadar durmamıştı. Ona bakabilmek için başımı geriye atmak zorunda kalmıştım ve bunu yaptığımda, parlak gece gözleri, bal rengi kadife teni, seksi dudakları nefesimi kesmişti. Şehvetli tensel hazlar vaat eden dolgun alt dudağı, özdenetim ve belki biraz da zalimlik yansıtan üst dudağı, merak etmeme sebep oluyordu; neler hissettireceğini, nasıl olacağını...

Vay canına. Başımı sertçe silkeleyip zihnimdeki görüntüyü silmeye çalıştım. V'lane ile kısa süren iki karşılaşmamın sonucunda, ölümcül seks Fae ile sadece aynı ortamda bulunmanın bile kadında, bir şekilde boşaltılmadan geçmeyen aşırı hormonal yüklenmeye sebep olduğunu anlamıştım. O gün V'lane'in bana yaptıkları, beni öylesine uyarılmış bir halde bırakmıştı ki, sakinleşmem için mümkün olabileceğini sandığımdan daha fazla orgazm ve buz gibi bir duş gerekmişti. Oysa bunların yeterli gelmediği o an açıkça ortadaydı çünkü artçı sarsıntıların cefasını çekmeye devam ediyordum. Yoksa orada dikilip Jericho Barrons'u öpmenin nasıl bir his olacağını merak etmemin başka bir açıklaması olamazdı.

Neyse ki tam o esnada, ziyadesiyle seksi bulmakta olduğum ağzını açıp konuşmaya başladı. Sözleri, bakış açımı anında eski haline getirmişti.

"Hâlâ bu durumdan kurtulabileceğinizi düşünüyorsunuz değil mi Bayan Lane?" diye sordu soğuk bir tavırla. "Bunun, alelade bir kitabı bulmak ve kız kardeşinizi öldüreni ortaya çıkarmaktan başka bir anlamı olmadığını sanıyorsunuz. Ama gerçek şu ki, dünyanız Cehenneme doğru gümüş tepsi içinde gidiyor ve siz, bunu engellemek için bir şeyler yapabilecek birkaç kişiden birisiniz. *Sinsar Dubh* yanlış kişi ya da yaratığın eline geçerse, gökkuşağı renklerindeki kusursuz manikürlü hayatınız için üzülmek yerine, insan yaşamının sona ermesinden pişmanlık duyacaksınız. Karanlık Kitabın, Malluce ya da Rhino Çetesi köpeklerini şehrin dört bir yanına salan Melun gibi birinin eline geçtiği bir dünyada ne kadar süre hayatta kalacağınızı zannediyorsunuz? Öyle bir dünyada ne kadar süre yaşamak *isteyeceğinizi* düşünüyorsunuz? Bunun, eğlence ve oyunlarla hiç ilgisi yok, Bayan Lane. Bu, ölüm kalım meselesi bile değil. Burada, ölümden çok daha kötü şeylerden bahsediyoruz."

"Gerçekten bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye patladım. Bütün bu söyledikleri hakkında hiç konuşmuyor olabilirdim ama bunları kesinlikle düşünüyordum. Dışarıda, koskoca dünyadaki küçücük köşemde başıma gelenlerden çok daha büyük dolaplar dönmekte olduğunun fakındaydım. Kctçapa bulanmış kızarmış patatesleri yiyip Gri Adam'm çaresiz bir kadını mahvedişini seyretmiştim ve o zamandan beri her gece kaç kişinin daha onun kurbanı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Çok Ağızlı Yaratığın ağızlarını yakından görmüştüm ve o ağızların dışarıda bir yerde birilerini yediğini biliyordum. Böyle giderse, bir iki yıl sonra Dublin'in ne hale geleceğini düşünmek dahi istemiyordum. Barrons ile konuştuğumuz sırada bile terk edilmiş mahallenin karanlığının genişlediğinden, dışarıda bir yerlerde bir sokak lambasının titrek ışığının daha son kez çırpınıp karanlığa gömüldüğünden ve Gölgelerin hemen sinsice etrafını sardığından hiç şüphem yoktu. Barrons'un dediği gibi, ertesi gün şehir o bloğun var olduğunu dahi unutacaktı.

Bu endişeler yalnızca uyanıkken değil, uykularımda da zihnimi işgal ediyorlardı. Önceki gece gördüğüm kâbusta, tam ortasında ışıl ışıl aydınlatılmış dört katlı kale dışında tamamen zifiri karanlığa gömülmüş bir Dublin'in üzerinde uçuyordum. Rüyaların gerçeküstü dünyasında, hem şehrin üzerinde yüzüyor hem de kitabevinin ön kapısından dışarıya bakıyordum. Dublin'in büyük kısmı karanlığa esir düştüğü için, sabah güneş ufukta belirdiği anda yürümeye başlasam bile en yakındaki başka bir ışıklı sığınağa gece çökmeden önce varmayı başaramayacağımı biliyordum ve ömrümün sonuna kadar Barrons Kitap ve Süs Eşyaları mağazasında mahsur kalıyordum.

Sabah uyandığımda kendimi, kahvaltıda nc yiyeceğim

ve hangi güzel kıyafeti giyeceğim gibi her zamanki keyifli konular yerine, haberci rüyalar, kehanetler ve vahiyler gibi şeyleri düşünürken bulmuştum.

Oh evet, bunun ölümden daha beter şeylerle ilgili olduğunun farkındaydım. Kardeşiniz öldürüldükten sonra hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etmenizin beklenmesi gibi... Kendiniz hakkında inandığınız her şeyin, hatta bütün dünyanın koskocaman bir yalandan ibaret olduğunu anlamanız gibi... Ama dışarıda dönen büyük dolaplar benim sorunum değildi. Dublin'e Alina'nın katilini bulmaya gelmiştim ve bir şekilde ödeştikten sonra da evime dönecektim. Bu planım hala geçerliydi. O'Bannion artık bir tehdit değildi ve belki Malluce için gözden ırak gönülden de ırak olabilirdi. Belki Barrons şehri Fae'den kurtarabilirdi. Belki dc Kraliçe -tabii V'lanc'in söylediklerinde doğruluk payı varsa- benim yardımım olmadan da Karanlık Kitabı bulup Melunları hapse geri yollar ve dünyamız tekrar normale dönerdi. Belki ben çekip gittikten sonra, *Siusar Dıhh'*nun peşindeki şeytani yaratıklar birbirini yiyip bitirirdi. Pek çok olasılık sayılabilirdi ve bunların hiçbiri beni içermiyordu. Bu yerden nefret ediyordum. Bir dizi başka gerçek daha önüme çıkmadan oradan kurtulmak istiyordum.

"O halde bu tavrınızın sebebi nedir?" diye Barrons sordu. "...ve müzedeki işinizi neden tamamlamadınız?"

"Kötü bir güniimdeydim, tamam mı?" içimde her an bir volkan patlayacakmış gibi hissederken, sakin ve soğuk bir tavırla konuşuyordum. "Herkesin arada sırada kötü günü olmaz mı?"

Birkaç saniye dikkatle yüzümü inceledikten sonra omzunu silkti. "Tamam. Yarın işi bitir."

Bıkkın bir tavırla baktım. "Peki bu gece nc yapıyoruz?"

Gülümsedi. "Bu gece Bayan Lane, öldürmeyi öğreneceksiniz."

Neyi merak ettiğinizi biliyorum. Ben de olsam, annemi arayıp aramadığımı merak ederdim.

Ne o kadar aptalım, ne de duygusuz. Alina'yı kaybetmenin şokunu henüz atlatamamıştı ve onu daha da üzmeye hiç niyetim yoktu.

Yine de, yaşlı tavuğun yanıldığını ispatlamam gerekiyordu. Bu yüzden, müzeden çıktıktan sonra bir nalbur dükkânına uğrayıp bir yığın ışıldak aldıktan sonra Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'na uçarak dönmüştüm. Yaşlı kadının saçma iddiasını çürütmek için hemen doğduğum hastaneyi aramıştım.

Küçük kasabaların en güzel tarafı, insanlarının büyük şehirdekilerdcn daha yardımsever olmasıdır. Bence bunun sebebi, hattın diğer ucundaki kişinin, çocuklarının Sah günü antrenmanında ya da Çarşamba akşamları düzenlenen bovling turnuvasında veya kasabanın kilise piknikleri ve festivallerinde karşılaşabilecekleri biri olduğunu bilmeleridir.

Yarım düzine ayrı yere aktarıldıktan sonra, nihayet Kayıt Departmanından sorumlu kişi olan Bayan Eugcnia Patsy Bell'e ulaşabilmiştim. Bana olabildiğince nazik davranmıştı. Birkaç dakika süren sohbetimiz esnasında yeğeni Chandra Bell ile aynı liseye gittiğimiz anlaşılmıştı.

Ona öğrenmek istediğim konuyu aktardığımda, olumlu yanıtlamış ve hastanede gerçekleşen bütün doğumların kayıtlarını hem matbu olarak hem de elektronik ortamda sakladıklarını belirtmişti. Ondan benim doğum kaydımı bulup telefondan bana okumasını rica ettim. Çok üzgün olduğunu, buna yetkili olmadığını ama kişisel bilgilerimi

doğrulamam durumunda doğum belgemi bilgisayarından bulup çıktısını akşam postasına yetiştirebileceğini söylemişti.

Ona Barrons'un adresini verdikten sonra telefonu kapatmak üzereyken bir dakika beklememi istedi. Hattın diğer ucunda bilgisayar klavyesinin tuşlarına bastığında çıkan sesleri dinleyerek bekledim. İki kere daha verdiğim bilgileri tekrarlamamı istedi. Her seferinde daha da büyüyen bir korkuyla dediğini yapmıştım. Ardından, kendisi gidip matbu dosyaları kontrol ederken biraz daha beklememi söyledi. Uzun bir bekleyiş olmuştu. Kıtabevinin telefonunu kullandığıma memnun olmuştum.

Sonra, Eugcnia telefona döndü ve -en kötü ihtimal bu değil de neydi?- bir açıklama bulamadığını, hâlbuki kayıtlarının doğru ve eksiksiz olduğundan kesinlikle emin olduğunu söyledi. Bilgi bankalarındaki bilgilerin bin dokuz yüzlü yılların başına kadar uzandığını ve bizzat onun tarafından özenle korunduğunu belirtti.

Bana yardımcı olamadığı için çok üzgündü ama Chrıst Hastanesi'nde yirmi iki yıl önce doğan MacKayla Lane adına, elektronik ya da başka türlü, kesinlikle hiçbir kayıt yoktu. Üstelediğimde, hayır dedi, yirmi dört yıl önce doğan Alma Lane adına bir kayıt da yoktu. Aslında, son elli yıldır Christ Hastanesi'nde doğan bir tane bile Lane yoktu.

Tek bir Mclun'a bile rastlamamıştık.

Sokak sokak yürüyüp bir bardan diğerine giriyorduk ama bir tane bile bulamıyorduk.

Fae, öldüren mızrak ucuyla silahlanmış ve kötülük yapmaya hazır bir ruh hali içindeyken, hayatımın tepetaklak

olmasının sorumlusu olan canavarlardan birini gebertip öfkemin istimini biraz olsun boşaltma fırsatı elimden kaçıp gidiyordu.

İçlerinden birini gebertmeyi *başarabileceğimden* tam olarak emin olduğumdan değildi ama olsun. Oh. aklımın başımda olduğundan emindim. Sadece vücudumun gereken performansı gösterip gösteremeyeceği konusunda şüphelerim vardı. Bir delikanlının ilk yumruklu dövüşte kendini ispatlamaya girişmeden önce hissettiği gibi hissediyordum: Rakibini indirecek yumruğu atıp atamayacağını ya da kız gibi kaçıp kendini küçük düşürüp düşürmeyeceğini veya en kötüsü, temiz bir dayak yiyip yemeyeceğini merak eden biri gibi.

"Bu gece sizi bu yüzden dışarı çıkarttım," dedi Barrons endişelerimden ona bahscdince. "İlk öldürme girişimine tek başınıza kalkışıp kendinizi öldürtmenizdense benimleyken işi berbat etmenizi tercih ederim. Böylece durumu kontrol altına alabilirim."

Kehanet gibi sözlerinde haklı çıkacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. "Yatırımını dışarıda korumak, amma da zorlu bir gece görevi, ha?" diye sıkıntılı bir sesle söylendim. Bir kalabalık bardan daha elimiz boş olarak çıkmıştık. Şaka bir yana, gerektiğinde beni koruyacağını bilmek hoşuma gidiyordu. Barrons'a güvenmeyebilirdim ama durumları "kontrol altına alma" yeteneğini gerçekten takdir etmeye başlamıştım. "Peki bunu nasıl yapacağım? Bu işin bir hilesi falan var mı?" diye sordum.

"Sadece dondurup mızrağı saplayın, Bayan Lane. Ama çabuk davranın. Sizinle birlikte başka bir yere ışınlanırsa, sizi kurtaramam."

"Mızrağı saplamam gereken özel bir bölge var mı? Elbette, karşımıza çıkacak olanın insan vücuduna benzer bir yapıya sahip olacağını varsayarak soruyorum." Vampirler-

dc olduğu gibi miydi? Doğrudan kalbe nişan almak mı gerekiyordu? Bu durumda, bir kalpleri olması gerekirdi, değil mi?

"Midesine saplamak daima işe yarar."

Eflatun rengi bluzuma ve çiçek desenli mor mini eteğime baktım. Kıyafetim yeni karanlık kişiliğime mükemmel bir şekilde uyuyordu doğrusu. "Kan akacak mı?"

"Bazılarında... Bir anlamda evet, Bayan Lane." Yüzünde, hiç sevimli olmayan karanlık ifadeli bir gülümseme hızla belirip kayboldu. O anda, bazı Melunların içinden çıkacak şeyin midemi korkunç derecede bulandıracağını anlamıştım. "Bir dahaki sefere siyah giymeyi deneyin. Diğer yandan, sizi garajın arka tarafında hortumla her zaman yıkayabiliriz."

O sırada gecenin 011 dördüncü barına girerken yüzümü astım. "Aralarında sadece puf eden yok mu?" Canavarları öldürdüğünüzde öyle olmaz mıydı? Anında toza dönüşüp tam zamanında ortaya çıkan bir rüzgârla çabucak savrulup gitmezler miydi?

"Puf mu, Bayan Lane?"

Yeni girdiğimiz barda o gece canlı müzik konseri olacağından içerisi tıklım tıklım doluydu. Barrons'un geniş sırtının peşinden kalabalığın içinden yürüyordum. "Bilirsin, yok olmak. Temizlenmekle vakit kaybetmeyi ya da açıklanamaz cesetlerin dünyayı kirletmesini önler," diye açıkladım.

Bana bakarken tek kaşını kaldırmıştı. "Bu fikirleri nereden ediniyorsunuz?"

Umursamazca omzumu silktim. "Kitaplar ve filmlerden. Kazığı vampire saplayınca, puf diye ortadan kaybolur."

"Gerçekten mi?" diye homurdandı. "Hayat genelde filmlerdeki kadar kolay değildir. Gerçek dünya bunlardan

epeyce karışıktır." Orta kısımdaki bara doğru ilerlerken devam etti. "Ayrıca vampire karşı bir kazığa hiç güvenmeyin, Bayan Lane. Fena halde düş kırıklığına uğrarsınız. Ölmenizi saymıyorum bile."

"İyi de, o halde, bir vampir nasıl öldürülür?" diye sordum sırtına doğru.

"İyi bir soru."

Tipik Barrons cevabı; yani hiçbir şekilde bir cevap değil. Günlerden bir gün, aklımda yığınla başka şeyin olmadığı bir gün, onu sorularımla köşeye sıkıştırıp kaçmasına izin vermemekte kararlıydım. Silkinip dikkatimi etrafımdaki insanlara yönelttim. Çevremdeki yüzleri inceleyip dalgalandıktan sonra mum gibi eriyip gidip içindeki canavarı ortaya çıkaracak bir görüntü aramaya başladım.

Bu kez, düş kırıklığına uğramamıştım. Barrons da onu benimle aynı anda görmüştü. "Şöminenin orada," dedi kısık bir sesle.

Gözlerimi kısıp yumruklarımı sıktım. Evet, işte bunu öldürmeyi çok istiyordum. Bunu öldürmek bazı kâbuslarıma son verecekti. "Gördüm," dedim. "Ne yapayım?"

"Buradan çıkmasını bekle. Savaşımızı halkın gözü önünde vermeyiz. Öldüğünde cazibeli görüntüsü kaybolur. Sonra bardaki herkes gerçek şeklini görür."

"İyi ya, belki de bardakilerin hepsi onun gerçek şeklini görmeli," dedim. "Belki neler döndüğünü, dışarıda neler olduğunu öğrenmeliler."

Barrons bana baktı. "Neden? Karşısında kendilerini savunamayacakları bir şeyden korkabilsinler diye mi? Geldiğini bile göremeyecekleri canavarlar hakkında kâbuslar görebilsinler diye mi? Bu savaşta insanlar işe yaramaz."

Elimi ağzıma kapayıp dikkatimi patlamış mısırları midemde tutmaya yoğunlaştırdım. Bir torba mısırı mikro-

dalga fırına atıp patlattıktan sonra akşam yemeği niyetine yemiştim. O anda ise midemde yeniden patladıklarını hissediyordum. İşin daha kötüsü, torba da patlamak üzereydi. "Öylece durup bunu seyredcmem," dedim. Ani mide bulantımın nedeninin, Melun mu, yoksa kurbanının görünüşü mü olduğunu anlayamamıştım.

"Neredeyse bitti, Bayan Lane. Biraz dayanabilirseniz, işini bitirdi sayılır."

Oh, ama dayanamayabilirdim. İşinin bitmek üzere olduğunu, Gri Adam ile yanındaki kadını gördüğüm an zaten anlamıştım. Yaklaşık üç metrelik canavarın sömürdüğü perişan kadın güzel bir kemik yapısına sahipti. Güzel bir yüz ile ajans kalitesine uyan arasındaki farkı ortaya koyacak türden, modellere yaraşır bir kemik yapısı vardı. Benimki güzel bir yüzdü ama bu kadının bir zamanlar son derece zarif bir güzelliği olduğu belliydi.

Artık ondan geriye sadece ince, solgun, sarkık etin altındaki bu muhteşem kemikler kalmıştı ve bu harap edilmiş kadın, cüzamlı Melun'a taparcasına bir hayranlıkla bakmaya devam ediyordu. Çatlamış kılcal damarlardan gözlerinin beyazına yayılan kanlı sarılığı durduğum yerden bile görebiliyordum. Bir zamanlar inci beyazlığında olduğuna emin olduğum dişleri artık gri renkteydi ve çürüyiip parçalanmaya başlamıştı. Ağzının kenarında kötü görünümlü, içi cerahat dolu bir çıban çıkmıştı ve bir tane de alnında oluşuyordu. Kendisini mahveden şeye -onun gözünde sarışın muhteşem bir erkek- flört eden bir ifadeyle gülümseyip başını arkaya doğru attığında, iki tutam saçın biri yere diğeri arkasında duran adamın ayakkabısının üzerine düşmüştü. Adam aşağı baktı, ayakkabısının üzerindeki bir parça kafatası derisinden sarkan saç tutamını gördü ve ayağını silkeleyip onu bir kenara attı. Gri Adam'ın kurbanına dönüp bir kez baktıktan sonra, sevgilisini elinden tuttuğu

gibi kalabalığın içinde ardından çckiştirc çekiştire kara vebadan kaçarcasına kaçtı.

Başımı başka tarafa çevirdim. Daha fazla seyredemeyecektim. "Onları yalnızca çirkinleştiıdiğini sanıyordum. Öldüriinceye kadar sömürdüğünü bilmiyordum."

"Genellikle öldürmez."

"Kadını öldürüyor, Barrons! Onu durdurmalıyız!" Scsimdeki isterik tonu kendim bile fark etmiştim.

Omuzlarımdan kavrayıp beni kendine döndürdü ve sarstı. Dokunuşunun sıcaklığı, vücudumun her yerine hızla yayılmıştı. "Kendinize gelin, Bayan Lane! Bunun için çok geç. Artık onun için yapabileceğimiz bir şey yok. O şeyin yaptıklarından sonra bu kadının hiçbir şekilde iyileşme şansı yok. Kadın ölecek. Asıl soru ne zaman can vereceği; ya bu gece Gri Adam'ın elinde, ya yarın kendi eliyle ya da birkaç hafta içinde, doktorların teşhis ve tedavi edemeyecekleri ağır bir hastalığın pençesinde kıvranarak."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Benimle alay mı ediyorsun? Yani kurban, her şeye rağmen yaşamına devam etmeye çabalasa bile, fazla yaşamayacağını mı kastediyorsun?"

"Gri Adam işi bu raddeye getirdiyse, evet. Genellikle bu kadar ileri gitmez. Kurbanlarını ekseriya canlı bırakır. Çünkü acılarının tadını daha uzun süre çıkarmak için onları tekrar ziyaret etmekten hoşlanır. Buna rağmen, bazen var olmasına katlanamayacağı kadar güzel birini bulur. İşte böylesini hemen orada öldürür. En azından, kadın aynada kendine hiç bakmayacak, Bayan Lane. En azından çekeceği azap kısa sürecek."

"Bu bir teselli mi yani?" diye bağırdım, "...neyse ki kısa sürecek, öyle mi?"

"Zamanın kısalığının paha biçilmezliğini küçiimsüyorsunuz, Bayan Lane." Bakışları buz gibi, gülümsemesi ise

onlardan da soğuktu. "Kaç yaşındasınız, en fazla yirmi bir ya da yirmi iki mi?"

Arka taraftan gelen bir bardağın kırılma sesini, bir vücut yere yığıldığında çıkan tok ses ve ardından da topluca nefeslerin tutulması izlemişti. Barrons, omzumun üzerinden arkamda kalan yere baktı. Kuzey Buzulları soğukluğundaki gülümsemesi silinip gitti.

"Oh Tanrım, ölmüş mü?" diye bir kadın bağırdı.

"Yüzü çürüyor sanki!" diye adamın biri şaşkınlık içinde haykırdı.

"Şimdi, Bayan Lane," diye Barrons emrini verdi. "Harekete geçti. Kapıya yöneldi. Peşinden gidin. Arkanızda olacağım."

Omzumun üzerinden arkama bakmaya çalıştım. Kadının gerçekten daha fazla acı çekmeyeceğinden emin olmak için mi, yoksa sırf insan yaradılışındaki ölülere bakma içgüdüsü -bu, cenaze törenlerimizi ve gerçekleşmiş trafik kazası görüntülerini izlemek için yolları tıkayan şu aşırı meraklıları kesinlikle açıklıyor- yüzünden mi böyle davrandığımı bilmiyorum. Ama Barrons çenemi yakalayıp beni doğruca gözlerinin içine bakmaya zorlamıştı. "Sakın yapma," dedi. "Ölüler zihnine kazınır. Sadece gidip bunu yapan o piçi öldür."

Doğrusu iyi bir tavsiyeydi. Bardan çıktık.

Ben Gri Adamı takip ediyordum, Barrons da on on beş adım gerimden geliyordu. Bu Melun'u ilk gördüğümde uzun sarı saçlarım vardı. Yeni görüntümle beni tanıyabileceğinden kuşkuluydum. Bir Sıc/te-kâhini ve Null olduğumdan ya da mızrağın bende olduğundan haberi yoktu. Yeterince yaklaşabilirsem onu öldürme şansım yüksekti.

Bununla birlikte, yeterince yaklaşma işi giderek zorlaşmaya başlamıştı. Uzun olduğu kadar hızlıydı da. Adımlarımı ona uydurabilmek için arada koşturmam gerekiyor-

du. Onu yakalayabilmek için ise son sürat koşmak zorundaydım. Dörtnala giden bir düşmanın arkasından sinsice yaklaşmak, özellikle de topuklu ayakkabı ile biraz zordu.

"Uzaklaşıyor, Bayan Lane," diye Barrons'un arkamdan homurdandığını duydum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye kızgın bir sesle söylendim. Neredeyse yarım blok ilerimdeydi ve yaydığı cazibenin insanları kendisinden uzak tutan çeperini birden genişletmiş gibiydi. Kaldırımdaki yayalar o daha yaklaşmadan kenarlara açılıp daha uzağından, hatta yola inip geçiyorlardı. Aniden görüntüsü netleşmişti. Bu kesinlikle iyiye işaret değildi. Aramızda ardına saklanacağım herhangi bir şey olmadan bu yaratığı gizlice izleyemezdim. Hızla koşup ona saldırmak zorunda kalacaktım.

Birden durup döndü ve doğruca bana baktı.

Donakaldım. Nasıl olup bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bildiğimi biliyordu ve bunu biliyordum ve de numara yapmanın hiç faydası yoktu.

"Kahretsin!" Arkamda Barrons'un kısık sesle küfrettiğini duymuştum. Ardından, demirin taşa sürtme sesi, kumaş hışırtısı duyuldu ve sonra da sessizlik geldi.

Gri Adam ile ikimiz birbirimize bakıyorduk. Sonra, uzun ince suratının yarısını kaplayan çirkin ağzıyla bana gülümsedi. "Seni görüyorum, *Sidhe*-kâhini," dedi. Gülüşü, hamamböceklerinin kuru yaprakların üzerinde kaçışırken çıkardıkları sese benziyordu. "Seni barda gördüm. Nasıl ölmek istersin?" Yine güldü. "Yavaş mı, yoksa daha yavaş mı?"

Keşke o gün yaşlı kadının kullandığı tuhaf kelimenin anlamı hakkındaki fikrimin doğru olup olmadığını Barrons'a daha önce sormayı akıl etmiş olsaydım. Kelimeyi kullandığı bağlamdan meselenin özünü kavradığımı düşünüyordum ama doğru olup olmadığını anlamanın tek

yolu vardı. Dudaklarımı yalayıp gözlerimi kırpıştırdım ve içimden dua ederek, nefesim kesilmişçesine konuştum. "Nasıl isterseniz, Efendim. Ben *Pri-ycı'*yım."

Gri Adam, dudaksız ağzını içindeki köpekbalığınınkilere benzer dişlerini gösterecek şekilde açıp ıslığa benzer bir sesle içine derin bir nefes çekti. Yüzündeki alaycı memnuniyet ifadesi kaybolmuştu. Siyah gözleri, cinsel heyecanla cani sadizmin bileşimi bir ilgiyle kanımı donduran bir şekilde parlamaya başlamıştı.

Tiksintimi belli etmemek için dudağımı dişledim. Yanılmamıştım. *Pri-ya,* Fac-bağımlısı ya da Fae-fahişesi anlamına geliyordu. Bu iş bittikten sonra Barrons'a tam karşılığını soracaktım. O anda ise ona yaklaşmak zorundaydım. Gri Adam, onu seyretmemden kim olduğumu anlamış olabilirdi ama bir Null olduğumu ve onu öldürebilecek bir silahım olduğunu bilmiyordu.

Önerdiğimi sandığı şeyi istediği, hem de gerçek pazarlığın ben olduğuma inanacak kadar istediği açıkça ortadaydı. Bu onun zayıf tarafıydı. Onun Aşil tendonunu bulmuştum. Güzellik çalabilir, en güzel insan kadınların bile onu arzulamasını sağlayacak cazibeli görüntüye bürünebilirdi ama gerçek şekliıidcyken asla arzulanmazdı ve o da bunu biliyordu.

Yalnız...o da belki...*Pri-ya* olan biri tarafından istenebilirdi; Fac-vurgunu, Fac-körü bir kadın, Mukaddes veya Melun ayırt etmeyen bir fahişe. Böyle hastalıklı bir düşkünlük, bu canavarın başına gelebilecek gerçek cinsel çekime en yakın şey olurdu.

Cüzamlı ellerini ovuşturup pis pis sırıttı. Hiç olmazsa, Çok Ağızlı Yaratığın aksine sırıtacak yalnızca bir ağzı vardı. "Dizlerinin üstüne çök, *Pri-ya*," dedi.

Fae'nin kadınları dizlerinin üzerine çöktürmekteki ısrarını anlamıyordum. Hepsinde tapınılma saplantısı mı

vardı acaba? Dudaklarıma, Mallucc'nin evindeki Gotik kızın boş bakışlı itaatkâr yüzünde gördüğüme benzer bir gülümseme yapıştırıp kaldırımın soğuk taşına, çıplak dizlerimin üzerine çöktüm. Artık ne Barrons'u ne de sokaktaki başka birini duyabiliyordum. Herkesin nereye kaybolduğu hakkında hiç fikrim yoktu. Gri Adam'ın cazibesinin koruyucu kalkanının gücü, V'lanc'inkiyle başa başmış gibi görünüyordu.

Çantamın fermuarı açık, ellerim davranmaya hazırdı. Çok Ağızlı Yaratığın yarısı kadar bir süre bile donup kalsa, onu öldürmem için yeter de artardı. Yaklaştığı anda ölecekti.

Bu şekilde olabilirdi, bu şekilde *olmalıydı* ama kritik bir hata yapmıştım. Ne diyebilirim ki? Bu benim ilk seferimdi. Evdeki hesabım çarşıya uymamıştı. Bana doğru yürüdü. Arkama geçmek için yürümeye devam etmesini bekliyordum.

Yürümedi.

Arkama ışınlandı.

Beni yakalamıştı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan sarı tırnaklı bir el saçlarımı tutmuştu, insanüstü bir güçle, saçlarımı sımsıkı kavrayan eliyle beni kaldırıp yerle ilişkimi kesti.

Neyse ki, sidhe-kâhini içgüdülerim harekete geçmiş vc beni havalandırdığı anda iki elimle birden göğsüne vurabilmiştim.

Ama maalesef, aynen o şekilde donmuştu; eli saçımda ve ben havada sallanır vaziyetteyken. Önemli bir gerçeği belirtmeden geçemeyeceğim: Kollarım normal insan kolu uzunluğunda olup mızrağım çantamda, çantam da, ayaklarımın otuz santim aşağısındaki kaldırımın üzerindeydi.

"Barrons," diye çaresizce seslendim. "Neredesin?"

"İnanılmaz," dedi tam tepemden gelen aksi bir ses. "Tasarladığım bütün olası senaryoları düşünüyorum da, bu hiç aklıma gelmemişti."

Yukarı bakmaya çalıştım ama acımı daha da arttıran bu çabadan vazgeçip ellerimi başıma bastırdım. Çatıda ne yapıyordu bu adam? Ayrıca, çatıya çıkmayı *nasıl* başarmıştı? Önünden geçtiğimiz binalarda tırmanabileceği bir merdiven anımsamıyordum. Hem o bina iki kat yüksekliğinde değil miydi? "Acele et, canım acıyor!" diye bağırdım. Orada olduğu için ne kadar şanslı olduğumun farkındaydım. Bu kötü duruma tek başımayken düşmüş olsaydım, kaçabilmek için saçımı kafamdan kazımam gerekecekti ve dürüst olmak gerekirse, o anda bunun yapılabilmesi bile fiilen mümkün değildi. Gerçekten sağlıklı ve güçlü saçlarım vardır ve o yaratık da kocaman eliyle bir avuç dolusu saçımı sımsıkı kavramıştı. "Haydi, çabuk ol! Çantamı al! Nc kadar süre böyle donuk kalacağını bilmiyorum."

Barrons, kaldırıma atlayıp uzun siyah paltosu dalgalanarak sessizce tam önüme indi. Botlarının yere çarptığında çıkardığı hafif ses dışında hayalet kadar sessiz hareket etmişti. "Onu dondurmadan önce bu durumu hesap etmiş olmalıydınız, Bayan Lane," dedi soğuk bir tavırla.

Ben öylece asılı dururken gözlerimiz aynı hizaya gelmişti. Ellerimi başımdan kaldırıp Gri Adam'ın hareketsiz koluna yapıştım ve bütün gücümle kendimi yukarı çekip saçlarıma yüklenen ağırlığı azaltmaya uğraştım. "Bu konu hakkındaki konuşmayı, sen beni indirdikten sonra yapabilir miyiz?" dedim. Dişlerimi öyle sıkmıştım ki resmen gıcırdamıştı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kurtarmak için burada olmasaydım, sizin için bir sonra olmayacaktı. Şimdi nerelerde hata yaptığınızı konuşalım, ne dersiniz?"

Bu bir soru değildi ama yine de cevaplamaya çalıştım. "Şimdi konuşmamamızı tercih ederim."

"Bir: Daha size yaklaşmadan ışınlanıp arkanıza geçeceğini beklemediğiniz ve buna hazırlıklı olmadığınız belliydi. Mızrağınız yanınızda yerdeydi. Oysa eliniz çantanızda mızrağı kavramış Gri Adam'a saplamaya hazır bekliyor olmalıydı."

"Tamam, her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Artık çantamı verebilir misin?"

"İki: Silahınızı bıraktınız. Silahınızı asla bırakmayın. Onu vücudunuza kuşakla bağlamak ve bol kıyafetler giymek zorunda kalmanız umurumda bile değil. *Asla* silahınızı bırakmayın."

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallamaya kalktım ama olmadı. Kafamı oynatmakta zorlanıyordum da. "Anladım. Bu dediklerini ikiletmeyeceğim. Şimdi çantamı alabilir miyim?"

"Uç: Düşünmeden hareket ettiniz. Fae ile teke tek savaşta en büyük üstünlüğünüz, Null olduğunuzu bilmemesidir. Maalesef, bu artık biliyor."

Nihayet çantamı yerden kaldırmıştı. Çantayı almak için iki elimi birden uzattığımda onu erişemeyeceğim mesafede tuttu. Ellerimi tekrar Gri Adamın koluna sardım. Başım korkunç derecede ağrımaya başlamıştı. Ona tekme atmaya çalıştım ama tekmemi kolaylıkla savuşturmuştu. Jericho Barrons, ancak profesyonel atletlerde -ya da hayvanlarda- olabilecek hız ve akıcılıkta reflekslere sahipti.

"Henüz çözülmeden onu öldürebileceğinizden tam olarak, yüzde yüz emin olmadığınız takdirde, bir Fae'yi *kesinlikle* dondurmayın, Bayan Lane. Çünkü bu Fae..." -elinde asılı kaldığım kaskatı ceket askılığına hafifçe birkaç kez vurdu- "donmuş olsa bile her şeyin tamamen bilincinde ve kendine geldiği anda sizinle birlikte ışınlanacak.

Daha beyniniz onun çözüldüğünü algılayamadan gitmiş olursunuz. Her nereye götürürse -ki bundan düzinelercesinin olduğu bir yerde de maddeleşebilirsiniz- siz orada olursunuz, mızrağınız da burada. Elbette benim de aramaya nereden başlayacağım hakkında en ufak bir fikrim bile olmayacaktır."

"Tanrı aşkına, Barrons," diye patladım. Bir yandan da, vahşice havayı tekmeliyordum, "...bu kadarı yeter! Artık *sesini kesip* çantamı verecek misin?"

Çantamdan yarı yarıya çıkmış haldeki mızrağa baktı ve ölümcül ucundaki kâğıt topağını açtı. Sonra başını kaldırıp yüzünü benimkiyle burun buruna gelecek kadar yaklaştırdı. Bu kadar yakından, bana gerçekten çok öfkeli olduğunu görebiliyordum. Dişlerini sıkmış, burundan soluyordu ve bakışlarından öfke fışkırıyordu. "Bunu yanınızdan bir daha hiç ayırmayacaksınız. Beni anladınız mı, Bayan Lane? Onunla yiyecek, onunla yıkanacak, onunla uyuyacak, onunla düzüşeccksiniz."

Son dediğini birlikte yapabileceğim hâlihazırda birinin bulunmadığını ve böyle birini aramadığımı, üstelik de o işi bu şekilde adlandırmasından hiç haz etmediğimi söylemek için ağzımı açmıştım ki, görüş açım aniden değişiverdi. Gri Adam'ın, Barrons mızrağı onun midesine saplamadan önce mi yoksa sonra mı hareket etmeye başladığını anlayamamıştım ama birden üzerime ıslak bir şeyler püskürdü ve saçlarım serbest kaldı. Dizlerimin üstüne düşüp yere kapaklanmıştım.

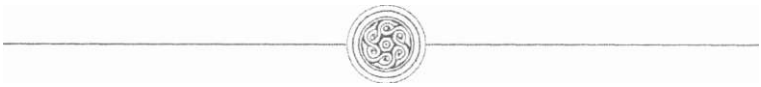
Gri Adam yanıma yığılınca hemen dört ayak üzerinde geri çekildim. Bluzuma, eteğime ve çıplak bacaklarıma bulaşan sıvının karnındaki derin yaradan sızan gri-ycşil sıvıyla aynı olduğunu tiksintiyle fark ettim. Melun, inanmazlık, nefret ve öfke dolu bakışlarını Barrons'tan, elinde alt yarısını çantanın üzerinden tuttuğu mızrağa çevir-

di. Bir zamanlar cn sevdiğim çantalarımdan biriydi. Tabii üzerinden damlayan sümüğiimsü sıvı olmasa öyle olmaya da devam edebilirdi.

Öfkesi Barrons'a yönelik olmasına rağmen başını çevirip konuştuğunda ağzından çıkan son kelimelerin hedefi bendim. "Lord Efendi geri geldi, seni aptal orospu ve önceki küçük sevimli *Sidhe-kâhmmc* yaptıklarının aynısını sana da yapacak. Benim ellerimde ölmüş olmayı *dileyeceksin.* Tıpkı onun gibi, sen de ölmek için yalvaracaksın."

Birkaç saniye sonra Barrons çantamı verdiğinde, çoktan ölmüş olduğunu bilmeme rağmen, mızrağı çıkartıp o yaratığa tekrar sapladım.

yiRMl

Kardeşimin katilini bulup adalete teslim etmeye kararlı olarak Dublin'e kalkan uçağa bindiğim günden beri geçen bir yıl içinde, insanların yaptıklarından olduğu kadar bize söylemediklerinden de çok şey keşfedebileceğimizi öğrendim.

Ağızlarından çıkan kelimeleri dinlemek yetmez. Altında gömülü cevhere ulaşabilmek için sessizlik madenlerini kazmanız gerekir. Çoğu kez sadece yalanlara saplanıp kaldığımızda, konuşmayı reddederiz; satır aralarındaki gerçek okunmasın diye.

Barrons, o gece Gri Adam'ın cesedini bertaraf etmişti. Nasıl yaptığını ona hiç sormadım. Sadece kitabevine döndüm, hayatımın en uzun ve sıcak duşunu aldım ve saçımı tam üç kez ovuştura ovuştura yıkadım. Evet, duşa girerken mızrağı da yanıma almıştım. Dersimi almıştım.

Ertesi gün, müzeye gidip hiçbir vukuatla karşılaşmadan araştırmamı bitirmiştim. V'lane'lerc, yaşlı kadınlara ve de koskoca müzede tek GO'ya bile rast gelmemiştim.

Kitabevinde kalmaya başladığımdan beri ilk kez o gece Barrons ortalıkta görünmemişti. Ben yukarıda dizüstii bil—

gisayarımda e-postaları cevaplarken sessizce çıkmış olmalıydı. Günlerden Cumartesi olduğuna göre bir randevusu olabilirdi. Onun gibi bir erkeğin çıktığı kadını nereye götüreceğini merak ediyordum. Onu rutin sinema ve akşam yemeği programını uygularken gözümde canlandıramıyordum. Ne tür bir kadınla birlikte olabileceğini merak ederken *Casa Blauc'*taki kadını hatırlamıştım. Sırf can sıkıntısından, onları seks yaparken hayal etmeye başladım ama kadın gittikçe bana daha çok benzemeye başlayınca zaman öldürmek için daha akıllıca yollar olduğuna karar verdim.

Akşamı, Fiona'nın kasa tezgâhının arkasına koyduğu televizyonda eski filmleri seyrederek geçirdim. Bu arada, telefona bakmamaya, hatta onu düşünmemeye çalışıyordum.

Pazar sabahı, bir enkazdan farkım kalmamıştı. Konuşacak hiç kimsem olmadan bir sürü soruyla baş başa kalmaya daha fazla dayanamayıp yapmamaya yemin ettiğim şeyi yaptım.

Evi aradım.

İrlanda'dan her aradığımda olduğu gibi telefona yine babam cevap vermişti. "Selam," dedim neşeli bir sesle. Bacak bacak üstüne atıp telefonun kordonunu parmağıma doladım. Kitabevinin arka tarafındaki rahat koltukta oturuyordum. "Görüşmeydi nasılsınız?"

Dakikalarca havadan sudan konuştuk. Gcorgia'da havanın nasıl olduğundan, Dublin'de havanın nasıl olduğundan bahsettikten sonra Gcorgia mutfağı ile Dublin mutfağını karşılaştırdık. Ardından, yüksek yıllık yağış miktarından insanların aksiliklerine kadar pek çok konuyla alakalı bir konudan diğerine atlayan eleştirini sıralamaya dalmıştı. Sıkıcı maratonundan yorulduğunu vc artık gerçek bir sohbete başlayabileceğimizi düşündüğüm sırada, bu kez de

hakkında saatlerce konuşabileceği herkesçe malum olan en sevdiği konuya geçmişti; Amcrika'daki sürekli dalgalanan benzin fiyatları ve Başkan'ın mevcut ekonomik sıkıntıda oynadığı rol.

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Geldiğimiz nokta bu muydu? Artık iki yabancı gibi resmi bir şekilde havadan sudan mı konuşacaktık? Yirmi iki yıl boyunca bu adam benim sırtımı dayadığım kaya, öpüciikleriyle yaralı dizlerimin merhemi, Küçükler Ligi koçum, spor araba merakımın yoldaşı ve öğretmenim olmuştu ve -hiçbir zaman başarı hırsı olan bir evlat olmamama rağmen- ben de onun gurur ve neşe kaynaklarından biri olduğumu umuyordum. O, bir evladını, ben de kardeşimi kaybetmiştim. Şöyle ya da böyle, birbirimizi teselli etmenin bir yolunu bulamaz mıydık?

Konuşmasının bitmesini beklerken telefonun kordonunu evirip çeviriyordum ama onun konuyu kapatmaya niyeti yoktu. Sonunda, daha fazla sabredemedim. Onunla konuşmamızın bir sonuca varacağı yoktu. "Baba, annemle konuşabilir miyim?" diye lafını kestim.

Bozuk plak gibi, önceki konuşmalarımızda verdiği cevabı aynen tekrarlamıştı: Annem uyuyordu ve aldığı onca ilaca rağmen nadiren uyuyabildiği için onu uyandırmak istemiyordu. Doktor, iyileşmesi için sadece zamana ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ve babam karısının sağlığına kavuşmasını istiyordu. Ben de annemin iyileşmesini isterdim, değil mi? O zaman dinlenmesi için ikimiz de onu rahat bırakmalıydık.

"Annemle konuşmaya *ihtiyacım* var," diye ısrar ettim.

Onu yerinden kımıldatmanın imkânı yoktu. Sanırım inatçılığımı ondan almıştım. İkimiz de inat edip geri adım atmadık. "Onun hakkında bana söylemediğin kötü bir şey mi var?" diye sordum.

İç geçirdi. Bu öylesine üzgün ve bitkin bir sesti ki o anda yanma gidebilsem onu geçen iki haftada on yıl yaşlanmış bir görüntüyle bulacağımdan emin olmuştum. "Üzüntüden arada sırada kendini bilmiyor, Mac. Alina'ya olanlardan kendini sorumlu tutuyor ve bu konuda onu aksine ikna etmek mümkün değil," dedi.

"Alina'nın ölümünden kendisi nasıl sorumlu olabilir ki?" diye haykırdım.

"Çünkü onun İrlanda'ya gitmesine engel olmadı," dedi yorgun bir tavırla. Sesinin tonundan, bu konuşmayı annemle onlarca kez yaptığını ve hiç ilerleme kaydedemediğini anlamıştım. Belki de inatçılığım her ikisinden de geliyordu. Annem de, Nuh diyor peygamber demiyordu.

"Bu saçmalık. Bu, bir yere gitmek için taksi tutmaya karar verirsem ve taksi kaza yaparsa, bunun sizin suçunuz olduğunun söylenmesi kadar saçma. Taksi tutmak benim seçimimdi. Kötü bir şey olacağını bilemezdiniz. Annem de bilemezdi."

"Şayet biri en başta bizi uyarmamış olsaydı," dedi. O kadar alçak bir sesle konuşmuştu ki neredeyse duyamayacaktım. Bu yüzden, sözlerini doğru anladığımdan da emin olamamıştım.

"Ha?" dedim. "Ne dedin? Birisi Alina'yı İrlanda'ya göndermemenizi mi söyledi? Oh, baba, insanlar her zaman felaket haberciliği yapmaktan hoşlanır! Geçmişe bakarsan, herkes kâhin sayılabilir. Onlara kulak asmamaksın!" Ashford'u sevmeme rağmen, işgüzar insanlardan da payına düşeni aldığını bilirim. Kasabanın, her şeye burnunu sokan düşüncesiz bazı sakinlerinin markette, ailem girdiğinde bile sesini kısmak zahmetine bile girmeden ettikleri kötü niyetli lafları duyar gibiydim. *Tabii, zaten ue bekliyorlardı? Kızlarını dört bin mil öteye tek başına yollarlarsa, olacağı buydu.*

Tam isabet! "Ne tür ebeveynler, kızlarını evinden dört bin mil uzağa tek başına yollar?" demişti babam.

"Her *tür* ebeveyn, çocuklarım yurtdışında eğitime gönderir," diye karşı çıktım. "Bunun için kendinizi suçlayamazsınız."

"Şimdi de sen gittin. Eve dön Mac. Burayı sevmiyor musun? Burada olmak iyi değil miydi? Kardeşinle senin burada mutlu olduğunuzu sanıyorduk," dedi.

"Mutluyduk!" dedim hararetle. "Mutluydum! Sonra Alina öldürüldü!"

Üzerimize ağır bir sessizlik çökmüştü. Ben kocaman, uzun dilimi tutabilmiş olmayı dilerken babam konuştu. "Vazgeç, Mac. Hayatına devam et. Vazgeç."

"Ne?" Hayrete düşmüştüm. Bunu nasıl söyleyebilirdi? "Yani, eve dönüp bırakayım da Alina'ya bunu yapan canavarın yanına mı kalsın? Dışarıda elini kolunu sallaya sallaya dolaşıp başka birinin daha kızını öldürmesine göz mü yumayım?"

"Lanet olsun! Bana ne başkasının kızından!"

Ürkmüştüm. O ana kadar babamın bir kez olsun küfürlü konuştuğunu işitmemiştim. Küfrettiyse bile bunu yalnızken ya da içinden yapardı.

"Beni *kendi* kızım ilgilendiriyor. Alina öldü. Sen yaşıyorsun. Annenin sana ihtiyacı var. *Beniıı* sana ihtiyacım var. Hemen toplanıp bir uçağa bin ve eve dön, Mac!"

Kafamın içinde binlerce farklı giriş cümlesi hazırladığıma yemin ederim. Konuyu açmak için çeşitli teşvik cümlelerinden soracağım soru için beş dakikalık açıklama ve özre kadar bir sürü cümle tasarlamıştım ama ağzımdan hiçbiri çıkmadı. Ağzımı açıp öylcce durdum. Susup hiç sormamak fikri de dahil olmak üzere söyleyebileceğim ya da söylemem gereken şeyler, zihnimden birbiri ardına geçerken tek yapabildiğim, telefona doğru solumak olmuş-

Kahverengi gözler ve mavi gözler, baskın ve çekinik genler ve de hangi tipteki anne babaların hangi tipte bebekleri olacağı hakkındaki konuları öğrendiğimde altıncı sınıftaydım. O gece annemle babamı dikkatle incelemiştim. Hiçbir şey söylememiştim çünkü Alina'nın da gözleri benimkiler gibi yeşil renkti. Dolayısıyla, biz gerçek bir aileydik. Ayrıca, her zaman devekuşu eğilimlerim olmuştur. Kafamı yeterince derine gömebilirsem bana bakanı göremediğim gibi o da beni göremezdi. İnsanlar kabul etmemek için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, gerçeklik algıdan ibarettir. Sizi olduğunuz kişi haline getiren, inanmayı seçtiklerinizdır. On bir yıl önce ben, mutlu bir ailenin mutlu kızı olmayı seçmiştim. Derin, güçlü, gururlu Güneyli köklerime uymayı, ait olmayı ve onların bağrında güvende hissetmeyi seçmiştim. DNA teorisinin yanıldığına inanmayı seçmiştim. Öğretmenlerin neden bahsettiklerini her zaman bilemeyeceklerine, bilim insanlarının insan fizyolojisinin karmaşık yapısı hakkında öğrenilecek daha çok şey olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaklarına inanmayı seçtim. Bu konuyu hiç kimseyle tartışmadım. Hiç tartışmak zorunda kalmadım. Düşündüklerime inanıyordum ve bu da bana yetiyordu. Lisedeyken zorunlu fen dersinden D notunu bile zorlukla alabilmiştim. Ondan sonra da bir daha hiç biyoloji dersi seçmemiştim.

"Baba, ben evlatlık mıyım?" deyiverdim.

Hattın diğer ucundan, sertçe bırakılan bir soluk sesi gelmişti. Sanki biri Jack Lanc'nin midesine beyzbol sopasıyla vurmuştu.

Hayır de, babacığını, hayır de, babacığım, hayır de.

Sessizlik uzadıkça uzuyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumup gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Lütfen, bir şey söyle."

Ardından, uzun, korkunç bir sessizlik daha gelmişti.

Sonunda sessizlik, iliklerime işleyen bir iç çekişle noktalandı. "Mac, şu sıralar anneni yalnız bırakamam. Yalnız kalabilecek durumda değil. Ağır ilaçlar kullanıyor ve ruhsal durumu istikrarsız. Sen Dublin'e gittikten sonra, o...şey, o birdenbire.. .dağıldı. Şu anda hepimiz için yapabileceğin en iyi şey, eve dönmek. Hemen. Bu gece." Bir an durakladıktan sonra yumuşak bir sesle dikkatle konuştu. "Bebeğim her şekilde sen bizim kızımızsın."

"Gerçekten mi?" Sesim bir gıcırtı gibi çıkmıştı. "Doğum gibi mi? O şekilde de kızınız mıyım baba?" Gözlerimi açtım ama yaşlardan net göremiyordum.

"Kes artık Mac! Bunun nereden çıktığını anlamıyorum! Şimdi böyle bir şeyi ortaya atarak nc yapmaya çalışıyorsun? Eve dön!"

"Nereden çıktığı önemli değil. Nereye gittiği önemli. Alina ile ikimizi evlatlık almadığınızı söyle, baba," diye ısrar ettim. "Söyle bana. Söyle şunu! Sadece bu kelimeleri söyle ve bu konuşma bitsin. Tek söylemen gereken, Alina ve benim evlatlık olmadığımız. Söyleyebileceksen, haydi söyle."

Korkunç, korkunç sessizliklerden birini daha yaşadık. "Mac, bebeğim, seni seviyoruz. Dön *evine."* Boğuk, genellikle bariton olan sesi son kelimeyi söylerken çatlak çıkmıştı. Boğazını temizledi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi, yılların tecrübesiyle edinilmiş, kontrollü ve en iyisinin ne olduğunu bildiğine güvenmenizi sağlayan ikna edici vergi avukatı tonuna bürünmüştü. Sakin, güven verici, nüfuzlu, bir metre seksen sekiz santimlik kendinden emin, güçlü Güneyli adam, eskiden beni etkilerdi. "Bak, telefonu kapar kapamaz senin için uçuş rezervasyonu yaptıracağım, Mac. Hemen bavulunu topla ve havaalanına git. Başka hiçbir şey yapmanı ya da düşünmeni istemiyorum. Otelden çıkış işlemlerini bile yapma. Otele telefon edip

faturayı halledeceğim. Beni dinliyor musun? Seni arayıp uçuş bilgilerini vereceğim. Toplan ve oradan ayrıl. Beni *duydun* mu?"

Pencereden dışarı baktım. Yağmur yağmaya başlamıştı. İşte oradaydı: konuşmayı reddettiği yalan. Evlat edinilmemiş olsaydık, babam bunu tereddüt etmeden söylerdi. Soruma gülüp, "elbette ki evlatlık değilsiniz, seni ahmak," derdi. Böylece aptallığımı ikimiz de komik bulabilirdik. Ama demeyecekti çünkü diyemezdi. "Tanrım, babacığım, ben *kimini?"* Sesinin çatlama sırası bana gelmişti.

"Benim kızım," dedi kızgın bir sesle. "İşte busun! Rainey ve Jack Lane'in küçük kızısın!"

Ama gerçekte değildim. Doğuştan değil. İkimiz de bunu biliyorduk. Sanırım bir parçam bunun bir şekilde ta öteden beri farkındaydı.

Cinler var.
Vampirler gerçek.
Bir gangster ve on beş yardakçısı benim yüzümden öldü.
Evlatlığım.

Gözyaşlarımın sayfanın üzerine damlayıp mürekkebi dağıtmasına aldırmadan sayfaları dolmak üzere olan günlüğe baktım.

Sıraladığım dört maddeden yalnızca biri, kolumu kanadımı kırma kudretine sahipti. Beynime her türlü tuhaflığı kabul ettirebilir, kendimi her yeni gerçeğe uydurabilirdim; bir şey dışında.

Evlatlığım.

Dimdik durup gururla, *ben Geoıgia Ashford'lu Frye-Lane'lerden MacKayla Lane'im ve ailemdeki diğer herkes gibi aynı genetik özelliklere sahibim. Büyük büyükbabamızdan en küçük bebeğe kadar hepimiz çikolata soslu vanilyalı kekiz. Ben de*

onlara çekinişim. Ait olduğum bir yer var, diyebildiğim sürece, cinlcrle ve vampirlerle başa çıkabilirdim, hatta ellerimdeki kanla da yaşayabilirdim.

Bunun nc kadar önemli, ne kadar güven veren bir his olduğunu ancak kaybedince anlarsınız. O ana kadar, teyze, hala, amca ve dayılardan örülmüş, birinci, ikinci ve üçüncü kuşak kuzenlerle bezenmiş, büyükanne, büyükbaba ve onların büyükleriyle üzerine sağlam düğümler atılmış sıcak ve koruyucu bir battaniyeye sarılıydım.

Battaniye omuzlarımdan düşmüştü. Artık kendimi üşümüş, kayıp ve yalnız hissediyordum.

O'Connor... Yaşlı kadın beni bu isimle çağırmıştı. Onlarla aynı ten ve gözlere sahip olduğumu söylemişti. Bir isimden bahsetmişti. Garip bir isim: Patrona. Bir O'Connor mıydım? İrlanda'da bir yerlerde akrabalarım var mıydı? Neden beni yanlarına almamışlardı? Neden Alina ile ben evlatlık verilmiştik? Annemle babam bizi nereden bulup almışlardı? Ne zaman? Ayrıca, nasıl olmuştu da, ağzında bakla ıslanmayan, geveze, dedikoducu teyzelerim, amcalarım ve büyükanne ve dedelerim, böylesine gizli bir ittifakla sessiz kalabilmişlerdi? Birinin bile dili siirçmemişti. Acaba evlat edinildiğimizde kaç yaşındaydık? Ben yeni doğmuş olmalıydım çünkü başka bir hayata dair hiç anım yoktu. Alina da bir şey söylememişti. Benden iki yaş büyük olduğuna göre, evlat edinilmeden önceki hayatı hakkında bir şeyler hatırlaması mümkün olabilirdi. Yoksa başka bir hayat ve yerle ilgili anıları, yeni bir hayata başlamasıyla bulanıklaşmış ve zamanla iz bırakmayacak şekilde silinip gitmiş miydi?

Evlatlığım. Bu düşünce, kendimi dönüp duran köksüz bir hortumun içine düşmüş gibi hissetmeme sebep oluyordu ve en kötüsü de bu değildi.

Beni gerçekten yaralayan, içimi kemiren ve pençesin-

den hiç kurtulamayacağım tarafı, gerçekten yakın olduğum tek kişinin dc ölmüş olmasıydı. Kardeşim. Alina. Kan bağım olan tek insandı ve onu kaybetmiştim.

Aklıma gelen korkunç bir düşünceyle sarsılmıştım: Alina bunu biliyor muydu? Evlat cdinildiğimizi öğrenmiş ve bana söylememiş miydi? *Saııa anlatmadığını çok şey var*, derken kastettiği şeylerden biri de bu muydu?

O da burada, Dublin'de, aynı benim o anda hissettiğim gibi, kendini allak bullak ve dünya ile bütün bağları kopuk hissetmiş miydi?

"Oh Tanrım!" Ağlamam, bütün vücudumu şiddetle titreten, acı dolu hıçkırıklara dönüşmüştü. Kendim için ağlıyordum, kardeşim için ağlıyordum, kelimelere dökmeye bile cesaret edemediğim ve hiç açıklayamayacağım şeyler için ağlıyordum. Eskiden kendi ayaklarım üzerinde dururdum. Oysa artık bütün yapabildiğim emeklemekti. Dizlerimin üzerinde doğrulup dengemi tekrar bulmamın ne kadar zaman alacağını bilmiyordum. Ama bunu başardığımda, bir daha asla aynı yolda yürümeyeceğimi hissediyordum.

Orada ne kadar süre oturup ağladığımın farkında değildim ama sonunda başım, daha fazla ağlayamayacak kadar zonklamaya başlamıştı.

Bu hikâyenin başında, Alina'nın cesedinin, Clarin House otelinden millerce uzaklıkta, Liffey Nehri'nin karşı tarafındaki çöple dolu bir çıkmaz sokakta bulunduğunu anlatmıştım. Cinayet mahalli fotoğraflarını gördüğüm için nasıl bir yer olduğunu tam olarak bildiğimi ve İrlanda'dan ayrılmadan önce o sokağa gidip Alına'ya veda edeceğimi de belirtmiştim.

Koltuktan kendimi zorla kaldırıp ödünç odama gittim. Çantamın içindekini çıkartma hızımı kesmemeleri için paramla pasaportumu kot pantolonumun ceplerine tıktım.

Çantamı omzuna asıp bcyzbol şapkamı ve güneş gözlüklerimi taktıktan sonra kitabevinden çıkıp bir taksi çevirdim.

O sokağa gitme zamanı gelmişti. Ama veda etmek için değil; hiç tanımadığım ve asla tanıyamayacağım bir kardeşe merhaba demek için. Tek gerçek akrabam, Dublin'in demir ocağında eriyip gitmiş bir demir, dersini zor yoldan öğrenmiş ve zorlu tercihler yapmış olan Alina'ya... Burada geçirdiği onca ayda benim çoktan vardığım mesafenin daha yarısına bile ulaşamadan tökezlemesine sebep olmuş olsa da, yaptıklarını neden yaptığını anlıyordum.

Annemle babamın iki kez Alina'yı ziyaret girişiminde bulunduklarını hatırlıyorum. İki seferde de Alina onları reddetmişti. İlk seferinde, hastalandığı için derslerden geri kaldığını söylemişti. İkinci sefer de ise, yoğun ve zorlu sınav dönemini bahane etmişti. Beni bir kere olsun Dublin'e davet etmemişti. Yanına gitmek için para biriktirdiğimi söylediğimde hemen, paramı bunun için ziyan etmek yerine, gidip güzel kıyafetler, yeni müzik albümleri satın almaya ve onun için dansa gitmeye - eskiden birlikte yapmaktan hoşlandığımız şeylerden biriydi- harcamamı istemişti. Ben daha vaktin nasıl geçtiğini anlamadan eve dönmüş olacaktı.

Bu sözlerinin ona neye mal olduğunu artık anlıyordum.

Dublin sokaklarında sinsice gezip sezdirmeden avına yaklaşan yaratıklar olduğunu bile bile sevdiğim birilerinin beni görmek için oraya gelmesine izin verebilir miydim?

Asla. Onları uzak tutmak için dişimle tırnağımla mücadele ederdim.

Hayattaki tek akrabam olan ve evde güven içinde oturan küçük bir kız kardeşim olsaydı, bunlardan bahsedip onun da bu işin içine sürüklenmesi tehlikesini göze alır mıydım? Hayır. Aynen Alina'nın yaptığını yapardım. Onu

kanımın son damlasına kadar korurdum. Mutlu vc sağlıklı kalması için elimden geleni yapardım.

Ablama her zaman güvenip onu örnek aldım ama artık ona çok daha büyük yeni bir hayranlık besliyordum. Bu duygunun etkisiyle, onun varlığını hissedebileceğim bir zamanlar bulunduğundan emin olduğum bir yeri ziyaret etmeye ihtiyacım vardı. Onun izini taşıyan bir yere gitmeliydim ve dairesi bu tanıma uymuyordu. Şeftali aromalı mumlar vc Beautiful parfümünün kokusu hariç o dairede onu duyumsatan hiçbir şey yoktu. Sanki benimle telefonda konuştuğu ya da uyuduğu saatler dışında orada hiç vakit geçirmemişti. Üniversite yerleşkesi için de aynı şey söz konusuydu. Onu şiddetle duyumsayacağımı bildiğim bir tek yer düşünebiliyordum.

Beni aradıktan dört saat sonra yakalandığı yere gitmeye ihtiyacım vardı. Kardeşimin son nefesini verip gözlerini sonsuza kadar kapadığı parke taşı döşeli kaldırımın aynı noktasında durup son korkunç acıyla yüzleşmeye ihtiyacım vardı.

Belki de hastalıklı bir ihtiyaçtır ama *siz* kardeşinizi kaybedip evlat cdinildiğinizi öğrenseydiniz, duyguların insanı nelere zorlayabileceğini anlardınız. Sevdiklerinin kemiklerini, zorda ya da stresli hissettiğinde ziyaret edip onlara içini dökebilmek için kendilerine yakın, güzel, bakımlı çiçek bahçelerine gömen bir kültürün ürünü olduğuma göre, beni hastalıklı düşünmekle itham etmeyin. Bu da garip ve hastalıklı bir gelenek değil mi? Köpekler de kemik gömüyor.

Artık başımı çevirdiğim her yerde sınır çizgileri görüyorum. Şehri sadece kuzey vc güney olarak değil, sosyal

ve ekonomik açıdan da bölen Liffey Nehri de bunlardan biri.

Ben, nehrin güney tarafında kalıyordum. Şehrin bu bölümü, Tcmplc Bar semti, Trinity Üniversitesi, Ulusal Müze ve Leinstcr Şatosu gibi pek çok turistik yerin bulunduğu, genel olarak hali vakti yerinde taraf olarak addediliyordu; zengin, züppe ve liberal.

Kuzey tarafında ise, zarif heykel ve anıtlarıyla O'Connell Caddesi, Moore Caddesi Pazarı, St. Mary's Katedrali ve Liffey Nehri'ne bakan Gümrük Binası vardı vc genel olarak işçi sınıfının yaşadığı kesimdi; endüstriyel, mavi yaka ve fakir.

Tabii ayırt edici sınırların büyük çoğunluğunda olduğu gibi, bu da mutlak bir sınır değil. Nehrin her iki yanında da diğerindekilerden biraz mevcut: kuzeyde zenginlik ve lüks, güneyde de fakirlik ve bozulma. Buna rağmen, güney ile kuzey arasında tartışılmaz bir hissiyat farkı var. Elbette, nehrin her iki yakasında da vakit geçirmemiş, konuşmaları duymamış ve gelip geçen insanları izlememiş birine bunu izah etmek zordur.

Taksi sürücüsü, beni nehrin kuzey kesimine götürmekten ve Ailen Sokağında tek başıma bırakmaktan hiç de memnun görünmüyordu ama yüklü bir bahşiş verince gitti. Son zamanlarda, öylesine ürkütücü şeylerle karşılaşmıştım ki artık kötü bir mahalle, hele de gündüz vakti beni hiçbir şekilde korkutamazdı.

Alina'nın cesedinin bulunduğu çıkmaz sokağın bir ismi yoktu. Bütün sokağı kaplayan eski tarz kaldırım taşları, zaman ve hava şartları yüzünden kabarıp çatlamıştı. Caddeden itibaren birkaç yüz metre uzunluğundaki sokak, sağ tarafında yer alan düşük gelirlilerin oturduğu toplu konutun pcncercsiz tuğla duvarıyla sol tarafındaki kapı ve pencereleri kerestelerle kapatılmış antrepo arasında sıkışıp

kalmıştı. Duvar kenarlarına çöp tenekeleri ve kutular dizilmişti. Eski gazeteler, karton kutular, bira şişeleri, moloz ve başka bir sürü döküntü sokağın her yerine yayılmıştı. Ortamın havası, terk edilmiş mahallcninkini andırıyordu. Orada, sokak lambalarının çalışıp çalışmadığını keşfedecek kadar uzun süre kalmaya hiç niyetim yoktu.

Babam, Bayan Myrna Taylor-Hollingsworth için hazırladığı mali planın mavi-giimüş renkli dosyasının altına tıktığı cinayet mahalli fotoğraflarını gördüğümden habersizdi. Aslında, onları nasıl ele geçirdiğini bilmiyordum. Polisin bu tipte şeyleri kurbanın acılı ailesine yolladığını hiç sanmıyordum; özellikle de bu kadar ayrıntılı vc korkunç olanlarını...

Cesedini teşhis etmek yeterince kötüydü. O resimleri, İrlanda'ya gelmek için evden ayrılmadan bir gün önce, bir miktar kalem aşırmak için ofisine girdiğimde bulmuştum.

Sokağın sonuna doğru yürürken zihnimdeki fotoğraf kareleri yerlerine oturuyordu. İşte tam *şuradn* uzanıyordu; sokağın sonunda yolunu kesen yaklaşık dört metrelik tuğla duvarın üç dört metre uzağında, sağ tarafımda kalan yerde. Tırnaklarının kendisini kovalayan şeyden kaçmak için dimdik duvarın düz yüzeyine çılgınca tırmanmaya çalışırken mi kırıldığını bilmiyordum ve öyleyse de tuğlaların arasında onun tırnak parçalarını görmeye dayanamayacaktım. Bu yüzden, bakışlarımı öldüğü noktaya çevirdim. Onu sırtüstü yere yapışmış vaziyette bulmuşlardı. Hiç öğrenmemiş olmayı dilediğim ayrıntıları anlatmayacağım.

İçimde oluşan tuhaf, karanlık bir hissin etkisiyle kirli kaldırım taşına çöktüm ve aynı Alina'nın bulunduğundaki şekliyle yere uzandım. Resimlerdekinin aksine, yerde vc tuğla duvarlarda kan yoktu. Yağmur, mücadelesinin bütün izlerini haftalar önce yıkayıp silmişti. İşte tam orada son

nefesini vermişti. İşte orada, Alina Lanc'in bütün umutlan ve hayalleri ölmüştü.

"Tanrım, seni öyle özledim ki, Alina!" Kendimi en az sesim kadar kırılgan hissediyordum ve bir kere daha gözyaşlarımı tutamadım. Bunun son ağlayışım olacağına yemin ettim. Uzun bir süre için öyle de olacaktı.

Orada otururken çöplerin arasında annemin Alina'ya yılbaşı hediyesi olarak verdiği kozmetik çantasını fark edene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Benim Mallucc'nin evinde bıraktığım çantanın ikiziydi. Dore rengi kapitone çanta, yağmurda ıslanıp güneşte kalmaktan perişan bir hale gelmişti. Eski gazete parçalarını kenara itip çantayı aldım.

Ne düşündüğünüzü biliyorum, içinde herhangi bir ipucu olabileceği benim de aklıma gelmişti. Alina, günlüğünün zekice küçültülmüş bir kopyasını ya da ihtiyacım olan bütün bilgileri kaydettiği bir bilgisayar çipini çantanın bir yerlerine iliştirmiş olabilirdi ve bu mucizevî bir şekilde polisin gözünden kaçmış olabilirdi ve de beklenmedik şeyleri tesadüfen bulma yeteneğim, tam da doğru zamanda beni bu sokağa sürüklemiş olabilirdi. Değil mi ya?

Harap haldeki çantada annemin bizim için seçtiği malzemelerden başka bir şey yoktu. Hatta küçük metal tırnak seti de kayıptı. Çantanın astarında, içindeki kutu ya da rujların içinde gizli hiçbir şey yoktu. Biliyorum çünkü hepsini çıkartıp söküp tek tek incelemiştim.

Orada otururken Alina ile ilgili düşündüklerimi ve yaşadığım kederi anlatıp size sıkıntı vermeyeceğim. Sevdiğiniz birini kaybettiyseniz, aklınızdan ne tür düşünceler geçtiğini, neler hissettiğinizi biliyorsunuzdur ve bunları size anımsatmama hiç ihtiyacınız yoktur. Hcniiz bir sevdiğinizi kaybetmediyseniz... İyi... Umarım bunu olabildiğince geç yaşarsınız.

Hem veda ettim hem de Merhaba, dedim. Gitmek için yerimden doğrularken gözüm ayağımın dibindeki gümüşsü bir parlaklığa ilişti. Bu, Alina'nın tırnak setinin ucuydu. Üzeri kötü bir şekilde kazınıp çukurlaşmıştı. Uzanıp çöpleri iteledim. Ondan yadigâr en küçük bir şeyi bile orada bırakmak istemiyordum. Çöplerin arasından ortaya çıkan kutuya nefesimi tutmuş bakarken gözlerime inanamıyordum.

Alina'nın çok çabuk öldüğünü düşünerek kendimi teselli etmeye çalışmıştım. Bu sokakta, uzun şiire kanlar içinde tek başına can çekişmediğini düşünmeyi tercih etmiştim. Ama o kadar çabuk ölmemişti çünkü tırnak seti kutusunu kullanarak taşa bir şeyler kazımıştı.

Yere diz çöktüm ve kutunun etrafındaki çöpleri süpürüp toz ve isi üfledim.

Daha uzun yazmadığı için düş kırıklığına uğramış hem de şükretmiştim. Düş kırıklığına uğramıştım çünkü daha fazla yardıma ihtiyacım vardı. Şükretmiştim çünkü bu, ölmesinin birkaç dakika aldığını gösteriyordu; saatler değil.

Taşın üzerinde, 1247 LaRuhe, Jr. yazıyordu.

yiRMl BIR

Müfettiş O'Duffy, lütfen," dedim kısaca. Kendimi Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'na atar atmaz telefona sarılıp Pcarsc Caddesi Garda Karakolu'nu aramıştım. "Evet, evet, bekliyorum." Kasa tezgâhının üzerinde sabırsızlıkla parmaklarımı tıkırdatarak hattın diğer ucundaki görevli memurun beni Alina'nın cinayet soruşturmasını yapan dedektife aktarmasını bekledim.

Bulduğum ipucunu ona haber verecektim. Bu, taşa kazınmış bir ipucuydu: 1247 LaRuhe. Bu adresteki yeri araştırmak üzere giderken yanında bulunmakta kararlıydım. Yanında gitmeme izin vermezse, ben de kuyruğuna takılıp takip edecektim. Son zamanlarda gölgelerin içinde oradan buradan sessizce sıvışa sıvışa, gizlilik konusunda biraz tecrübe kazanmıştım.

"Evet Bayan Lane?" Dedektifin sesi, sanki taciz ediliyormuş gibi sıkıntılı çıkmıştı. Bu yüzden, gittiğim yeri ve bulduğum şeyi çabucak açıklayıverdım. Lafımı bitirdiğimde, "Bu konuyu kapattık," dedi.

"Kim neyi kapattı?" diye sordum.

"Adres konusunu," dedi. "Öncelikle, bunu onun yazdığına dair bir kanıt yok. Herhangi biri yazmış..."

"Müfettiş, Alina bana Junior derdi," diye sözünü kestim. "...ve taşa sürtülürken çizilip yamulmuş tırnak seti kutusu da yazının hemen yanında duruyordu. 'Jr' kısaltmasının neyi kastettiğini anlamamış olsanız bile, içinizden birinin bunu bulup iki ile ikiyi toplayıp dördü bulamadığına şaştım doğrusu." Kozmetik çantasını saymamıştım bile. Olay mahallini doğru düzgün incelememişler miydi?

"Adresi gördük, Bayan Lane ama biz cesetten haberdar olup olay yerine varıncaya kadar etrafı çoktan izleyicilerle çevrilmişti. Oraya gittiğinize göre, sokaktaki çöp miktarım da kendi gözlerinizle görmüşsünüzdür. Kaldırımın üzerindekilerin arasından ona ait olanları ayırt etmekte oldukça zorlandık. Yerdeki eşyaların hangilerinin çantasından dökülenler olduğunu anlamamızın imkânı yoktu."

"Peki tam cesedinin yanında taşın üzerine bir adres kazınmış olması size birazcık olsun tuhaf gelmedi mi?"

"Elbette öyle."

"Öyleyse? Adresi araştırdınız mı? Oraya gittiniz mi?" diye sabırsızlıkla sordum.

"Gidemedik Bayan Lane. Öyle bir adres yok. Dublin'de 1247 LaRuhe diye bir yer yok. Bu ismi taşıyan ne cadde nc sokak ne de bulvar var. Bu isimde çıkmaz sokak bile yok."

Düşünürken bir yandan da dudaklarımı kemiriyordum. "Tamam, belki Dublin'in dışında bir yerdedir. Yakındaki başka bir şehirde olabilir."

"Bunu da araştırdık. İrlanda'nın hiçbir yerinde böyle bir adres bulamadık. Yanlış yazılmış olabilir diye o kelimeye benzer isimdeki yerleri de araştırdık. Laroux'dan La Ruc'ya kadar baktık. Hiçbir yerde 1247 numara yok."

"Şey, belki de... Londra ya da ona yakın bir yerdedir," diye ısrar ettim. "Başka şehirleri de araştırdınız mı?"

Müfettiş O'Duffy derin bir iç geçirdi. Hattın diğer ucunda başını salladığını tahmin edebiliyordum. "Kaç ülkeyi araştırmamız gerektiğini düşünüyorsunuz, Bayan Lane?"

Derin bir soluk alıp yavaşça verdim. Dudaklarımı ısırıp dilimin ucuna kadar gelen cevabı yutmuştum: *Kardeşimin katilini bulmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar. Bin tane de olsa umurumda değil.*

Ben cevap vermeyince, konuşmaya devam etti. "Dosyasını İnterpol'e gönderdik. Lîerhangi bir şey bulmuş olsalardı, bizi bilgilendirirlerdi. Üzgünüm ama yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Mızrak ve ışıldağımı yanıma alıp karanlığın çökmekte olduğu sokaklardan koşarak geçip Temple Bar semtine gittim. Orada hem kafeterya hem dc hediyelik eşya dükkânı olan bir yer bulmuştum, içeride, Dublin'in güzelce ciltlenmiş yakın plan şehir haritasından, Rand McNally yol haritası kitapçıklarının muadili olan İrlanda'nın detaylı yol haritasına kadar oldukça geniş bir harita yelpazesi vardı. Her çeşitten birer tane ile her ihtimale karşı İngiltere ve İskoçya haritaları da satın alıp doğruca ödünç odama döndüm. Yatağımın üzerine bağdaş kurup haritaları incelemeye başladım. Yabancı bir ülkenin *Gardai*'si, intikama susamış bir kardeşin yarısı kadar bile kararlı olamazdı.

Beş saat sonra, hâlihazırdaki baş ağrım gözlerimi kısıp minicik yazıları okumaya çalışmaktan dolayı kafatasıma inen küçük çekiç darbeleri haline dönüştüğü için haritaları incelemeyi bırakmak zorunda kaldığımda gece yarısı olmak üzereydi. Alina'nın hata yapmış olabileceğine inanmasam da, yazılışı ya da okunuşu LaRuhe'ye benzeyen yerleri de kontrol etmiştim ama 1247 numaraya ya da

1347 veya 1427, hatta 1247'nin başka hiçbir varyasyonuna rastlamamıştım. Olrnck üzereyken bırakmaya çalıştığı mesajda yazım hatası yapmış olabileceğine ihtimal veremiyordum. Bu mesajın anlatmaya çalıştığı bir şey vardı; gözümden kaçan bir şey.

Hafifçe şakaklarımı ovdum. Kolay kolay baş ağrısına yakalanmam ama bir kere başım ağrımaya başladı mı ertesi gün beni halsiz bırakacak kadar şiddetli olur. Haritaları toplayıp yatağımın kenarında yere yığdım. Barrons'a mesajdan bahsetmeye karar vermiştim. Barrons'un bilmediği yok gibiydi. Ertesi gün ona danışabilirdim. Artık uyuşan bacaklarımı açıp biraz uyumaya ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkıp yavaşça gerindikten sonra pencere kenarına gidip perdeyi açtım vc gece manzarasına baktım.

İşte Dublin, çatılardan oluşmuş bir deniz misali uzanıyordu. Sokaklarında yaşanan bambaşka dünyayı daha önce hayal bile edemezdim.

İşte terk edilmiş mahallenin karanlığı diğer yanda hüküm sürüyordu. Bir ay sonra da bu pencereden böyle bakıyor olacak mıyım diye merak ediyordum. Tanrım, umarım öyle olmaz! Pekii öyle olursa, daha da yayılıp genişlemiş bir karanlığa mı bakacaktım?

İşte O'Bannion'un bcrabcrindckilcre ait dört araba, oldukları yerde duruyorlardı. Birisi Maybach'ı götürmüş, diğerlerinin de kapılarını kapatmıştı. On altı giysi öbeği de hala aynı yerlerindeydiler. Bu giysiler konusunda artık bir şeyler yapsam iyi olacaktı. Onlara bakmak, on altı adet cescdc bakmak gibiydi.

İşte Gölgeler -şu öldürücü küçük piçler- de Karanlık Bölge'nin kenarında dolanıp duruyor, zehirli ışık bariyeriyle kendilerini engellediği için Barrons'a öfTcliymiş gibi ışık çemberine ateş püskürüyorlardı.

Esnedim.

Ve de işte orada tek başına bir adam... Işıldaklarının güvenliğinden zifiri karanlığa doğru, terk edilmiş mahalleye adım atıyordu.

Yanında bir fener de yoktu!

Cama vurmak için elimi kaldırdım. Nc düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım sadece dikkatini çekip aptalca bir şey yapmadan geri gelmesi için uyarmak istemiştim.

Elim cama yarım santim mesafedeyken durakladım. Barrons, her şey olabilirdi ama aptal değildi. Sebepsiz hiçbir şey yapmamıştı.

Siyah uzun paltosunun altındaki giysileri de yine siyah rcıikti. Uzun boylu, esmer, zarif, gece avına çıkmış bir panter gibi yürürken, siyah botlarının üzerindeki metal kısımların pırıltısı gözüme ilişmişti. Üzerinden yansıyacak ışık kalmayınca bu parıltı da kaybolmuştu. Artık gölgelerin arasında daha açık tonda bir gölge haline gelmişti.

Oysa kısa bir süre önce, *Terk edilmiş mahalleye asla gece girmeyin,* demişti.

Tamam, öyleyse kendi niçin giriyordu? Neler oluyordu? Başımı salladım ve bunun bedelini, kafamın içindeki küçük çekiçlerin takla attıktan sonra daha büyük bir azimle atağa geçmeleriyle ağır bir şekilde ödedim. Güm-güm de güm-güm-GÜM-GÜM! Başımı ellerimin arasına alıp sıkarken, neler döndüğünü kavramaya çalışarak aşağıya bakmaya devam ettim.

Gölgeler, Barrons'a en ufak bir ilgi göstcrmiyorlardı. Aslında, daha da ileri gidip yağımsı karartıların, Jericho Barrons yanlarından geçerken tiksintiyle geri çekildiklerini söyleyebilirdim.

Gölgelerin bıraktıkları kabukları görmüştüm. Doymak bilmez iştahlarının kanıtlarını görmüştüm. Korktukları tek şey, ışıktı. *Bir vampir süratiyle öldürürler,* demişti Barrons. Bu ciimlcyi beğenip günlüğüme olduğu gibi yazmıştım.

Terkedilmiş mahallenin derinliklerine doğru ilerlemesini izledim. Ta kı karartısı geceye karışıncaya kadar... O gittikten sonra da uzun süre arka sokağa görmeyen gözlerle bakmaya devam edip gördüklerime bir anlam vermeye çalışmıştım.

Aklıma yalnızca iki olasılık geliyordu: ya Barrons, Gölgeler hakkında bana yalan söylemişti ya da can-emen Fae ile karanlık bir tür anlaşma yapmıştı.

Gerçek hangisi olursa olsun, ona güvenip güvenemeyeceğim sorusunun cevabını almıştım.

Cevap, kocaman bir GÜVENEMEZSİN idi.

Nihayet pencereden ayrıldım. Dişlerimi fırçalayıp diş ipiyle aralarını temizledikten ve yüzümü yıkayıp nemlendiricimi sürdükten sonra saçlarımı fırçalayıp askılı bluz ve ona uygun tayttan oluşan en sevdiğim uyku kıyafetimi giyip yorganın altına kıvrıldım. Ona tamamen güvenmemek konusundan pek emin değildim ama kesinlikle emin olduğum bir şey vardı: Ertesi gün Barrons'a adresler hakkında tek bir soru bile sormayacaktım.

Ertesi sabah uyandığımda, cevap beynimde çın çm ötüyordu.

Yıllar önce, okuduğum bir kitapta yazar, insan beyninin bir bilgisayara benzediğini ve uykunun başlıca işlevlerinden birinin, yeni program dosyalarının bütünleştirilmesi, alt programların yedeklemcsinin yapılması, bunların birleştirilmesi ve önemsiz ayrıntıların atılması için gerekli duruş süresi olduğunu öne sürüyordu. Böylece, sabahları yenilenmiş olarak kalkıyorduk.

Uyurken bilinçaltını, bilincimin çöplüğüne dikkatle bakıp döküntülerle önemli verileri saptamış, ayrıştırmış ve içimdeki duygusal karmaşaya kapılmasaydım çok daha

önce farkına varmış olacağım şeyleri görmemi sağlamıştı. Şiddetli bir baş ağrısının hemen ertesindeki hassas durumda olmasam alnıma bir şaplak atardım.

Üzerimdeki örtüleri tepip aceleyle yataktan kalktım -ışık açmama gerek yoktu çünkü odanın bütün ışıklarını açık bırakıp uyumuştum ve sonraki yıllarda da hep böyle uyuyacaktım- ve haritaları tek tek alıp basım tarihlerini kontrol ettim. Hepsi, her iyi turistik harita gibi yakın tarihliydi ve önceki yıl toplanan verilere göre derlenmişti.

Ama Barrons, şehrin bir bölümünün -terk edilmiş mahalle- varlığının tamamen "unutulduğunu" söylemişti. Garda'nın hiçbir bölge karakolunun oraya bakmadığından, su, elektrik vb. şehir hizmetleri kurumlarının hiçbirinde bu adreslerin kaydının olmadığından bahsetmişti. Bu, Dublin'de artık kimsenin hatırlamadığı sokakların olduğu anlamına gelmez miydi? Bu durumda, deyim yerindeyse, "haritadan silinmiş" dc olabilirlerdi, değil mi?

Başka bir haritayı inceleyecck olsam -diyelim ki beş yıl öncesine ait bir tanesini- Dublin'i yine o anda sahip olduğu yonca kabartmalı lamine görünümüne benzer halde mi bulacaktım? Yoksa bazı mahallelerin eksildiğini mi görecektim?

Onu bulmaya çabaladığım bütün o süre zarfında, aslında cevap pencerenin diğer tarafından bana bakıyor olabilir miydi?

"Bingo!" Favori kalemimin fuşya rengi ucunu haritaya vurdum. "İşte buradasın!"

LaRuhe Sokağı'nı bulmuştum ve tam da tahmin ettiğim üzere, terkedilmiş mahallenin derinliklerindeydı.

Geçen gece, haritaya ihtiyacım olunca, dikkat çekici vitrininden hatırladığım ilk yere koşmuştum. Barrons'un

kitabcvinde harita olacağı aklıma gelmemişti. Kitabevinin üçüncü katında zengin bir atlas ve harita koleksiyonu vardı. Bir düzine kadarını toparlayıp her zamanki kanepemin yanına koyup tek tek incelemeye başlamıştım.

Keşfettiğim şey, beni şoka uğratmış vc ürkütmüştü. Barrons'un binasının bitişiğindeki Karanlık Bölge, Dublin'in kaybolan tek bölümü değildi. Önceki yıllara ait haritalarda görülen ama yenilerinde olmayan iki bölge daha vardı. Şehrin dışında kalan bu bölgeler, bitişikteki mahalleden daha küçüktü. Ama buraların da Gölgeler tarafından istila edilmiş alanlar olduğundan hiç şüphem yoktu.

Can-emen Melun, kanser gibi yayılıyordu. Kırsal kesim sayılan bu yerlere nasıl geldiklerini anlayamıyordum ve aynı şekilde, nasıl gelip şehrin ortasındaki bu mahalleyi ele geçirmeyi başardıklarını da anlayamıyordum. Belki dc birileri farkında olmadan onları bir yerden diğerine, karton kutunun içindeki karaböcekler gibi taşımıştı. Ya da belki... korkunç bir fikre kapılmıştım...Barrons'un bu parazitlerle anlaşmasının temeli buydu. Güvenli geçiş karşılığında onları yeni beslenme alanlarına götürüyor olabilir miydi? Bu yaratıklar, anlaşma yapıp şartlarına bağlı kalacak kadar bilinçli ve duyarlı mıydı? Gölgeler, gündüzleri nereye gidiyordu? Hangi karanlık köşeleri bulup saklanıyorlardı? Somut maddesel bir formları yoksa istirahata veya uykuya çekildiklerinde boyutları küçülüyor muydu? Pekii ne kadar küçülebilirlerdi? Yüz tanesi bir kibrit kutusuna sığışıp seyahat edebilir miydi? Başımı silkip bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Şu anda etrafa yayılan Gölgelerle ilgili dehşetli fikirlere kafa yoramazdım. Alina, bana bir ipucu bırakmıştı. Sonunda bu ipucunu çözmeyi başarmıştım vc bütün düşünmem gereken, bulmamı istediği şeyi bulmaktı.

Şehrin haritalarını önümdeki masaya yan yana dizip

uzun süre inceledim. Sağdaki harita yeniydi. Soldaki harita ise yedi yıl önce yayımlanmıştı.

Yeni haritada, Collins Caddesi Larkspur Sokağı'ndan bir blok ötede ve ona paralel uzanıyordu. Yedi yıl öncesinin haritasında ise bu iki yol arasında *on sekiz blok* vardı.

Hayretle başımı sallarken omuz silkip salaklığıma homurdandım. Hem de hepsini aynı anda yapmayı başarmıştım. Bu bir felaketti. Bunu *bilen* başkaları da var mıydı? Böyle şeylerin olduğundan haberdar olan insanlar -tabii Barrons'un gerçekte ne olduğunu yalnız Tanrı biliyordu; *benim* bilmediğim kesindi- yalnızca Barrons ve ben miydim?

Ama gerçek şu ki dünyanız cehenneme doğru gümüş tepsi içinde gidiyor, demişti Barrons. Sözleri zihnimde yankılanırken daha önce fark etmediğim bir ayrıntı dikkatimi çekmişti. "Dünyanız" demişti. "Dünyamız" değil. Benim dünyam. Burası onun da dünyası değil miydi?

Her zamanki gibi milyonlarca sorum vardı ama güvenecek hiç kimsem ve bu yoldan dönüşüm yoktu. Artık, hayatımın geride bıraktığım kısmına dönüş yolu sonsuza kadar kapanmıştı.

Günlüğümün kalan son dört sayfasından birini yırtıp haritanın üzerine koydum ve izleyeceğim güzergâhı, blok blok, sokak isimlerini de not alarak kopyaladım. Harita, yanımda taşıyamayacağım kadar büyük ve ağırdı. Ayrıca, ellerimin serbest olması gerekiyordu. LaRuhe, Karanlık Bölge'nin on dört blok içerisinde zigzaglı bir güzergâhın sonunda yer alıyordu. Sokağın kendisi sadece iki blok uzunluğundaydı. Bölgedeki dört yol ağızlarına çıkan diğer ara sokaklar gibi bu sokak da beş yol ağızlarından birinin yanından iki ana caddeyi birbirine bağlayan kısa bir yoldu.

Geçmişe dönüp baktığımda, o gün terk edilmiş mahal-

leye yalnız başıma gitmiş olmama hala hayret ediyorum. Kesinlikle mucize eseri kurtulmuştum. Oraya girerken aklımdan neler geçtiğini anımsamıyorum. Geçmişte olanları size anlatırken, çoğu zaman, o sırada aklımdan neler geçtiği hakkında da fikir edinmeniz için özen gösteriyorum. Ama o gün -her ne kadar, günün ortasındaki saatlerde olanların kor gibi dağlayan detayları zihnime kazınmış olsa da- bir parça sisle başlayıp daha büyük bir sis içinde biten günlerden biriydi.

Günün henüz erken bir saati olduğunu, Gölgelerin sadece geceleri tehdit oluşturduğunu ve mızrağım yanımdayken güvende olacağımı düşünmüş olabilirim. Belki o kadar çok şok edici olay yaşamıştım ki duyularım duymam gereken korkuyu hissetmeyecek kadar körelmişti.

Belki de, kısa süre içerisinde kaybettiğim onca şeyden sonra, artık hiçbir şey umurumda değildi. Malluce'yi soyduğumuz gece Barrons beni Bayan Gökkuşağı diye adlandırmıştı. Ses tonundaki küçümseyici ifadeye rağmen bu lakap hoşuma gitmişti. Ama gökkuşaklarının var olabilmek için güneş ışığına ihtiyaçları vardı ve son zamanlarda benim hayatımda güneş ışıkları oldukça nadir görünüyordu.

Sebep her ne olursa olsun, kalkıp o adrese gitmek üzere hazırlanmıştım. Duş aldıktan sonra, giyeceğim kıyafeti özenle seçip mızrağı ve küçük ışıldağımı yanıma aldım vc 1247 LaRuhe'yi bulmaya gittim; tek başıma.

Öğle vakti yaklaşıyordu. Arkamda Fiona'nın lüks sedan arabasının kitabevinin önüne yanaşırkenki mırıltısı duyulduğu sırada, bütün Su/fe-kâhinlerinin bir gün benim verdiğim bu isimle çağıracakları, bir gün, çok da uzak olmayan bir gelecekte, dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde ortaya çıkmaya başlayacak olan bir yere doğru yürüyordum: bir Karanlık Bölge'ye giriyordum.

Arkama bakmadım.

yiRMl IKI

Tcık edilmiş mahallenin tekinsiz, ıssız sokaklarına ilk kez girdiğim ve kaybolduğum o gün, üzerinden henüz iki hafta geçmiş olmasına rağmen sanki başka bir hayatta kalmış gibiydi.

Belki de gerçekten öyleydi.

O gün bir kadının kolunu uzattığı istikameti takip edip şehrin çorak bölgesine dalan Mac'ıı üzerinde, pembe renk keten, düşük belli, geniş paçalı bir kapri pantolon, pembe ipekli bir bluz, lame sandaletler ve bunlara uygun gümüş aksesuarlardan oluşan öldürücü bir kıyafet vardı. Atkuyruğu şeklinde toplanmış uzun, güzel sarı saçları, gençliğin canlılığıyla dolu her adımında sırtını okşuyordu.

Bu Mac'in ise omuz hizasında siyah saçları vardı: Mac'i peşindeki canavarlardan korumanın cn iyi yolu, Sürüm 1.0. Bu Mac, siyah kot pantolon ve siyah tişört giymişti: üzerine sıçraması muhtemel kan lekelerini gizlemek için mükemmel bir renk. Tenis ayakkabıları kiraz pembesi pedikürlü ayak tırnaklarını gizliyordu: can havliyle kaçabilmesi için cn uygun tercih. Sıkıcı sadelikteki kıyafetini, ki-

tabevinin ön kapısından çıkmadan öncc askılıktan yürüttüğü büyük beden siyah ceket tamamlıyordu: kıyafetine uyması için özenle seçilmiş tek gümüş aksesuar olarak kot pantolonunun beline takılı otuz santimlik-sivri ucu kâğıt topağına sarılı- mızrağı gizlemenin en iyi yolu.

Pantolonunun arka cebine ve ceketinin iç ceplcrinc fenerler sokulmuştu.

Eksik olan, enerjik ve havai yürüyüşüydü. 2.0 sürümü Mac, kararlı ve yere sağlam basan dikkatli adımlarla yürüyordu.

Karanlık Bölgc'nin içinde ilerlerken, oraya ilk girdiğim gün hissettiklerimi bu sefer daha bilinçli bir şekilde yaşıyordum: mide bulantısı, korku, o tedirgin edici ve şiddetli koşmak zorunda olduğum hissinin bileşimi bir duyguydu. Larkspur Sokağını geçip onunla Collins Caddesi arasındaki on sekiz blokluk bölgeye mecburen girdiğimde, *Sidhe*-kâhini güdülerim tetiklenmişti. Gölgeler, gündüzleri çekilip karanlığa gömülü bir yerlere gidiyorlardı ama ışıksız sığınaklarının bu unutulmuş bölgenin içinde bir yerlerde olduğundan adım kadar emindim. Dört bir yanımda Melunların varlığını hissedebiliyordum. O ilk gün de böyle olmuştu ama nc olduğumu henüz öğrenmemiştim vc neyin ortasına düştüğümden de habersizdim.

Bu kez, dahası da vardı. Yanıma aldığım çizimin ne kadar gereksiz olduğunu artık anlamıştım. Güneydoğu tarafından bir şey beni kuvvetle çekiyordu. Garip bir şekilde hem ayartmaya hem de uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu duygu, bir zamanlar gördüğüm ve zihnimde silinmez bir etki bırakan kâbusu anımsatmıştı.

Rüyamda, gece vakti bir mezarlıktaydım ve yağmur yağıyordu. Üzerinde durduğum mezarın birkaç kabir ötesinde kendi mezarım vardı. Mezarımı görmüyordum. Sadece şu reddedilemez rüya tarzı kesinlikle orada olduğunu

biliyordum. Bir yanım kaçmak, yağmurla yıkanan çimenlerin ve taşların ve kemiklerin üzerinden uçup gitmek ve de bir daha hiç ardına bakmamak istiyordu. Sanki kendi mezarıma bakmak, kaderimi damgalayacakmış gibi... Ama diğer yanım, mezarın yanına gitmeye, kendi mezar taşıma ve orada yazan kendi ismime bakıp ölüm tarihimi yüksek sesle okumaya korktuğum takdirde bundan sonra hayatımda huzurlu bir anın hiç olmayacağını anlamıştı.

Bir tercih yapmak zorunda kalmadan bu kâbustan uyanmıştım.

Ama o anda yaşadığım kâbustan da uyanabilcceğimi düşünecek kadar aptal değildim.

Sisli, ıssız sokaklarda horozibikleri misali uçuşan kurutulmuş insan kabuklarını kesin bir şekilde görmezden gelip çizdiğim haritayı pantolonumun ön cebine koydum ve kendimi şahsıma özel fareli köyün kavalcısının karanlık melodisine bıraktım. Bu ziyaretimde, terk edilmiş mahalleyi daha farklı bir şekilde görüyordum.

Bir mezarlık şeklinde...

Müfettiş O'Duffy'nin ilk görüşmemizdeki sızlanması aklıma gelmişti: *Son zamanlarda cinayet ve kayıp kişi vakalarında daha önce görmediğimiz büyük bir artış oldu. Lanet olası şehrin yarısı çıldırmış gibi görünüyor.*

Bence yarısına yakın bile değildi, yani henüz. Müfettişin, geçen gece Gri Adam'ın barda bıraktığına benzer durumdaki cesetler karşısında şaşkınlık ve dehşet içinde kalmış halini gözümde canlandırabiliyordum. O'Duffy'nin kayıp kişileri, işte *buradaydı.*

Dört bir yandaydılar. Bloktan bloğa ilerlerken yanlarından geçiyordum.

Terk edilmiş arabaların dışında düzenli öbekler halinde duruyorlardı. Bu sokaklar şehir halkının kullandığı haritalardan bile silindiği için bir daha hiç toplanmayacak çöp-

lerin içine yarı yarıya gömülmüş halde, kaldırım üstlerini, yol kenarlarını kaplamışlardı. Bazen dikkatli bir temizlik elemanı ya da çöp toplayıcısı geçerken görüp de, "Tanrım, bu ne rezalet böyle," dese bile, arkasından edeceği lafın, "Benim güzergâhım değil, bundan bana nc," olacağı kesindi.

Karanlık Bölgc'nin en tehlikeli tarafı şuydu: Bu sokak ve caddeler haritalarda görünmemesine rağmen, insanların arabayla ya da tıpkı benim Dublin'deki ilk günümde yaptığım gibi yürüyerek buraya girmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Temple Bar semtine çok yakındı vc etrafında yoğun bir yaya trafiği vardı. O civarın, çevredeki köklü değişimi iş işten geçinceye kadar fark edemeyecek derecede sarhoş ve fazla *craic'*ten başı dönmüş turistle kaynadığına kendi gözlerimle şahit olmuştum. Bir sürücünün ancak iç aydınlatmaları ve farları açık olduğu vc hiçbir sebeple arabayı durdurup inmediği takdirde, gece yarısı buradan sağ salim çıkma şansı olabilirdi. Ama ben olsam böyle bir kumarı oynamaya kalkışmazdım.

Bu mahalleden ilk geçişimde gözümden kaçmış olan bir şey daha vardı: Orada hiç hayvan yoktu. Bir tek sokak kedisi, boncuk gözlü tek bir fare, hatta bir tane güvercin bile yoktu. Gerçekten ölü bir alandı. Minik kabukların sırrını da böylece çözmüş oluyordum.

Gölgeler, her şeyi yiyiyorlardı.

"Barrons hariç," diye mırıldandım. Bu durum kendimi, kabul etmek istediğimden daha mağdur hissetmeme sebep oluyordu. Gri Adamı tepelediğimiz gece, karizmatik akıl hocamla aramızda bir tür yakınlık oluştuğunu hissetmiştim. Bir *takını* olmuştuk. Şehri bir canavardan kurtarmıştık. İlk denememde çuvallamış olabilirdim ama sonuç iyiydi ve bir dahaki girişimimde daha başarılı olacağımdan emindim. Ben canavarı dondurmuştum, o da bıçaklamış-

tı. Artık başka bir kadının daha güzellik ve gençliği kendisinden çalınmayacaktı. Artık korkunç şekilde can veren başka kadınlar olmayacaktı. *Harika* bir duyguydu ve içten içe nihayet Alina'yı öldüren kişi ya da şeyi bulduğumda, Barrons'un onu yakalamama yardım edeceğine inanıyordum.

Polisin ya da mahkemelerin, adalet arayışımda bana yardımcı olabileceklerine dair hayallere kapılmıyordum. Alina'nın katilinin (ya da katillerinin?), sadece Barrons, ben ve diğer S/tMe-kâhinlcrinin görebileceği bir varlık olduğundan emindim ve de tanıdığım sadece bir *Sidhe*-kâlıini daha vardı. Yaşlı kadının, bırakın on tanesini bir Melun'u bile öldürmekte bana yardımcı olabileceğine ihtimal vermediğim gibi, onun yardımını da *istemiyordum.* Onu bir daha görmek bile istemiyordum. "Elçiyi öldür" atasözüniin pek de adil olmadığını biliyordum ama umurumda değildi. Atasözleri, nesilde nesle geçerliliklerini korudukları için atasözü olurlardı. Mesajına olduğu kadar o kadına da son derece kızgındım.

Silkinip düşüncelerimi tekrar kardeşime yönelttim. Alina, son nefesinde, *1247 LaRıihe,Jr,* diye yazmıştı. Buraya gelip bir şeyi bulmamı istemişti. Aklıma terk edilmiş mahalleye saklaması için geçerli bir neden gelmemesine rağmen, bulmamı istediği şeyin günlüğü olmasını umuyordum. Gizemli, ölümcül *Sinsar Dıibh'yu* bulmayacağım kesindi çünkü -Fae'nin sebep olduğu ve gittikçe daha rahat başa çıktığım tipik bulantıyı hissediyor olsam da- kitabın sadece fotokopisiyle yaşattığı öldürücü mide bulantısını hissetmiyordum. Güneydoğu yönünden doğru beni itip çeken şeyden algıladığım tek his doğaüstü bir tehlikenin varlığıydı. Ama o da susmuştu. Beni bekleyen her ne ise o sırada... şey... atıl duruma geçmişti.

Bu kesinlikle içimi rahatlatmamıştı çünkü atıl demek,

"her an patlamaya hazır" demenin başka bir şekliydi ve son zamanlarda hayatımın gidişatına bakılırsa, civarda bir volkan olsaydı, o da er ya da geç suratıma lavlarını piiskürtürdii.

İç geçirip sisin içinde yürümeye devam ettim.

1247 LaRuhe hiç de beklediğim gibi bir yer değildi.

Bölgeye endüstrinin yerleşmesiyle evlerin yerini alan ambar, fabrika ya da şu yıkık dökük toplu konutlardan biriyle karşılaşmayı beklemiştim.

Oysa karşımda, fabrika ve depoların ortasında çarpıcı bir görüntü sergileyen, tuğladan yapılmış, yüksek, ön cephesindeki kireçtaşından süslcmclcriylc göz alıcı bir ev duruyordu.

Sahibinin, mahalledeki değişim vc bozulmaya inatla karşı durarak sonuna kadar mülkünü satmayı reddettiği anlaşılıyordu. Ev bu mahallenin ortasında, düşük gelirliler için toplu konut projesinin merkezine kondurulacak lüks Bloomingdalc mağazası kadar aykırı duruyordu.

Etrafı dövme demirden çitle çevrili ön bahçede, dallarında tek bir yaprak ya da kuş olmayan üç kuru ağaç vardı. Toprağı kazsaın, bir tane bile canlı solucan bulamayacağıma dair bahse bile girebilirdim. Teras şeklinde düzenlenmiş bahçesi çorak hale gelmişti ve büyük, kemerli girişindeki taş havuzun uzun zaman önce kuruduğu belliydi.

Burası bir çöldü.

Zarif evi ihtiyatlı bir ifadeyle süzdüm. Yüksek tirizli pencerelerine yapılanlar, evin gösterişli kibarlığı ve zenginliğini acımasızca bozmuştu.

Bütün pencerelerin camları siyah renge boyanmıştı.

Bu büyük kara gözlerin arkasına sinmiş bir şeyin beni gözlediği hissiyle tüylerim ürpermişti.

"Şimdi ne olacak Alina?" diye fısıldadım. "Gerçekten oraya girmemi mi bekliyorsun?" Bunu yapmayı *hiç* istemiyordum.

Bir cevap beklemiyordum. Zaten cevap veren de olmadı. Bazı insanların inandığı gibi bizi gözeten melekler varsa, benimkiler sağır ve dilsiz olmalıydı. Neyse zaten sorduğum sorunun yanıtı belliydi. Bu yere sırtımı dönüp gitmem söz konusu bile değildi. Alina beni buraya yönlendirmişti ve bu yapacağım son şey de olsa o eve girecektim. Bana öyle geliyordu ki, bu sahiden de yaptığım son şey olabilirdi.

Gizlenmek için boşuna uğraşmadım. Şayet biri ya da bir şey beni gözetliyorsa, zaten gizlenmek için artık çok geç kalmıştım. Omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes aldıktan sonra, kıvrılarak uzanan bahçe yolunun sararmış taşları üzerinde yürüyüp girişe çıkan merdivenleri tırmandım ve kapının üzerindeki ağır tokmağı kaldırıp vurdum.

Yanıt veren olmadı. Birkaç saniye bekleyip tokmağı tekrar vurdum. Sonra da kapıyı zorladım. Sahibinin güvenlik konusunda herhangi bir endişesi yokmuş ki kapı kilitli değildi ve lüks döşeli bir giriş salonuna açılıyordu. Şaşaalı bir avizenin altında, siyah-beyaz mermer zemin pırıl pırıldı. Girişin ortasında, üzerinde göz alıcı ipek çiçcklcriyle dolu kocaman bir vazo olan büyük ve süslü yuvarlak bir masa vardı. Onun arkasında, duvarın yanından şık tırabzanıyla zarif spiral bir merdiven kıvrılarak yukarı çıkıyordu.

Giriş salonuna girdim. Yapının zamanın aşındırdığı dışının, su olukları ve çatı dahil her yerinin bakım ve onarıma ihtiyaç duymasına karşın, içerisi gösterişli sütun ve duvar kolonlarının önüne yerleştirilmiş pelüş koltuk ve kanepeler, tablaları mermerden oymalı masalar vc amber-

altın rengi güzel lambalarla lüks XIV. Louis stilinde döşenmişti. Yatak odasının da süslü mobilyalarla döşenmiş vc hakiki Güneş Kralı tarzında muazzam bir oda olduğuna şüphem yoktu. Duvarlar, yaldızlı çerçeveleri olan aynalar ve hayal meyal anımsadığım mitolojik olayların resmedildiği tablolarla süslenmişti.

Birkaç saniye ortalığa kulak kabarttıktan sonra, bir elim ışıldağın diğeri mızrağın üzerinde, loş bir şekilde aydınlatılmış evin içinde dolaşmaya başladım. Bir yandan da, gördüklerimden bu evde oturanın kişiliğini çıkarmaya çalışıyordum. Odaları gezdikçe evin sakininin nasıl biri olduğunu anlamam güçleşiyordu. Dublin'de geçirdiğim kısa süre içerisinde o kadar çok çirkinlik görmüştüm ki artık her şeyin öyle olmasını bekliyordum; özellikle de bu ıssız çorak bölgede. Ama burada yaşayan kişi, incelikli zevkleri olan, zengin, kültürlü ve...

Hay aklıma şaşayım, diye düşündüm hayalimde alnıma bir şaplak patlatırken. Burası, Alina'nın sevgilisinin yaşadığı yer miydi acaba? Alina, beni doğrudan katilinin adresine mi göndermişti?

On dakika sonra, aradığım cevabı yukarı kattaki odalardan birindeki muazzam yatağın ardındaki geniş giysi dolabında bulmuştum. Soyunma odası büyüklüğündeki dolabın içi, Barrons'un giydiklerinden bile daha kaliteli kıyafetlerle doluydu. Bunların sahibi kim ya da nc ise, sadece cn iyiyi aldığı belliydi. Gerçekten cn iyinin *en* iyisini kastediyorum. Hani dünyada başka birinin daha üzerinde görmemenin teminatı olarak astronomik bedeller ödenerek satın alınan türden giysilerdi.

Armani'nin manken ordusunu giydirmeye yetecek kadar geniş bir bot ve ayakkabı koleksiyonunun yanında, Alina'nın Franklin ajandasını, fotoğraf albümlerini ve Temple Bar semtindeki şu bir saatte fotoğraf basıp teslim

eden yerlerde hazırlanmış iki küçük naylon cepli fotoğraf paketini yere baştan savma bir şekilde atılmış halde bulmuştum. Ajanda ile büyük albümleri büyük beden ceketimin içine sıkıştırıp naylon kılıfın içine dizilmiş fotoğraf paketlerini elime aldım.

Hem dolabı hem de odayı hızla ama dikkatlice gözden geçirip Alina'ya ait herhangi başka bir eşyayı atlamadığımdan emin olunca, kaçmam gerekirse çıkışa yakın olmak için çabucak giriş katına indim.

Altın vc kristal avizenin altında, son basamağa oturup ilk fotoğraf destesini açtım.

Bir resmin binlerce kelimeye bedel olduğunu söylerler.

Bunlar kesinlikle öyleydi.

Artık kabul ediyorum: Alina'nın sevgilisinin tarifini duyduğum andan itibaren -yaşça daha olgun, tecrübeli, çekici, İrlandalı olmayan- tam anlamıyla paranoyak bir fikre kapılmıştım.

Alina'nın adımlarını *birebir* takip ediyor olabilir miydim? Bu durumda, izlediğim yol beni doğruca ona ihanet eden erkeğe mi götürüyordu? Kardeşim, Jericho Barrons'a mı âşık olmuştu? Gizemli ev sahibim ve koruyucum olduğunu iddia eden bu adam, kardeşimi öldüren kişi miydi?

Eve girerken, içimden bir his, *Aha, geçen gece geldiği yer burasıydı demek. Oıuın gerçek evi burası, kitabevi değil. O, sahiden de bir Karanlık Fae ve bilmediğim bir nedenden ötürü ben de Alina gibi bunu göremiyorum,* demişti. Nereden bilecektim? Bütün o tahakküm eden otoritesinin altında gerçekten bir ölümcül seks Fae gizlcniyorduysa, birkaç sefer ona karşı hissettiğim tuhaf çekim ateşinin izahı açıklığa kavuşmuş olurdu. Belki bir kısım Fae, kendini öyle veya böyle tama-

inen gizleyebiliyordu. Belki de gerçek doğalarını gizleyen tılsım ya da büyüleri vardı. Son zamanlarda, bir şeylerin olasılık ülkesinin ötesine geçebileceğine inanmama yetecck kadar çok açıklanamaz şey görmüştüm.

Sorun üzerinde bir ileri bir geri bocalayıp duruyordum: bir gün o kişinin Barrons olmasının mümkün olmadığını düşünüyor, ertesi gün onun olması gerektiğine hemen hemen ikna oluyordum.

Artık kesin bir şekilde öğrenmiştim. Alina'nın sevgilisi katiyen Jericho Barrons *değildi.*

Kardeşimin hayatının görmeyi hiç ummadığım bir bölümünde fotografık bir yolculuğa çıkmıştım. Fotoğraflar, İrlanda'ya vardığı ilk günden başlıyordu. Sonra sırasıyla, Trinity üniversitesinde çekilmiş resimleri, barlarda sınıf arkadaşlarıyla gülerken ve yine kalabalık arkadaş grupları arasında dans ederken çekilmiş fotoğrafları geliyordu. Burada mutlu olmuştu. Fotoğrafları tek tek yavaşça çeviriyor, parmaklarımı sevgiyle al al yanaklarında, uzun parlak sarı saçlarının düzgün çizgisinde gezdiriyor ve ağlamamaya çalışarak, hatta gülerek görmeyi hiç beklemediğim bir dünyaya bakıyordum; bu çılgın craic ve canavar dolu şehirde canlı bir Alina'nın dünyasına... Tanrım, onu çok özledim! Onu fotoğraflarda böyle görmek, mideme yumruk yemek gibiydi. Onlara bakarken varlığını öyle şiddetli hissediyordum ki sanki tam arkamda durmuş, *Seni seviyorum, Jr. Burada seninleyim. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum,* diyordu.

Sonra, üzerlerindeki tarihlerden anladığım kadarıyla Dublin'e varışından yaklaşık dört ay sonra fotoğraflar değişmeye başlamıştı. İkinci destede, Alina'nın yalnız çekilmiş düzinelerce fotoğrafı vardı. Kameranın arkasındaki kişiye bakışlarından ona çılgınca âşık olduğu anlaşılıyordu. Bu beni ne kadar sinirlendirse de, merceğin ardındaki ada-

mın, kardeşimin o ana kadar gördüğüm en güzel resimlerini çektiğini kabul etmek zorundaydım.

Sadece siyah ya da beyaz, iyilik ya da kötülük olduğuna, kahramanların gerçekten kahraman, canilerin sapına kadar kötü olduğuna inanmak istersiniz ama ben bu son bir yıl içerisinde hiçbir şeyin bu kadar basit olmadığını öğrendim. İyi adamlar bazen hakikaten kötü şeyler yapabilirken kötü adamlar da sizi hayrete düşürecek sürprizler hazırlayabilir.

Bu kötü adam, kardeşimi en iyi şekilde görmüş ve harika kareler yakalamıştı. Fotoğraflarda yalnızca fiziksel güzelliğini değil, onu tanımlayan iç güzelliğinin eşsiz ışığını da yansıtmayı başarmıştı.

Tam da o ışığı söndürmeden önce...

Hiç kimsenin bu adamı tarif etmeyi beceremediğine inanmak benim için giderek imkânsız hale geliyordu. Onunla kardeşim bir aradayken şehirdeki bütün başlar onlara dönüyor olmalıydı. Oysa adamın saç rengini bile söyleyememişlerdi.

Aralarında altın rengi tutamlar olan pırıl pırıl bakır rengi saçları beline kadar iniyordu. Pekii insanlar nasıl olur da bunu anımsayamazdı? Barrons'dan daha uzun boyluydu ve pahalı giysilerin altındaki vücudu bir erkeğin ancak ağırlık kaldırma antrenmanları ve güçlü bir kişisel disiplinle elde edebileceği türden bir vücuttu.

Otuz yaş civarında gösteriyordu ama pekâlâ daha genç ya da daha yaşlı olabilirdi; sanki zaman mevhumu onun için geçerli değilmişçesine yaşsız bir görünümü vardı. Teni, güneş yanığı koyu altın renginde ve pürüzsüzdü. Yüzündeki gülümsemeye rağmen tuhaf bakır rengi gözlerinden aristokrasinin kibri ve her şeye hakkı olduğuna inanan tavrı okunuyordu. Evini, Versailles Sarayı'nı inşa eden Güneş Kralı'nın aşırı zengin tarzında döşemesinin nedenini artık

anlamıştım; bu ev ona bir eldiven gibi uyuyordu. Adı sanı pek bilinmeyen şu küçük yabancı ülkelerden birinin kralı olduğunu öğrensem hiç şaşırmazdım. Kusursuzluğunu gölgeleyen tek şey, sol yanağında çenesinden ağzının kenarına uzanan yara iziydi. Aslında bu yara, kusursuzluğunu bozmaktan ziyade onu daha ilgi çekici kılıyordu.

ikisinin birlikte çekildiği pek çok fotoğraf vardı -lakin bir kişi bile bu erkeği polise tarif edememiş ya da ismini verememişti.

Bir fotoğrafta el ele tutuşmuş birbirlerine gülümsiiyorlardı. Başka birinde alışveriş yapıyorlardı. Diğer bir fotoğrafta ise Temple Bar semtinde bir bar masasının üzerinde dans ederken görüntiilcnmişlcrdi.

Bir fotoğrafta ise öpüşüyorlardı.

Her baktığım resimle bu adamı bir alçak olarak görmem güçleşiyordıı. Alina'nın onunlayken göründüğü kadar o da Alina ile mutlu görünüyordu.

Sert bir şekilde silkindim. Alina da böyle düşünmüştü. Beni arayıp o korku dolu mesajı bıraktığı güne kadar ona inanmıştı. *Onun bana yardım ettiğini zannediyordum,* demişti, *ama... Tanrım, bu kadar aptal olabildiğime inanamıyorum! Ona âşık olduğumu sanmıştım. Meğer o da onlardan biriymiş, Mac.* Onlardan *biri!*

Kimlerden biri? Her nasılsa bir S/VZ/zc-kâhinini bile aldatacak kadar insana dönüşebilen bir Melun mu? Böyle bir şeyin mümkün olup olamayacağı yine kafama takılmıştı. Eğer Melun değilse, neydi ve neden canavarlarla birlik olmuştu? Bu adam, Alina'yı kandıran mükemmel bir aktördü. Ama Alina sonunda onun gerçek yüzünü görmüştü. Alina ondan şüphelenip bu eve kadar onu takip mi etmişti? Karanlık Bölgedeki evine, Örümcek Adam duyularımın doğaüstü tehlikenin her çeşit uyarısını duyumsa-

dığı bu mahallenin ortasında dikilen bu çarpıcı yere kadar onu izlemiş miydi?

Doğaüstü tehlike aklıma gelince bulunduğum ana döndüm. Alina'nın beni gönderdiği evi incelemeye öylesine dalmıştım, sonra da fotoğraflar beni o kadar oyalamıştı ki, bu yönden doğru beni itip-çeken şeyin evin içinde olmadığını bile fark etmemiştim. O şey dışarıda, evin arkasındaydı...

.. .ve giderek güçleniyordu.

Hem de çok güçlüydü. Sanki yeni uyanmış gibiydi.

Fotoğrafları kılıflarına geri yerleştirip ceketimin iç cebine tıktım ve ayağa fırladım. Bir arka çıkış olup olmadığına bakmak için giriş katını tekrar hızla dolaşırken duvarlardaki aynalarda bir tuhaflık olduğunu sezinlcmiştim. Gerçekten de aynalar öylesine garipti kı birkaç tanesine göz attıktan sonra bakmayı bırakıp adımlarımı iyice hızlandırdım. Bu gerçeküstü görüntülü aynalar, Fae'nin hakiki "başkalığına" ilk şahit oluşumdu. Birkaç Mukaddes ve Melun, aynı bizler gibi yürüyüp konuşuyordu ama kesinlikle aynı canlı türünden değildik.

Bir arka kapı bulup kendimi dışarı attım ve doğruca arka sokağın karşısında, 1247 LaRuhe'nin on beş metre arkasında bulunan antreponun yarı açık duran oluklu çelikten rıhtım kapısına gittim. Beni çeken her ne ise o antreponun içerisindeydi.

O gün çıldırmış olmalıyım. Yaptıklarıma başka bir açıklama bulamıyorum. Gizlenmeye özen göstererek girişin kenarından ayrılmadan hareket etsem de en ufak bir tereddüt geçirmeden içeri dalıvermiştim. Eşikten geçip loş antrepoya girdiğim anda hava sıcaklığının düştüğünü hissetmiştim. Yapı, birkaç futbol sahasını rahatlıkla içine alabilirdi. Burası, girişe paralel sıralar halinde sağlı sollu dizilmiş yaklaşık dokuz metre yüksekliğindeki paketleme

sistemleri harap olmuş bir dağıtım merkeziydi. Bunların arasındaki ana koridor iki TIR'ın yan yana rahatlıkla sürülebileceği kadar genişti. Uzun koridor, indirilip paketlemeye aktarılmayı bekleyen vc yüksekliği üç metreden dört buçuk metreye kadar değişen naylon kaplı palet yığınlarıyla doluydu. Çatlayıp kabarmış beton zemine, gelişigüzel bırakılmış tahta sandık kümeleri ve yarı yarıya kalkmış çatal kollarıyla öylecc terk edilmiş gibi görünen çatallı kaldırıcı iş makineleri yayılmış duruyordu. Uzun koridorun dibindeki yalın ve yoğun ışığı görebiliyor vc sesleri duyabiliyordum.

Anlayamadığım ve karşı koyamadığım bir içgüdüyle ışığa doğru, bir palet yığınından bir çatallı kaldırıcının, oradan bir sandık kümesinin ardına emekleyip gizlcne gizlene ilerliyordum. Işığa yaklaştıkça hava daha da soğuyordu. Aramızdaki paketleme ünitelerinin sondan üçüncü sırasına ulaştığımda bir siirc soğuktan titreyerek soluklandım. Nefesim havada minicik buz kristallerine dönüşüyordu.

Sondan ikinci paketleme sırasının hizasında arkasına çömeldiğim çatallı kaldırıcının metal kısımları dokunulduğunda acı vcrccck kadar buz kesmişti.

Son sıraya geldiğimde ise, midem öyle şiddetli bulanmaya başlamıştı ki bir süre olduğum yerde oturup kalmıştım. Ilerimdcki şeyle aramda sadece, sanki geniş bir alan açmak için bulundukları yere itilmiş gibi düzensiz bir sıra halinde duran palet yığınları kalmıştı. Bu palet istiflerinin ardından ağır vc iri bir taşa benzeyen şeylerin üst kısımlarını görebiliyordum. Çömeldiğim yerde karanlığa vuran yoğun ışık doğal değildi. Ağır, nasıl olduğunu bilmiyorum ama karanlık bir ışıktı ve üzerine parladığı hiçbir nesnenin etrafında gölge oluşmuyordu.

Altüst olan midemin bulantısını kontrol altına almamın ne kadar zaman aldığını bilmiyorum. Beş dakika sü1-

miiş dc olabilir, yarım saat dc ama sonunda tekrar ayağa kalkmayı başarıp ilerlemeye devam ettim. Birden belki *ilerlememenin* hakkımda daha hayırlı olacağı aklıma geldi. Barrons'un tavsiye ettiği gibi, yalnızca "çılgınlar gibi kaçmak" ve kesinlikle ardıma bile bakmamalıydım ama şu itip-çekme işini yapan şey, artık sadece ve tamamen çekme kısmına devam ediyordu. Orada ne olduğunu görmek *rundaydım.* Öğrenmek zorundaydım. Artık dönemeyecek kadar ileri gitmiştim.

Bir palet yığının kenarından eğilip bakar bakmaz dehşetle geriye sıçradım.

Bir elimi yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbimin üzerine bastırıp titremeye başlayan bacaklarımın üzerine tekrar çökerken o sabah yataktan hiç çıkmamış olmayı diliyordum.

Birkaç kez dikkatlice derin nefes aldıktan sonra, ileri uzanıp tekrar baktım. Sanırım sadccc bir hayal gördüğümü umuyordum.

Hayal görmemiştim.

Turistik rehberlerde ve posta kartlarının üzerinde resimlerini gördüğüm bu türde bir şeye bir çiftçinin merasının ortasında rastlamayı beklerdim; şehrin ortasındaki bir sanayi bölgesinin kalbindeki antreponun arka tarafında değil. Ayrıca, resimlerini gördüklerimin biraz daha orta karar büyüklükte oldukları izlenimini edinmişti. Bu ise dev boyuttaydı. Buraya nasıl gelmiş olabileceği konusuna kafa yorarken, karşımda seyahat etmek için insani yöntemler kullanan varlıklar olmadığı aklıma gelmişti. Fae söz konusu olduğunda, her şey mümkündü.

Yüz tane kadar Rhino çetccisi ile başka çeşitli Melunların ardından parıldayan heybetli şey -saçtığı ezici, acayip ışığın önündeki Mclunlar'ın hiçbirinin gölgesi yoktu- bir dolmendi. Birbirinden yaklaşık sekiz metre arayla diki-

ne duran iki yüksek taşın üzerine uzun yassı bir başka taş yerleştirilerek tarih öncesi dönemlerden kalma taş anıtlara benzer bir kapı oluşturulmuştu.

Kapının etrafındaki beton zemine çepeçevre semboller ve gizemli işaretler oyulmuştu. Bazıları kıpkırmızı parlıyordu. Bazılarında ise Malluce'den çaldığımız taştakine benzer ürkütücü mavi-siyah bir ışık nabız gibi yanıp sönüyordu. Kırmızı cüppeli biri, önü dolmene dönük bir şekilde duruyordu. Yitzü, cüppesinin geniş başlığının ardına gizlenmişti.

Taşların arasından ciğerlerimi yakacak kadar soğuk bir kutup rüzgârı içeriye püskürdü. İliklerime kadar donduğumu hissediyordum. Karanlık rüzgâr, keskin, dondurucu dişleriyle ruhumu kemirirken, birden bu rüzgâra çok uzun süre dayanmak zorunda kaldığım takdirde kalbimi ısıtan bütün ümitlerimi ve rüyalarımı yavaşça unutmaya başlayacağımı anlamıştım.

Ama gölgelerin içine sinmeme sebep olan, ne insanın ruhunu dağlayan rüzgâr, ne Rlıino serserileri, hatta ne de Fae bekçi köpeklerinin "Lord Efendimiz" diye hitap ettikleri kırmızı cüppeli şahıstı.

Sebep, devasa taş kapının açık olmasıydı... Vc oradan sel gibi akan Melun sürüsüydii.

yiRMl ÜÇ

O gün kapıdan giren canavarları tek tek tarif edip sizi bunaltmayacağım. Barrons ile ikimiz daha sonra onlar hakkında konuşup kastlarını belirlemeye çalışacağız ve nasıl olsa siz dc pek çoğuyla kısa süre içinde karşılaşacaksınız.

Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki uzunundan kısasına, kanatlısından toynaklısına, şişmanından cılızına, her biri birbirinden ürkütücü yüzlerce Melun vardı. Kapıdan girenler, onarlı gruplar oluşturuyor vc her grup bir Rhino'nun arkasında yerini alıyordu. Hareketlerinden anladığım kadarıyla, Melun bekçi köpekleri, yeni saldırganların dünyaya uyumunu sağlamakla görevlendirilmişlerdi.

Benim dünyama...

Palet istifinin arkasına korkuyla sinip yerimden kımıldayamayacak kadar dehşete düşmüş bir halde onları seyrediyordum. Nihayet, sonuncusu da kapıdan girmişti. Kırmızı cüppeli Lord Efendi, ilahi gibi aynı tempoda bazı sözcükler tekrarlarken parlayan sembollere altın ve siyah renklerdeki asasını sertçe vurup kapıyı kapattı. Semboller

karardı vc şiddetli rüzgâr kesildi. Antreponun içerisindeki ışık daha parlak, daha hafif bir hale gelmiş ve yerde yine Melunların gölgeleri belirmişti. Donmuş suratım ve parmaklarıma his, kalbime umut vc hayallerim geri gelmişti.

"Talimatlarınızı aldınız," dedi Lord Efendi. Öyle şeytani bir varlıktan böylesine güzel bir ses çıkması beni hayrete düşürmüştü.

Bir tanrıya secde ederccsine eğildikten sonra Rhino çetecileri yeni gelen kardeşlerini geniş koridora doğru yönlendirdiler. Çeşitli türde otuz canavardan oluşan bir grup Lord Efendi ile geride kalmıştı.

Yeni gelenler, "eğitmenler" eşliğinde üç dört metre yakınımdan birer birer geçerken ayağa kalkmış üst üste yığılı paletlere yapışıp neredeyse onlarla bütünleşmiştim. Bu birkaç dakikalık süre, hayatımın en acıklı anlarından biriydi. Ilayal gücümüzün, en ürkütücü korku İlimlerinde bile yaratmayı başaramadığı yaratıkları, şahsen ve de çok yakından görüyordum.

Yürüyen, kayan, kanat çırpan, sürünen ve emekleyen yaratıkların sonuncusu da uzun koridoru geçip binadan çıktıktan sonra, paletlere sırtım dayalı bir şekilde yere yığılıp gözlerimi yumdum ve öylece kaldım.

Demek Alina'nın öğrenmemi istediği buydu: 1247 LaRuhe'nin arkasında cehennemc açılan bir kapı vardı ve Lord Efendi, karanlık hizmetkârlarını bir zamanlar kaçılamaz olan Melun hapishanesinden bu yolla çıkarıp dünyamıza salıyordu.

Tamam, artık biliyordum.

Pekii bu konuda nc yapmam gerekiyordu? Bu sorunu halletmek konusunda bir şeyler yapacağımı ya da yapabileceğimi düşündüyse, Alina beni gözünde fazlasıyla büyütmüş demekti. Bu *benini* sorunum değildi. Benim sorunum, onu kandıran orospu çocuğunu bulup ondan bir

şekilde intikam almaktı. Eğer insansa onu adalete teslim edebilirdim. Eğer insan kılığında bir Melunsa, mızrağımın ucunda can vercccktı. Bundan başka bir şey umurumda değildi.

Öncelikle Sinsar Dubh'yu *bulmamız gerekiyor,* demişti Alina. *Her şey ona bağlı.*

Ona bağlı olan *neydi*? İçime, bu sorunun cevabının şu Dünyanın Kaderi konularından biri olduğuna dair bir his çöreklenmişti. Ben, dünyanın kaderini ilgilendiren işler yapmazdım. Bu benim iş tanımımda yoktu. Ben bira doldurur, kokteyller hazırlar, tezgâh silip bardak yıkardım. Kapanıştan sonra da ortalığı süpürürdüm.

Alina, tehlikeli vc şifreli sayfalarının bir yerinde Lord Efendi'yi yenip Melun kapısını yıkmanın yolunu gösterdiği için mi Karanlık Kitabı bulmamı istemişti? Pekii bunu neden umursayacaktım ki? Hepsi Dublin'deydi, Gcorgia'da değil! Bu, İrlanda'nın problemiydi. Meselelerini kendileri çözebilirlerdi. Üstelik imkânsızı gerçekleştirmeyi başarıp sinir bozucu Karanlık Kitabı bulsam bile, onu nasıl tercüme edecektim? Tercüme için gerekli olan taşların iki tanesi Barrons'daydı ama elimde onun hangi taraf için oynadığını kanıtlayacak tek bir ipucu yoktu. Diğer iki taşın nerede olduğu, onları nasıl bulacağım vc haydi diyelim ki buldum, onları nasıl kullanacağım hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Alina, nc yapmamı beklemişti ki? Belirsiz bir süre için Dublin'de kalmaya karar verip bütün bu vu-dıı vu-du meselelerini araştırmamı ve sürekli korku içinde yaşamamı mı? *Hayatımı* bu davaya adamamı mı? Bu uğurda ölmeye razı olmamı mı?

Basit ve hızlı siparişlerin barmeni için boyunu fazlasıyla aşan bir siparişti. Son yarım saattir korkudan altına kaçırmanın rahatsız eşiğinde olmasaydım, homurdanacaktım.

Alina, bu uğurda hayatından olmuştu.

Çenemi birbirine kenetleyip kapalı gözlerimi daha da sıkı yumdum.

Hiçbir zaman Alina ile boy ölçüşebilecek niteliklere sahip olmamıştım ve olmayacaktım. Gözlerimi açmak istemiyordum. Sorumlu olmam gerektiğini düşündüğü başka bir şey daha görmek zorunda kalabilirim, diye düşündüm kızgınlıkla. Oradan çıkıp gidecektim. Hapishane kapısından ve kırmızı cüppcli Lord Efendi'den vc de Karanlık Bölge'nin tamamından olabildiğince uzağa kaçacaktım.

Derin bir iç çektim.

Hakikaten iç çekmiştim; hem de paletlerin kenarından bilmem gereken herhangi başka bir şey var mı diye son kez kısa bir bakış atar atmaz. Aslında bilip dc bir şeyler yapacağımdan değildi. Sadece hazır oradayken elimden geldiğince çok şey göreyim demiştim. Belki müdahaleci yaşlı kadın ya da V'lanc'c olanları aktarabilirdim vc *onlardan* biri bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Eğer V'lanc gerçekten iyi adamlardan biriyse, o vc kraliçesi, hemen harekete geçip dünyalarımız arasındaki bu deliği nihai olarak tıkamanın bir yolunu bulurlardı. Barrons, bir Mukavelc'dcn bahsetmemiş miydi? Bu derece çiğnense de sonuçta bir tür anlaşma yok muydu?

Gözlerimi açtım...

...ve vücudumdan dışarı fırlayıp kaçma girişimim de, yerin dibine geçip yok olma çabalarım da sonuç vermedi. İçler acısı bir durumdaydım.

Barrons ile ikimiz, Malluce'nin nereye gittiğini merak etmiştik. Ben artık biliyordum.

İki yanında altı tane boncuk gözlü Rhino ile üç metre ötemde sivri dişlerini bana göstererek duruyordu.

yiRML DÖRT

Yok olmaya çalışmak işe yaramamıştı. Ben de birden patlayıp kedi gibi mırıldanarak, önüme çıkan her şeye tekme tokat saldırdım; tabii ellerimi üstüne sürmemin işe yarayacağı her şeye...

Gri Adam'ı öldürmeye çalıştığım gecenin aksine, ne yaptığımı düşünmeye vaktim yoktu. İçgüdülerime göre hareket ediyordum.

içgüdülerim bile hayretler içerisindeyim.

Kemerime takılı mızrağa dokunmadım. Böylece iki elimi de kullanabilecektim. İçimde bir şey, hayalet avcı uçağının füze hedefleme sistemi gibi, bir iki metrelik yarıçap içerisinde Fae namına nc varsa tespit edip ona kilitleniyordu.

Malluce geriye çekilip altı Rhino serserisini üzerime salınca avuçlarımı açıp her bir elimle bir tanesinin fıçı göğsüne şaplağı indirdim. Olduğum yerde fırıldak gibi dönüp diğer ikisinin de kaburgalarına isabet kaydettikten sonra yere çöküp üçüncü hamlede ellerimi son ikiliye indirdim.

Dizlerimin üzerinde, saçlarımı gözlerimin önünden

çekip durum değerlendirmesi yaptım. Tamı tamına iki saniyede altı tane Melun dondurmuştum.

İyi de, ne kadar süre donuk kalacaklardı? En hayati soru buydu.

Malluce, şaşkın görünüyordu -sanırım daha önce hiç bir Null'u ış başındayken görmemişti- ardından, o kıvrak yürüyüşüyle bana doğru süzülerek yaklaştı. Ceketimin altından mızrağa uzandığım esnada Barrons'un bir vampirin nasıl öldürüleceği hakkında söylediklerini, daha doğrusu söylemediklerini hatırlamıştım. Malluce, Fae değildi. Dolayısıyla, onu ne dondurabilir ne bıçaklayabilir ne de bunların işe yaramasını umabilirdim. Hatta Barrons'a göre, kalbine kazık saplamak da işe yaramazdı. Bu durumda, mızrağımın da onun işini görebileceğine ihtimal vermiyordum. Elimi ceketimin içinden çıkardım. Başka çarem kalmayıncaya kadar son kozumu göstermek istemiyordum. Belki, yalnızca belki, Lord Efendi'ye yaklaşabilirdim ve belki mızrağı onu öldürmek için kullanabilirdim. Ardından, belki bütün Melunları dondurabilir *ve* bir vampirden son sürat koşarak kurtulabilirdim. Hiç olmazsa bir plana benziyordu. Maalesef aklıma başka plan da gelmiyordu.

Ayağa kalkıp geri geri yürümeye başladım. Herhalde vampirin istediği de buydu. Paleti geçip üzerime doğru gelerek beni dolmenin önünde yere oyulmuş gizemli işaretlerin üzerine ve Melun Rhino herifleriyle çeşit çeşit canavarın oluşturduğu çemberin içine geriletirken aşırı parlak sarı bakışlarından gözlerimi ayırmamıştım.

"Bu nedir, Malluce?" Arkamda olduğu ve onu göremediğim halde, Lord Efendi'nin sesini hemen tanımıştım. V'lane'inki gibi gür, ses perdesi açısından zengin, müzikal bir sesti.

"Paletlerin arkasından gelen bir ses duydum," dedi

Malluce. "Bu kadın bir Null, Lord Efendimiz. *Başka* bir tane..."

Kendime engel olamadım. Öğrenmek zorundaydım. "Alina'yı kastediyorsun, değil mi? Diğer Null, Alina Lane'di, değil mi?" diye sordum suçlayıcı bir ifadeyle.

Vampir'in tüyler ürpertici kavun rengi gözleri kısılmıştı. Arkamda duran kırmızı cüppeli şeyle uzun uzun bakıştı.

"Alina Lane hakkında ne biliyorsun?" diye Lord Efendi o melodik sesinde yumuşak bir ifadeyle sordu. Yaşamdan daha büyük bir şeyin, belki de bir baş meleğin sesiydi -düşmüş bir baş melek.

Hızla ona doğru dönüp, "Benim kardeşimdi," diye bağırdım. "...ve onu öldüren piçi *öldüreceğim. Sen* onun hakkında ne biliyorsun?"

Kırmızı başlık kahkahayla titremişti. Mızrağımı çekip kırmızı cüppelinin üstüne atılmamak için ellerimi iki yanımda yumruk yapıp kendime mukayyet olmaya çalıştım. Sakın ol, diye kendi kendime tembihledim. Tedbiri elden bırakma. İkinci bir atış fırsatım olmayacağı kesindi.

"Sana geleceğini söylemiştim, Malluce," dedi Lord Efendi. "Kardeşinin başlattığı işi bitirmesi için onu kullanacağız." Ellerini grubu kucaklar gibi kaldırıp bütün Melunlar'ın oraya toplanmasını işaret etti. "Her şey yerli yerine oturunca kapıyı açacak ve sana söz verdiğim üzere, Melun hapishanesindekilerin hepsini bu dünyaya salacağım. Kızı tutun. Bizimle geliyor."

"İşte bu hakikaten aptalcaydı, Bayan Lane," dedi Barrons. Uzun siyah paltosunun etekleri dalgalanarak tepeden yanı başıma konuvermiş, başını kınarcasına sallıyordu. "Onlara kim olduğunuzu söylemek zorunda mıydınız? Oldukça erken öğrenmiş oldular."

Afallayıp kalmıştım.

Sanırım Lord Efendi, Malluce ve diğerleri de bu beklen-

mcdik giriş karşısında cn az benim kadar şaşkına dönmüşlerdi çünkü hepimiz önce ağzımız açık ona bakıp ardından hep birlikte yukarı baktık. *Ben* sadece hangi cehennemin dibinden geldiğini görmek istemiştim. Zannederim diğerleri, yukarıda başkaları da olup olmadığını kontrol etmek istemişlerdi. Tavan kirişlerinin üzerine çıkmış olmalıydı. Kirişler, dokuz metre yüksekteydi. Herhangi bir yerden sarkan bir halat da görünmüyordu.

Bakışlarımı önüme indirdiğimde, Melun hükümdar kırmızı başlığını geriye itmiş, sert bir ifadeyle Barrons'a bakıyordu. Gördüklerinden hiç hoşlanmadığı belliydi.

Ağzım hayretten bir kez daha bir karış açık kalmıştı.

Altüst olmuş bir halde gözlerime inanamayarak Alina'nın sevgilisine baktım; Lord Efendi. Melunlar'ın lideri, Fae bile değildi! Barrons bile biraz şaşırmış görünüyordu.

Lord Efendi, emrini kiikrediktcn sonra kırmızı cüppe girdabı oluşturacak şekilde arkasına döndü. Düzinelerce Melun anında etrafımızı çevirmişti.

Ondan sonra her şey çığırından çıkmıştı. Olanları zihnimde sıraya koymakta hâlâ zorlanıyorum. Bekçileri onunla aramıza duvar örerken, kardeşimi kullanıp öldüren ve aynısını bana da yapmayı planlayan kalleş, beni canlı yakalamalarını, yoksa... Diğerini de öldürmelerini emretti.

Ardından, Melunlar etrafımı çevirince Barrons'u artık göremez oldum. Uzaktan bir yerden ilahiye benzer bir şekilde bazı gizemli sözcüklerin aynı tempoda tekrarlandığını duydum ve ayağımın altında, betondaki şekiller tekrar parlamaya başladı.

Zihnimi savaşmak dışında her şeye kapadım. Dövüştüm.

Bir çıkmaz sokakta tek başına ölen kardeşim için dövüştüm. Ben kızartılmış patates yerken Gri Adam'ın bes-

lendiği kadın için ve iki gün önce ben çaresizlik ve dehşet içinde izlerken sömürdüğü diğeri için dövüştüm. Çok Ağızlı Yaratığın öldürdüğü insanlar için dövüştüm. Collins Caddesi ile Larkspur Sokağı arasındaki unutulmuş bölgede savrulup duran içleri boşaltılmış insan kalıntıları için dövüştüm. O'Bannion'un adamlarından birkaçı için dahi dövüşmüşümdür. Son olarak, Dublin'e vardığında kendinden gayet emin olan ama artık nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilmeyen ve o sırada üçüncü Şeker Pembesi tırnağını kırmış olan yirmi iki yaşındaki genç kadın için dövüştüm.

Eğilip döndükçe, vurup sapladıkça, su mermeri parlaklığındaki mızrak ucu elimde sanki kutsal bir ışıkla parlamaya başlamıştı. Başka bir şeye dönüştüğümü hissedebiliyordum ve bu *harika* bir histi. Bir ara, Barrons'un hayretle bana bakan yüzü gözüme ilişti. Barrons bana böyle bakıyorsa, sahiden görülmeye değerim demekti. Kendimi görülmeye değer bir şey gibi *hissediyordum.* Kendimi, sağlam ve iyi yağlanmış bir makine gibi hissediyordum ve bu makinenin hayatta tek amacı vardı: Fae öldürmek. İyi ya da kötü... Fiepsini gebertmek.

Geberttim de, hem de birbiri ardına hakladım. Eğil, vur mızrakla. Dön, vur, mızrağı sapla. Çabucak kaskatı bir şekilde düşüyorlardı. Mızrak onlar için saf, güçlü bir zehirdi ve ben onların ölümlerini izlerken tuhaf bir zevk alıyordum. Hepsi Fae olsaydı, buna daha nc kadar devam edebilirdim bilemiyorum ama hepsi Fae değildi ve işi mahvettim.

Malluce'yi unutmuştum.

Arkamdan sokulduğunda, onu Fae gibi algıladım -radarımın belli bir mesafeden, başka dünyalardan olan her şeyi algıladığı ortaya çıkmıştı-vc fırıldak misali arkama dönüp mızrağı bağırsaklarına sapladım.

Hatamı anında anlamıştım ancak, nasıl düzelteceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Vampir, benim için herhangi bir Melundan, hatta Gölgelerden bile daha ciddi bir tehditti. En azından o can-emicileri püskürtmenin yolunu biliyordum: ışık. Bu can-emicinin zayıftarafının ne olduğunu, hatta zayıf bir tarafı olup olmadığını bile bilmiyordum. Barrons, vampir öldürmek neredeyse imkânsızmış gibi konuşmuştu.

Bir an için, karnına gömülü silahımın işe yarayacağını umarak öylece durdum. Üzerinde herhangi bir etkisi olduysa bile hiç belli etmediği için bir şey söyleyemeyeceğim. Beyaz, bembeyaz suratında parlayan sarı yabani gözlerine bakmak aptallığını yaptım. Hemen sonra aklım başıma geldiğinde, bu sefer göğsüne saplamak için mızrağı çekip çıkarmaya çalıştım. Belki de Barrons yanılıyordu. Bir şey yapmak zorundaydım. Ama mızrağın ustura keskinliğindeki ucu bir kıkırdak yeri, kemik ya da onun gibi bir şeye gömülmüştü ve çıkmıyordu.

Bir eliyle kolumu kavradı. Eli, bir ölününki gibi soğuktu. "Seni küçük orospu! Taşım nerede?" diye sıkılı dişlerinin arasından tısladı.

O anda anlamıştım -bu konuyu daha önce, beni görür görmez niçin açmadığını kavramıştım. Lord Efendiye karşı ikili oynuyordu ve Rhino çetesinin bunu öğrenmesi tehlikesini göze alamazdı.

"Oh Tanrım, o taşın *sende olduğundan* haberi bile yok, değil mi?" diye hayretle bağırdım ve bunu söylediğim anda yaptığım hatayı fark ettim. Lord Efendi'nin onun tarafından aldatıldığını öğrenmesi durumunda, Malluce'nin kaybedeceği çok şey vardı. Bu, savaşın harareti içinde *sidhe*-kâhinini istemeden öldürdüğünü itiraf etmekle kaybedeceğinden çok daha büyük bir bedeldi. Kendi ölüm emrimi imzalamıştım.

Birden mızrağa çılgın gibi asılıp hızla çektim. Silah içinden çıkarken Malluce dişlerini göstererek hırladı. Mızrak kurtulduğu anda geriye doğru tökezlemiştim. Dengem bozulmuş olmasına rağmen sert ve ani bir şekilde tekrar saldırdım -ama bir milisaniye gecikmiştim. Vampir, elinin tersiyle suratıma vurunca, bez bebek gibi ellerim ve bacaklarım önümde uzanıp kavuşmuş halde geriye doğru havada uçtum. Gotik Evi'ndeki o gece, korumasını da böyle uçurmuştu.

Palet yığınının kenarına çarptığımda, tuğla duvara çarpmış gibi olmuştum. Kafam arkaya savrulup palet duvarına çarptığında kafatasım boyunca seken bir acı hissettim. Vücudumun içinde bir yerler çatırdıyordu.

"Mac!" Barrons'un bağırdığını duydum.

Yapıştığım naylon kaplı palet duvarından aşağı düşerken, beni Mac diye çağırmasının ne kadar garip geldiğini düşünüyordum. Bana hep Bayan Lane diye hitap ederdi. Nefes alamıyordum. Göğsüm sıkışıyordu. Kaburgalarımın kırılıp ciğerlerime saplandığından endişe etmeye başlamıştım. Mızrak parmaklarımın arasından kayıyordu. Kutup rüzgârı yine esmeye başlamış, vücudumu ve ruhumu yavaş yavaş donduruyordu. Kapının tekrar açıldığının belli belirsiz farkına varmıştım.

Göz kapaklarım, üzerlerine kâğıt ağırlıkları konulmuş gibi ağırlaşmıştı. Yavaşça gözlerimi açmaya çabaladım. Yüzüm ıslanmıştı. Emin olmamakla birlikte ağlıyor olabileceğimi düşündüm. Ölüyor olamazdım. Nihayet kardeşimi kimin öldürdüğünü öğrenmiştim. Katilin yüzüne bakmıştım. Henüz kardeşimin intikamını almamıştım.

Gözlerimin önünde Barrons'un görüntüsü belirdi. "Seni buradan çıkaracağım. Bekle," dedi ağır-çekimde ve gitti.

Güçlükle tekrar gözlerimi kırpıştırmaya çalıştım. Hâlâ

soluk alamıyordum vc özellikle bir gözümde görüşüm gidip geliyordu. Bir an her yer karardı, sonra tekrar Barrons'u gördüm. Malluce ile ikisi yüz yüze birbirlerinin etrafında yavaşça dönüyorlardı. Vampirin gözleri alev alev parlıyordu. Sivri dişleri tamamen ortaya çıkmıştı.

Bilincimi uyanık tutma mücadelemi kaybederken Barrons'un, abartılı bir şekilde güçlü vampiri palet yığınlarına çarpıp oradan da çatallı kaldırıcıya yapışmak üzere yollayacak ne yapmış olabilcccğini düşünmeye çalıştım; nasıl olup da kollarının arasına girdiğimi ve böyle son sürat beni nereye götürdüğünü sandığını anlamaya uğraştım.

Hastaneye, diye ümit ettim.

Uçuşumuz esnasında birkaç kez uyanmıştım.

İlk seferinde, bulanık zihnimin ölmediğimi anlayıp buna şaşmasına yetecek kadar bir süre bilincim yerine gelmişti. Malluce'nin birini duvara çarptığını son gördüğümde, adam benden çok daha iriydi ve yüzündeki bütün delikler kan revan içinde kalıp anında ölmüştü.

Mırıldanmış olmalıydım çünkü Barrons'un göğsü kulağımın altında gürüldemişti. "Mızrak ona bir şey yaptı, Bayan Lane. Nasıl ya da neden olduğundan emin değilim ama onu yavaşlattı."

İkinci kez kendime gelir gibi olduğumda, "Bir kolunu boynuma dolayıp tutunabilir misin?" dedi. Yanıt, evetti -ama sadece birini. Diğer kolumu oynatamıyordum. Omzumdan güçsüz bir şekilde asılı sallanıyordu.

Bu adam koşabiliyordu. Kokudan ve botlarının suya çarparken çıkardığı sesten kanalizasyon sisteminde olduğumuzu anlamıştım. İyimser hayallere kapılmadığımı umuyordum ama takip edildiğimizi belli eden hiçbir ses duymuyordum. Onları atlatmış mıydık? Hepsini?

"Yerin altını benim kadar iyi bilemezler," dedi. "Hiç kimse bilemez."

Ne kadar tuhaf... Gevezeliğim tutmuştu ve farkında bile değildim. Çektiğim acıya rağmen, birbiri ardına sorular sorup duruyordum. Yoksa aklımı mı okuyordu?

"Aklınızı okumuyorum, Bayan Lane," dedi. "Bazen bütün düşünceleriniz yüzünüzden belli oluyor. Bu konuda biraz çalışmanız gerek."

Üçüncü kez uyandığımda, o sersemlemiş halimde bile, "Llastaneye gitmem gerekmez mi?" diye sormayı başardım. Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'ndaki ödünç odamda, yatakta yatıyordum. Bir süre için dışarı çıkmış olmalıydım. "Sanırım birkaç yerim kırık."

"Sol kolunuz, iki kaburganız ve birkaç parmağınız. Baştan aşağı ezik ve çürük içindesiniz. Şanslıydınız." Soğuk bir bezi yanağıma bastırdığında acıyla soludum. "Size vurduğunda hiç olmazsa çene kemiğiniz darmadağın olmadı. Çenenizin kırılmasından korkmuştum. Biraz yıpranmış görünüyorsunuz, Bayan Lane."

"Hastane?" diye tekrar denedim.

"Sizin için benim yapmış olduklarımdan daha fazla yapabilecekleri bir şey yok. Sadece cevap veremeyeceğiniz sorular soracaklardır. Sizi bu halde oraya götürürsem, siz gerçekleri söyleyemeyeceğiniz için beni suçlarlar. Kırık kol vc parmak kemiklerinizi çoktan yerlerine yerleştirip sabitledim bile," dedi. "Kaburgalarınız kendi kendine kaynayacak. Yüzünüz de... şey... her neyse... Zamanla iyileşeceksiniz, Bayan Lane."

Bu oldukça meşum bir ifadeydi. "Ayna?" diye zayıf bir sesle sormayı başardım.

"Üzgünüm," diye karşılık verdi. "Müsait aynamız yok."

Sol kolumu hareket ettirmeye çalıştım. Barrons, sonu

p

gelmez görünen becerilerine, kırık kemiği alçıya almayı ne zaman ve nerede eklemişti acaba? Ama o da ne? Alçı yapmamıştı ki. Sol kolum ve sol elimin birkaç parmağı, cebireye alınmıştı. "Kırıkların alçıya alınması gerekmez mi?"

"Parmaklar için en iyisi cebiredir. Kolunuzdaki kırık çok tehlikeli değil ve kolunuzu alçıya sarmamız sadece kaslarınızın zayıflamasına sebep olur. Hâlbuki sizin olabildiğince çabuk iyileşmeniz gerekiyor. Henüz fark etmediyseniz söyleyeyim, Bayan Lane, başımızda birkaç bela var."

İyi olan tek gözümle görmeye çalışarak ona baktım. Sağ gözüm, yanağımdaki ezilmeden ötürü şişip tamamen kapanmıştı. Antrepodayken bana Mac diye seslenmişti; tam Mallucc bana vurduğu sırada. Barrons ile ilgili bütün şüphelerim ve Gölgelerle nasıl bir anlaşma içinde olduğuna dair endişelerim bir yana, yardıma ihtiyacım olduğunda benim için oradaydı. Peşimden gelmişti. Hayatımı kurtarmıştı. Beni apar topar düzeltip yatağa yatırmıştı ve kendimi toparlayıncaya kadar bana göz kulak olacağından emindim. Bu şartlar altında, bana Bayan Lane demeye devam etmesi saçmaydı ve bunu ona da söyledim. Belki benim de "Barrons" demekten daha iyisini yapmamın zamanı gelmişti. "Bana Mac diyebilirsin, em...Jericho...ve beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Kapkara kaşlarından birini havaya kaldırdı. Eğlenmiş görünüyordu. "Barrons demeye devam edin, Bayan Lane," dedi ifadesiz bir sesle. "Dinlenmeye ihtiyacınız var. Uyuyun."

Sanki bana büyü yapmış gibi göz kapaklarım titreyip kapandı ve mutluluk veren başka bir yere doğru kaydığımı hissettim. Kardeşimin gülümseyen rcsimleriyle kaplı bir salondaydım. Artık katilinin kim olduğunu biliyordum ve intikamını alacaktım. Yuvama giden yolu yarılamıştım. Hoşuna gitmiyorsa ona Jericho diye hitap etmeyecektim.

Ama onun beni Mac diye çağırmasını istiyordum. Uykulu bir şekilde ısrar ettim. Evimden dört bin mil uzakta olmaktan ve kendimi yalnız hissetmekten usanmıştım. Orada bana ilk ismimle hitap eden birinin olması güzel olurdu. Kim olursa olsun... Bu Barrons bile olsa...

"Mac." Adımı söyleyip güldü. "Senin gibi bir şey için ne acayip bir isim. Mac." Yine güldü.

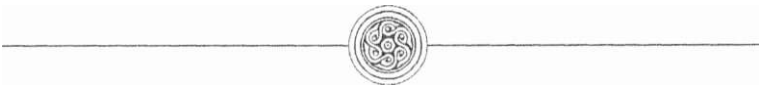
Bu sözlerle ne kastettiğini öğrenmek istedim ama soru sormaya mecalim kalmamıştı.

O sırada, parmaklan bereli yanağımda kelebek kanatları gibi hafif dokunuşlarla gezinmeye başlamıştı. Kısık yumuşacık bir sesle konuşuyordu ama mırıldandığı kelimeler ingilizce değildi. Şu unutulmuş eski lisanlardan birine benziyordu. Televizyon kanalları arasında sörf yaparken rastladığım fantastik filmlerde kullanılan lisanlar gibiydi. O anda, o filmlerden bir iki tanesini izlemediğime pişman olmuştum. İzlemiş olsaydım, bütün bunlara çok daha hazırlıklı olabilirdim.

Sonra beni öptü sanırım. Daha önce yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyordu.

Ardından her yer karardı... ve rüya görmeye başladım.

YIRML BEŞ

Hayır, öyle değil. Kalın sürüyorsun. İlk katın ince olması gerekiyor," dedim. "Bunlar üzeri krema ile kaplanacak kek değil. Bunlar tırnak."

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın çatı katındaki konforlu serasında oturuyorduk. Yara ve berelerime beklediğimden daha çok üzülüp endişelenen Fiona bahsedinccye kadar bu yerin varlığından bile haberim yoktu. Öğleden sonraki saatleri bir şezlongda uzanıp kitap okuyormuş gibi yapıp aslında doğru düzgün hiçbir şey yapmadan geçirmiştim. Işıldakların parlak ışıkları, karanlık basmadan hemen önce çatının etrafını çevreleyip serayı aydınlattığında, tırnaklarımın haline bakmak aklıma gelmişti. Odama gidip manikür setimi alıp çatı katına döndüm ve malzemelerimi, kitabevinin ön tarafına bakan kenarda, en parlak ışıldaklardan birinin altındaki dövme demir ayaklı zarif masanın cam tablasının üzerine çıkarıp yaydım. Elimden geldiğince tırnaklarımı düzeltmeye çalıştım. Ancak, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ince tahtalara sarılı kolum yüzünden sağ elimin tırnaklarına oje sürmeyi bceremcmiştim.

O esnada Barrons çıkagelmişti. Elbette bu işi onun başına yıkmakta gecikmemiştim.

"Bunu neden yaptığımı bir kez daha söyler misiniz Bayan Lane?"

"Tabii," dedim. "Çünkü kolum kırık." Belki unutmuştur diye kolumu ona doğru salladım.

"Yeterince çaba harcadığınızı sanmıyorum," dedi. "Bence tekrar denemelisiniz. Cebireyi şu şekilde büküp..." -Nasıl yapacağımı gösterirken ojeyi terasın çinilerine damlatmayı da ihmal etmemişti."...kolunuzu böyle çevirin." Yaptığını beğenmiş bir tavırla başını salladı. "Deneyin bakalım. Bence bu işe yarayacak."

Ona buz gibi baktım. "Sen beni oradan oraya sürükleyip GO aratırken ben hiç sızlandım mı? Hayır. Boşuna uğraşma, Barrons. Kolum kırıkken sadece tırnaklarımı boyamakla kurtulduğuna sevinmelisin. Hem iki elimin tırnaklarını birden boyamanı istemedim ki. Hele ayak tırnaklarımı boyamanı hiç istemedim." Doğrusu pedikürüm için de yardım alsam fena olmazdı. Ayak tırnaklarını düzgün boyayabilmek için iki el gerekiyordu.

Ayak tırnaklarımı yaldızlı Buz Prensesinin Al Yanağı pembesine boyama ihtimali karşısında dik dik bakmıştı. Aslında, Buz Prensesinin kızarması, bana her zaman jumbo karidesinki kadar çelişkili görünmüştür. Lisede ve yüksek okulda tanıdığım hiçbir buz prensesi, kızaran türden kızlar değildi.

"Bazı erkekler," diye gururla ekledim. ".. .ayak tırnaklarımı boyama fırsatının üzerine *atlarlardı."*

Barrons, başını elime doğru eğip uçuk pembe ojeyi zoraki bir dikkatle yüzük parmağımın tırnağına sürmeye başladı. Heybetli, kaslı vc erkeksi ve de Şef'in fırfırlı önlüğünü giymiş Romalı bir yüzbaşı gibi gülünç görünüyordu. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Eminim öyle yaparlardı, Bayan Lane," dedi ters ters.

Bana hâlâ Bayan Lane diye hitap ediyordu.

Başımızdan geçen onca şeyden sonra... Sanki kalemimin ucuyla vurduğumda bıraktığım fuşya rengi noktalı haritamı bulan, beni Karanlık Bölgede takip eden, kurtaran, kırıklarımı cebireye alan, buz kompresi yapıp bandajlayan ve hatta -galiba- öpen o değilmiş gibi...

Esmer, eğik başına bakarken gözlerimi kısmıştım. Beni nasıl bulduğunu biliyordum. Fiona, terk edilmiş mahallenin içine doğru yürüdüğümü gördükten sonra doğruca Barrons'a haber verdiğini söylemişti. Yine de, yara ve berelerim için duyduğu suçlulukla karışık üzüntüden, gördükten *hemen* sonra haber vermediğinden adım kadar emindim. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

Ama bütün bildiğim bunlardı. 1247 LaRuhe'ye gidişimden sonraki üç günün büyük bir kısmını uyuşmuş gibi uyuyarak geçirmiştim. Derin uykudan sadece Barrons'un bana bir şeyler yedirmesine ve sonra da yeniden uyumamı emretmesine yetecek kadar bir süre için uyanıyordum.

Sırtım ve kalçam çürüklerle doluydu, çeşitli yerlerim cebireye alınıp bağlanmıştı, kaburgalarım sargı beziyle sarılmıştı ve nefes aldıkça acıyordu ama olumlu yanından bakarsak, gözümün şişi inmiş, neredeyse tamamen açılmıştı. Henüz aynaya bakmaya cesaret edememiştim ve dört gündür banyo yapmamıştım ama o sırada aklımda daha önemli konular vardı; bütün gün boyunca mideme kramplar girmesine sebep olan bazı sorular gibi mesela...

"Tamam, Barrons, zamanı geldi."

"Bacaklarını tıraş etmene yardım etmeyeceğim," dedi anında.

"Oh lütfen. Sanki ben buna izin verirdim de... Soru-cevap zamanını kastetmiştim."

"Oh."

"Sen nesin?" Sanki başından aşağı bir kova buz boşaltmıştım.

"Anlamadım," dedi şu zarif Galli omuz silkmelerinden biri eşliğinde.

"O antrepoda dokuz metre yüksekten atladın. Bir yerini kırmış olmalıydın. *İki* yerini kırmış olmalıydın, mesela bacaklarını. Nesin sen?"

"Kemendi bir adam mı?"

"Ha ha. Ortalıkta ip falan görmedim."

"Onsuz yapamam." Bana bakışı, o gece gördüklerimden şüpheye düşmemi sağlayacak kadar sabit, bıkkın ve dürüsttü. Sonuçta o sırada aklımın yerinde olduğu pek söylenemezdi. Filmlerdeki hırsızların kullandığı ileri teknoloji ürünü ince kablolardan birinin olmadığını kesin olarak iddia edemezdim. Başka bir taktik denedim. "Malluce'yi havaya fırlattın. Önce paletlere çarpıp devirdi, oradan da çatallı kaldırıcıya bindirdi."

"Güçlüyüm, Bayan Lane. Kaslarıma dokunmak ister misiniz?" Otuz iki dişi meydanda gülümsedi ama bunun gerçek bir gülümseme olmadığının farkındaydım ve o da farkında olduğumun farkındaydı. İki hafta önce olsa, gözümü korkutabilirdi.

"Ne kadar güçlü olduğun umurumda değil. Malluce, süper güçlü. O bir vampir."

"Belki. Belki de değil. Müritleri öldüğünü düşünmeye başladı."

"Oh, ne mutlu," dedim coşkuyla. "Biri gitti." Böylece, yaptığım hesaba göre, öldürülmesi gereken bin tane kadar kalmıştı. Tabii bunun çok iyimser bir hesap olabileceğini düşünüp korkmuyor da değildim.

"Henüz kutlama yapmayın, Bayan Lanc. Yakıp küllerini karıştırmadan ve o küllerden herhangi bir şeyin yeniden dirilip dirilmeyeceğini görmek için bir iki gün beklemeden hiçbir şeyin öldüğüne inanmayın."

"Şaka ediyorsun. Bazı şeyleri öldürmek *bu kadar* zor mu?"

"Bazı şeylerin," dedi ikinci kat ojeyi sürmeye başlarken. "...öldürülmesi imkânsızdır, Bayan Lane. Ancak, Malluce'nin bunlardan biri olduğundan emin değilim. Bekleyip göreceğiz."

Sıradaki bombamı patlattım. "Gölgeler, Karanlık Bölge'ye girmene neden izin veriyorlar, Barrons?"

işaret parmağımın tamamını pembeye boyadı. Sonra da, yüzüme bunu yapan benmişim gibi bakma cüretini gösterdi.

"Kahretsin, Barrons, sen bunu yapıncaya kadar gayet iyi görünüyordu!" Elimi elinden hızla çektim. "Şu pamuk parçalarından birine bundan dök." Aseton şişesini ona doğru uzattım.

Öfkeli bir bakışla şişeyi aldı. "Gizlice beni mi gözetliyordunuz, Bayan Lane?"

"Tamamen tesadüf, Barrons. Sen şeytansı bir şey yapmak üzereyken ben pencereden bakıyordum. Doğrusu, benim pencereden *bakmadığım* zamanlarda daha ne şeytansı dolaplar çevirdiğini merak ediyorum. Maybaclı nerede?"

Dudakları anlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu, yeni oyuncağından keyif alan bir erkeğin canlı ve sahiplenen güliimsemesiydi. "O'Bannion'un ona ihtiyacı kalmadı. Polis ise...adını ne koymuştun? Hah...Karanlık Bölge'yi görmüyor bile. Sonsuza kadar öylece kalırdı. Çok yazık olurdu."

"Resmen duygusuzsun," diye kızdım. "Adam öleli daha bir gün bile olmamıştı."

"Savaş ganimetleri, Bayan Lane."

"blazır elin değmişken, hiç olmazsa giysi öbeklerini de kaldıramaz miydin?"

"Bir süre sonra onları görmeyi bırakırsınız," dedi umursamaz bir tavırla.

Öyle olmamasını diledim. Çünkü bu, onunki gibi benim de bir yanımın ölmesi anlamına gelirdi. "Gölgelerle ne tür bir anlaşma yaptın, Barrons?"

Kaçamak bir cevap, hatta bir karşı soru bekliyordum ama yüzüme bir tokat gibi çarpan sorusuna hazırlıklı değildim. "Neden bana V'lane ile karşılaştığınızı söylemediniz, Bayan Lane?" diye ipeksi bir sesle sordu.

Şaşkınlıkla irkilmiştim. "Nereden biliyorsun?"

"V'lane söyledi."

"V'lane'i nereden biliyorsun?" diye hiddetle sordum.

"Ben her şeyi bilirim, Bayan Lane."

"Oh gerçekten mi?" dedim sakarin tatlılığında. "Öyleyse Lord Efendi kimdir ve nedir? Bunu cevapla bakalım." Fae olmadığı kesindi. Ama adam, tamamen insan gibi dc görünmüyordu.

"Kardeşinizin sevgilisi," diye kestirip attı. "...vc bunu bildiğinize göre, *size* ne demeli?" Boş boş baktığımı göriincc, "Ceketindeki fotoğrafları buldum," dedi.

Neredeyse dayanamayıp alnıma bir şaplak atacaktım. Resimler! Lord Efcndi'nin evinden aldığım şeyleri tamamen unutmuştum. "Ceketimin içindeki diğer şeyleri nereye koydun?" diye sordum. Fotoğraf albümlerini dc Franklin Ajandasını da odamda gördüğümü anımsamıyordum. Ajandayı inceden inceye taramam gerekiyordu. Onun içinde bir sürü değerli bilgi olabilirdi: isimler, adresler, tarihler.

"Ceketinde başka bir şey yoktu."

"Elbette ki vardı," diye karşı çıktım.

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Emin misin?"

"Olumlu."

Dikkatle yüzünü inceledim. Doğruyu mu söylüyordu? Dövüşürken mi düşürmüştüm? Yoksa bazı nedenlerle onları Barrons mu almıştı? Birden üzerime çöken çaresizlik hissiyle, emin olmak için 1247 LaRuhc'ye tekrar gitmek zorunda kalabileceğimi fark ettim. "Kardeşimin sevgilisi olduğunu bilmiyordum, Barrons," diye savunmaya geçtim. "Kendisi de bilmiyordu. Mesajını hatırlıyor musun? Adamın başından beri onu kandırdığını belirtti. Onun da onlardan biri olduğunu ve bunu o ana kadar anlamadığını söyledi. Kardeşimi kandırıp tuzağa düşürdü," dedim acı içinde. "İşte, sorunu cevapladım. Şimdi sen de benimkine cevap ver. Gölgeler, senin Karanlık Bölge'de gezmene neden izin veriyorlar?"

Uzun bir süre tek kelime etmeden, tırnaklarıma son kat ojeyi sürüp kenarlarını düzeltti. Bu işi ustalarının pek çoğundan iyi yapıyordu; adam bir mükemmeliyetçiydi. Sorumu cevaplayacağından ümidimi kestiğim sırada konuşmaya başladı. "Hepimizin kendimize has...yeteneklerimiz var, Bayan Lane. Siz bir Nuh'sunuz. Ben...başka şeylerim. Ama kesinlikle düşmanınız değilim. Gölgelerle aynı ligde de değilim. Bu konuda yalnızca bana güvenmek zorundasınız."

"Sorumu yanıtlasaydın, sana güvenmek çok daha kolay olurdu."

"Zaten neden sorduğunuzu da anlamıyorum. Pazar gününden önce size milyonlarca yalan söyleyebilirdim. Oysa yaptıklarıma bakın. Hayatınızı kim kurtardı?"

"Evet, elbette, GO-detcktörleri ölünce hiç işe yaramazlar, değil mi?" diye özellikle belirttim.

"Siz gelmeden önce gayet iyi idare ediyordum, Bayan Lane ve siz olmadan da rahatlıkla devam ederdim. Evet, GO'ları bulabilirsiniz ama dürüstçe söylemek gerekirse, siz kitabevirnden içeri dalmadan önce hayatım çok daha kolaydı." İç geçirdi. "Tanrım, o günleri özlüyorum."

"Bu kadar rahatsızlık verdiğim için üzgünüm," diye atıldım, "...ama o zamandan beri *benim* hayatım da güllük gülistanlık geçmiyor." Bir süre ikimiz de hiç ses çıkartmadan geceyi seyredip kendi düşüncelerimize dalmıştık. Nihayet, "Hiç olmazsa artık Alina'yı kimin öldürdüğünü biliyorum," dedim.

Gözlerinde sert bir ifadeyle bana baktı. "O antrepoda benim kaçırdığım bir şey mi duydunuz, Bayan Lane?"

"Şey, sevgilisi Lord Efendi'ydi ve Alina bunu bilmiyordu. Bir gün onu izlemiş olmalı ve benim öğrendiğim gibi o da onun kim vc nc olduğunu keşfetti. Lord Efendi dc onu bu yüzden öldürdü." Gerçek o kadar açıktı ki, Barrons'un bunu görmemiş olduğuna inanamıyordıım.

Ama görmüyordu. Bütün yüzünden şüphecilik akıyordu.

"Nc?" diye sordum. "Bir şey mi kaçırıyorum? Onun peşine düşmemem gerektiğini mi ima etmeye çalışıyorsunr

"Oh, kesinlikle onun peşine düşmemiz gerek," dedi Barrons. "Cümledeki birinci çoğul şahıs zamirine dikkatinizi çekerim, Bayan Lane. Bir kere daha boyunuzdan büyük ve kötü bir şeyin ardından tek başınıza giderseniz, sizi o canavarların yaptığından daha beter ederim. Benim Lord Efendi'nin ölmesini istememin tek bir sebebi var: o kahrolası Melunlardan birini daha şehrimde görmek istemi-

yorum. Ama hayatta kesin olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da şudur: dibini görmediğin suya girme."

"Ne hoş," dedim.

"Hoş olmaya çalışmıyorum. Elinde somut bir kanıt ya da itirafolmaksızın kardeşinin katilinin kim olduğunu bildiğini varsaymamanı söylüyorum. Varsayımlar," diye devam kötücül bir ifadeyle devam etti, "...en iyilerimizi bile kötünün kötüsü haline getirebilir. Bilen bilir, bilmeyen aslı var sanır."

Tam, "Nasıl yani?" diye sormak üzereyken, öyle ani ve şiddetli bir mide bulantısıyla karşı karşıya kalmıştım ki konuşamadım. Hiçbir uyarı olmaksızın midemdeki safra gırtlağıma taşmış ve birden kafatasıma bir bıçak saplanmıştı; otuz santim uzunluğundaki bıçağın bir şakağımdan girip diğerinden çıktığını hissetmiştim.

Aniden ayağa fırladım. Sendeleyip masaya çarptım ve tutunmaya çalışırken yeni oje sürülmüş bütün tırnaklarımı mahvettim. Barrons beni yakalamasa düşüp kolumu tekrar kırabilirdim. Sanırım kustum da.

Bayılmadan hemen önce...

Kendime geldiğimde, şezlongda uzanıyordum ve Barrons üzerime doğru eğilmişti. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Ne?" diye sordu. "Az önce size ne oldu Bayan Lane?"

"Oh T-Tanrım," diyebildim cılız bir sesle. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve tekrar hissetmeyi asla istemiyordum. Bu kadardı. Her şeyi bırakıp eve dönüyordum. İntikam serüveni -bitmişti. Pes ediyordum. Resmi *Sidhe*-kâhinliği ihbarnamesini iade ediyordum.

"Ne?" diye ısrar etti.

"T-t-titreme şi-şi.. .du-du-du..." Konuşmaya çalışmaktan vazgeçtim. "Durduramıyorum" demeye çalışıyordum ama dişlerim o kadar şiddetli takırdıyordu ki becereme-

iniştim. Kanım damarlarımda donmuş gibiydi. Üşüyordum, çok üşüyordum. Artık ısınabileceğimi hiç sanmıyordum.

Barrons, cekctini çıkarıp üzerime örttü. "Daha iyi mi?" Hepi topu iki saniye bekleyebilmişti. "Peki? Ne oldu?" diye sabırsızlıkla sordu.

"B..buradaydı," demeyi sonunda başarmıştım. Sağlam kolumla çatının kenarını işaret ettim. "Aşağıda b..bir yerde. Sanırım bir a..arabadaydı. Hızlı hareket ediyordu. G..geçip gitti.

"Ne buradaydı? Giden nedir?"

Son bir şiddetli titremeden sonra takırdayaıı çenemi kontrol altına alabilmiştim. "Başka ne olabilir, Barrons? Tabii ki *Sinsar Dıtbh."* Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Bu ele geçmez kitap hakkında daha önce bilmediğim bir şeyi anlamıştım: O kadar habis, öyle şer doluydu ki, ona dokunan herkesi çürütüp yozlaştırıyordu; istisnasız. "Oh Tanrım, hastalıklı bir dünyadayız, değil mi?" Güçlükle soludum.

ikimiz dc lafını etmememize rağmen, o gün dolmenden çıkıp gelen ve o anda bile insanları etkileyerek avlamak üzere cazibeli görüntü yayma konusunda eğitilip aramıza salınmakta olan bütün o Melunları düşündüğümüzün farkındaydık.

Her şey yerli yerine oturunca, demişti Lord Efendi, ... kapıyı açacak vc Melun hapishanesindekilerin hepsini bu dünyaya salacağım.

Melun hapishanesinin büyüklüğü hakkında bilgim yoktu ve öğrenmek de istemiyordum. Ama içimde yakında bunu öğreneceğimize dair korkunç bir önsezi vardı.

"Başka Sıc/Zıe-kâhinleri dc var mı, Barrons?" diye sordum. "Bizim dışımızda başkaları da var mı?"

Başıyla onayladı.

"İyi. Çünkü onlara ihtiyacımız olacak." Büyük bir savaşın eşiğindeydik. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bütün savaşlara son verecek bir savaş...

Ve insanoğlunun bundan haberi bile yoktu.

Mac O'Connor'un anılarının birinci kitabı
burada sona eriyor.

Mac'in serüveni devam edecek...